

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

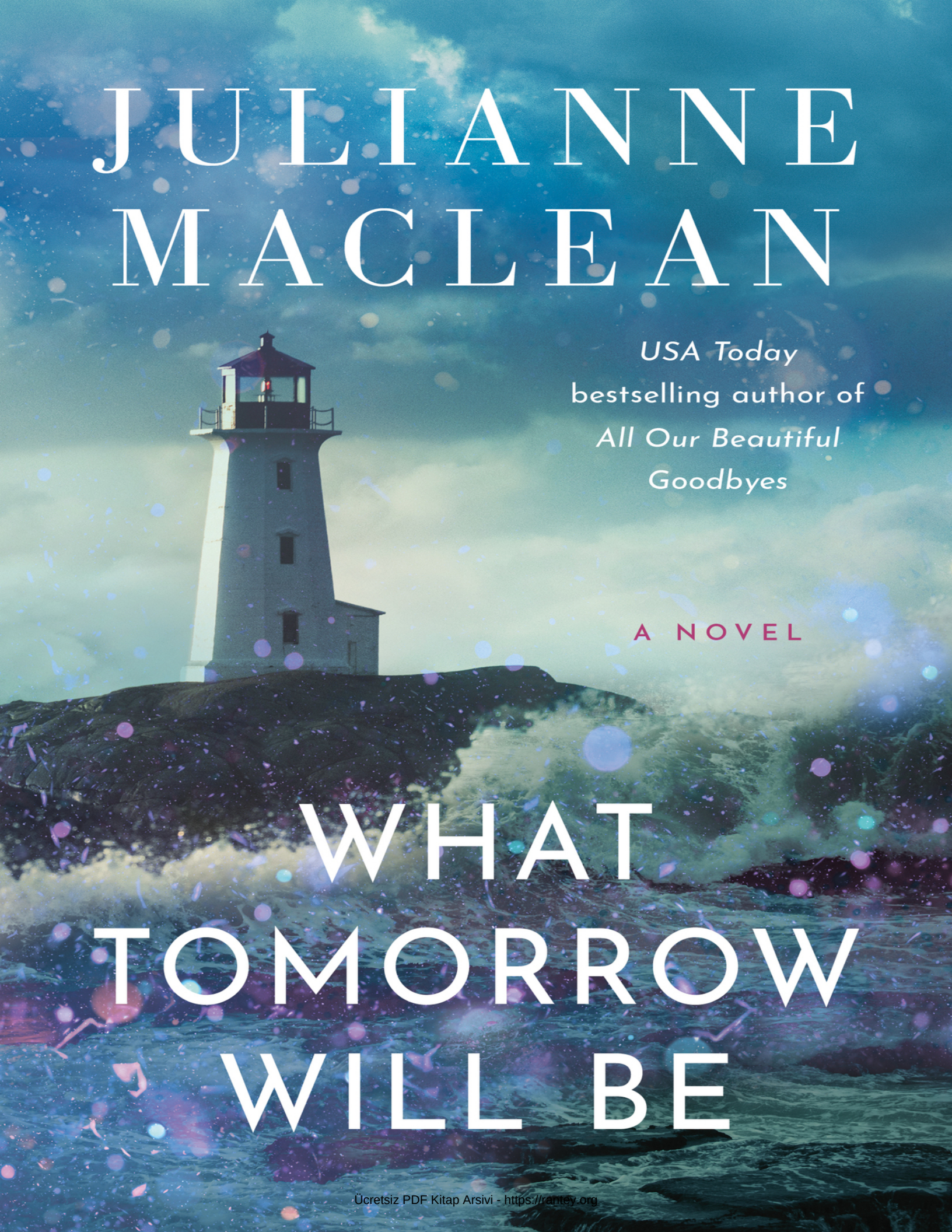
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JULIANNE MACLEAN

USA Today
bestselling author of
All Our Beautiful
Goodbyes

A NOVEL

WHAT TOMORROW WILL BE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

WHAT
TOMORROW
WILL BE

JULIANNE MACLEAN'İN DİĞER ESERLERİ

KADIN KURGUSU

Ay Işığıyla Aydınlatılmış Denizin Ötesinde

Bu Dolaşık Sarmaşıklar

Parıldayan bir ateş

Yolda Bir Viraj

Tüm Güzel Vedalarımız

Cennetin Rengi Serisi

Cennetin Rengi

Kaderin Rengi

Umutun Rengi

Bir Rüyanın Rengi

Bir Anının Rengi

Aşkın Rengi

Mevsimin Rengi

Neşenin Rengi

Zamanın Rengi

Sonsuzluğun Rengi

Bir Sözün Rengi

Bir Noel Mucizesinin Rengi

Umut Işığının Rengi

ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

Kalacağına Söz Ver

TARİHİ ROMANTİZM

Amerikan Mirasçı Serisi

Dükle Evlenmek

En Kötü İlişki

Benim Özel Kahramanım

Lily'ye Göre Aşk

Bir Aşık Portresi

Bir Alçağa Teslim Olmak

Pembroke Sarayı Serisi

En Çılgın Hayallerimde

Metres Günlükleri

Bir Yabancı Beni Sevdiğinde

Gece Yarısına Kadar Evlendik

Düğünden Önce Bir Öpücük (Pembroke Palace kısa öyküsü)

Gün Batımında Baştan Çıkarıldım

Highlander Serisi

İskoçyalı tarafından yakalandı

Highlander tarafından sahiplenildi

İskoçyalı tarafından baştan çıkarıldı

Highlander'ın Dönüşü
İskoçyalı tarafından çekildi
Asi (İskoçya'ya özgü kısa bir öykü)

Kraliyet Üçlemesi

Prens Ol
Aşık Prenses
Prens'in Gelini

Dodge City Gelinleri Üçlemesi

Postayla Sipariş Edilen Çayır Gelini
Mareşali Kışkırtmak
Kovboy tarafından çekildi

BAĞIMSIZ TARİHİ ROMANTİK ROMAN

Adam'ın Sözü
Sonsuz Güzelliğin Fırtınası

WHAT TOMORROW WILL BE

A NOVEL

JULIANNE
MACLEAN

LAKE UNION
PUBLISHING

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve hadiseler ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Bunun dışında, yaşayan veya ölü gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metnin telif hakkı © 2026 Julianne MacLean Publishing Inc.'e aittir. Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir veri tabanında saklanamaz veya iletilemez.

Seattle'daki Lake Union Publishing tarafından yayınlandı.
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Lake Union Publishing, Amazon.com, Inc. veya iştiraklerinin ticari markalarıdır.

AB ürün güvenliği iletişim bilgileri:
Amazon Media EU S. à r.l.
38, cadde John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662519123 (ciltsiz kitap)
ISBN-13: 9781662519130 (dijital)

Kapak tasarımı Kathleen Lynch/Black Kat Design tarafından yapılmıştır.
Kapak görselleri: © Shaunl, © Photograzia/Getty; © Mohamed Itani / ArcAngel Görselleri

Kızım Laura için

İçindekiler

ÖNSÖZ

Birinci Bölüm: Dağ 1998

Birinci Bölüm: Güzel Rüyalar

İkinci Bölüm: Cape Split

Üçüncü Bölüm: Ruh Eşleri

Dördüncü Bölüm: Karanlık Evren

İkinci Bölüm: Yıllar ve Yıllar 2006

Beşinci Bölüm: Eğer Okyanus Bira Olsaydı

Altıncı Bölüm: Baş Dönmesi

Yedinci Bölüm: Sandalyemden Havaya Uçmak

Sekizinci Bölüm: Nate

Dokuzuncu Bölüm: Ruhumun Koruyucusu

Üçüncü Bölüm: 2025'e Doğru Uçurumun Eşiğinde

Onuncu Bölüm: İnce Bir Çizgi

On Birinci Bölüm: Hayallerin Öldüğü Yer

On İkinci Bölüm: Rüyalar ve Gerçeklik Arasında Bir Yerlerde

On üçüncü Bölüm: Köpekler

Dördüncü Bölüm: Aşkın Gücü

On dördüncü Bölüm: İnanmak İstiyorum

On Beşinci Bölüm: Çağırın Bir Sıcaklık

On Altıncı Bölüm: Aşk

On yedinci Bölüm: Nate

On sekizinci Bölüm: Amanda

Ondokuzuncu Bölüm: Nate

Yirmiinci Bölüm: Amanda
Yirmi Birinci Bölüm: Nate
Yirmi İkinci Bölüm: Amanda
Yirmi Üçüncü Bölüm: Nate
Yirmi Dördüncü Bölüm: Yukarı Bak, Siena
Yirmi Beşinci Bölüm: Siena
Yirmi Altıncı Bölüm: Amanda
Yirmi Yedinci Bölüm: Siena
Yirmi Sekizinci Bölüm: Amanda
Yirmi Dokuzuncu Bölüm: Siena
Otuzuncu Bölüm: Nate
Otuz Birinci Bölüm: Siena
Otuz İkinci Bölüm: Nate
Otuz Üçüncü Bölüm: Siena

EPİLOG

Teşekkürler

Tartışma Soruları

Yazar Hakkında

ÖNSÖZ

On dokuz yaşındayken her şeyi çözdüğümü sanıyordum. Ruh eşimi, hayatımın büyük aşkını bulmuştum ve hayallerimdeki kariyere giden açık ve net bir yoldaydım. Ne ters gidebilirdi ki? Hayatım altın gibiydi—ta ki kış güneşinde bir yürüyüşe çıkıp dağdan düşene kadar.

Keşke bu olaydan çok şey öğrendiğimi söyleyebilseydim; ayaklarımın altındaki zemin çöktüğünde ve dikey bir kaya yüzeyinden aşağı yuvarlandığımda, hayatın her zaman istikrarlı veya tahmin edilebilir olmadığını anladığımı. Ayrıca, sonrasında travmanın uzun vadeli gücünü ve etkisini de fark edebilmeyi dilerdim. Hayatınızın geri kalanında, kalıcı izlerin sizi nasıl yoldan çıkarabileceğini ve iyi olan hiçbir şeyin gerçekten kalıcı olup olmadığı konusunda şüphe duymanıza neden olabileceğini anlayabilmeyi.

O gün, sonraki aylarda ve yıllarda da böyle bir bilgeliği özümsemedim. Ölüm ikinci kez kapımı çaldığında bile, cehaletimi henüz fark edememiştim.

Ama işte yine geçmişe takılıp kalıyorum, oysa bu aşk, affetme ve ruh eşleri hakkında bir hikaye olmalıydı, sadece insan türüyle ilgili değil.

Bu, dersler çıkarılmasıyla ilgili bir hikaye; trajediden sonra neşe, affetmenin ardından umut olabileceğini anlatıyor.

İyileşme sürecinde ilerleme kaydediliyor.

Ama belki de bu, yaşamdan, on yıllar boyunca öğrenilen bir şeydir. Ölümle kısa süreli, ne kadar yoğun olursa olsun, bir karşılaşmadan öğrenilen bir şey değil.

BİRİNCİ BÖLÜM

DAĞ

1998

BİRİNCİ BÖLÜM

GÜZEL RÜYALAR

Wolfville, Nova Scotia

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum Manning İşletme Okulu'nun merdivenlerinden inerken, ağır sırt çantam sol omzumda. Kasvetli, nemli bir gün ve havadaki soğukluk beni ürpertiyor. "Derste olmanız gerekmiyor mu?"

Jacob bana doğru yavaşça yaklaşıyor ve onu gördüğüme ne kadar rahatladığıma inanamıyorum, çünkü son yirmi dört saattir uçuruma bakıyordum. Ama işte burada; dünyada günü kurtarabilecek tek kişi. Ve beni de kurtarabilecek kişi.

Merdivenlerin dibinde durup onun yaklaşmasını izledim. Soluk mavi kot pantolon, spor ayakkabı ve ona Noel'de hediye ettiğim kahverengi deri ceket giymişti.

Neredeyse iki yıldır birlikte olmamıza rağmen, onu gördüğümde hâlâ geriye doğru düşecekmişim gibi hissediyorum. Her açıdan çok güzel; özellikle de bilgisayar laboratuvarından çıkarken, sinir krizi geçirmek üzereyken beklenmedik bir şekilde karşıma çıktığında.

"Profesör son dakikada iptal etti," diyor bana. "Ben de gelip sizinle tanışmaya karar verdim."

Asfalt yolda ona yetişip yanağından öptüm. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Kaşlarını hafifçe çatarak bana baktı. "Her şey yolunda mı?"

Beni çok iyi tanıyor.

İki kız işletme fakültesine doğru giderken yanımızdan geçti ve ben sessizce başımı salladım çünkü şu anda Jacob'a gerçeği söyleyemem. Burada değil.

"Kafeteryaya gitmek ister misin?" diye soruyorum. "Finans dersine bir saatim var."

“Yapamam. Bir şey için daireye geri dönmem gerekiyor, ama sana bir sürprizim olduğunu söylemeye geldim.”

Kaşımı kaldırıp başımı eğdim. "Sürpriz mi?"

“Evet. Ders bittikten sonra gelebilir misin? Akşam yemeği planladım, sonrasında da yürüyüşe çıkabiliriz.” Bana beklentiyle bakıyor ve çocuksu gülümsemesi o kadar sevimli ki, tüm gerginliğim vücudumdan akıp gidiyor.

"Akşam yemeği ve yürüyüş kulağa mükemmel geliyor."

Gülümsedi ve geri çekildi. "Harika. En sevdiğin yemeği yapıyorum."

“Alphagetti?”

Gülüyor. "Hayır. Senin sevdiğin dondurulmuş hamburgerlerden aldım. Dilimlenmiş peynir ve turşu da var."

Kaşlarım havaya kalktı. "Turşulu hamburger mi? Sen benim kahramanımsın!"

"Ben de havuçlu kek aldım."

"Yapmadın."

"Yaptım."

Ona sorgulayıcı ama flörtöz bir bakış atıyorum, çünkü bu durumun özel bir yanı var gibi geliyor. Ama kurcalamıyorum. "O zaman sonra görüşürüz."

Onun uzaklaşmasını izlerken, daha sonra özel olarak, düzgünce konuşabileceğimiz zamana kadar stresimi içime atıyorum.

Eaton House'daki yurt odama girer girmez, doğruca masamdaki telefona yöneliyorum. Halifax'taki Dalhousie Üniversitesi'ne uzun mesafeli bir arama yapıyorum ama umurumda değil. Becky ile konuşmam gerekiyor.

Neyse ki, ilk çalışta telefonu açıyor. "Merhaba?"

"Hey, benim. Seni yakaladığıma sevindim."

Becky ile yedinci sınıftan beri en iyi arkadaşız. Ailesi Halifax'a taşınıp bizim evimizden bir blok ötede bir ev satın aldığında tanıştık. Ben tek çocuktum ve o zamanlar mahalledeki tüm çocuklar sokakta top hokeyi oynayan büyük erkek çocuklardı. Becky taşındığında hemen aramızda bir bağ oluştu. Sonraki altı yıl boyunca hafta sonu birlikte kalmak rutinimiz haline geldi.

“Sienna,” diyor. “Bu beklenmedik bir şey. Ne oluyor?”

“Şey...” Tereddüt ediyorum çünkü ne kadarını anlatmam gerektiğinden emin değilim. Bir yanım ona kasım ayından beri tek bir gece bile yalnız uyumadığımı, çünkü onun erkek kardeşinin dairesinde kaldığımı ve şimdi de adetimin geciktiğini söylemek istiyor.

Ama bunu ona söyleyemem, çünkü Jacob'ın bunu ilk duyması gerekiyor. Ve duyacak da. Yemin ederim, birkaç saat sonra, hamburger yerken ona anlatacağım. Ama şu anda bilgiye çok ihtiyacım var ve eğer birisi onun "sürprizinin" ne olduğunu ve umduğum şey olup olmadığını biliyorsa, o kişi Becky'dir. O, Jacob'ın küçük kız kardeşi ve en büyük sırdaşıdır.

Ama öylece konuya giremem. Uzun zaman önce öğrendim ki, arkadaşlığımızın devam edebilmesi için, Becky'ye erkek kardeşiyle olan ilişkimin dışında da zaman ayırmam gerekiyor.

"Sen nasılsın?" diye soruyorum. "Geçen hafta sonu voleybolcuyla ne oldu?"

Becky alaycı bir şekilde, "Ah, hiçbir şey. Sadece kötü bir çapkındı. Tanrım, keşke burada olsaydın da beni güzelce sarsıp, benimle on saniyeden fazla konuşan her erkeğin doğru kişi olmadığını hatırlatsaydın," dedi.

Gülüyorum ama abartmıyor. Becky her zaman hayalperest olmuştur. Beyaz çitli bir ev, bir koca, iki çocuk ve bir köpek istiyor, bu yüzden cuma gecesi bir öğrenci kulübü partisinde potansiyel bir Prens Charming'e sırlıslıkla aşık olması için hiçbir şey gerekmiyor.

Ama nasıl eleştirebilirim ki? Ben de bir hayalperestim. İç mimar olmak ve kendi işimi kurmak istiyorum ve Becky gibi ben de geleceğimi planlamakla çok fazla zaman geçiriyorum. Sonuç olarak, anın tadını çıkarmayı unutuyorum.

Becky'nin sesi neşeleniyor. "Ama yeter artık benden bahsettik. Çarşamba günü öğlen vakti neden arıyorsun?"

Bir kalem alıp not defterine amaçsızca karalamaya başladım. "Şey... Jacob bana bir sürprizi olduğunu söyledi. Bu akşam en sevdiğim yemeği pişiriyor: hamburger ve turşu. Hatta havuçlu kek bile almış ve biraz... bilmiyorum... cilveli gibiydi. Bir şey biliyor musun?"

"Yardım edebilmeyi çok isterdim ama hiçbir şey bilmiyorum. Yemin ederim."

Elimi karnıma koyuyorum. Aşağıya bakıyorum ve sadece şişkin olup olmadığını merak ediyorum. Sonra o korkunç endişe geri dönüyor.

“Belki de canı havuçlu kek çekti,” diyorum. “Zaten seni aramak için bir bahane arıyordum.” Alnımı duvara yaslayıp derin bir iç çekiyorum. “Keşke burada olsaydın.”

Ben de keşke geleceğimizi tamamen kontrol edebildiğimiz günlere geri dönebilsek diye düşünüyorum.

"Aranızda her şey yolunda mı?" diye soruyor. "İlişkinizde sorun mu yaşıyorsunuz?"

“Hayır, hiç öyle değil. İyiyiz.” Bir an duraksıyorum. “Bende neyin yanlış olduğunu bilmiyorum.”

Ama aslında hamileyim. Hamile olduğumdan çok korkuyorum. Jacob bu habere nasıl tepki verecek? Mühendis olmak istiyor ve daha iki yıl okulu var. Bunun önüne geçmek istemiyorum.

Peki bunu aileme nasıl anlatacağım?

Alt dudağımı ısııyorum ve bu haberi en azından Jacob'a söyleyene kadar kendime saklayabilmeyi diliyorum, ama midem düğüm düğüm ve biriyle konuşmam gerekiyor. Sadece biriyle değil. Becky ile. En iyi arkadaşım.

"Geç kaldım," diyorum.

Telefonun diğer ucunda ağırlık dolu bir sessizlik var.

"Ne kadar geç oldu?" diye soruyor sonunda.

"On gün."

Birkaç saniye bunu düşünüyor. "Ama sen hiçbir zaman düzenli olmadın. Hep geç kalıyorsun."

“Belki birkaç gün,” diye yanıtlıyorum. “En fazla bir hafta. Ama asla bu kadar geç olmaz.”

"Yine de korunma yöntemleri kullanıyorsunuzdur, değil mi?"

“Elbette. Ama kusursuz değil. Dürüst olmak gerekirse, bunun nasıl olabildiğini bilmiyorum. Biz her zaman çok dikkatliyiz.”

"Ona henüz söyledin mi?" diye soruyor Becky.

"Hayır, bunu bu gece yapmayı planlıyorum, lütfen bunu kendine sakla." Sözler ağzımdan çaresiz bir yalvarışla döküldü.

"Kasada," diye yanıtlıyor. "Ama bir gebelik testi yaptırmalısın. Hem de hemen şimdi."

Saate baktım. "Yapamam. Yirmi dakika sonra Finans görüşmem var."

"Bunu atlayabilir misiniz?"

“Hayır, bir sunum yapmam gerekiyor ve notumun yüzde otuzunu oluşturuyor. Ama hemen sonra eczaneye gideceğim. Jacob'ın evine

vardığımda sınava gireceğim.” Gözlerimden yaşlar akmak üzere olduğunu fark ediyorum. “Tanrım, perişan haldeyim.” Telefon kablosunu parmağımın etrafında döndürüyorum.

“Endişelenme,” diyor. “Belki de sadece sınav stresi yüzünden geç kalıyorsundur. Ama değilse de bir çözüm buluruz. Jacob ne derse desin, ben senin için buradayım.”

Her şeyin yolunda gideceğine ve hayatımı mahvetmediğime, hatta Jacob'ın hayatını da mahvetmediğime inanmayı çok istiyorum.

“Teşekkür ederim. Sensiz ne yapardım bilmiyorum.” Gerçekten de öyle. Onu kız kardeşim gibi seviyorum. “Ve unutma... lütfen kimseye söyleme.”

“Tek kelime etmeyeceğim,” diye söz veriyor. “Ama testi yaptıktan sonra beni ara. Sonucu öğrenmezsem bu gece uyuyamayacağım.”

“Yapacağım, söz veriyorum.”

"Aradığına sevindim," diyor. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim."

Vedalaşıp telefonu kapatıyoruz ve ben aceleyle derse gidiyorum.

“Sunum nasıl geçti?” diye soruyor Jacob. Dairesinin ön kapısının dışında, ahşap merdivenlerin ortasında oturuyor. Ben yaklaşırken ayağa kalkıyor.

"Güzel." Neşeli görünmek zor bir iş.

“Eminim harika iş çıkardın.” Jacob beni kollarına çekti, sarıldı ve başımın yanından öptü. “Sana bir sürprizim olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?”

Nasıl unutabilirim ki? Geri çekilip başımı sallıyorum ve yüzük olmasını umuyorum. En azından böylece, üniversitedeyken hamile kaldığımı aileme söylediğimizde, önce nişanla başlayabiliriz. Darbeyi hafifletir. Gelecek netleşir, belirsizlik kalmaz ve hepimiz plan yapmaya başlayabiliriz. Eğer üniversite eğitimimi askıya almak zorunda kalırsam, yapacak bir şey yok. Gençim. Kariyer hedeflerimi yeniden düzenleyebilir, belki de uzaktan eğitim yoluyla işletme ve iç tasarım hakkında bilgi edinebilirim.

Jacob beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor. "Bunu kimseye anlatmadım." Kapısının dışındaki sahanlığa ulaşıyoruz. "Gözlerini kapat."

“Tamam.” Gözlerimi kapattım ve kapıyı açma sesini dinledim. Kapı menteşelerinde gıcırdadı. Sonra beni eşikten içeri davet etti ve içeriden bir inilti duydum.

Gözlerimi açtım ve ne gördüm? Bir yavru köpek. Tatlı, küçük sarı bir Labrador retriever, yerde duran kocaman kırmızı bir yastığın üzerinde bize bakıyordu.

Ellerimi ağzıma götürüyorum. "Aman Tanrım!"

Yavru köpeğin kuyruğu sallanmaya başlıyor ve içim buz kesiliyor. Tek istediğim onu kucağıma alıp sarılmak.

"Onu nereden buldun?" Yavaşça yastığa yaklaştım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Jacob yanıma diz çöktü. "Sınıfımdaki bir çocuk, köpeği yavruladığı için bunları dağıtıyordu."

Yavru köpek yavaşça bana doğru geliyor ve ben de onu kucağıma almak için bağdaş kurup oturuyorum. Yumuşacık küçük bedenini okşuyorum ve o da bileğimi yalıyor. Dili yumuşak ve gıdıklıyor. Küçük başını okşarken gülümsemeyi bırakamıyorum.

"Onun adı ne?"

"Scooter," diye yanıtlıyor Jacob.

Scooter'ı göğsüme iyice bastırıp ipeksi yumuşak başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Sana ne güzel bir isim."

Jacob'ın gözleriyle karşılaştığımda, beni sevgiyle izlediğini fark ettim. "Onu seviyor musun?"

“Ondan hoşlanıyor muyum? Ona bayılıyorum.” Scooter kulağımı yalayınca kıkırdamaya başladım.

Jacob elini uzatıp onu okşadı. "Onu birlikte büyütebileceğimizi düşünmüştüm."

Scooter kapüşonlu kazağımın ipini kemirmeye başladığı için onu yarım yamalak dinliyorum.

Jacob sözlerine şöyle devam ediyor: "İsterseniz, onu sadece benim köpeğim değil, bizim köpeğimiz olarak da kabul edebiliriz, çünkü zaten siz burada çok fazla vakit geçiriyorsunuz."

Sonunda bu öneri aklıma yerleşti. Bu küçük melek gibi köpeğe o kadar aşık olmuştum ki, Jacob'a doğru eğilip yanağından öptüm. "Bu fikre bayıldım." Scooter kollarımda kıkırdandı. "Duydun mu? Yeni annen ben olacağım."

Ancak o zaman aklım sırt çantamdaki gebelik testine kayıyor ve endişe geri dönüyor. "Bahsettiğin sürpriz bu mu?"

Jacob kıkırdadı. "Ne... daha fazlasını mı bekliyordunuz?"

Gülümseyemiyorum ya da konuşamıyorum. Bütün vücudum uyuştı ve bana evlenme teklif edeceğini hayal ettiğim için kendimi aptal hissediyorum. Ne kadar saçma bir hayal. Hala üniversitedeyiz. Evlenmek muhtemelen Jacob'ın aklından bile geçmiyor, geçmemeli de zaten. O pratik bir adam.

Scooter kollarımın arasından sıyrılmaya çalıştı, ben de onu yastığın üzerine bıraktım. Yumuşak yüzeyde beceriksiz patileriyle sendeleyerek dolaştı.

Jacob omzuma elini koydu. "Bir şeyler ters gidiyor. Ne oldu?"

Gözlerimi kapattım ve başımı salladım.

"Söyle bana."

Sonunda kendimi zorlayarak ona baktım. "Buraya gelirken düşündüm ki..."

Devam edemem. Yüzük umduğumu itiraf etmek çok utanç verici. Bunu başka bir şekilde açıklamam gerekecek.

Dizlerimin üzerinde dönüp ona baktım. "Sana bir şey söylemeliyim ama üzülmeni istemiyorum." Doğru kelimeleri bulamıyordum ve hiçbir şey anlamadığımı hissediyordum. "Çok üzgünüm Jacob. Nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyorum..."

Yüzünün renginin solduğunu fark ettim. "Nasıl yani? Köpek sahibi olmaya hazır değil misin? Yoksa bizden mi bahsediyorsun? Şüphelerin mi var yoksa?"

Aman Tanrım. Ayrılmak istediğimi düşünüyor. Ama gerçek bundan çok uzak. Onu hayatımdan çok seviyorum. Onsuz bu dünyada olmayı hayal bile edemiyorum.

"Hayır, hiç öyle değil," diye onu temin ediyorum. "Başka bir şey ve..." Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. "Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Ne söyleyeceksin?" Sözleri ağzından bir anda döküldü.

"Adetim gecikti."

Jacob bana boş boş bakıyor ve söylediklerimi anlamaya çalıştığını anlıyorum.

"Ne kadar geç?" diye soruyor.

"On gün."

Derin bir nefes alıyor ve ben de aniden onun korkularını yatıştırma konusunda karşı konulmaz bir ihtiyaç hissediyorum.

“Hamile olduğumdan emin değilim çünkü adetlerim hep gecikiyor. Sadece bu kadar gecikmemiştim. Ama sırt çantamda bir gebelik testi var. Burada yapıp sonucu öğrenebileceğimizi düşündüm.”

Dudakları aralık ve onları ıslatıyor. "Bu testler güvenilir mi?"

"Bence de."

"Öyleyse belki de şimdi, akşam yemeğinden önce yapmalıyız," diyor.

En azından henüz çok fazla panik yapmadığına sevindim. Ama onu bu yüzden seviyorum. Hiçbir zaman sinirli biri olmadı.

Sırt çantamın yanına gidip fermuarını açtım ve içindeki testin olduğu plastik poşeti çıkardım. "Çok gerginim."

“Ben de,” diyor Jacob. “Ama her şey yoluna girecek.” Beni kollarına alıp başımın yanından öpüyor. “Ne olursa olsun, birlikte üstesinden geleceğiz. Eğer sen öyle istiyorsan yarın seninle evlenirim.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtararak geri çekildim.

Omuz silkip bana hafifçe gülümsedi. "Zaten hep evleneceğimizi hayal etmiştim. Sadece tarihi öne almamız gerekecek, hepsi bu."

Onu o kadar çok seviyorum ki, içim acıyor. Bu adam, hayalini kurduğum her şey.

"Sen muhteşemsin," diyorum. "Seni seviyorum."

“Ben de seni seviyorum.” Elim tutuyor, dudaklarına götürüyor ve öpüyor. “Şu an bir yüzüğüm olsaydı, tek dizimin üzerine çökerdim.”

Hem ağlamaya hem de gülmeye başladım. "Sana söylemeliyim ki... sürprizinin bu olduğunu tahmin ediyordum."

“Gerçekten mi?” Minderin üzerinde uyuyakalmış olan Scooter'a baktı. “Üstelik sadece bir köpekti.” Elim tekrar öptü. “Bir dahaki sefere yüzük olacak. Söz veriyorum.”

Beni banyoya kadar götürüyor ve içeriye buyur ediyor; ben de kapıyı arkamdan kapatmadan önce ona beklenmedik bir beklentiyle bakıyorum.

Beş dakika sonra, Jacob ve ben kanepede yan yana oturmuş, dirseklerimizi dizlerimize dayamış, duvardaki saate bakıyorduk. Her dakika bir saat gibi geçiyordu ama neredeyse gelmiştik.

"Otuz saniye daha," diyor Jacob.

Küçük plastik çubuk odanın karşısındaki televizyon sehpasının üzerinde duruyor ve sonucun çoktan görünmeye başlayıp başlamadığını merak ediyorum. Tekrar saate bakıyorum ve saniye ibresi nihayet on ikiye ulaşıyor.

"Vakit geldi." Derin bir nefes alıyorum.

Jacob kolunu omzuma doladı ve sonucu kontrol etmek için kalkmadan önce şakağımdan öptü. Kalbim hızla çarparken, oturup onun çubuğu alıp bir an ona bakmasını izledim; kaşları çatılmıştı, alnı kırışmıştı.

"İki çizgi pozitif, değil mi?" diye soruyor.

Aman Tanrım. İşte bu. Onun bebeğini doğuracağım. "Evet."

Jacob çubuğu kaldırıyor. "Negatif."

Gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyorum ve bütün dünya sessizleşiyor. Sonra içimde bir uğultu başlıyor.

"Emin misin?" diye soruyorum ve kendim kontrol etmek için koltuktan fırlıyorum. Jacob çubuğu bana uzatıyor ve ben de küçük pencereye bakıyorum. Sadece bir pembe çizgi var. "Bu olamaz," diyorum. "Belki de yanlış yaptım."

"Çubuğa işemenin kaç farklı yolu var?" diye soruyor Jacob.

Hâlâ inanmazlıkla ona bakıyorum. "Ama on gün geciktim."

"Daha önce hiç bu kadar geç kaldınız mı?"

Ona baktım. "Hayır. Asla."

Scooter yastığın üzerinde inliyor. Sonra çömelip üzerine işiyor.

Jacob ona döndü. "Ah hayır, Scooter. Gazeteye işemen gerekiyordu, hatırlıyor musun?" Onu kucağına alıp nazıkçe ön kapının yanındaki gazetenin üzerine bıraktı, ama artık çok geçti ve Scooter neden orada olduğunu bilmiyordu, belki de sadece ayakkabılarımın kokusuyla tanışmak için oradaydı - eski, yıpranmış bir çift mokasen. Sol ayakkabıyı kokladı ve püskülünü çiğnemeye başladı.

"Hayır, Scooter," diyor Jacob. Onu tekrar kucağına alıp bir futbol topu gibi tutuyor. "Bu sana göre değil."

Onları izlerken, bir nevi felç olmuş halde durduğumu fark ettim. Kendimi bu sersemlikten kurtarmak için tekrar teste baktım. Beklediğim sonuç değildi ve kendimi tamamen dağılmış hissettim.

Jacob yaklaşıyor. "İyi misin?"

"Bilmiyorum."

Scooter'ı yere bırakıyor ve tüm dikkatini bana veriyor. "Hayal kırıklığına uğradın mı?"

Ses tonunda şefkatten başka bir şey yok ve duygularıma her zaman duyarlı olduğu için minnettarım. "Elbette hayır," diye yanıtlıyorum. "Hamile kalmaktan çok korkuyordum."

Ama içimde bir hayal kırıklığı hissediyorum ve bunun nedenini bilmiyorum. Sulanmış bakışlarımı kaldırıp onun gözleriyle buluşturuyorum. "Ama belki de biraz hayal kırıklığına uğradım. Evlenip birlikte yaşayacağımızı hayal etmeye başladığımda..."

Başını salladı. "Ben de aynı şeyi düşünüyorum. Fikri beğendim aslında. Ama anne babalarımızın nasıl karşılayacağını bilmiyorum."

"Eminim ki benimkiler de bu şartlar altında kararımızı desteklerdi," diyorum ona. "Bize yardımcı olurlardı."

Orada sessizce duruyoruz, gözlerimiz birbirine kilitlenmiş, sanki etrafımızdaki dünya silinip gitmiş gibi; ve o kısa, kırılğan anda göğsümde bir sıcaklık yükseliyor. Kalbim doluluk hissiyle doluyor.

"Hadi biraz hamburger pişirelim," diyor. "Açlıktan ölüyorum."

"Ben de." Mutfağa doğru yöneliyorum. "Hadi Scooter, akşam yemeği vakti geldi."

Mutlulukla peşinden koşmaya başladı ama Jacob, üzerine idrar bulaşmış kırmızı yastığı alıp biraz toz deterjanla birlikte çamaşır makinesine atınca durdu. Kapağı kapatıp Başlat düğmesine bastı ve su borulardan tıslamaya başlayınca Scooter koşup ayaklarımın arasına saklanmaya çalıştı.

Yatmadan önce yeni uyku düzenini konuşuyoruz ve Scooter'ı dolabın önündeki yerde, minderinin üzerinde uyumaya alıştırmamızın en iyisi olacağına karar veriyoruz. Bizimle yatakta değil, çünkü onun kendini evin kralı sanmasına izin veremeyiz. Ayrıca, battaniyelere işeyebilir.

Dişlerimi fırçalayıp pijamalarımı giydikten sonra, kurutma makinesinden kırmızı yastığı çıkarıyorum. Yere koyduğumda hâlâ sıcak.

"Hadi ama, Scooter. Yatma vakti geldi. Uzan."

Komutu anlıyor gibi görünüyor, ya da belki de sadece bana yakın olmak istiyor. Her iki durumda da, yastığın üzerine kıvrıldığında mutlu oluyorum.

"Ne kadar iyi bir çocuk." Gözleri kapanana ve nefes alışverişi yavaşlayana kadar birkaç dakika okşadım. Küçük patileri seğirdi ve sanırım

kokmuş ayakkabıları hayal ediyordu.

Jacob ağzında diş fırçasıyla içeri giriyor ve Scooter'ı yerleştirdiğim için bana başparmağını yukarı kaldırarak onay veriyor. Dişlerini fırçalamayı bitirmek için banyoya geri dönüyor ve ben de sessizce ayağa kalkıp yatağa giriyorum.

Jacob biraz sonra yanıma geldi, yorganın altına girdi ve lambayı kapattı.

Günün duygusal yoğunluğuyla birbirine kenetlenmiş bedenlerimizle, yüz yüze gelip kucaklaşıyoruz. Yavaşça yaklaşıyor ve yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor.

"Test sonucunun ne olduğu önemli değil," diye fısıldıyor. "Yine de seninle evlenmek istiyorum."

"Ben de seninle evlenmek istiyorum," diyorum nefes nefese, çünkü birini bu kadar sevebileceğimi hiç hayal etmemiştim.

Eli kalçamın kıvrımını okşuyor ve dudakları benimkine aç. Ona sarılıyorum, ruhumun diğer yarısı olan bu adama. Onun benim için yaratılmış kişi olduğunu, seveceğim tek adamın o olduğunu biliyorum.

Geceleyin bir ses duyup uykulu bir şekilde uyandım ve bunun Scooter olduğunu, yastığın üzerinde ağladığını fark ettim. Jacob'ı dürttüm. Yüzüstü yatmış, yanağı yastığa iyice gömülmüştü.

Başını kaldırıyor. "Nedir bu?"

Scooter bağılıyor ve ikimiz de doğruluyoruz.

"Dışarı çıkman gerekiyor mu?" diye soruyor Jacob.

Scooter acınası bir hıçkırma daha çıkardı ve ben de elimi kalbime koydum. "Ah hayır. Muhtemelen annesini özliyor. Bu onun ilk ayrı geçirdiği gece."

"Evet." Jacob yorganı kenara atıp pijamasının altını giydi. "Onu dışarı çıkarıp dikkatini dağıtayım. Belki çişini yapar."

Jacob, Scooter'ı yatak odasından dışarı çıkarıyor ve ben de yastıklara geri yığılıp gözlerimi kapatıyorum. Tekrar uyumaya çalışıyorum ama tuvalete gitmem gerektiğini fark ettiğim için uyuyamıyorum.

Sıcak yorganın altından çıkmak kolay değil, ama kalkıp ihtiyacımı gidermek için banyoya gidiyorum. Ancak tuvalete oturur oturmaz, beni

irkilten tanıdık bir hisle karşılaşıyorum. Tuvalet kasesinin içine bakmak için biraz kıpırdanıyorum ve kırmızı bir şey görüyorum.

Düşüncelerim adeta ping-pong topları gibi uçuşuyor. İlk başta rahatlıyorum. Hem de çok büyük bir rahatlama. Ama tuvalet kağıdına uzanırken tek istediğim ağlamak. İçimde büyüyen bir bebek yok ve Jacob'la da yakın zamanda nişanlanmayacağız. Bu iki gerçek, hayatımda hiç bu kadar hayal kırıklığı yaşayıp yaşamadığımı sorgulamama neden oluyor.

Tanrım, neden kendimi bebeğimizi ilk kez kollarımda tutmayı ve o anı Jacob'la paylaşmayı hayal etmeye, yakın geleceğe dair planlar yapmaya, düğün planları yapmaya, mali planlar yapmaya, bebek odasını hangi renge boyayacağıma dair planlar yapmaya izin verdim?

Tuvaleti sifonladıktan sonra lavabonun başına geçip ellerimi yıkıyorum. Bunun iyi bir şey olduğunu kendime söylüyorum. Henüz on dokuz yaşındayım. Evlilik ve bebek için zamanı değil. Hayatımın o bölümüne başlamadan önce, bir işletmeyi nasıl yöneteceğimi ve iç tasarımın yaratıcı yönünü öğrenmek istiyorum. Ve elbette, hamile kaldığım için okulu bırakmak zorunda kaldığımı aileme söylemek istemem.

Apartmanın ön kapısının açıldığını duyunca yatağıma geri döndüm ve Jacob'ın ceketini çıkarıp Scooter'la kısık sesle konuşmasını dinledim.

Geri döndüklerinde doğruldum. "Çişini yaptı mı?"

"Öyle yaptı," diye yanıtlıyor Jacob, "ve ben de ona bir ödül verdim."

Scooter, Jacob'ı yatağa kadar takip ediyor ve yatağa girdiğinde havlıyor.

"Hayır," diyor Jacob kararlı bir şekilde. "Bu senin yatağın değil. Orada uyuyacaksın." Yastığı işaret ediyor, sonra kalkıp Scooter'ı oraya götürüyor. "Aferin oğlum." Scooter'ın başını okşuyor, kulaklarının arkasını kaşıyor ve sonra tekrar yorganın altına yanıma geliyor.

Ona iyice sokuluyorum. "Ellerin buz gibi."

"Dışarısı sisliydi. Soğuk ve ıslaktı." Beni kendine doğru çekiyor. "Keşke içliğimi giymiş olsaydım."

"Ooo, seksi... tam bir oduncu havası."

O gülüyor ve biz de birbirimize sokuluyoruz, ama acınası bir feryat ikimizi de tekrar doğrultuyor.

Scooter, yürek burkan köpek yavrusu bakışlarıyla bize bakıyor. Jacob'ın koluna tutunuyorum. "Belki onu buraya, bizimle birlikte getirebiliriz. Sadece bu gece için."

“Sadece bu gece için’ diye bir şey yok. Eğer bu yatakta uyursa, sonsuza kadar bizimle uyumayı bekleyecektir.”

Bir an düşünüyorum. "Bu o kadar kötü mü olurdu?"

Jacob, elinden gelen her şeyi yapan, umut dolu bir çaresizlikle gözlerinden fışkıran ve toplayabildiği her türlü sempatiyi sonuna kadar sömüren Scooter'a aşağıdan bakıyor.

Jacob kıkırdamaya başlar ve yenilgiyi kabul edercesine başını öne eğer. "Sanırım bu kadar."

Kalkıp Scooter'ı yatağa kaldırıyor ve Scooter aramızda sevimli bir oyuncak ayıya dönüşüyor. Daha sonra Scooter yorganın altına giriyor ve parayla alınabilecek en iyi ayak ısıtıcısı olarak görevini yerine getiriyor.

Mutfaktaki telefonun çalmasıyla uyandım. Panik içinde doğrulup, 8:30'daki dersimi kaçırdığımdan endişelenerek alarm saatine baktım. Saat daha 7:15'ti, bu yüzden tekrar yatağa uzandım. Ancak o zaman yatakta yalnız olduğumu fark ettim.

Kapı açılır ve Jacob elinde kablosuz telefonla içeri girer. "Bir saniye, Becky arıyor."

Telefonu bana uzattı ve önceki gece onu aramayı unuttuğumu hatırladım. "Merhaba?"

"Hey," diyor endişeli bir ses tonuyla. "Dün gece ne oldu? Aramadın. Her şey yolunda mı?"

Jacob odadan çıkıyor ve ben yatağın kenarına doğruluyorum. "Çok özür dilerim. Uyuyakaldım."

"Sınava girdin mi?"

"Evet," diye yanıtlıyorum, "ve sonuç olumsuzdu."

Islık çalarak nefes verdi. "Oh, neyse ki rahatlamışsınızdır."

"Evet, çok," diye yalan söylüyorum çünkü bundan bahsetmeye başlarsam ağlayabilirim diye korkuyorum. "Jacob sana sürprizin ne olduğunu söyledi mi?"

"Evet, sana bir köpek yavrusu almış. Aman Tanrım!"

Sandalyenin arkasındaki bornozuma uzanıp giydim. "Biliyorum, değil mi? Adı Scooter ve çok tatlı. Onu görünceye kadar bekle. Ama Jacob onu bana almadı. O senin kardeşinin köpeği. Ben sadece yardım ediyorum."

Becky gülüyor. "Tabii. Sadece seni sandığı temizleme işine bulaştırmasına izin verme."

"Söz veremem. Scooter'a karşı koymak çok zor. Hatta kaka yaparken bile çok sevimli." Saate baktım. "Ama dinle, gerçekten gitmem gerekiyor. Sekiz buçukta dersim var. Bu akşam seni arayabilir miyim?"

"Bu seferi unutmayın," diyor.

"Söz veriyorum yapmayacağım." Telefonu kapatıp aceleyle duşa girdim.

Kısa bir süre sonra, şampuanın başlığının altında durup saçımı yıkarken, bugünden itibaren hayatımın nasıl olması gerektiği üzerine uzun uzun düşünüyorum. Açıkçası, en azından bu ay için bebek sahibi olmak mümkün değil, ki bu muhtemelen en iyisi çünkü ben hala iç mimar olmak istiyorum ve Jacob'ın da üniversite eğitimini tamamlaması gerekiyor. Kendime, birlikte hayatımızı kurmak için bolca zamanımız olduğunu söylüyorum. Daha yeni başlıyoruz.

Ama duştan çıkıp kurulanırken, içimde garip bir endişe hissi belirliyor. Yoksa bu bir önsezi mi? Kaderimin her zaman tam kontrolünde olmayabileceğim hissi mi? Son yirmi dört saatin bana bu konuda bir ders vermiş olması gerekirdi diye düşünebilirsiniz, ama belli ki vermemiş. Hala istediğimi istiyorum: tatmin edici bir kariyer, çocuklar, bir köpek ve vadide, ölüm bizi ayırana kadar Jacob'la paylaşacağım güzel bir kır evi.

İKİNCİ BÖLÜM

CAPE SPLIT

Ocak 1999

“Scooter, gel!” Jacob tasmaşını alıp cezbedici bir şekilde sallıyor.

On aylık, 22 kiloluk ve kocaman patileriyle sakar olan Scooter, koltuktan atlayıp kapıya doğru dörtmala koşmaya başladı.

Noel tatilinden beri okula döndüğümüz ilk hafta sonu ve hava mevsim normallerinin üzerinde ılıman. Bu sabahın erken saatlerinde annem kiliseden sonra aradı ve bunu "Ocak ayındaki olağan erime" olarak nitelendirdi, ancak kışın ortasında insanların şortla dolaştığı bir günü hatırlamıyorum. Bu bir anormallik. Son kırk sekiz saatte kar olması gereken şey yağmura dönüştü ve sokaklardaki kar yığınları eriyerek hendeklerde küçük çaplı su baskınlarına neden oldu.

Ama bugün güneş parlıyor ve hava tahmincisi Pazartesiye kadar rekor sıcaklıklar olacağını söylüyor, bu yüzden Jacob ve ben kütüphanede ders çalışmaktan vazgeçip Cape Split'te yürüyüşe çıkmaya karar verdik.

Ton balıklı sandviçlerimizi selofanla sarıp beslenme çantasına yerleştirirken, "Sırt çantan sende mi?" diye soruyorum.

“İşte burada.” Jacob, tasmaşını Scooter'ın tasmaşına takmaya çalışır ama Scooter çılgınca bir daire çizerek döner. “Tamam, tamam. Sıkıca tutun dostum, gidiyoruz.”

"Çok heyecanlı," diyorum gülerek.

Jacob ön kapıyı açar. "Sonra kirlenirse diye şu eski plaj havlusunu da getirelim."

“İyi fikir.” Yağmurdan sonra patika kesinlikle çamurlu olacak, bu yüzden üçümüzün birlikte büyük bir karmaşa içinde olacağımızı tahmin ediyorum.

Cape Split'teki yürüyüş parkuru, Scots Körfezi'nin girişinde başlıyor. Üniversiteden arabayla otuz dakikalık keyifli ve manzaralı bir yolculukla, Port Williams ve Canning'in tarihi vadi kasabalarından, setlerin, mısır tarlalarının ve elma bahçelerinin yanından geçiliyor. Doğal olarak, kış aylarında daha az yemyeşil oluyor. Bugün manzara, yumuşak gri ve kahverengi tonlarından oluşuyor. Yine de, Ocak ayında camları açık bir şekilde araba sürerken güneşin sıcaklığını hissetmenin özel bir yanı olduğunu düşünüyorum. Scooter arka koltukta, başını camdan dışarı çıkarmış, rüzgar yüzüne vururken ve dili uçurtmadaki kurdele gibi çırpınırken bunun tadını çıkarıyor.

Patika girişine çok uzak olmayan bir yere park ettik, ben arabadan indim, Scooter'ın tasmağını yakasına taktım ve arabadan atlayışını izledim. Kuyruğu sallanırken Jacob sırt çantasını omzuna astı ve araba kapılarını kilitledi.

"Hadi gidelim," diyor Jacob.

Scooter hızla öne fırladı, ben de sendeledim. "Yavaşla, seni haylaz! Kolumu neredeyse yerinden çıkardın!" Jacob'a döndüm. "Bazen sağır olup olmadığını merak ediyorum. Söylediklerimin hiçbirini duymuyor gibi."

Jacob şakayla karışık, "O sadece yarı Sibiry kurdu," diye yanıtlıyor.

"Hadi, hadi!" diye bağıriyorum ve Scooter beni daha sert ve daha hızlı sürüklüyor.

Jacob öne doğru koşar, Scooter'ın tasmağını tutar ve sert bir şekilde konuşur: "Scooter, dur. Otur."

Scooter'ın kulakları geriye doğru yapışıyor ve hemen poposunu yere basıyor.

"Aferin oğlum." Jacob başını okşadı ve bana döndü. "Ona karşı biraz kararlı olmalısın."

"Deniyorum ama o sadece seni dinliyor. Sanırım bunun sebebi senin kalın sesin."

"Belki de itaat eğitimine kaydolmalıyız."

Gülüyorum. "Onun için mi, benim için mi?"

"İkisi de," diye yanıtladı Jacob gülümseyerek.

Tekrar yürümeye başladık ve Scooter yanımda koştu. Onay almak ve Jacob'ı memnun etmek için sürekli arkasına bakıyordu.

"O sana tapıyor," diyorum.

Scooter'ı suçlayamam. Ben de aynı şeyi hissediyorum. Bazen Jacob'ın bir aziz olup olmadığını merak ediyorum.

Yol dik ve zorlu, ama temiz havada egzersiz yapmak iyi geliyor. Kasım başından beri, her sabah arabanın ön camından buz kazımak zorunda kaldığımdan beri kış uykusunda olduğumu fark ediyorum.

"Bu gün gerçek gibi gelmiyor," diyorum, açıkta kalan ağaç köklerinin üzerinden dikkatlice geçerken ve yukarı doğru tırmanırken baldırlarımda bir gerginlik hissediyorum.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor Jacob. "Ben de aynı şeyi hissediyorum. Sanki başka bir evrendeyiz." O önden yürüyor, yolu gösteriyor, Scooter ise tasmasız bir şekilde arkamdan geliyor. Koruyucu davrandığını hissediyorum, bu da beni daha çok sevmemi sağlıyor, her zaman beni dinlemese bile.

"Kütüphaneye gitmediğimize sevindim," diyor Jacob. "Pazartesi günü o sınavdan kalsam bile, buna değer. Hayat kısa. Ve burayı çok seviyorum."

"Ben de." Çocukluğumdan beri, her yıl ailemle birlikte Cape Split'e yürüyüş yapardım. Yazın en güzel anlarından biriydi ve bir aile geleneğiydi.

Jacob, basamak görevi gören dik bir kaya kümesinin tepesinde durur. Arkasına döner. "İyi misin?"

"Harika hissediyorum," diye yanıtlıyorum ama bu, son büyük kayanın üzerinden beni yukarı çekmeyi teklif ettiğinde elini kabul etmeme engel olmuyor. Bu sırada terliyorum ama ağaçlardaki rüzgar ve dağın eteğindeki okyanusun uzaktan gelen kükremesi, etrafımızdaki çamur ve çürüyen yaprakların kokusuyla canlanıyorum. Yarımadanın tepesine iki saatlik bir yürüyüş var, ancak harcanan her enerjiye değer çünkü Cape Split'teki nokta doğal bir harika. İki yüz fit yükseklikten Fundy Körfezi'ne bakıyor. Dünyanın ucundaki dar bir uçurumun üzerinde durmak gibi.

Nihayet zirveye ulaştığımızda, ormanın gölgesinden çıkarak uçurumdaki dar bir yarıktan keskin bir dönüşle karşılaşıyoruz. Ahşap korkuluğun yanında durup, aşağıdaki çakıllı plaja doğru uzanan dikey uçuruma bakıyoruz.

"Bu bana tüyler ürpertici geliyor," diyorum. "Bu garip çünkü çocukken yürüyüşün en sevdiğim kısmı hep burasıydı."

Jacob bu düşüncenin zihninde yankılanmasına izin veriyor, onu evirip çeviriyor. "Belki de yaşlandıkça, ölümlülüğümüzün daha çok farkına vardığımız için tehlike algımız da daha netleşiyor."

Alnımda serin bir esinti hissediyorum. "Çok derin bir düşünce ama mantıklı." Korkuluktan uzaklaşıyorum. "Devam edelim."

Jacob, Scooter'la birlikte bizi takip ediyor ve kış uykusunda sarıya boyanmış bir çimen tarlasına çıkıyoruz. Ben durup körfezin nefes kesen manzarasına bakarken Jacob da tasmaını Scooter'ın tasmaına takıyor.

"Bunu daha önce hiç böyle görmemiştim."

Yazın burada otlar ve kır çiçekleri dimdik büyür. Rüzgarda dans eder, sallanırlar. Ama bugün, her daim yeşil ağaçlar dışında, tüm bitki örtüsü ölmüş gibi görünüyor. Otların yaprakları düz, kurumuş ve çürümeden kararmış.

Ama hiçbir şey ölmedi. Bunu biliyorum. Toprağın altında, filizler kendilerini dondurucu sıcaklıklardan koruyorlar. Bu kısa günlerde ve azalan güneş ışığında enerjilerini koruyorlar. Hayatta kalıyorlar. Zamanla çimenler yeşerecek. Baharın gelişiyle canlanacak.

Aniden bir kahkaha beni düşüncelerimden sıyırdı ve arkamı döndüm. Diğerleri kamp sandalyelerinde oturmuş, hafif bir öğle yemeğinin tadını çıkarıyor veya uçurumun kenarında fotoğraf çekiyorlardı.

Jacob, Scooter'ı zirveden buruna doğru götürürken ben geride kalıp, kalbimde sadece sevgiyle onları izliyorum. Bir an gözlerimi kapatıp nemli toprak, ladin iğneleri ve körfezin tuzlu kokusunu içime çekiyorum. Kayalıkların altındaki kumsala düzenli olarak çarpan dalgaların sesini dinliyor ve bu gezegenin mucizesine hayran kalıyorum: Üzerinde durduğum toprağı oluşturan buzullar ve binlerce yıldır dönen suların bu yüksek, kıvrımlı araziye aşındırarak batıya doğru uzanan eğri bir parmağa dönüştürmesi.

Jacob diz çöker ve Scooter'ın her iki kulağının arkasını da iyice kaşır. Scooter da sertçe karşılık verir ve ben gülümserim.

Çok şanslıydım. Ama neden? Sadece parlayan bir yıldızın altında mı doğdum? Yoksa yukarıdan gelen güçlü bir kuvvet beni buna layık mı gördü? Eğer öyleyse, sebebini anlamıyorum. Sadece inanılmaz derecede şanslı olduğumu biliyorum. Hayatımın aşkıyla kendi mahalleimde, tam doğru zamanda tanıştım. Tanrı bana çok iyi davrandı.

Son yağmurdan dolayı zemin ıslak olduğu için çimlerin üzerine oturmak mümkün değil, bu yüzden oturmak için devrilmiş bir ağaç gövdesi buluyoruz. Sırt çantasını açıp Scooter için su kabını çıkarıyorum. Plastik kapağı açıyorum ve o iştahla su içerken ben de çantadan ton balıklı sandviçlerimizi çıkarıyorum. Birini Jacob'a veriyorum ve kendi sandviçimi açıyorum.

Birkaç lokmadan sonra Jacob elini dizime koydu. "Hamilelik testini yaptığın günden bu yana tam dokuz ay geçtiğinin farkında mısın?"

Başımı geriye doğru eğerek gökyüzüne baktım. "Evet. Noel boyunca bunu çok düşündüm. Test pozitif çıksaydı şu an nerede olurduk acaba?"

"Belki de hastanede, kuvözün başında olurduk," diye yanıtlıyor. "Ya da dairede, bebek bezi değiştiriyor olurduk. Böyle olmamasına üzülmüyor musun?"

Düşünüyormuş gibi yapıyorum ama gerçek şu ki haftalardır bunun üzerinde kafa yoruyorum. "Sanırım tam da olmamız gereken yerdeyiz. Yoksa başka bir yerde olurduk."

Jacob, yanına çimene oturan Scooter'ı okşadı. "Evet, ama eğer öyle olsaydı, her şey yolunda olurdu. Bence senin için istediğin her şeye sahip olmak mümkün."

Ona döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir çocuk ve bir kariyer. Çünkü sen azimli birisin, Sienna. Engellerin veya aksiliklerin yoluna çıkmasına izin vermiyorsun. Onların üstesinden nasıl geleceğini buluyorsun."

İltifatı duyunca yanaklarımın kızardığını hissediyorum ve Jacob'ın bende her zaman kendimde görmediğim nitelikleri gördüğünü fark ediyorum. Ve çok tatlı şeyler söylüyor.

Sandviçimi ısırarak için kaldırıyorum ama Scooter yalvarma moduna geçiyor. Arka ayakları üzerinde doğruluyor ve ön patilerini kucağıma bırakıyor.

"Scooter... otur," diye otoriter bir sesle uyardı Jacob.

Sarkık kulakları düzleşiyor. İtaatkar bir şekilde poposunu aşağı indiriyor ama tüm dikkati sandviçime odaklanmış durumda.

Son lokmayı bitirir bitirmez Jacob ufka göz gezdirdi ve ardından eşyalarını toplamaya başladı. "Gitmeliyiz. Karanlık çöktükten sonra yolda mahsur kalmak istemiyorum."

Günlerin çok kısa olduğu Ocak ayında Cape Split'e hiç gelmemiştim ve yanımda el feneri getirmeyi düşünmüş olmayı çok isterdim. Aceleyle

ceketimin fermuarını çekiyorum ve zirveden geçerek patikaya doğru yürüyüşe başlıyoruz.

Henüz bunun bizim için son olduğunu, bu dünyadaki son birlikteliğimiz olduğunu fark etmedim. Hala mutlu ve enerjik hissediyorum, kanımın hızla akmasını dört gözle bekliyorum. Ayrıca bu anın kendine özgü güzelliğinin de farkındayım; gökyüzündeki değişen ışık ve tam üzerimizdeki kalın beyaz bulutun hareketi. Yukarı bakıyorum ve bunun daha fazla yağmurun veya sıcaklık düşerse karın bir işareti olup olmadığını merak ediyorum. Jacob'ın omuzlarındaki sırt çantasına ve önünde tasmağını çekıştiren Scooter'a bakıyorum.

Jacob ıslık çalar. "Yavaşla! Çekmeyin!"

O son anın her bir unsurunun beynime nasıl kazındığı gerçekten dikkat çekici.

Jacob çitin yanında durdu. Scooter'ı kendine yaklaştırmak ve güvende tutmak için tasmağını yumruğunun etrafına sardı çünkü direkler arasında çıta yoktu, sadece ağaç dallarından yapılmış yatay raylar vardı. Eğilip aşağıya doğru baktı. "Buraya geldiğimizden beri sular çekilmiş."

Ona katılıp birlikte bakıyoruz ve ikimiz de dik kaya yüzeyini incelerken ve açıkta kalan kökleriyle uçurumun tepesine tutunmuş ladin ağaçlarına göz atarken hiçbir şey söylemiyoruz.

Patikada arkamızdan başka bir genç çift geçiyor. Selam verip yollarına devam ediyorlar.

Gitme isteğim çok güçlüydü, bu yüzden geri çekildim. "Hazır mısınız?"

Jacob, bir eliyle çit direğini sıkıca tutarak döndü. Hemen ardından, ayaklarının altındaki zemin çökmeye başladı. Çit öne doğru devrildi ve bir kalp atışı kadar kısa bir sürede, o ve Scooter aniden yere düştüler.

Şok ve dehşet içinde, hızla öne atılıp kenardan aşağıya baktım. Çit tek bir ayakla sallanıyordu ve Jacob tutunuyordu. Scooter ise ciyaklayıp çığlık atarak tekrar yukarı tırmanmaya çalışıyordu.

Panik dolu gözlerimiz buluştu. "Dayanın!" diye bağırdım ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerken, ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. İkisi de

ulaşamayacağım mesafedeydi.

Jacob homurdanıp kükreyerek ve ayak parmaklarını kaya yüzeyine vurarak yukarı koşmaya çalışıyor, ama çok dik ve kaygan olduğu için tutunamıyor. Dağın yamacından çakıllar dökölüyor ve paslı çivilerle tutturulmuş çit gıcırđıyor ve inliyor. Scooter neredeyse zirveye ulaşmış durumda, ancak Jacob'ın tasmasını çekmesiyle boğuluyor.

Çimenli tepeden bize doğru koşan iki kişinin farkındayım. Ama artık çok geç. Altımdaki zemin kaymaya başlıyor. Başım öne doğru kayıyor, ellerimin topukları toprağı yarıp geçiyor, kendimi kenardan uzak tutmaya çalışıyorum. Scooter kolumu tırmalıyor. Etimi paramparça ediyor.

Sonra aniden direk kırıldı. Kırılğan bir dal gibi paramparça oldu ve hepimiz çırpınan bedenler, çığlıklar ve toprak ve taş duvarlara çarparak oluşan gürölüler içinde yere yığıldık. Etlerin sıyrılması ve kemiklerin kırılması sesleri duyuldu. Kanlı, kırık bedenim çakıllı kumsala çarpına kadar yakıcı bir dehşet yaşadım. Çarpmanın şoku nefesimi kesti. Tek yapabildiğim orada yatmak, öğleden sonraki gökyüzüne bakmak, şaşkın ve yönümü kaybetmiş bir halde gözlerimi kırpmaktı.

Üzerimden beyaz bir bulut geçiyor. Arkadan parlak güneş ışınları fırlıyor. Gözlerimi kamaştırıyor, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum. Ancak o zaman acıyı hissetmeye başlıyorum. Her yerimde. Bağırsaklarımda, kemiklerimde, kesik etimde. Burnumdan kan sızıyor ve acı içinde çığlık atmak istiyorum ama nefes alamıyorum. Kaburgalarım bıçak gibi saplanıyor.

Jacob... Yanımda olduğunu hissediyorum.

Lütfen Tanrım, onun iyi olmasını sağla. Onsuz yaşayamam.

Lütfen, biri bize yardım etsin.

Yukarıdan sesler duyuyorum. "Dayan! Yardım geliyor!"

En azından bir dua kabul oldu.

Jacob'ın eli benimkinin üzerine kayıyor ve ben de tüm varlığımla o eli kavırıyorum. Sıkıca tutuyorum ve sonunda biraz rahatlıyorum.

"Buradayım," diye fısıldıyor. "Her şey yoluna girecek."

Teşekkür ederim, Rabbim.

Jacob'a pes etmeyeceğimi, buradan birlikte çıkacağımızı söylemek istiyorum ama acımdan konuşamıyorum. Her kemiğim, sinirim ve kasım acı içinde kıvranıyor. Yapabileceğim en fazla şey, bir nefes daha almak için mücadele etmek. Sonra bir nefes daha, sonunda bayılana kadar.

Yukarıdan helikopter pervanelerinin şiddetli bir şekilde çarpması. Jacob elimi sıkıyor. Görüntüler aralıklı. Kendimi, gün batımının kalıcı ışığında kükreten, gürültülü, havada asılı duran o makineye doğru, sahilden yükselirken hissediyorum. Yüzüme rüzgarı hissediyorum. Ancak o zaman, başımın iki yanına bir kurtarma sepetine bağlanmış köpük blokların farkına varıyorum.

Unutulmaya teslim oluyorum.

Ani bir çekmeyle kendime geldim. Tulum giymiş bir adam uzandı. Beni helikoptere çekti. Gözlerim keder içinde Jacob'ı ararken yorgun bir şekilde sağa sola kaydı, ama görebildiğim tek şey helikopterin çatısı ve üzerime eğilmiş, kask takmış bir sağlık görevlisiydi. Göz bebeklerime el feneriyle ışık tuttu.

Jacob nerede? Sormak istiyorum ama sesim çıkmıyor. Ağzımı açacak gücüm bile yok. Ya da belki de rüya görüyorum ve ikimiz de hâlâ sahilde birlikte yatıp kurtarılmayı bekliyoruz.

Hayır, bu bir rüya değil. İnsanlar yardım çağrısında bulundu. Şimdi bir helikopterdeyim.

“Jacob?” diye mırıldanmayı başardım ama motorun ve rotor kanatlarının gürültüsünden kimse beni duymadı.

Gözlerim kapanıyor ve nedense artık acı çekmiyorum. Ağırılıksızım. Ölmek üzere olabileceğim aklıma gelmiyor. Sadece Yakup'u düşünüyorum. Onun hayatta kalması için dua ediyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

RUH EŞLERİ

Acının birçok biçimde geldiğini öğrendim. Hem fiziksel hem de duygusal olarak felç etme gücüne sahip. Bu gücü geçici olarak kullanıp kısa süreli bir felce neden olabileceği gibi, dakikalar, saatler veya haftalar boyunca yavaş bir ıstırap da verebilir. Belki de bir ömür boyu bile.

Bilincim yerine geldiğinde hastanedeyim. Hangi gün olduğunu, saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Zihinsel olarak korkunç bir kaza geçirdiğimin farkındayım, ama düşüncelerim bezelye çorbası gibi koyu ve yapışkan.

Daha sonra, bir cerrah ekibinin kötü bir şekilde yerinden oynamış pelvis kırığını sabitlemek için pimler kullandığını ve dalağımı çıkardıklarını öğrendim. Omuzum çıkmıştı ve Scooter bana yapışırken ön kolumdaki et, pençeleriyle parçalanmıştı. Deri nakli yapmak için bir plastik cerraha ihtiyaç duyuldu. Ayrıca, dağın yamacından hızla aşağı inerken sırtımın üst kısmındaki et tabakası sıyrılmıştı ve uyandığımda ağrılarımın çoğu orada yoğunlaşıyordu. Tüm bunların üstüne, beyin sarsıntısı ve üç kaburga kırığım var.

Yavaş yavaş, kademeli olarak kendime geliyorum. Gözlerimi açmadan önce, monitörlerin bip seslerini ve yatağımın iki yanında nöbet tutan ebeveynlerimin yumuşak seslerini duyuyorum. Beni rahatsız etmek istemedikleri için kısık sesle konuşuyorlar. Annemin elini elimde hissediyorum. Sıcak ve sevgi dolu. İşte o an gözlerimi açmak için canla başla mücadele ediyorum çünkü Jacob hakkında bilgi edinmem gerekiyor. İyi mi? Ya Scooter?

“Sienna?” Annem üzerime eğildi.

Uyanık olduğumu biliyor. Elini sıkmış olmalıyım, çünkü başka hiçbir şey yapmadım, gözlerimi de açmadım. Karanlığa bakıyorum, Jacob'ı düşünüyorum.

Kalp monitörü daha hızlı bip sesi çıkarıyor. Nerede olduğunu bilmem gerekiyor ve çok korkuyorum.

“Buradayız tatlım,” diyor annem elimi daha sıkı tutarak. “İyileşeceksin.” Bir an duraksadı. “Uyanık mısın? Beni duyabiliyor

musun?”

Sonunda gözlerimi açtım ve annemin endişeyle dolu yüzünü gördüm. Rahatlamayla ağlamaya başladı ve alnımı öpmek için eğildi, babam da kalkıp diğer elimi tuttu.

“Tanrıya şükür.” Başını öne eğip üzerimde ağlıyor. Onu hiç ağlarken görmemiştim ve bu beni korkutuyor. Ölümünden ne kadar kıl payı kurtulduğumu anlamamı sağlıyor.

Kurumuş dudaklarımı ıslattım ve sonunda birinin bana cevap vermesi için konuşma gücünü toplamaya çalıştım. "Jacob iyi mi?"

Annem ve babam, hâlâ üzerime eğilmiş halde, hiçbir şey söylemiyorlar. Birinden diğerine bakıyorum ama bana bakmıyorlar.

Annem babama başını sallıyor. Soruma cevap vermesini istemiyor, bu da beni korkutuyor. En kötü şey mi oldu? Doğru olmasını istemiyorum ama birinin bana söylemesi gerekiyor.

“Biraz kendine gel,” diyor babam. “Çok şey atlattın. Sana bir şey getirebilir miyiz? Canın acıyor mu?”

Verdiği cevap bilmem gerekeni doğruluyor ve gözlerimden yaşlar süzölmeye başlıyor. "Söyle artık. Lütfen... Jacob burada mı? Kurtuldu mu?"

Annem alnı benim alnıma değene kadar öne eğildi.

"Çok üzgünüm canım," diyor babam. "Öyle yapmadı."

Sözleri duyuyorum ama hiçbir şey algılamıyorum. Hiçbir şey algılamıyor. Kalbim uyuşmuş, bedenim hissizleşmiş.

Birdenbire, kendimi dağın tepesinde buldum ve Jacob'a hazırladığım sandviçi uzattım. Onun sevgi dolu gözlerine bakıyordum, birlikte geçireceğimiz geleceğimizi görüyordum—ölümsüz bir sevgiyle dolu bir ömür. Mutluluk. Bir yuva. Çocuklar. Torunlar. Yan yana gömölmek.

Karnımda bir bulantı yükseliyor. Kusmam gerekiyor. Doğrulamaya çalışırken üst vücudum kasılıyor. Annem sehpanın üzerindeki paslanmaz çelik tavayı alıp çenemin altına koyuyor ve tam zamanında midemin içeriğini dışarı atıyorum; çoğunlukla hiçbir şey değil. Ama kasılmalar şiddetli ve boğuluyormuş gibi hissediyorum.

Her şey bittiğinde, yastığa geri yaslanıp kendime gelmeye çalışıyorum. Babamın bana az önce söyledikleri hâlâ aklıma yatmıyor. Bu doğru olamaz. Jacob gitmiş olamaz.

“Ne oldu?” diye soruyorum. “Nerede öldü? Helikopterde mi? Yoksa hastanede mi? Ne zaman? Az önce mi?”

İnanabilmem için her detayı bilmem gerekiyor. O zamana kadar doğru değil.

Annem ve babam ikisi de oturup ellerimi tuttular ve öptüler.

“Düşmenin etkisiyle anında öldü,” diyor annesi. “Kurtarma helikopterleri geldiğinde çoktan ölmüştü. Çok üzgünüm canım.”

Düşünemiyorum, hareket edemiyorum. Kafam karışık çünkü bu doğru değil. "Hayır," diyorum. "Sahilde hayattaydı. Kurtarılan kadar elimi tuttu ve benimle konuştu. Gitmiş olamaz."

Aniden yine düşünüyorum. Dağdan aşağı. Korkunç, durdurulamaz bir kayma. Yakıcı bir panik. Öleceğimden emin olma hali. Etlerim parçalanıyor, kalbim alev alev yanıyor. Jacob!

Anne çağrı düğmesine basıyor ve bir hemşire odaya koşuyor.

"Uyandı," diyor babası.

"Sanırım panik atak geçiriyor," diye ekliyor anne.

Hıçkırıklar ve çığlıklar duyuyorum ve bunların benden geldiğini fark ediyorum. "Hayır!" diye bağıriyorum.

Bu nasıl olabilir? Biz sadece kütüphane yerine açık havada bir gün geçirmek istedik. Jacob'ın Pazartesi günü sınavı var. Bu olamaz!

İkinci bir hemşire odaya koşarak girdi. Koluma bağlı hortumu aldı ve enjeksiyon girişine bir iğne taktı. Sonraki birkaç saniye içinde başım dönmeye ve kendimi yerimdeymiş gibi hissetmeye başladım. Jacob'ın yüzünü gördüm ve elini yanağımda hissettim. Bana beni sevdiğini söyledi.

Tek istediğim, bugün ve sonsuza dek birlikte geçireceğimiz güzel bir hayat. Sakinleştirici etkisini gösterip nefesim yavaşlayana kadar hıçkırarak ağladığımın farkına bile varmıyorum. Vücudum rahatlamayla titriyor, ama bu yapay teselliye teslim olduğum için kendimden nefret ediyorum. Bu Jacob değil. O gitti. Hayatı bitti. Benimki de bitti.

Unutma hali çabuk ve hayırlı bir şekilde geliyor, ama biliyorum ki hiçbir ilaç bunu düzeltemez. Duygusal olarak, kurtuluş ya da çare bulunmayan soğuk bir denizde sürükleniyorum.

Burada ne kadar zamandır yattığımdan emin değilim. Uyuşturucudan sersemlemiş durumdayım ve gerçekte yüzleşmek istemiyorum. Sadece duvara bakıp bunun bir kâbus olduğunu, sonunda uyanacağım bir kâbus olduğunu hayal etmek istiyorum.

Zaman geçiyor. Umurumda değil. Hiçbir şeyin önemi yok.

Sonra ilaçların etkisi geçmeye başladı ve sırtımda geniş bir alanda kanlı yaraların acısını ve sızısını hissettim. Tanrım, lütfen bana yardım et...

Başım zonkluyor ve gövdem sanki bir tır devrilmiş gibi acıyor.

"Scooter da mı öldü?" diye soruyorum, sesim titriyor.

Annem, son bir dakika kadardır uyanık olduğumun farkında olmadan, koltuğunda öne doğru eğildi. "Veteriner hastanesinde," dedi bana. "Ama durumu iyi değil."

Başımı yastıkta çevirip ona kayıtsızca bakıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Omzumu okşadı. "Ağır yaralandı tatlım. Belki de onu uyutmak zorunda kalacaklar."

Anında kendime geliyorum. Doğrulamaya çalışıyorum ama her yerim acıyor. "Hayır!"

Annem beni sakinleştirmeye çalışıyor ama ben sakinleşmiyorum.

"Bunu yapmalarına izin vermeyin!"

Bir an aklıma geldi ve şok oldum—Scooter'ın güvenliğe geri dönmek için verdiği mücadele sırasında, gözlerime dikilmiş korku dolu bakışları.

"Beni iyileştirdiler, değil mi?" diyorum. "Onu da iyileştirebilirler."

"Evet, ama—"

"Ama ne olacak? Ben insanım, o değil mi? Ne yapacaklar, onu vuracaklar mı?"

Annem çaresizce babamdan destek bekliyor. Babam pencerede duruyor ve ben de öfkemi ona yöneltiyorum.

"O da tıpkı benim gibi hayata bir şans vermeyi hak ediyor!"

"Onu vurmayacaklar," diye yanıtlıyor. "Ama kimse onun acı çekmesini istemiyor. İnsancıl bir şekilde ele alınacak."

"Acı çekmekten ne kastediyorsun? Acı çekiyorum, değil mi? Çile çekiyorum ama beni yere seremezsin."

Annem dehşet içinde alaycı bir şekilde güldü.

"Tabii ki hayır," diye yanıtladı babam. Yatağa doğru yaklaştı.

"O zaman konuşacak ne kaldı ki? Onlara Scooter'ı da benim gibi tamir etmelerini söyleyin."

"Bu bizim elimizde değil," diye yanıtlıyor. "O Jacob'ın köpeğiydi ve bu kararları ailesi veriyor."

"Öyleyse onları ara. Lütfen baba! Onu da kaybetmek istemiyorum!"

Babama dikkatle bakıyorum. O da anneme dönüyor ve aralarındaki sözsüz iletişimi, ortak bir düşünme anını izliyorum.

Anne sandalyesinden kalktı. "Jacob'ın annesini arayacağım."

"Ne kadar tutarsa tutsun," diye ekliyor baba. "Veteriner masraflarını biz ödeyeceğimizi söyleyin."

O an, onları hayatım boyunca hiç sevmediğim kadar çok sevdim.

Annemin ve babamın yardımı beni tatmin etmeliydi ama bir saat sonra Scooter'ı aklımdan çıkaramıyorum. Veteriner hastanesinde, kafeste yalnız başına, kırık dökük, kanlar içinde, benim gibi acı çeken halini düşünmekten kendimi alamıyorum. Jacob'ın ya da benim hayatta kalıp kalmadığımızı bilmiyorum. Onun için geri dönüp dönemeyeceğimizi bilmiyorum.

Tek istediğim bu tüpleri damarlarımdan söküp taburcu olmak ve onu bulmaya gitmek. Ona ihtiyacım var ve onun da bana ihtiyacı var; çünkü o da tıpkı benim gibi Jacob'ı seviyordu. Çektiğimiz acı aynı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KARANLIK EVREN

Taburcu olmama üç uzun gün var. Bu arada, anne babam her öğleden sonra Scooter'ı veteriner hastanesinde ziyaret ediyor ve son gelişmelerden haberdar oluyorlar. Benim gibi o da kırık leğen kemiğini düzeltmek için ameliyat geçirmişti. Ayrıca uyluk kemiği de parçalanmış ve iç kanaması vardı. İlk iki gün durumu kritikti, ancak üçüncü günde oturmaya ve yemek yemeye başladığını öğrendik.

Benim için bu haber, karanlığa gömülmüş bir dünyada tek ışık parıltısı. Hâlâ o kumsalda sırtüstü yatmış, neredeyse bilincimi kaybetmiş, bunun son olduğuna inanıyormuş gibi hissediyorum. Belki de beni uyuşturan, havada süzülmemi sağlayan ve gerçeklikle bağımı koparan şey ağrı kesicilerdir, gerçekliğin hemen üstünde veya altında bir yerdeyim. Ne zaman uyuklasam, Jacob'ın elinin elimi sardığını hissediyorum. Tıpkı kumsalda yaptığı gibi elimi sıkıyor ve bana dayanmam için cesaret veriyor. Sesi yatıştırıcı ama kararlı. Ama sonra uyanıyorum ve onun kurtulamadığını hatırlıyorum ve hiçbir morfin miktarı kalbimdeki acıyı dindiremiyor.

Çiçekler geliyor. Arkadaşlarım ve ailem arıyor, ama onlarla annem konuşuyor çünkü ben buna hazır değilim. Jacob hakkındaki taziye mesajlarını dinleyemiyorum ve kesinlikle kaza hakkında konuşmak istemiyorum. O anları tekrar yaşamak istemiyorum. Tek istediğim yatağa uzanıp kaybolmak, uykuda unutulmaya yüz tutmak. Ama hastane personelinin sürekli odaya girip çıkmasıyla bu bile elimden alınıyor.

Sonra Becky geliyor. Gözlerimiz buluştuğu anda ağlamaya başlıyoruz ve o yatağa koşup bana sarılıyor. Annem ve babam bizi yalnız bırakıyorlar ve ben de buna sevindim çünkü kazayla ilgili konuşmak istediğim tek kişi Becky. Ona her şeyi anlatıyorum. Jacob'ın son anlarını tarif ediyorum ve hıçkırığa hıçkırığa birbirimize sarılıyoruz. İkimiz de onun gerçekten gittiğine inanamıyoruz.

Ertesi gün, bir fizyoterapist iyileşmem hakkında benimle konuşuyor ve yataktan kalkıp hastane koridorlarında yürümeye zorlanıyorum. İyileşmem umurumda olmadığı ve yaygara koparmak istemediğim için boyun

eğiyorum. Bana ne derlerse onu yapıyorum ki, daha fazla dırdır etmesinler ve sonrasında beni rahat bıraksınlar.

Çoğunlukla uyuşturulmuş gibi hissediyorum. Farkındalık gerçekleştiğinde ağlıyorum ve annem yatağa oturup beni kucaklıyor. Bana nazik teselli sözleri söylüyor.

Ama ne yazık ki, beni en iyi tanıyan ve beni derinden ve koşulsuz seven annemden bile gelecek teselli, binlerce kilometre uzakta. Belki de milyonlarca kilometre. Jacob'ın olduğu her yerde.

Hastaneden taburcu olduğum gün, bize bir çift koltuk değneği ve ilaç reçetesi verildikten sonra, Scooter'ı almak için doğruca veteriner hastanesine gittik.

Babam arabayı otoparka park etti. Motoru kapatmaya fırsat bulamadan arka kapıyı açıp topallayarak dışarı çıktım.

Hava soğuk ve gri, ufukta kar kokusunu alırken nem kemiklerime kadar işliyor. Bastonlarımı hazırlarken, beş gün önce Cape Split zirvesindeki güneşli ve sıcak havayı düşünmeden edemiyorum.

Bu neden oldu? Bizi gitmememiz gereken bir yere çekmek için Doğa Ana'nın kirli bir oyunu muydu?

Annem arabadan inip bana yardım etmek için acele etti ama ben onu elimle uzaklaştırdım. "İyiyim." Tutamaçları sıktım, vücudumu öne doğru çevirdim ve ön kapıya doğru yürümeye başladım.

Annem bana yetişmek için koşuyor ve tam zamanında beni geçerek cam kapıyı açık tutuyor. Resepsiyon alanına atlıyorum ve ön bürodaki bayanla göz teması kuruyorum. "Scooter için buradayız."

Yüzü ısındı. "Evet, sizi bekliyordu. Oturun, onu dışarı çıkaralım."

"Durumu nasıl?" diye soruyorum sabırsızca, o gitmeden önce.

"Çok iyi durumda. Tam bir savaşçı. İnanılmaz bir azmi var."

Verdiği cevaptan, onun için ne kadar büyük zorluklar yaşandığını anladığını anlıyorum. Açıkçası, benden başka kimse onun bu durumdan kurtulacağına inanmıyordu. Ve kurtulduğu için minnettarım. Pes etmedi. Belki de bana örnek olması gerekiyordu. Eğer o bizim yaşadığımız bu zorluğun üstesinden gelebildiyse, belki ben de gelebilirim.

Siyah deri bir koltuğa doğru ilerledim, koltuk değneklerimi kenara koydum ve oturdum. Annem ve babam da iki yanımdaki sandalyelere

oturdular. Ve beklemeye başladık.

Resepsiyon masasının arkasındaki kapı açılıyor ve lacivert üniformalı bir teknisyen Scooter'ı tasmaıyla dışarı çıkarıyor. "İşte burada," diyor neşeyle.

Scooter arka bacağında alçıyla topallayarak dışarı çıktı ve onu görünce içim parçalandı. Başında plastik bir boyunluk vardı ve sırtında korkunç, dikişli bir yara izi vardı. Sol gözünün üzerinde bir bandaj vardı ve başı öne eğikti.

Onu birkaç saniye izliyorum ve midem bulanıyor. Sahilde ve burada, hastanede, yalnız başına neler yaşadığını hayal bile edemiyorum.

"Scooter," diye usulca söylüyorum öne doğru eğilip ellerimi uzatırken. İnşallah sesimin tonu, onun eskiden yaşadığı neşeli hayatı hatırlamasına yardımcı olur.

Başını kaldırdı. Havayı kokladı ve sonra bandajsız gözü beni buldu. Bacakları titredi ve fayans zemine düştü. Sandalyeden kalktım ve koltuk değneklerim olmadan topallayarak yaklaştım. Parmaklarımı kokladı ve kuyruğu sallanmaya başladı. Ellerimi yaladı ve neredeyse dengemi kaybettim. Babam beni dengelemek için kalktı ve ben aynı anda hem gülmeye hem de ağlamaya başladım.

"İşte benim iyi oğlum. Tatlı oğlum." Ona sarılıyorum ve yanaklarından defalarca öpüyorum. "Artık her şey yoluna girecek canım. Ben buradayım." O da yanaklarımı yalamaya devam ediyor ve bu o kadar güzel hissettiriyor ki ağlamayı durduramıyorum.

Hastaneden eve dönmek beklediğimden daha zor. Fiziksel olarak, ne benim ne de Scooter'ın yatak odama çıkan merdivenleri tırmanması kolay değil; oysa ilk gitmek istediğim yer orası. Çok yorucu bir gündü ve tek istediğim Scooter'la yatağa kıvrılıp, ona sıkıca sarılıp bir yıl boyunca uyumak. Ama odama girip koltuk değneklerimi şifonyere yasladığımda, ortaokuldan beri kullandığım pembe yorgana bakıyorum ve Jacob'la telefonda konuştuğum tüm geceleri hatırlıyorum. O zamanlar ilişkimiz yeni ve heyecan vericiydi, umut doluydu. Sonsuza dek birlikte olamayacağımızı ya da birimizin genç yaşta öleceğini asla hayal etmemiştik.

Annem arkamdan odaya girdi ve omzuma elini koyunca irkildim.

"Bu oda anılarla dolu," diyorum.

Yavaşça başını sallayarak onayladı. "Bunu sizin için nasıl kolaylaştırabiliriz? Misafir odasında mı kalmak istersiniz? Ya da hazır olduğunuzda odayı yeniden dekore etmeyi düşünebiliriz."

"Hayır," diye yanıtlıyorum. "Hiçbir şeyi değiştirmek istemiyorum. Hiçbir şeyin gitmesine izin vermek istemiyorum."

Omzuma dokundu. "Anlıyorum canım. Zaman alacak."

"Ne zaman alacak ki?" diye çıkıştım, gücenmiş bir şekilde. "Onu unutmak mı? Yoluma devam etmek mi? Çünkü ben bunu asla yapmayacağım. Yapmayacağım." Yatağa doğru topallayarak gittim ve yatağın kenarına garip bir şekilde oturdum. "O benim için her şeydi. İstedğim tek kişiydi."

Gözlerimden yine yaşlar akıyor. Panik, keder. Bütün bunlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

"Çok gençsin," diyor anne. "Önünde koca bir hayat var. Bu yaradan iyileşmek için yıllar ve yıllar var."

"Ama ya onu unutmak istemezsem?" diye karşılık veriyorum, Jacob'sız koca bir hayat, yıllar geçirme fikrine direniyorum.

Annem bana şefkat ve acıyla bakıyor ve beni kollarına alıyor. Beni tutarken, yeniden gülebileceğim ve neşe duyabileceğim bir gelecek hayal etmeye çalışıyorum, ama bunun nasıl mümkün olacağını bilmiyorum. Kalbimin şu anda bildiği tek şey hüznün.

İKİNCİ BÖLÜM

YILLAR VE YILLAR

2006

BEŞİNCİ BÖLÜM

OKYANUS BİRA OLSAYDI

Halifax, Nova Scotia

Cumartesi gecesi ve Becky beni şehir merkezine gitmeye ikna etti; bu da Haligonluların dilinde "pub'ları gezmek" veya "barlarda dolaşmak" anlamına geliyor. Üç aydır dışarı çıkmamıştım ve o da bana biraz "kendime zaman ayırmamı" ve işkolik olup olmadığımı düşünmemi söylüyordu.

Haklı. Jacob öldükten sonra, hayatlarımızı paylaştığımız üniversiteye geri dönmeye dayanamadım, bu yüzden işletme okulundan tamamen ayrıldım ve gözümü iç mimarlık bölümü sunan Toronto Üniversitesi'ne diktim. Zaten her zaman nihai hedefim bu mesleği öğrenmekti ve babam on yıllardır işletme diploması olmadan aile şirketini yönettiği için (tesisatçılık mesleğini öğrenmek için meslek yüksekokuluna gitmiş ve iş başında yönetim becerileri edinmişti), ailem kararımı destekledi. Babam, zamanı geldiğinde işin ticari yönüyle ilgili bana yardımcı olacağına söz verdi.

İşte yedi yıl sonra, kendi yeni kurduğum iç tasarım şirketimin başkanım. Halifax'ın tarihi sahilinde, şehir merkezinde mütevazı bir ofisim var ve iki çalışanım var: Her şeyi organize eden Gretchen adında bir resepsiyonist ve muhasebeci ve dekorasyona olan tutkumu paylaşan yetenekli ve yaratıcı asistanım Jennie. İnanılmaz bir çalışma ahlakına sahip ve bazen tam ortak olması gerektiğini düşünüyorum, ama tüm para risk altında olan benim. Kira sözleşmesi ve kredi limiti benim adıma kayıtlı.

Bu akşam Becky ile Salty's adlı, limana bakan iskelede açık hava masaları olan bir deniz ürünleri restoranında akşam yemeği için buluşuyorum. Garson beni masaya götürüyor; Becky zaten oturmuş, önünde buz gibi soğuk bir kadeh şardonnay ile bekliyor.

Aynalı güneş gözlüklerini çıkarıyor, ayağa kalkıyor, bana sarılıyor ve kıyafetimi incelemek için geri çekiliyor. "Doğrudan işten geldin, değil mi? Hem de cumartesi günü."

"Beni ele veren neydi?" Sandalyemi çekip çantamı arkasına astım.

“Hım,” diyor sandalyesine dönerken. “Ceket ve düğmeli gömlek mi acaba? Yoksa mokasen ayakkabılar mı? Saçlarını o sıkı atkuyruğundan arada bir çözsün fena olmazdı.”

“Çok çılgın bir gündü,” diye özür dileyerek cevap verdim ve sandalyeme oturdum. Hafif bir esintiyle muhteşem bir yaz akşamıydı ve bir yelkenli açık denize doğru ilerliyordu. Kızarmış yengeç köftelerinin kokusu burnuma geldi ve çok acıktığımı fark ettim.

Dikkatimi tekrar Becky'ye çevirdim. “Çok güzel görünüyorsun.” Omuzları açık, vücuduna oturan mavi bir elbise ve sallanan inci küpeler takmıştı. Şık giyim, Halifax Alışveriş Merkezi'ndeki lüks bir giyim mağazasını yönetmenin avantajlarından biriydi. “Saçlarının ne kadar uzadığına inanamıyorum.” Parlak, dalgalı ve neredeyse beline kadar uzanıyordu.

“Bu da birbirimizi ne zamandır görmediğimizi gösteriyor.” Masanın karşısından elimi tutuyor. “Nasılsın?”

“Aslında iyiyim,” diye yanıtlıyorum hafifçe kaşlarımı çatarak, sesindeki acıma tonundan rahatsız oluyorum; bu, üzgün, yalnız ve tükenmekte olduğumu ima ediyor. “İş yerinde harika bir şey oldu,” diyorum ona. “Liz Tremblay’in asistanından bir telefon aldım ve salı günü konuşmak için bir zaman ayarladı.”

Bunu düşünmek bile kalbimi sıkıştırıyor, çünkü Liz ve kocası, büyük bir emlak geliştiricisi, yerel ünlüler. Düşük gelirli ev sahiplerinin hakları için yorulmadan mücadele ediyorlar ve yakın zamanda, uzaktan gelen aile üyeleri için çocuk hastanesinin yakınında küçük bir apartman kompleksi inşa etmek için bir bağış toplama kampanyasına öncülük ettiler. Büyük açılış geçen hafta haberlerde geniş yer buldu.

“Bu çok heyecan verici geliyor,” diyor Becky. “Acaba ne istiyor?”

“Bilmiyorum ama umarım dekorasyonla ilgili olur.”

Becky şarabına uzandı. “Hayatın işten ibaret olmadığını hatırladığınız sürece sorun yok.”

Jacob'ın ölümüyle hayatımın sona ermediğini ve yaşayacak daha çok şeyim olduğunu bana sürekli hatırlatmaya çalışırken onu nasıl unutabilirim ki?

Sorun şu ki, onun yaşam tanımı benimkiyle aynı değil. Son zamanlarda Mark adında bir adamla istikrarlı bir ilişkisi olduğu için keyfi yerinde ve geleceği konusunda iyimser. Elbette onun adına mutluyum, ama

şu anda hayatımda buna ihtiyacım yok. Herhangi bir karmaşa istemiyorum. Sadece işimi büyütmeye odaklanmak istiyorum.

“İlginiz için teşekkür ederim, ama ben gayet mutluyum.” Su bardağıma uzanıp bir yudum alıyorum. “Her sabah uyanıyorum ve güne başlamayı dört gözle bekliyorum. Önemli olan bu değil mi?”

Becky arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu, çevrenizin ne kadar büyük veya küçük olduğuna bağlı."

Garsonun gelişi tam da doğru zamanda oldu. Ne içeceğimi sordu ve ben de Becky'nin şarabını işaret ettim. "Ne ise ondan olsun."

Becky gözlerini devirdi. "Cidden, hiç mi umurunda değil? Ne istiyorsan sipariş et. Burada harika bir cosmo yapıyorlar. Eskiden cosmo'yu çok severdin."

Garsona bıkkın bir gülümsemeyle baktım. "Pekala. Bana bir Cosmo getirin."

O ortadan kayboldu ve ben menüyü aldım. "Açlıktan ölüyorum. Siz ne yiyorsunuz?"

"Elbette, balık köfteleri."

Menüyü kenara itiyorum. "Onu da alayım." Yemek seçimleri hakkında çok fazla düşünmek istemiyorum. Sadece arkadaşımın onun hayatı hakkında konuşmak istiyorum, benimki hakkında değil. "Mark nasıl?"

Gözleri parladı. "Harika. Gelecek hafta sonu balina izlemeye gidiyoruz."

"Vay canına. Nerede?"

"Brier Adası. Haftalar öncesinden rezervasyon yaptırmış. Ondan sonraki hafta da Fredericton'a, anne babasının otuzuncu evlilik yıld dönümü için gideceğiz. Bütün ailesi orada olacak. Kardeşlerinden hiçbirisiyle henüz tanışmadım, o yüzden bana şans dileyin." Şarabına uzanıyor.

"Seni sevecekler. Kim sevmez ki? Harikası."

Gülerek, "Bunu söylediğin için seni çok seviyorum," dedi.

Birbirimize bakıp, mükemmel bir uyum içinde derin bir iç çekiyoruz ve ruh halim daha ciddi bir hal alıyor. Bunu belli etmekten korkmuyorum çünkü Becky ile her zaman birbirimize karşı açık ve dürüst olduk.

"Biliyorum, son birkaç yıldır birbirimizi pek görmedik," diyorum. "Ben Toronto'daydım, sen buradaydın ve geri döndüğümde beri... şey, biliyorsun... işleri yoluna koymaya çalışırken çok bunaldım. Ama sadece benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeni istiyorum. O zamandan beri

benim dayanağım oldun...” Gözlerimi kucağıma indiriyorum çünkü bunu söyleyemiyorum.

“Anlıyorum.” Limandaki teknelere doğru bakıyor. “İkimiz de birlikte cehennemden geçtik. Ama senin cehennemin özellikle korkunçtu, çünkü sen de oradaydın ve bunu yaşadın.” Duraksıyor ve bana bakıyor. “Anne babam dışında, tüm bunların ağırlığını gerçekten anlayan tek kişi sensin.”

Başımı salladım ve içkim şık bir martini kadehinde geldi. Baş parmağımla işaret parmağımla kadehin sapında yukarı aşağı gezdirdim. “Mark’la bu konuda hiç konuştun mu?”

“Evet,” diye yanıtlıyor Becky. “Ve harika biriydi. Çok şefkatliydi. Ama Jacob’ı hiç tanımadı, bu yüzden...”

"Bu, herkesin gerçekten paylaşabileceği bir şey değil."

O şarabına uzanırken ben de kadehimi kaldırıyorum.

"Jacob'a," diyor hüzünlü bir ses tonuyla. "Ve bize."

"Hepimiz mutluluğu bulalım," diyorum.

İlk yudumu aldığım da, Jacob’ı da kadeh kaldırdığıma ikna olduğumu fark ediyorum; sanki üçümüz de hâlâ Halifax sahilinde birlikte oturmuş, hayatlarımızın bilinmeyen gidişatını dört gözle bekliyormuşuz gibi.

Lezzetli bir akşam yemeğinden sonra (ben iki cosmos, Becky ise iki kadeh chardonnay içti), içkilerin ucuz olduğu kumarhane barında kendimizi bulduk. Akşamı, modern rustik mi yoksa art deco tarzı mı seçeceğine karar veremeyen bir müşteri hakkında dert yanarak geçirdim ve Becky de Mark’ın Star Wars eşyalarına, özellikle Chewbacca’ya ama orijinal üç filmdeki diğer karakterlere olan takıntısından bahsetti. Anlaşılan, bodrum katında, depolama rafları olan ve güneş ışığının az olduğu küçük bir odası var ve orada oyuncak bebeklerini saklıyor, gerçi o "aksiyon figürleri" diye adlandırıyor. Becky, orada küçük bir servete sahip olduğuna ve her şeyi sigorta ettirmesi gerektiğine inanıyor.

Mantığımızı aykırı olsa da, Becky ile birlikte birkaç kirli martini sipariş ediyoruz, ama eve gitmeden önce bu gecenin son içkileri olacağına yemin ediyoruz.

Barmen bardakları bize doğru uzatırken, Becky taburesinde döndü, bana baktı ve bardağını kaldırdı. "Eğer okyanus bira olsaydı ve ben de bir ördek olsaydım, dibe kadar yüzüp kendimi tamamen sarhoş ederdim. Ama

okyanus bira değil ve ben de ördek değilim, o yüzden şu martinileri içelim ve tamamen kafayı bulalım."

Başımı geriye doğru eğip gülüyorum ama o bir yudum almadan önce elimi uzatıyorum. "Bekle, bekle! Benim de bir tane var." Bardağıımı kaldırıyorum. "Acı seni daha güçlü yapar. Gözyaşları seni daha cesur yapar. Kalp kırıklığı seni daha bilge yapar. Ve votka, tüm bu saçmalıkları hatırlamamanı sağlar."

Becky kahkaha atıyor. "Bayıldım! Şerefe!"

İçeceklerimizden birer yudum alıyoruz, sonra da ona sarılmak için bar taburesinden kayıyorum. "Hayatımda sahip olduğum en iyi arkadaşsın." Kelimelerimi geveleyerek konuşuyor olabileceğim konusunda huzursuz bir hisse kapılıyorum. "Sonsuza dek kan kardeş olacağız. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyor ve sımsıkı sarılıp, telefonu çalana kadar ileri geri sallanıyoruz. Biraz geriye sendeliyor ve çantasını karıştırıyor. "Mark olmalı." Telefonunu bulup açıyor. "Merhaba? Hey, bebeğim! Sen kesinlikle falcısın. Az önce içkilerimizi bitirdik." Bana göz kırpmıyor ve başını sallıyor. "Evet, çok eğlendik." Duraksıyor. "Kumarhane barındayız. Tamam. Olur. Evet, şimdi gelmek için iyi bir zaman. Ön tarafta buluşuruz. Hoşça kal. Seni seviyorum!" Telefonunu kapatıp bana aptalca bir gülümseme veriyor. "O en iyisi."

"Mutlu olmana çok sevindim," diyorum sarhoş bir şekilde, sevinç gözyaşları dökme isteğimi bastırmaya çalışarak, ya da belki de sevinçten değil.

Bunu düşündükten sonra kollarımı kavradı ve doğrudan gözlerimin içine baktı. Odaklanmakta zorlandım.

"Ama senin de mutlu olman gerekiyor!" diye haykırıyor. "Tekrar birini sevmeye ihtiyacın var."

"Evet, birini seviyorum," diye yanıtlıyorum. "Seni seviyorum."

Elini alnına vurarak, "Ah, canım. Çok harikasın. Her gün benim kahramanımsın. Ama cidden... yalnız kalmanı istemiyorum." dedi.

"Yalnız değilim," diye açıklıyorum. "Scooter'ım ve çok sevdiğim işim var. Hiçbir fikrin yok Becky. Ciddi söylüyorum. Onunla evlenmek istiyorum!"

Geri çekilip güldü. "İşinizle evlenemezsiniz."

"Neden olmasın? Birbirimiz için mükemmeliz. İşletmem sorunsuz çalışıyor ve tüm faturaları ödüyor."

Arkamdaki bar taburesinde oturan adamın varlığının belirsiz bir şekilde farkındayım. Ancak elini kalçama koyduğunda dikkatimi çekiyor ve vücudum anında öfkeyle kasılıyor.

Arkamı döndüm ve tıraşlı başını, solgun, terli, sivilceli yüzünü inceledim. En az 1,80 boyunda, iri yapılı ve göbekli bir adamdı.

"Hanımlar," diyor. "İyi vakit geçiriyor gibi görünüyorsunuz. Yeni birer içki ısmarlayabilir miyim?"

Birdenbire, ayık olmamama rağmen kendimi tamamen ayık hissediyorum. "Teşekkürler, gerek yok. Biz gidiyoruz."

Etrafımızda kayıtsızca dolaşıyor, bu da bar taburelerinden kalkmamızı engelliyor. "Kalbim kırılmasın. Kızlar, gece daha çok gençken buradan gidemezsiniz." Elini göğsüne koyuyor. "Ben Joe'yum ve cebimde bin dolarlık fiş var. Şans için sizin gibi iki güzel kadının yardımına ihtiyacım var."

Becky ile birbirimize baktık ve ben hayal kırıklığıyla derin bir nefes verdim. Gece çok iyi gidiyordu. Çok güzel vakit geçiriyorduk.

Becky ona, "Buraya kumar oynamaya gelmedik," diyor.

"Kumar oynamana gerek yok," diye yanıtlıyor. "Tek yapman gereken orada durup güzel görünmek. Belki de zarlarıma üflersin." Şişkin, yağlı burnunun altını siliyor ve Becky'ye iğrenç bir bakış atıyor, bu da beni tiksindiriyor. Huzursuzca barın etrafına göz gezdiriyorum. Cumartesi gecesi için oldukça boş.

"Erkek arkadaşım bizi almaya geliyor," diyor. "Her an burada olacak."

Joe sırtı ve kıkırdadı. "Evet, tabii. Her an olabilir." Kumarhaneye doğru kolunu salladı. "Haydi bayanlar. Bir oyun. Arkadaşlarım aşağıda. Bütün gece size içki ısmarlayacağız. Her şey bizden. Çok eğlenceli olacak."

Elini tekrar kalçama koydu ama bu sefer ittim. "Sakıncası var mı?"

Gür kaşları kalkıyor ve konuşurken nefesi soğan ve bira kokuyor. "Kaba olma tatlım."

Dürüst olmak gerekirse, midem bulanıyor. "Ben senin sevgilin değilim."

Onun aptalca cevabını beklerken, arkamdaki bir şey dikkatini dağıttı. Omzumu çevirip baktım ve dirseklerini bara dayamış, bir ayağını da pirinç korkuluğa basmış bir adam duruyordu. Uzun boylu ve Joe'dan daha genç, benim yaşlarımdaydı. Geniş omuzlu. Saçları da yerindeydi. Bir içki sipariş etmek için bekliyor gibiydi.

"Nasılsınız?" diye soruyor bize doğru dönerken samimi bir tonda.

"Pekala," diye yanıtlıyor Joe tereddütle, bu da bana daha önce tanışmadıklarını gösteriyor. "Sana ne?"

Arkamdaki adam omuz silkti. "Bilmiyorum. Orada oturup durumu izliyordum ve bayanlar çıkacaklarını söyledikten sonra biraz ısrarcı davrandığınızı düşündüm."

Joe ona dik dik bakıp kalın boynunu çevirdi. "Çok ısrarcısın."

"Evet, biraz öyle." Adam tamamen rahat ve tehdit altında görünmüyor. Sanki hiçbir şey olmamış gibi konuşuyor. "Sanırım bu hanımlar sadece eve gitmek istiyorlar."

Bütün içgüdülerim bana bu durumdan uzaklaşmamı söylüyor, ama hareket edemiyorum çünkü bizi kurtarmaya gelen adam tam arkamda duruyor ve ben bu durumun tam ortasındayım.

Birdenbire, Olimpiyat haltercisine benzeyen barmen sohbete katılıyor. İki yumruğunu da bara dayıyor.

"Burada her şey yolunda mı?" Mavi gözlü bakışları Joe'dan arkamdaki adama doğru kaydı.

Joe birasının son yudumunu da içti. Boş bardağı bara koydu ve kalın eliyle ağzını sildi. "İçki için teşekkürler. Görüşürüz sonra."

Arkasını dönüp öfkeyle uzaklaştı. Hepimiz sessizce onu izledik.

Arkamdaki adam barmene sesleniyor. "Teşekkürler, Kev."

Barmen bir bira bardağını doldurup öne doğru itti. "Bu benden olsun."

Becky ve ben onların konuşmasını ilgiyle izliyoruz.

"Hayır, dün gecedan kalan borcum hâlâ var."

"Benzin depomu doldurabilirsin, ne dersin?"

"İkiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye soruyor Becky.

Dayanamıyorum, bir soru daha sormadan edemiyorum. "Yoksa her gece buraya masum kadınları rahatsız edici yırtıcılardan korumak için mi geliyorsunuz?"

Bizi kurtarmaya gelen adam bir yudum bira içti. "Kevin ile eskiden oda arkadaşydık. Ve o pislik için özür dilerim. Adı neydi? Joe mu? Joe'ya benziyordu. Genel olarak Joe'lara karşı bir şeyim yok ama..." Birasından tekrar bir yudum aldı ve başını salladı. "Konuşmayı bırakmalıyım."

Belki de martini'nin etkisi henüz tamamen geçmemiştir, çünkü Becky gülmeye başlıyor ve bir türlü duramıyor.

"Onun adına özür dilemene gerek yok," diyorum. "Onun kim olduğundan sen sorumlu değilsin."

"Eğer öyle olsaydım, kendimden çok hayal kırıklığına uğrardım."

Hepimiz kıkırdadık ve Becky ile ben barda yerlerimize geri döndük. Kevin adındaki barmen ellerini birbirine vurdu. "Hanımlar, iki shot tekila bizden olsun."

Becky bana bir bakış attı. "Neden olmasın? Daha ne kadar kötü olabilir ki? Bir kadeh tekila bizi çıldırtmaz herhalde."

"Bundan pek emin değilim," diye yanıtlıyorum, biraz da sağlıklı bir şüphecilikle.

Kevin iki shot bardağı doldurur, ancak son anda arkadaşı için üçüncü bir bardak daha ekler ve bir kase limon ile bir tuzluk uzatır.

Becky'ye şöyle bir baktım, omuz silktim, elimi yaladım, tuzu serptim ve içkiyi bir dikişte içtim. Boğazım yanıyordu, bu yüzden hızla limonu emdim ve yüzümü buruşturdum. "Bunu sabah pişman olacağım."

"Hepimiz yapacağız," diyor kahraman kurtarıcımız. "Hafta sonlarına şükürler olsun." Bana gülümsüyor ve gözlerinde bir neşe parıltısı var. Az önceki tüm gerginlik dağılıyor ve elimi omzuna koyuyorum.

"Teşekkür ederim. Gerçekten. Yaptığınız şey çok nazık bir davranıştı..."

"Sorun değil," diyor rahatlıkla ve elini uzatıyor. "Benim adım Nate."

"Sienna." Elimini onun eline kaydırıp yavaşça tokalaşıyorum.

Gözlerimiz birbirimize kilitlenmiş durumda ve başım dönüyor; bunun tekilayla, kirli martiniyle ya da evrenle ilgisi olduğunu sanmıyorum. Jacob'la lisede birbirimize farklı bakmaya başladığımızdan beri böyle bir şey hissetmemiştim.

Tanrım, son yedi yıldır cinsel isteğimin ortadan kaybolmuş olması ne kadar acınası bir durum! Bir şey aradığım söylenemez ama bu adam beni bir şeye uyandırıyor; sadece Jacob'la yaşadığım, uzun zamandır kayıp olan o heyecan verici duyguları yeniden hatırlatıyor. Becky'ye "ilgilenmiyorum" dediğim türden bir "karmaşıklık".

Becky'nin çantasındaki telefon çalıyor, telefonu çıkarıp açıyor. "Merhaba bebeğim." Bir an dinliyor. "Yok artık. Bu çılgınlık." Bir süre daha bekliyor. "Evet, iyiyiz. Sadece takılıyoruz. Tamam. Buraya geldiğinde beni ara."

Telefonunu çantasına attı ve bana döndü. "Macdonald Köprüsü'nde bir tır kaza yaptı, bu yüzden Mark orada mahsur kaldı. Hiçbir şey hareket etmiyor."

"Hayır," diye yanıtlıyorum.

“Umarım kimse yaralanmamıştır,” diyor Kevin. Barın en ucuna, az önce oturmuş yaşlı bir çifte bakıyor. “Affedersiniz.” Kalemi kulağının arkasına sıkıştırıp yanımızdan ayrılıyor.

Becky ve ben martini kadehlerimizde kalanlara uzanırken Nate, "Hey, eğer acıktıysanız, masamda kocaman bir tabak nacho var ve kendi kendine bitmeyecekler," dedi.

Becky bana baktı ve omuz silkti. "Yemek yiyebilirim."

"Ben de."

Nate'i takip ederek, ay ışığı ve şehir ışıklarının yansıdığı, suya bakan bir masaya oturduk. Orada, neredeyse hiç dokunulmamış, devasa bir tabak nacho duruyordu. Birkaç saniye boyunca ona bakıp, tüm bunları tek başına nasıl yiyeceğini merak ettim. Daha da önemlisi, erimiş peynir kabuklu ve kuru görünüyordu ve Joe'dan kurtulmamıza yardım etmek için sıcakken onu orada bıraktığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Aynı anda hem suçluluk hem de minnettarlık hissediyorum. Ayrıca çok açım, bu yüzden masaya oturuyorum ve annemin bana öğrettiği görgü kurallarına uyarak Nate önce yemeğe başlayana kadar bekliyorum.

Becky tereddüt etti. "Tuvalete gitmem gerekiyor. Siz başlayın. Hemen döneceğim."

Onu çok iyi tanıdığım için kıkırdıyorum. Çöpçatanlık yapıyor ama neyse. Tabagın üzerinden peynir kaplı bir nacho alıp ağzıma atıyorum. Uzun süre dışarıda kaldığı için biraz çiğnenebilir ama yine de lezzetli, iştahla yiyip bitiriyorum, sonra bir tane daha alıyorum.

“Söyle bakalım Sienna. Ne iş yapıyorsun?”

“Ben bir iç mimarım.”

"Bu yaratıcı bir fikir gibi geliyor."

"Evet, öyle ama bir ofis müdürüm olmasına rağmen zamanımın çoğunu faturalar konusunda endişelenerek geçiriyorum."

Kaşları kalktı. "Kendi işinizin sahibi misiniz?"

Ağzım peynir dolu olduğu için sadece başımı sallayabiliyorum. Bir parmağımı kaldırıp çantamdan küçük kartvizitlerimi çıkarıp ona bir tane veriyorum. Bu sırada çiğnemeyi bitirmiş oluyorum.

Okudu ve bakışlarını kaldırdı. Gözleri mavi ve gri karışımı, aralarında sarı benekler vardı ve yüzünün oldukça kusursuz olduğunu fark ettim—güçlü bir çene, düz bir burun, dolgun dudaklar. Dişleri de mükemmeldi. Temiz ve beyaz.

"Sienna MacKay. Sahibi ve yaratıcı yönetmeni," diyor etkilenmiş bir ses tonuyla.

"Evet." Başka bir şey söylemiyorum çünkü kendimi övmekten nefret ediyorum. Övünmek ya da ilgi odağı olmak için gereken beyin hücrelerinden yoksun doğmuşum. İşimin kendisi konuşsun istiyorum. "Yavaş ilerliyor," diyorum ona, "ama yaklaşıyoruz."

"Sizi kıskanıyorum." Kartımı kaldırıyor. "Bunu saklayabilir miyim?"

"Elbette."

Arkasına yaslandı, fişeği soluk mavi kot pantolonunun ön cebine soktu, sonra bir nacho cipsi alıp onunla yeşil biber ve ekşi krema aldı.

"Peki ya sen?" diye soruyorum. "Ne iş yapıyorsun?"

"Hukuk fakültesi," diye kesin bir dille yanıtlıyor.

"Hukuk fakültesi. Tebrikler. Ve beni kıskanıyor musun?"

Başını salladı. "Doğrusu bu konuda kararsızım."

"Neden?"

"Çünkü hayatımla yapmak istediğim şey bu değil."

"Öyleyse neden yapıyorsunuz?" diye soruyorum gayet sakin bir şekilde.

"Çünkü ben bir denizanasıyım."

Kaşlarımı çattım ve ağzımı peçeteyle sildim. "Bunu bana açıklamak zorundasın."

"Bunu yapabileceğime emin değilim," diye yanıtlıyor, "çünkü kendime bile açıklayamıyorum. Kevin'e sor. O sana daha iyi bir cevap verecektir."

Buz küplerini kokteyl çalkalayıcısına dolduran ve doğru içki şişesini arayan Kevin'e şöyle bir baktım. "Çok meşgul görünüyor."

"Evet, şey... doğrusu, temel içgüdülerime karşı koymak için mücadele ediyorum."

Gülerek, "Kafam karıştı. Ama kulağa ilgi çekici geliyor. Bu dürtüler ne olabilir?" dedim.

Öne eğildi, kollarını masaya koydu ve bana hafifçe sinsi ama sırıtış dolu bir bakış attı. "Bana kalsa, aşçılık okuluna gider ve şef olurum."

Biraz geri çekildim. "Vay canına. Beklediğim cevap bu değildi."

Bir nacho daha almak için uzanıyor. "Eninde sonunda kendi restoranımı açacağım. Şık bir yer. Lüks yemek mekanı. Yaratıcı sunumlar. Tabakta sanat eserleri, anlıyor musun?"

"Biliyorum. Ama neden karar size ait değil?"

Bana parmağını salladı. "İşte asıl yakıcı soru bu. Son zamanlarda, özellikle de sabah 8:30'da başlayan ve nefret ettiğim kurumsal vergi hukuku dersine başladığımdan beri, kendi kendime bunu çok soruyorum. Her geçen gün daha da çok nefret ediyorum ve bunun nereye varacağını bilmiyorum. Muhtemelen sınavdan kalacağım."

Arkasına yaslandı, masadaki tereyağı bıçağını aldı ve bileğini kesiyormuş gibi yaptı.

Şaka yaptığını biliyorum ama yine de üzücü. "Peki çözüm nedir?"

Bıçağı yere bırakıp derin bir nefes aldı ve verdi. "Babamı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. İşte çatışma da burada yatıyor. Bugünlerde benimle gurur duyuyor, ki bu her zaman böyle değildi."

"Anlam?"

Kaslı omuzlarını silkerek, "Lisede notlarım iyi değildi, ne diyeyim ki? Çılgın bir grupta takılıyordum. Birçok dersten kaçıyorduk ve parti yapmayı çok seviyorduk." dedi.

"Ama sen hukuk fakültesine girdin," diye yanıtlıyorum.

Karanlık penceredeki yansımasına baktı. "Eminim bu birçok kişiyi şok etmiştir. Lisedeki İngilizce öğretmenim muhtemelen kalp krizi geçirmiştir."

Pencereden dışarı bakarken yüz ifadesini bir an izliyorum. "Bunun sana bir şekilde tatmin edici geldiğini düşünmeliyim," diyorum.

"Akla gelebilecek her düzeyde." Bana bulaşıcı bir gülümsemeyle tekrar bakıyor ve ben de karşılık olarak gülümsüyorum. "Ama bunun için çok çalıştım," diye ekliyor. "Dallas'ta lisans eğitimime ilk başladığımda, gerçekten ilgimi çeken dersler aldım."

"Bölümünüz neydi?"

"Psikoloji." Kevin'i işaret ediyor. "Ve şimdi daha iyi arkadaşlarım var, mesela o çok rekabetçi çocuk gibi, bu da bana bulaştı. Daha önce sınıfta hiç rekabetçi biriyle tanışmamıştım. Sadece sporda."

Anlayışla başımı salladım.

Bir garson gelip halimizi hatırlamızı soruyor. Nate ona hesabı istediği zaman getirebileceğini söylüyor ve ben de gecenin sona ermesinden biraz hayal kırıklığına uğruyorum. Sonra Becky'nin nerede olduğunu merak ediyorum. Onu barda bir taburede oturmuş, Kevin'le konuşurken görüyorum.

Dikkatimi tekrar Nate'e çeviriyorum. "Hukuk fakültesine giden yoldan keyif aldın," diyorum çünkü sohbeti devam ettirmek istiyorum. "Ama şimdi oradasın ve düşündüğün gibi olmadığını fark ettin, babanı da hayal

kırıklığına uğratmak istemiyorsun. Ama belki de tutkunun peşinden gittiğini görmek onu memnun eder."

Nate abartılı bir şekilde başını salladı. "Hayır, hayır. Beni kendi izinden gitmem için yetiştiriyor... Ne kadar küçük olduğumu bile hatırlamıyorum."

"Ne iş yapıyor?" diye soruyorum.

"Kendisi ceza avukatı ve kendi hayatında çok başarılı olmuş; büyük bir evi, lüks bir arabası var. Ama aynısını benim için de istiyor ve gerçek şu ki çoğu restoran iflas ediyor."

Nate için üzülüyorum çünkü işini sevmenin ne kadar güzel bir duygu olduğunu biliyorum. "Ona lüks bir arabaya ihtiyacın olmadığını, her gün işe gidip yaptığın işi sevmeyi tercih ettiğini söyleyemez misin? Belki seni şaşırtır ve anlar."

Nate ensesini kaşıdı. "Bundan çok şüpheliyim." Bir an bana baktı ve karnımda garip bir kıpırtı hissettim. Gözleri hüzünlüydü. "Ailene ne yapmak istediğini söylediğinde hiç sorun çıkardılar mı?"

Bu soruyu yanıtlarken biraz suçluluk hissediyorum. "Hayır, çok destekleyiciydiler. Özellikle babam, çünkü kendi işini yürütüyor ve bu konuda bana yardımcı olmak konusunda çok istekliydi."

"Ne tür bir işletme?"

"O bir tesisatçı," diye yanıtlıyorum. "Ve o da kendi işini çok iyi kurmuş. Büyük bir evi ve lüks bir arabası var. Tabii, bir Chevy Silverado'yu lüks sayarsanız."

Nate gülüyor. "Güzellik, bakanın gözündedir."

"Her zaman."

Garson hesabı getirir, Nate ona teşekkür eder ve ardından kot pantolonunun arka cebinden cüzdanını çıkarır. Birkaç banknotu sayıp masaya bırakır.

Gözümün ucuyla Becky'nin bize doğru yürüdüğünü fark ettim. "Mark önde," dedi ifadesiz bir şekilde.

Midem alt üst oldu. Burada neler olup bittiğinden emin değilim. Ya da belki de eminim. Hafif bir hayranlık duyuyorum ve bu benim için bir şok çünkü uzun zamandır böyle hissetmemiştim.

Ama karşımda oturan kişiyle daha yeni tanışmışken bunun yüzeysel olmaktan başka bir şey olması mümkün mü?

Başımı hafifçe yana eğerek Nate'e baktım. "Gitmem gerek." Deri bankta kaymaya başladım. "Nachos'larını paylaştığın için teşekkürler."

Nate de kabinden çıktı. "Memnuniyetle."

O bir beyefendi. Kibar ve saygılı. Karnımın alt kısmında bir sızı daha hissediyorum, ardından da bu adamı bir daha asla göremeyeceğimi bilmenin verdiği bir korku dalgası geliyor.

"Şey..." Çantamı omzuma astım. "Bu çok eğlenceliydi."

Becky geri çekilmeye başladı ve neden bu kadar aceleyle ayrılmak istediğini merak ettim. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Nate arkamızdan seslenene kadar onu takip etmekten başka çarem yoktu. "Bir dakika!" Durdum ve döndüm, o da yaklaştı. "Bu, o herif sana sarkıntılık ettikten sonra söylemiş olabileceğin bir bahane gibi gelebilir ama seni arayabilir miyim? Belki bir ara kahve içebiliriz."

Yanaklarım sıcaktan kızarıırken telaşlı görünmemeye çalışarak, "Elbette. Kartım sizde." dedim.

Nate gülümsedi ve geri çekilmeye başladı. "Eve sağ salım ulaş."

"Sen de," diye karşılık verdim ve Becky'nin peşinden bardan çıkıp kumarhanenin ana girişine doğru ilerledim. Mark, kaldırımında park etmiş halde duruyordu. Siyah Volkswagen Jetta'sının arka kapısını açıp içeri girdim.

Omuzunun üzerinden bana baktı. "Taksi mi çağırdınız?"

"Yaptık."

Becky ön koltuğa oturdu ve kollarını onun boynuna doladı. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Arabayı kaldırımdan uzaklaştırırken, "Birileri fazla margarita içmiş galiba," diye mırıldandı espriyle karışık.

Martini ve tekila shot'larından sonra, ertesi sabah baş ağrısı olmadan uyandığımda şok oldum. Gerçi biraz geç uyanmıştım. Saat 9:30, ki bu benim için, en azından sabah insanı olduğum için, aşırı bir keyif kaçamağı sayılır.

Scooter'ın umurunda değil gibi görünüyor. Yatağımın üzerinde çaprazlamasına uzanmış horluyor. Üç kez dürtüyorum, sonra dönüyor, esniyor ve mahallede sabah yürüyüşü için yere atlıyor.

Halifax'ın South End bölgesinde, muhteşem bir karaktere sahip tarihi bir binada bir apartman dairesinde yaşıyoruz, ancak asansör yok. Rahat yuvamıza ulaşmak için ferforje korkuluklu geniş bir merkezi merdivenden

biraz yukarı çıkmak gerekiyor, ama Scooter ve ben ikimiz de bu egzersize ihtiyaç duyuyoruz.

Şimdi sekiz yaşında ve her gün benimle işe geliyor. Ofis maskotu unvanını kazandığından beri kendisiyle gurur duyduğuna eminim -ki haklı da- ve bu unvan, her sabah işe geldiğinde kurutulmuş ciğer ikramı alma ayrıcalığını da içeriyor. Müşteriler onu çok seviyor çünkü sadece muhteşem bir sarı Labrador olmakla kalmıyor, aynı zamanda çok sevimli ve çok yumuşak kalpli. Herkese sanki uzun zamandır kayıp en iyi arkadaşymış gibi davranıyor ve kendilerini özel hissettiriyor. Kuyruğunu sallıyor ama bunu sakın bir şekilde yapıyor ve eskiden yavruyken yaptığı gibi ortalığı karıştırmıyor.

Doğrusunu söylemek gerekirse, o benim dayanağım. Onsuz son yedi yılı nasıl atlatırdım bilmiyorum.

Scooter ile sabah yürüyüşümüzden döndükten sonra, kahve makinesine kahve telvesi koyarken cep telefonum çaldı. Mutfak masasından alıp açtım. "Merhaba?"

"Tahmin etmek için henüz çok mu erken?" diye bir erkek sesi soruyor ve sesi hemen tanıyorum.

"Evet, öyle," diye yanıtlıyorum. "Hiç öz denetiminiz yok mu?"

Nate kıkırdadı. "Kesinlikle hayır. Tekila shot'ından kaynaklanmış olmalı."

"Tekila insanları şok edici şeyler yapmaya itebilir." Kahve makinemdeki kırmızı düğmeye basıyorum ve makine fokurdamaya başlıyor. "Tabii ki şaka yapıyorum. Senden haber almak güzel. Dün gece saat kaçta eve geldin?"

"Sen ayrıldıktan kısa bir süre sonra ben de ayrıldım."

"Blackjack masasında hiç para kazanmadın mı?"

Bir an duraksıyor. "Kumar oynamayı pek sevmem."

"Oysa cumartesi gecesi kumarhane barındaydınız." Bu adam hakkında merakım olduğu için bilgi edinmeye çalıştığımı itiraf edebilirim. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum; dün gece bana anlattıklarından çok daha fazlasını.

"Ben de size aynı şeyi söyleyebilirim," diye yanıtlıyor.

"Haklısın." Hafiften neşeli hissediyorum.

“Bugün yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğinizi sormak için arıyorum,” diyor. “Point Pleasant Park'a mı? Öğle yemeğinden sonra?”

Mutfağında zıplayıp çığlık atan bir yüz ifadesi yaparken sessiz kalmak için kendimi zor tutuyorum. Sonra durup derin bir nefes alıyorum. “Kulağa eğlenceli geliyor,” diye sakince cevap veriyorum. “Köpeğimi de getirebilir miyim?”

“Aslında ben de size aynı soruyu soracaktım.”

“Köpeğiniz mi var?” Merakım uyandı. “Ne tür bir köpek?”

“Onun adı Dolly olan bir sosis köpeği. Seninki ne?”

“Büyük, sevimli bir Labrador retriever. Bazen sakar ve çok zeki değil ama küçük köpekleri çok seviyor. Adı Scooter.”

“Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

Dondurma standında buluşmak için bir zaman belirledik ve telefonu kapatıp Scooter'a neler olduğunu anlatana kadar bu durumun garip olduğunu hissetmeye başlamadım. Scooter, Jacob'ın köpeğiydi ve şimdi onu başka bir adamla tanıştırmaya götürüyorum; hem de benim hoşlandığım bir adamla.

Kazadan bu yana yedi yıl geçtiğini ve Becky'nin dediği gibi artık hayatıma devam etmeye hazır olmam gerektiğini kendime hatırlatıyorum. Ama Nate ile parkta yürüyüp, konuşup, gülüp, güzel vakit geçirdiğimizi hayal ettiğimde, içten içe bir hüznün ve ağır bir suçluluk duygusuyla birlikte, kendimi sadakatsiz hissediyorum.

ALTINCI BÖLÜM

BAŞ DÖNMESİ

Otopark arabalarla dolu. Muhteşem, güneşli bir Pazar öğleden sonrası ve park genç aileler, bebek arabaları, köpekler ve koşucularla dolu. Dondurma standında uzun bir kuyruk var.

Bir park yeri bulup motoru kapatıyorum ve dikiz aynasında nasıl görüldüğüme bakıyorum. Bugün saçlarımı açık bıraktım ve düzleştirici kullandım, bu yüzden pürüzsüz, koyu ve parlak. Maskaram dağılmamış ama ruj sürmem gerekiyor. Çantamda rujumu arıyorum, hızlıca sürüyorum ve kapağını kapatıyorum. Aynada kendime son bir kez baktığımda, çene kemiğimin altındaki ve boynumun sol tarafındaki köprücük kemiğime kadar uzanan daha uzun yara izini hafifçe ovarken kendimi bilinçsiz hissediyorum. Ön kolumdaki yara izleri özellikle iğrenç, bu yüzden bugün gibi sıcak günlerde bile çoğu zaman uzun kollu giyiyorum. Keşke zamanla daha çok solsalar ama hiç solmuyorlar.

Ama neyse. Bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok.

Yanımda yolcu koltuğunda oturan ve kulaklarına kadar sırtarak duran Scooter'a döndüm. "Yürüyüşe hazır mısınız?" Ağzı birden kapandı ve gözleri gözlerime dikildi. "Öyleyse hadi gidelim."

Arabadan inip yolcu tarafına geçtim ve tasmaşını yakasına taktım. Arabadan fırlayıp asfalta çıktı ve çeşitli yönlerde doğru koşmaya başladı. Her yeri kokladı, beni öne doğru sürükledi, kuyruğunu salladı. Arabanın kapısını kilitlemeye zar zor fırsat buldum.

Sonra Nate'i görüyorum. Su kenarındaki taş duvarın yanındaki bir park yerinden bana doğru yürüyor. Yanında, onu sürüklemeyen, küçük bir kraliçe gibi koşan, sevimli uzun tüylü bir sosis köpek var.

"Merhaba," diyor Nate. "Bu Scooter olmalı."

Scooter, Dolly'nin burnunu koklarken kuyruğunu iki kat hızla sallamaya başladı. Birbirlerinin etrafında dönüp tasmalara dolandılar. Nate ve ben düzeni sağlamak için çabaladık. Ancak o zaman tüm dikkatimi ona verdim. "Merhaba."

"Merhaba," diyor gülümseyerek.

Eğer ayıkken, gündüz vakti daha az yakışıklı olabileceği düşüncesine kapılmışsam, tamamen yanılmışım. Bu adam bir film yıldızı olabilir.

“Ne güzel bir gün,” diyorum, gözlerimi kısarak masmavi gökyüzüne bakıyorum.

“Daha iyisi olamazdı. Geldiğiniz için teşekkürler.”

"Davet için teşekkürler."

Köpeklerimizin sosyalleşmesini izliyor ve birbirleriyle iyi geçindiklerinden emin oluyoruz. Sonra gözlerimiz tekrar buluşuyor ve gülümsüyoruz. Eğer böyle devam edersem yanaklarım ağrıyacak.

"Yürüyerek mi gidelim?" diye soruyor Nate.

"Shall" kelimesini kullanmasına gizlice bayılıyorum. "Elbette." Su kenarındaki patikaya doğru yöneliyorum. Scooter, uzun kuyruğunu çılgınca sallayarak hepimize yol gösteriyor.

Bir zamanlar Cellat Plajı olarak bilinen yeri geçip, sohbet ederek buruna doğru ilerlerken, uzun bir kış uykusundan sonra uyanıyor gibi görünen cinsel isteğimin farkındayım. Nate, Dolly'nin patikanın kenarında işini halletmesine izin vermek için durduğunda oldukça iyi görünüyor. Soluk mavi kot pantolonunun altındaki kaslı fiziğine ve dışkısını almak için eğildiğinde beyaz tişörtünün sırtında ve omuzlarında nasıl gerildiğine hayran kalmadan edemiyorum. Omurgamda hafif bir heyecan ürpertisi belirliyor ve garip bir şekilde rahatlıyorum—çünkü tüm cinsel dürtülerimin çoktan öldüğünden ve asla yeniden canlanmayacağından korkmaya başlamıştım.

Gözlerimin üzerinde olduğunu fark etmeden Nate doğruldu, dışkı torbasına bir düğüm attı ve çöp kutusuna atmak için yolda yürüdü. Onu izlerken Jacob'ı düşündüm ve ilk aşık olduğumuzda ne kadar genç olduğumuzu düşündüm. Jacob hiçbir zaman Nate gibi kaslı değildi. İnce ve uzun boyluydu, ama bunun tek nedeni olgunlaşma ve bir erkeğin vücuduna dönüşme şansına hiç sahip olmamış olmasıydı.

Eğer Cape Split'e hiç tırmanmasaydık, bugün nasıl görünürdü acaba...

Hemen gözlerimi kapattım ve kendime, cevaplanması imkansız olan şu soruya takılıp kalma alışkanlığına geri dönmenin sağlıklı olmadığını hatırlattım: Ya gitmeseydik?

Nate ve Dolly geri döndüler ve ben bakışlarımı limanın ağzına çevirdim. Gökyüzü maviydi, ama ufukta alçak bir sis şeridi asılı duruyordu. Muhtemelen daha sonra çökecek ve beraberinde nemli bir soğukluk getirecekti.

"Hey," diyor Nate. "Dalgın görünüyorsun."

Zoraki bir gülümseme takındım. "Özür dilerim. Sadece bir şey düşünüyordum."

Birkaç dakikadır endişeyle bana bakıp duran Scooter'a şöyle bir göz atıyorum. Bazen acaba aklımı okuyabiliyor mu diye düşünüyorum. Belki kelimelerle değil ama duygular ve anılarla.

Yürümeye başlıyorum ve o da yanımda kalıyor, sık sık bana bakıyor. Belli ki endişeli.

Nate, "Umarım bu çok kişisel bir şey olarak algılanmaz," diyor, "ama dün gece sen gittikten sonra Kevin, arkadaşınla yaptığı bir konuşmadan bahsetti."

Midem alt üst oldu ve önümdeki yola bakakaldım. "Becky ile mi?"

"Evet. Birkaç yıl önce Cape Split'te kardeşini kaybettiğini ve senin de onunla birlikte olduğunu söyledi. İkinizin de dağdan düştüğünü anlattı. Çok üzgünüm. Bunu hayal bile edemiyorum."

Becky, Becky, Becky. İçki içtiği zaman hep böyle oluyor. Jacob'dan bahsediyor, hatta tanımadığı insanlara bile, ve ağlıyor.

"Birkaç yıldan fazla oldu," diyorum. "Aslında yedi yıl."

Yavaşça yürümeye devam ederek çimenlik bir alana ulaşıyoruz; Scooter burada yemyeşil yonca tarlalarının arasında kokluyor.

"Bu konuda konuşabilir misin?" diye soruyor Nate.

Yapabilirim ama yapmak istemiyorum. Yine de kaba olmak da istemiyorum. "O günle ilgili hatırladıklarımın çoğu bulanık," diye açıklamaya çalışıyorum. "Sanki ateşli bir rüya gibi. Sanki gerçek değilmiş gibi." Duraklıyorum ve ona bakıyorum. "Olaydan sonra ailem beni bir terapistle gönderdi ve o da bana yas sürecinin aşamalarını anlamamda çok odaklandı. Her düşüncemi ve duygumu kategorize etmemi, her duyguyu bir aşamaya yerleştirmeye çalışmamı istedi, tıpkı haftanın her günü için bir ilaç kutusuna hap koymak gibi. Geriye baktığımda, sanırım duygularımın normal olduğunu anlamamı istiyordu. Ama sürekli olarak her aşamadan geçip nihai kabullenme durumuna ulaşmam için beni zorladı."

"Bu çok yoğun geliyor," diye yanıtlıyor Nate. "Peki, sen o son aşamaya ulaştın mı?"

“O zamanlar mı?” Acı bir şekilde kıkırdıyorum. “Sanmıyorum. Tüm süreç çok katıydı, ders kitabındaki bir formül gibiydi. Ama duygusal olarak karmakarışıkım, inkâr ve öfke arasında gidip geliyordum. Perişan haldeydim.”

Scooter bizi suya yakın boş bir banka doğru götürüyor.

Nate bana, “Hayatımda hiç önemli birini kaybetmedim,” diyor. “En azından henüz. Bu yüzden biraz... bilmiyorum... Şanslı hissediyorum. Ve aynı zamanda da toy hissediyorum çünkü ölümle ilgili kişisel bir deneyimim yok.”

“Sadece şanslı kısmın tadını çıkar.” Ona yan gözle bakıyorum. “Çünkü o deneyim, ister beğen ister beğenme, eninde sonunda gelecek. Kimse sonsuza dek yaşamaz.” Bankın etrafından dolaşıp oturuyoruz ve köpekleri yerleştiriyoruz. “Ama keder sadece ölümle sınırlı değil,” diye ekliyorum. “Çeşitli şeylerden dolayı keder duyabilirsiniz; mesela bir hayalin ölümü. Örneğin şef olmak. Bunun için kederlendiğinizin farkında bile olmayabilirsiniz.”

Nate öne eğilip Dolly'nin kulaklarının arkasını kaşdı. "Teşhisiniz nedir, Doktor Sienna? İnkâr halinde miyim? Daha çok öfkeliyim," diye ekledi.

“Bilmiyorum. Psikolog değilim. Sadece seni ve restoranını düşünüyordum. Nedenini tam olarak bilmiyorum.”

Dolly bankın altındaki gölgeye geçiyor ve Nate arkasına yaslanıyor. "Öncelikle, beni ve restoranımı düşünüyor olman çok hoşuma gidiyor."

Kıkırdıyorum.

“Öyleyse bundan bahsedelim,” diye devam ediyor. “Diyelim ki o hayalden vazgeçtim ve hukuk fakültesini bitirdim. Sonra da yasın tüm aşamalarını atlattım ve bu hayalimin gerçekten öldüğünü kabul ettim. Paris'te veya İtalya'da aşçılık okulu yok. Restoran yok. Kişniş ve krema ile veya kaz ciğeri ve nane ile lezzet yaratımı yok.” Duraksıyor ve düşünceli bir şekilde gökyüzüne bakıyor. “Kişniş ve krema. Ya da kaz ciğeri ve nane.”

"Mmm," diyorum.

Bir an sonra öne eğilip Dolly'nin küçük başının üstünü okşadı. "Kurumsal vergi kanunu ve hesap makineleri sonsuza dek sürecektir. Sessiz, pasif bir kabulleniş hayatı." Bana alaycı bir bakışla baktı. "Sanırım öfke evresinde kalmayı tercih ederim. O zaman en azından hayatımdaki her kötü şey için babamı suçlamaya devam edebilirim."

Suyun üzerine bakarken anlayışla başımı salladım. "Bu da olaya bakmanın bir yolu."

Nate içini çekti. "Başarısız hırslarımdan yeterince bahsettim. Bugün sizi etkilemeyi umuyordum. Ne yazık ki olmadı."

Bir bacağına diğerinin üzerine atıyor, bankta bana doğru dönüyor ve kolunu bacağımın arkasına yaslıyor. Boynumun yan tarafında, sanki eli orada statik elektrik üretiyormuş gibi bir karıncalanma hissediyorum.

"Becky, Kevin'e erkek arkadaşını kaybettiğinden beri kimseyle çıkmadığını söylemiş," diyor.

Başımı alaycı bir şekilde salladım. "Becky içki içince ağzı gevşek oluyor."

"Bu onun başını belaya sokar mı?" diye şakayla karışık soruyor.

"Sanırım öyle değil. Gizli bilgi değil sonuçta." Beyaz pamuklu kazağımın altında güneş omuzlarımı yakıyor ve elimle kendimi yelpazeliyorum. "Ama söyledikleri tamamen doğru değil. Bir sürü randevuya çıktım ama hiçbirini bir yere varmadı."

Biraz daha yaklaştı, gözlerimin içine dosdoğru baktı ve yumuşak bir sesle konuştu: "Belki de henüz doğru kişiyle çıkmadın."

Tenimde heyecan verici bir enerji dans ediyor. Sanırım hiç kimse bana karşı bu kadar pürüzsüz ve baştan çıkarıcı olmamıştı. Jacob bile. Ve bundan nefret etmiyorum.

"Haklı olabilirsin," diye yanıtlıyorum.

Dudaklarının bir kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı ve işaret parmağının ucuyla omzuma dokundu. Sanki minik bir kara sineği uzaklaştırıyormuş gibi nazik bir dokunuştı ama bunu ayak parmaklarıma kadar hissettim. Vücudumun sol tarafının tamamı tüyler ürperdi -iyi anlamda- ve yutkundum.

"Eğer bu ilk buluşma olsaydı," diyor, "ikinci bir buluşmaya değer bulur muydunuz?"

"Henüz emin değilim." Saate baktım. "Daha yarım saat oldu ama şimdilik her şey yolunda."

Sırıttıyor ve neşesi gözlerine de yansıyor. "Bence şansımız gerçekten çok yüksek, çünkü bakın..." Scooter ve Dolly'ye doğru işaret ediyor; ikisi de ayaklarımızın dibinde yan yana oturmuş, geçen bir tur teknesini izliyorlar. Başları mükemmel bir uyum içinde hareket ediyor.

Gülmeye başladım. "Çok tatlılar. Birbirlerinden hoşlanıyor gibiler."

“Nasıl sevmesinler ki?” Bana şöyle bir baktı. “Çünkü birbirimizden hoşlandığımızı biliyorlar.”

“Evet, öyleyiz.”

Nate gülümsedi. "Yürümeye devam edelim mi?"

İşte yine karşımızda. Başlayalım mı...?

Keyiften titreyerek banktan kalktım ve onu takip ettim. Tüm endişelerim kaybolmuştu, Scooter da peşimden geldi.

Yürüyüşümüzün ardından Nate ve ben arabalarımıza döndük ve ikimizin de çok acıktığını fark ettik.

"Bir restorana gitmeyi önerirdim," diyor, "ama köpeklerimizi arabada bırakamayız."

"Onları eve götürüp bir yerde buluşabiliriz," diye öneriyorum.

“Ya da...” Biraz düşünüyor. “Neden benim evime gelmiyorsun? Birkaç biftek pişirebilirim. Buraya çok uzak olmayan bir yerde oturuyorum.” Kasabaya doğru işaret ediyor. “South Park'tayım.”

“Şaka değil. Ben de South Park'tayım.”

“Park Victoria değil...”

Omuzlarım düştü. "Hayır, ama sadece birkaç blok ötedeyim." Scooter, asfaltın üzerine dökülmüş dondurma külahına ulaşmak için tasmaını çekiştirdi. "Aynı binada yaşasaydık bu garip olurdu."

“Çok tuhaf,” diyor Nate, ben Scooter'ın kontrolünü ele geçirirken. Nefes nefese kalmış Dolly'ye bakıyor. “Bu kızı arabaya geri götürüp ona bir içecek vermeliyim.”

"Bu adam için de aynı şey geçerli."

Birkaç saniye birbirimize bakıyoruz ve mutfağında dans ederken hissettiğim aynı heyecanı hissediyorum.

"On altıncı kattayım," diyor bana, Dolly yanında koşarken geri geri uzaklaşıyor. "On altı yüz beş. Ve tabii ki Scooter'ı da getir."

“Harika. Birazdan görüşürüz.”

Onun uzaklaşmasını izledim, ama sonra ona bakmaktan rahatsız oldum, bu yüzden dönüp bagajdan Scooter'ın su kabını çıkardım. Zavallı çocuk nefes nefese kalmış ve dili dışarı sarkmış. Güldüm çünkü kendimi tamamen onun durumunda buldum.

Terli tişörtümü değiştirmek için eve kısa bir uğrama yapmaya karar verdim, ama sonunda dolabımda daha seksi bir şeyler aramaya başladım. Ama çok da seksi olmasın. Sanki üzerime öylesine geçirmişim gibi, rahat görünmesi gerekiyor.

Ne yazık ki, sahip olduğum hiçbir şey tam olarak istediğim gibi değil. Keşke Becky burada olsaydı da kıyafetimi tamamlayabilseydi. Bu askılardaki bayat meyvelerden nasıl lezzetli limonata yapılacağını bilirdi.

Geri çekilip kabul ediyorum ki, yaşımdaki normal bir kadının yakışıklı bir adamın dairesine biftek yemeğine giderken giyeceği hiçbir şeye sahip değilim. Ama tabii ki ben normal değilim. Tek yaptığım iş, bu yüzden sadece iş kıyafetlerim var. Şık, evet, ama pazar öğleden sonra on altıncı kattaki bir balkonda bira yudumlayarak takılmak için pek uygun değil.

Sonunda, dört yıl önce katıldığım bir düğünden kalma yazlık elbisemi ve eskimiş terliklerimi, beyaz örgü kazağımla birlikte giymeyi tercih ettim.

Yanımda bir şişe şarap getirmeli miyim?

Kesinlikle evet. O zavallı dolabımdan uzaklaşıyorum, çünkü bir şişe bir şey –herhangi bir şey– Nate'in benim salaş elbisemden dikkatini dağıtacak. Kilere koşuyorum, kapıyı açıyorum ve başımı geriye doğru eğerek en üst rafa bakıyorum. Çok şükür. Tam da özel bir şey için sakladığım, oldukça iyi bir şişe kırmızı şarabım var.

Ardından banyoya gidip aynada kendime bakıyorum. Tek yapmam gereken fondötenimi tazelemek, biraz allık sürmek, dişlerimi fırçalamak ve işte hazırız.

Kısa bir süre sonra, sıcakta iki blok yürüdükten sonra, Nate'in klimalı yüksek katlı apartmanına giriş kapısı açılıyor ve Scooter ile birlikte asansöre biniyorum. Kapılar önümüzde kapanır kapanmaz, midemde kelebekler uçuşmaya başlıyor. Yukarı çıkarken heyecan ve beklentiyle dolup taşıyorum. Ne zamandır böyle hissetmemiştim?

Ancak Nate'in katına yaklaştıkça, bu duygularım yerini bir suçluluk ve rahatsızlık hissine bırakıyor.

Jacob'ın beni Nate ile görme düşüncesine katlanamıyorum. Bu saçma bir düşünce ve beynimin mantıklı kısmı bunu biliyor. Jacob yıllardır yok ve ben bunu kabul ettim. Gerçekten de kabul ettim. Ayrıca, mantıklı olarak, hayatıma devam etmemin ve dolu dolu bir hayat yaşamamın önemli

olduğunu da anlıyorum, bu yüzden bu asansörde on altı kat yukarı çıkıyorum.

Ama bu, Jacob'ın her zaman "yukarıda" bir yerlerde, koruyucu bir melek gibi beni izlediğini, beni desteklediğini veya bana yardım etmek için ipleri çektiğini hissetmem gerçeğini değiştirmiyor. Bazen, yalnız kaldığımda hâlâ onunla konuşuyorum. "Hey, canım, bugünkü toplantı hakkında ne düşündün? Harika mıydı?" gibi şeyler söylüyorum. Ve Scooter'la konuştuğumda, Jacob'ın ne kadar harika bir köpek haline geldiğiyle gurur duyduğunu sık sık anlatıyorum ve yukarı bakıp tavana işaret ediyorum. Scooter da yukarı bakıyor ve kuyruğunu sallıyor.

Asansör yavaşlıyor ve hop! Kapılar açılıyor. Scooter ve ben iniyoruz.

Uzun, halı kaplı koridorda yürürken, tavanda, gökyüzünde ya da her nerede olursa olsun, rahmetli erkek arkadaşımın konuşmayı bırakmamın zamanının geldiğini kendime telkin ediyorum; çünkü beni izliyor olsa bile, eminim ki benim yoluma devam etmemi, dolu dolu bir hayat yaşamamı ve mutlu olmamı isterdi.

1605 numaralı daireye ulaştım ve kapıyı çaldım. Nate'in cevap vermesi biraz zaman aldı ve sonunda kapıyı açtığı anda, yüzünde gülümseme yoktu.

"Siena," diyor soğukkanlı bir tonla.

Hemen tedirgin oldum ama yine de gülümsedim ve şarabı kaldırdım. "Merhaba. Bunu ben getirdim."

"Teşekkürler. İçeri buyurun." Elimden alıp arkasını döndü.

Bir an tereddüt ettim ve acaba o, sürekli diken üstünde hissettiren, yanlış bir şey yapmışım gibi endişelendiren, bir sıcak bir soğuk davranan insanlardan biri mi diye düşündüm. Ama tereddütlerime rağmen devam ettim. Scooter'ı içeri götürdüm ve tasmağını boynundan çıkardım. Terliklerimi çıkardım ve aydınlık, güneş ışığıyla aydınlanmış oturma odasına girdim; orada kanepenin iki ucunda oturan iki kişi gördüm.

Nate onlara doğru işaret ederek, "Sienna, bunlar benim anne babam, Bill ve Joan Palmer. Bu da Sienna MacKay," dedi.

İkisi de ayağa kalktı, bu da bana toparlanmam için bir anlık fırsat verdi ve ellerini sıkmak için öne doğru ilerledim.

Joan, kusursuz zevk ve stile sahip, çekici bir kadın. Sarı saçlarını gevşek bir topuz yapmış ve açık sarı elbisesi ten rengine çok yakışıyor. Sanırım İtalyan keteninden yapılmış.

Bill'e gelince, Nate'in tarifine göre, beklediğim gibi biri değil. Kısmen kel ve Joan'dan birkaç santim daha kısa. Kahve masasının üzerinden elimi

uzatırken, Nate'in yakışıklılığını annesinin ailesinden aldığını, kontrolcü babasının ise küçük bir tilki gibi görüldüğünü düşünmeden edemiyorum.

"Bay Palmer," diyorum. "Sizinle tanışmak bir zevk."

"Bana Bill deyin." El sıkışması oldukça tok.

Ben de Joan'ın elini sıkıyorum ve ikisi de tekrar oturuyorlar.

Ortamda kötü bir enerji sezerek sessizce yerime oturuyorum.

"Size bir içki getireyim mi?" diye soruyor Nate, getirdiğim şarap şişesinin etiketini incelerken. "Bu güzel görünüyor. Şimdi açsak iyi olur." Mutfağa çekiliyor ve omzunun üzerinden konuşuyor. "Anne? Baba? Siz de ister misiniz?"

"Teşekkürler, hayır," diyor Bill. "Burada kalamayız."

Ama onlar hâlâ kanepede oturmuş, beni inceliyormuş gibi bakışlarını üzerime dikmiş durumdalar.

Odayı kibarca şöyle bir gözden geçirdim. Öğrenci dairesine benzemiyor. Tüm mobilyalar pırıl pırıl ve yeni, duvarlar ise zevkli bir şekilde modern sanat eserleriyle süslenmiş. Nate'in ailesinin bir dekoratör tutmuş olabileceğini ya da belki de seçkin zevkiyle Joan'ın burayı döşemiş olabileceğini merak ettim.

"Bu çok güzel bir daire," diyorum.

Neyse ki Joan bir konuşma başlatıyor. "Nate bize senin iç mimar olduğunu söyledi."

"Doğru." Biraz rahatlayıp arkama yaslandım. "Geçen yıl kendi şirketimi kurdum."

Joan, "Bu çok iddialı bir girişimdi," diye yanıtlıyor, Bill ise bana sert bakışlarla bakıyor.

Omuz silkerek, "Aslında pek değil. Girişimci bir aileden geliyorum, bu yüzden doğru yol gibi geldi." dedim.

Bill, "Baban tesisatçı," diye iddia ediyor.

Boğazımı temizledim. "Evet. Bu onun mesleği, ama kendi şirketini yönetiyor."

Bill koltuğa yaslandı ve beni arabasıyla ezmek istercesine kısıp gözlerle süzdü.

Neyse ki Nate bir kadeh şarapla geri döndü ve bana uzattı. Kadehi aldım ama sadece ben içmek istemediğim için sehpanın üzerine koydum.

Hâlâ ayakta duran Nate, duvardaki dev saate bir göz attı. Sonra annesine baktı. "Gitmen gerektiğini söylemiştin, değil mi?"

Joan onu birkaç saniye gözlemledikten sonra dizine vurup neşeli bir şekilde konuştu: "Evet, Chester Yat Kulübü'ne arkadaşlarımızla buluşmaya gidiyoruz."

O ve Bill ayağa kalkıp sehpanın etrafında dolaştılar. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

"Sen de öyle." Ben olduğum yerde kalmaya ve Nate'in onları kapıya kadar götürmesine izin vermeye karar verdim; kapıda oyalanıp kısık, öfkeli seslerle konuştular.

Keşke kulak misafiri olabilseydim, ama balkon kapıları ardına kadar açık ve sokakta korna sesleri yankılanıyor. Sanki bir düğün alayı gibi.

Sonunda Joan bana seslendi. "Hoşça kal, Sienna!"

"Hoşça kalın!" diye, sanki neşeliymiş gibi bir tavırla karşılık veriyorum.

Onlar giderler ve Nate kapıyı arkalarından yavaşça kapatır. Birkaç saniye sırtı bana dönük, eli kapı kolunda durur.

Sonunda arkasını döndüğünde kollarını iyice açtı. "Bunun için özür dilerim."

"Ne için?" diye masumca soruyorum.

Başını eğip bana baktı. "Dürüst olabilirsin." Mutfığa doğru ilerledi ve elinde başka bir kadeh şarapla geri döndü. "Babamın bir pislik olduğunu düşünüyorsun."

Gülüyorum. "Hiç de değil." Bu bir yalan, ama ailesini gücendirmek istemiyorum. "Sadece göz korkutucu, hepsi bu."

"Bunu fark ettin." Nate durumu kafasında sallayarak geçiştirdi ve şarabından bir yudum aldı.

"Onlardan bir ziyaret beklemiyordunuz sanırım?"

"Hayır," diye yanıtlıyor, "ama bunu sık sık yapıyorlar; gün ortasında akşamdan kalma olup olmadığımı kontrol etmek için habersizce geliyorlar."

Ses tonundaki kin beni biraz rahatsız etti. "Bu sık sık oluyor mu?"

"Lise yıllarından beri gitmedim," diyor Nate, "ama babam bunu bana asla unutturmayacak." Sürgülü cam kapıya doğru işaret ediyor. "Hadi balkona çıkalım. Biraz temiz havaya ihtiyacım var."

On altıncı katta olduğumuzun son derece farkındayım ve yükseklik korkum kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. Yıllarca maruz kalma terapisi sayesinde öğrendiğim birçok başa çıkma yönteminden biri olan birkaç sakinleştirici nefes alıyorum ve onu dışarıya kadar takip ediyorum.

Balkonun bir ucunda küçük bir barbekü, diğer ucunda ise iki sandalyeli bir bistro masası duruyor. Nate korkuluğa doğru ilerliyor, ama onun Victoria Park'taki ağaçların tepelerine bakmak için eğilmiş halini görmek bana fazla geliyor. Başım dönüyor, bu yüzden yana doğru çekilip sırtımı cam kapıya yaslıyorum.

“Özür dilemeliyim,” diyor Nate bana dönerek. “Daha önceki konuşmamızdan ilham aldım, ama sen yolda iken ailemle tartışmaya girmemeliydim. Zamanlama kötüydü.”

“Ne demek istiyorsun... işin içine girdin?”

"Hukuk fakültesinden keyif almadığımı söyledim," diye açıklıyor, "ve okulu bırakıp aşçılık okuluna gitme fikrini ortaya attım. Belki Avrupa'da ya da Toronto'da."

Nate'in bana söylediklerine odaklanmaya çalışıyorum, arkasındaki on altı katlı uçuruma değil. "Peki onlar nasıl tepki verdiler?"

Başını salladı. "Kısacası, bu fikir pek iyi karşılanmadı."

"İkisi de öyle mi düşünüyordu? Peki ya annen?"

“Önemli değil çünkü o asla babama karşı gelmez. Bana karşı özel olarak bile gelmez. Onlar bu konuda eski kafalılar. Babam evin reisi, annem de ona boyun eğiyor.”

"Anlıyorum."

Nate ve ben bir an öylece durup birbirimize bakıyoruz.

"Sizin aileniz de böyle mi?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

Yarasına tuz basmak istemiyorum ama ona karşı dürüst olmak istiyorum. "Hayır, babam annemin görüşlerine saygı duyuyor. Her konuda her zaman aynı fikirde olmuyorlar ama konuşarak sorunları çözüyorlar ve yanlışsa bunu kabul ediyor. Annem de aynı şekilde."

"Size de böyle mi davranıyorlar?"

Başımı salladım. "Evet. Onları kendi bakış açımı görmeye ikna edebilirsem, onlarla bir tartışmayı kazanabileceğimi hep hissettim. Genellikle bir uzlaşmaya varırdık."

Nate bakışlarını şarabına indirip bir yudum aldı. "Senden hiç bahsetmemeliydim ama hayalinin peşinden nasıl gittiğin ve onu nasıl gerçeğe dönüştürdüğün, ayrıca ailenin sana nasıl destek olduğu beni çok etkiledi. Onlara her şeyi anlattım ama sadece oturup kaşlarını çattilar."

“Sanırım bu soğuk karşılamanın sebebi bu,” diyorum. “Muhtemelen artık benden nefret ediyorlar. Kötü bir etki olduğumu düşünüyorlar.”

"Hayır, hukuk fakültesini bırakmaktan daha önce de bahsetmiştim. O yüzden endişelenmeyin."

"Söylemesi senin için kolay."

Omuzunun üzerinden ağaçların tepelerine doğru baktı. "Aslında, bunun sebebi babamın benim yerime karar vermesine daha fazla izin veremem. Eğer kızgınsa, bu onun sorunu."

Ağırlığımı değiştirerek her iki ayağımı da balkonun beton zeminine sağlamca bastım. "Belki de senin mutlu olduğunu görünce sonunda bunu atlatır."

Nate şarabından bir yudum aldı. "Olası değil. Yenilgiyi kaldıramaz ve inanılmaz derecede kin tutar. Birlikte düşündükleri bir emlak anlaşmasından vazgeçen bir kuzeni var ve o kuzeni bugüne kadar onun için ölü gibi. Çocukken en iyi arkadaşlarıymış, ama babam on yıldan fazla bir süredir onunla konuşmuyor."

"Bu üzücü."

"Evet, ama o böyle biri. İnatçı bir herif ve kendi görüşünden başka kimsenin görüşünü kabul etmiyor. Ve en kötü tarafı ben çekiyorum çünkü... ah, bilmiyorum. Sanırım övünebileceği oğulları olsun istiyor."

Aşağıdaki yapraklı ağaçların arasından serin bir esinti esiyor ve sirenleri çalan bir ambulans, Tower Road boyunca hastaneye doğru ilerliyor.

"Bir yolunu bulursun," diyorum.

Bana gülümsüyor ve o an samimi bir an gibi geliyor. "Sanırım bir dersten kalmadan önce bunu yapmak zorundayım. Babam için hangisinin daha kötü olacağından emin değilim: oğlunun vergi hukukundan D alması mı yoksa Paris'e gidip yemek yapmayı öğrenmesi mi?" Alaycı bir şekilde kıkırdıyor. "Dürüst olmak gerekirse, bence D almayı tercih eder. Yeter ki mezun olayım."

Ben de gülüyorum, ama komik değil. İnanılmaz derecede üzücü.

"Sana imreniyorum," diyor. "Keşke senin aیلenden aldığın desteğe ben de sahip olsaydım."

"Bunu asla hafife almayacağım," diye yanıtlıyorum. "Bu kariyer ve sahip olduğum hayal, son yedi yılı atlatmamı sağlayan şeydi. Sabahları yataktan kalkmam için bir sebep verdi. Ve yaratıcı olmak istediğinizde ve olamadığınızda, oksijensiz kalmak gibi bir şey bu."

Nate eliyle beni işaret etti. "Gördün mü? Anlıyorsun. Keşke o da anlayabilseydi."

Bakışlarımız birbirine kenetleniyor ve varlığını unuttuğum bir tür coşku hissediyorum. Bu hem duygusal hem de fiziksel bir coşku, aynı anda yaşanıyor.

"Benim yerimde olsaydınız ne yapardınız?" diye soruyor.

Omuz silktim. "Buna cevap veremem, çünkü şef olmayı ne kadar çok istediğinizi veya anne babanızı hayal kırıklığına uğratmamanın sizin için ne kadar önemli olduğunu bilmiyorum."

Birbirimize anlayışla bakıyoruz, ta ki ben duvardan cesurca bir adım uzaklaşana kadar. "Belki de bana söz verdiğin bifteğin tadına bakabilseydim daha iyi rehberlik edebilirdim."

Nate'in yüz ifadesi aydınlandı. "Bu mantıklı geliyor. Ama dürüst olacak mısın?"

Ona sorgulayıcı bir bakış attım. "Biftek hakkında mı, yoksa geleceğin hakkında mı?"

"İkisi de güzel olurdu."

Bu isteği değerlendiriyorum. "Bu akşam biftek konusunda dürüst olacağıma söz veriyorum."

"Pekala," diyor ve ellerini coşkuyla ovuşturuyor. Barbeküye dönüyor, kapağını kaldırıyor ve tel fırçayla ızgarayı temizlemeye başlıyor. "Kendimden çok eminmiş gibi görünmek istemiyorum ama bence çok şaşırmaya hazır olun."

"Yapacağım," diye yanıtlıyorum heyecanla.

Bistro masasına ve sandalyelerine bakıyorum. Daha rahat hissetmek için, tüm takımı korkuluktan uzaklaştırıp duvara yaklaşıtıyorum, böylece rahatça oturup onu çalışırken izleyebiliyorum.

YEDİNCİ BÖLÜM

SANDALYEMDEN HAVADA SÜZÜLMEK

Ertesi sabah iş yerindeyken beni aradığında Becky, "Onun dairesine mi gittin?" diye sordu. "Ve sana akşam yemeği mi pişirdi?"

"Sadece bir akşam yemeği değildi. Hayatımda tattığım en muhteşem biftecti. Mantarlara ne yaptı bilmiyorum ama bayılacak gibi oldum."

Gülerek, "Bunların sihirli mantar olmadığından emin misin?" diye sordu.

"Çok komik. Normal türdendi ama onları tereyağında, sadece biraz krema ile yavaş yavaş soteleme şekli... ve kendi yaptığı soslu bir salata da vardı. İçinde ne olduğunu bilmiyorum ama... aman Tanrım... muhteşemdi." Sadece düşüncesi bile ağzımı sulandırıyor, diğer şeyler de öyle.

"Pekala," diyor Becky, "yemeklerden yeterince bahsettik. Bunun dışında her şey nasıl gitti? İyi anlaştınız mı?"

Kumaş örneklerine göz gezdirirken sırtıyorum ama bu detayları Becky ile paylaşmaya cesaret edemiyorum çünkü o Jacob'ın kız kardeşi. "Seni ilgilendirmez," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum.

"Hadi ama. Beni böyle ortada bırakma." Cevap vermeyince içini çekti. "Pekala. Ama en azından ne konuştuğunuzu söyle."

Masamdan kalkıp duvardaki büfeye, boya örneklerimi sakladığım yere doğru ilerliyorum. "İşimi nasıl kurduğum hakkında çok konuştuk. Soruları vardı, bu yüzden yarın öğle yemeğinde buluşacağız ve ofisimi görmeye gelinecek."

"Vay canına. Çok iyi oynadın. Etkilenecek."

"Onu etkilemeye çalışmıyorum," diyorum ona. "Ama ona yardım etmek istiyorum çünkü kaybolmuş gibi görünüyor. Hukuk fakültesinden zevk almıyor çünkü aşçı olmak istiyor ve bu yüzden hayal kırıklığı yaşıyor, ki bunu tamamen anlıyorum. Eğer ailem beni bu kariyerden vazgeçirmeye çalışsaydı, nasıl hissederdim hayal bile edemiyorum. Babam beni tesisatçılık okuluna gitmeye zorlasaydı ne olurdu?"

"Aman Tanrım," diyor. "İmkânsız. Kesinlikle hayır."

Gölerek, "Tesisatçılık mesleğine karşı hiçbir şeyim yok. Babam işini seviyor ve başarılı bir hayat sürdü, ama ben olsam çok mutsuz olurdu." dedim.

Kumaş örneğini boya örneğinin yanına koydum ve renk kombinasyonunu reddettim.

Becky, "Şimdi bunu hallettiğimize göre," diyor, "bu akşam yemeğe gelmek ister misin? Mark bu sabah Montreal'e gitti ve ben yalnızım. Perşembeye kadar dönmeyecek."

"Peki, yarın akşam nasıl olur?" diye yanıtlıyorum. "Sabah Liz Tremblay ile telefon görüşmem var, o yüzden hazırlanmak istiyorum."

"Ah, bunu unutmuşum. Yarın akşam yemeği yiyelim, iyi şanslar."

"Teşekkürler." Telefonu kapatıyoruz ve ben boya ve kumaş örneklerime geri dönüyorum, ama Nate'i düşünmeden duramadığım için dikkatimi toplamak hiç de kolay değil.

Evet, onun koltuğunda öpüştük. Ve Tanrım, bu mantardan bile daha güzeldi.

Yirmi dört saat sonra, şehrin önde gelen emlak şirketi Ten Millennium'un CEO'su Liz Tremblay'den bir telefon aldım.

Kendisini ve eşinin üzerinde çalıştığı, çocuk hastanesinin yakınındaki apartman kompleksinin büyük açılışı vesilesiyle tebrik ettikten sonra, "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordum.

Lafı dolandırmadan, doğrudan iltifatla söze başlıyor: "Geçenlerde arkadaşlarım için bazı tasarım çalışmaları yaptınız ve yaptığınız işi çok beğendim. Harika bir tarzınız var, Sienna."

Yanaklarım kızardı ama sakinliğimi korumayı başardım. "Böyle nazik bir sözünüz için teşekkür ederim."

"Son zamanlarda web sitenize takıntılıyım," diye devam ediyor. "Fotoğraf galerinize bakmaktan kendimi alamıyorum. Beni tamamen ilhamlandırdınız, bu yüzden arıyorum—çünkü gelip dekorasyonum hakkında konuşmanızı çok isterim. Evimin görünümünü baştan aşağı değiştirmeye karar verdim ve bu konuda bana yardımcı olmasını istediğim kişi sizsiniz."

Karnımda kelekler uçuşuyor çünkü evini, en azından dış cephesini, çok iyi tanıyorum. Şehrin Güney Yakası'nda, devasa bir köşe parselinde yer

alan dev bir Viktorya dönemi evi. Her bayram sezonunda, insanlar Noel süslemelerini, özellikle de ön bahçelerindeki Noel Baba'nın kızığını ve geyiklerini görmek için arabalarıyla geçerken sokak trafikle dolup taşıyor.

“Uğrayıp bir göz atmayı çok isterim,” diyorum. “Şimdiden ilham aldım bile. Sizin için ne zaman uygun olur?”

Programlarımızı görüştük ve o da hemen başlamak istediğini belirtti, bu yüzden ertesi öğleden sonra için bir randevu ayarladık.

“Ama telefonu kapatmadan önce,” diye ekliyor, “size başka bir şey daha söylemek istiyorum ve bugün hiçbir şeye karar vermek zorunda değilsiniz. Yarın daha detaylı konuşabiliriz, ama biraz düşünmeniz için size zaman tanımak istiyorum.”

İçimde bir beklenti dalgası yükseliyor. "Dikkatlice dinliyorum."

Yine doğrudan konuya giriyor. “Şirketimin mülklerimizi piyasaya hazır hale getirmek için bir iç dekorasyon uzmanına ihtiyacı var, ancak iyi insanları bulmak zor. Piyasada çok az sayıda iyi uzman var ve her zaman ihtiyacımız olduğunda birini bulamıyoruz. Çoğu zaman diğer emlak şirketlerinden emlakçılar tarafından zaten rezerve edilmiş oluyorlar. Bu yüzden size Ten Millennium için özel iç dekorasyon uzmanı olmanız için bir sözleşme teklif etmek istiyorum.”

Ten Millennium, kocasının gayrimenkul geliştirme ve inşaat firmasının tüm işlerini yürüten ajans. Şoktayım, konuşamıyorum.

"Sizi meşgul tutacağımıza söz veriyorum," diye ekliyor, "ve elbette rakiplerimiz olmayan diğer müşteriler için de çalışmaya devam edebilirsiniz. Bununla kastettiğim, ev ve ticari gayrimenkul satan diğer emlakçılar."

Bunu düşünürken birkaç kez göz kırptım. "Şehrin dört bir yanındaki emlakçılar müşterilerimin yarısından fazlasını oluşturuyor," diye açıkladım. "Onlar benim geçim kaynağım."

“Bunun farkındayım,” diye yanıtlıyor, “bu yüzden size bir ön ödeme teklif ediyorum. Makul olduğunu düşündüğünüz fiyatı belirleyebilirsiniz, oradan itibaren pazarlık yaparız. Yarın tekrar konuşmadan önce bunu düşünmek için biraz zaman ayırın.”

Midem alt üst oldu. Düzenli bir abonelik, ofis kirasını ödemek zorunda olduğum, maaşları ve banka ücretlerini saymıyorum bile, işlerin yavaş olduğu dönemlerdeki stresi ortadan kaldırır.

“Bu ilginç bir öneri. Bu konuda daha fazla konuşmayı dört gözle bekliyorum.”

Sesi hafif ve neşeli bir tona büründü. "Harika! Sizinle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Burası için renkleri, kumaşları ve yeni mobilyaları düşünmek beni çok heyecanlandırıyor. Son zamanlarda çok kasvetli görünüyordu. Kesinlikle bir yenilenmeye ihtiyacı var."

"Ben senin kızınım," diyorum ona.

Bana teşekkür ediyor ve vedalaşıyoruz. Yavaşça telefon ahizesini masamdaki yerine koyuyorum ve sandalyemden uçuyormuş gibi hissetmeye başlıyorum. Az önce gerçekten bu mu oldu? Liz Tremblay benden South End'deki malikanesini yeniden dekore etmemi ve Ten Millennium için tüm sahne düzenlemelerini yapmamı mı istedi? Hem de bir ön ödeme karşılığında?

Sonra birden aklıma geldi—bu benim için oyunun kurallarını tamamen değiştirecek bir şey. Sandalyemden fırladım, masamın etrafından koştum ve ofisimden dışarı, resepsiyon alanına fırladım. "Az önce olanlara inanamayacaksın," dedim resepsiyonun arkasındaki Gretchen'e.

Jennie stüdyodan çıkıyor. "Neler oluyor?"

İkisine de sırayla bakıyorum. "Liz Tremblay az önce aradı ve evini dekore etmemizi istiyor, üstelik... Ten Millennium'un özel sahneleme ekibi olmamızı istiyor. Sürekli sözleşmeli olarak."

Her biri gözlerini kocaman açarak bana bakıyor.

"Cidden mi?" diyor Gretchen.

"Ciddi misin?" diye yanıtlıyorum.

Jennie, "Bunlar sadece konutlar değil," diye ekliyor. "Eşinin ticari projelerinin tamamını da kapsayacak çünkü o da bu projeleri temsil ediyor. Ofis kuleleri ve konferans merkezlerinden bahsediyoruz."

"Biliyorum!" diye karşılık verdim gülerek.

Hep birlikte kucaklaşıyorlar ve biz de sevinçten zıplıyoruz. Bu durum birkaç muhteşem saniye sürüyor, ta ki giriş kapısındaki zil sesi bizi neşemizden uyandırana kadar.

Jennie hızla profesyonelliğini yeniden kazanarak stüdyoya doğru U dönüşü yapar ve Gretchen resepsiyon masasının arkasındaki sandalyesine geri döner. Sırtım kapıya dönük bir şekilde, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırır, derin bir nefes alır ve arkamı dönerim.

Bu Nate. Yirmi dakika erken geldi. Bunu biliyorum çünkü Liz'le konuşurken bile sabah 9'dan beri saatin her saniyesinin farkındaydım.

Siyah keten düğmeli bir gömlek ve soluk mavi kot pantolon giymiş, koyu saçları rüzgardan dağılmış, son derece yakışıklı. Bu adamda beni

anında büyüleyen ne var? Tanıştığımızdan beri sadece birkaç gün geçti, ama kanım kaynamaya başladı. Onunla geçirdiğim her dakika sarhoş ediciydi; derin sohbetlerimizden, benim için pişirdiği lezzetli yemeklere ve öpüşme şekline kadar. Ona karşı öyle güçlü bir çekim hissediyorum ki başım dönüyor.

Hâlâ çok heyecanlıyım, Liz Tremblay ile yaptığım telefon görüşmesini ona anlatmak için sabırsızlanıyorum.

"Merhaba," diyor, resepsiyon alanına şöyle bir göz gezdirirken özür diler gibi bir ifadeyle. "Biraz erken geldim. Umarım bu sizin için uygun bir zaman değildir."

Genişçe gülümsüyorum. "Zamanlamanız mükemmel. Hoş geldiniz." Ona yaklaşıyorum, parmak uçlarımda yükseliyorum ve yanağından öpüyorum; bu, önceki gece kanepesinde yaptığımız öpüşme seansından sonra garip veya uygunsuz gelmiyor.

Gretchen'e döndüm. "Bu Nate."

"Tur için gelmek için iyi bir gün seçmişsiniz," diyor. "Burada oldukça mutluyuz."

Nate bana bakıyor. "Mutlu olmak güzel. Neler oluyor?"

Elinden tutuyorum. "Gel benimle. Turumuza ofisimde başlayacağız ve sana her şeyi anlatacağım."

Gretchen'in bizi ilgiyle izlediğini hissediyorum, Nate'i resepsiyondan geçirip ofisime götürüyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Ona dönüp soruyorum: "Liz Tremblay'i tanıyor musun?"

"Elbette. Noel Baba'nın evinin ön bahçesinde bir iniş pisti var."

Gülümsüyorum. "Doğru, ve bugün Noel gibi çünkü az önce aradı ve tüm evini dekore etmemi istedi ve..." Duraklıyorum ve ellerimi kaldırıyorum. "Şuna bakın... emlak şirketinin münhasır dekorasyon sorumlusu olmam için bana bir danışmanlık ücreti teklif ediyor."

Nate, sanki ona ok saplamışım gibi elini göğsüne koydu. "Şaka yapıyorsun herhalde."

"Değilim."

"Bu senin için çok büyük bir şey olacak." Gözleri hayretle gözlerimle buluştu.

"Evet."

"Tebrikler!"

Yüzündeki ifade neşeli ve içten, ben de çaresizce pazar günü onu öptüğüm anın hatırasına dalıyorum. Dudaklarının ilk kez dudaklarıma

değmesinin, beni kendine çekerken ellerinin kalçalarımdaya olmasının ve sonra köpeklerimizle birlikte bahçelerde çiçekleri koklayıp çiğli çimenlere işedikleri sırada temiz gece havasında eve yürüyüşümüzün hissini yeniden yaşıyorum. Apartmanımın girişinde yarım saat daha durup hayallerimizden ve isteklerimizden bahsettikten sonra bana iyi geceler öpücüğü verdi.

Bundan sonra mutlu bir şekilde yatağa girdim ve şimdi tek istediğim ellerimi onun göğsüne koyup dudaklarını tekrar dudaklarımda hissetmek. Ama isteyim, ofisimde ayaktayım, kapının diğer tarafında iki çalışanım var, muhtemelen kulaklarını kapıya dayamışlar.

"Hafta sonu çok güzel vakit geçirdim," diyor Nate, beni eriten bir gülümsemeyle.

"Ben de öyle. Bu sabah buraya gelmeni sabırsızlıkla bekliyordum."

Bana dik dik bakıyor ve düşüncelerimi okuduğundan eminim. "Şu an seni öpmeyi çok isterdim ama başlarsam duramayacağımdan ve sonunda senin koltuğunda olacağımızdan endişeleniyorum."

Beyaz deri kanepeye şöyle bir göz attım. "Bu olabilir."

Gözlerinde muzip bir parıltı var. "Bana tur yaptırmanız gerekiyordu, değil mi?"

"Evet." Deri koltuğumda geçirdiğimiz anların görüntülerini kafamdan atmak için bir neden bulduğuma memnun oldum, derin bir nefes aldım ama yine de bir düdüklü tencere gibi gergin hissediyordum. Arkamı dönüp beyaz masamı işaret ettim. "İşte burası, kontrol merkezi."

Nate şık ergonomik sandalyemi inceliyor ve etrafında dolaşıyor. "Bu oldukça havalı. Oturabilir miyim?"

"Buyurun, buyurun."

Oturup arkasına yaslandı, bel desteğini denedi. Sonra odanın etrafına, özenle yerleştirilmiş çeşitli kişisel eşyalar ve bitkilerle dolu kitaplıklara göz attı. Dev mavi seramik saksıdaki uzun sarkık incir ağacını, boya örneklerimi ve kumaş numunelerimi sakladığım büfenin üzerindeki kalay çerçeveli aynayı ve beyaz dosya dolabını inceledi.

"Bu harika," diyor. "Gerçekten başardın. Kendi şirketini kurdun, işin başına geçtin."

Onun benim için mutlu olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda sesinde derinden anladığım bir hüznün de var. "Umarım sen de işleri yoluna koyabilirsin," diyorum ona.

Telefon çalıyor ve Gretchen'in dışarıda telefonu cevaplamasını dinliyorum.

"Tura devam edelim mi?" diye sordum Nate'e.

"Hadi yapalım." Sandalyemden kalktı ve beni ofisimden dışarı takip etti.

Resepsiyondan tasarım stüdyosuna doğru ilerlerken, onun tüm kolunu tutup başımı omzuna yaslama isteğine karşı koymakta çok zorlanıyorum. Tek istediğim ona dokunmak.

Stüdyoya giriyoruz ve ona son dönemdeki en iyi çalışmalarımızdan bazılarını sergileyen galeriyi gösteriyorum; kendimi on yedi yaşında gibi hissediyorum, o zamanlar aşık olmaktan hiçbir korkum veya çekincem yoktu ve iki ayağımla birden atılma cesaretine sahiptim.

Ama artık on yedi yaşında değilim ve aynı cesarete sahip değilim. Bu adama çılgınca çekilsem de, bir yandan da Jacob'ı kaybettiğimde hissettiğim türden bir acıyı yaşamak istemediğim için ilişkiye girmekten korkuyorum. Üstelik Nate'i neredeyse hiç tanımıyorum. Elbette... yakışıklı ve beni çok şaşırtan bir yakınlık hissediyorum. Belki de ruh eşimdir, her zaman birlikte olmam gereken kişidir.

Öte yandan, bu oyunu gerçekten çok iyi oynamayı bilen, pervasız bir çekici de olabilir. Muhtemelen temkinli olmak akıllıca olur. Belki de bazen korku iyidir.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

NATE

Babamla dört haftadır görüşmemiş veya konuşmamış olmam alışılmadık bir durum; annemle birlikte beklenmedik bir şekilde daireme gelip Sienna ile tanıştıkları günden beri. Şartlar ideal değildi ve o günden beri kendimi suçluyorum, hukuk fakültesini bırakma olasılığını o gün gündeme getirdiğime pişmanım. Hayatım için hazırladıkları büyük plana göre, Sienna'nın sevillebilirliği konusunda hiçbir ön yargım olmadan onunla tanışmalarına izin vermeliydim.

Ama işte bir ay sonra buradayız ve olan oldu. Annem sonunda iki gün önce beni aradı çünkü yirmi beşinci yaş günümü geleneksel Palmer Ailesi Doğum Günü Brunch'ı olmadan geçiremezdi.

Ağabeyim Arthur ve eşi Alex'in beni çocuklarıyla birlikte alıp St. Margaret Körfezi'nin başındaki çocukluk evimize götürmelerini beklerken, babamın Sienna'yı da getirmemi bekleyip beklemediğini merak ediyorum. Annem onun da gelebileceğini söyledi, ama ben bilinçli olarak yalnız gitmeye karar vermiştim. Doğum günümde Sienna ile birlikte olmak istemediğimden değil. Tam tersine, o daha sonra beni almak için St. Margaret Körfezi'ne gelecek. Ve işte o zaman, yani onun yüzünü görüp sesini duyduğumda, yirmi beş yaşıma girmenin verdiği mutluluğu daha iyi hissedeceğim. Ama bu sabah... kısaca söylemek gerekirse, neredeyse kesin olarak gerçekleşecek olan patlamadan onu uzak tutmak istiyorum.

Arthur minibüsüyle binamın önündeki kaldırıma yanaştığında şiddetli bir yağmur yağıyordu. Dışarı çıktım ve koşarak, su birikintilerinin içinden geçerek araca ulaştım. Sanki sihirli bir şekilde yan kapı açıldı ve arka koltuğa tırmandım. Yerleşmem birkaç saniye sürdü, sonra yanımda oturan ve bana dik dik bakan dokuz yaşındaki yeğenime baktım.

"Hey, Andy," dedim. "Bu yağmur hakkında ne düşünüyorsun?"

"Yağmurlu," diye yanıtlıyor ve ben de kahkahalarla gülüyorum.

"Tartışacak bir şeyim yok." İyi bir çocuk. Bana o yaşlardaki halimi hatırlatıyor.

Önümüzdeki sırada oturan, birbirine benzeyen pembe çocuk koltuklarında oturan dört yaşındaki yeğenlerim ikizlere bakmak için öne doğru eğildim. "Merhaba kızlar."

Jessie, "Merhaba, Nate Amca," diye yanıt verirken Amy sessizce buğulu cama bir daire çizer.

Sanki kilometrelerce uzaktaymış gibi görünen sürücü koltuğundan, kardeşim omzunun üzerinden bize baktı. "Nate Amca'ya doğum gününü kutlama zamanı geldi. Herkes hazır mı?"

Bütün aile şarkı söylemeye başlar. "Doğum günün kutlu olsun..."

Konuşmaları bittiğinde, Shakespeare edebiyatı doktoru olan ve genç Michelle Pfeiffer'a çarpıcı bir şekilde benzeyen baldızım koltuğunda dönerek, "Tebrikler. Bugün çeyrek asırlık bir hayat yaşadınız. Üzerine düşünülmesi gereken bir şey." dedi.

"İnan bana," diye yanıtlıyorum, "son zamanlarda bunu çok düşündüm."

"Öyle mi?" Arthur sinyal lambasını yakıp söndürür, aynalarına bakar ve ıslak sokağa girer. "Derinlere iniyoruz, öyle mi?"

"Öyle diyebilirsin." Omuz askısını çekiştirip kemerimi bağlıyorum.

Arthur dikiz aynasından bana baktı. "Tesisatçının kızıyla bir ilgisi var mı?"

Alex koluna yumruk atar. "Başlama."

"Sadece şaka yapıyorum," diye yanıtlıyor, başka bir darbeden korunmak için ondan uzaklaşarak.

İçimden bir düğüm koptu. "Adı Sienna ve iç mimar."

"Biliyorum, biliyorum," diye yanıtlıyor Arthur. "Onun hakkında her şeyi duyduk; kendi şirketini kurduğunu, ki bence bu onun yaşı için etkileyici bir şey."

Ses tonundaki küçümseyici tavrı görmezden gelmeye çalışarak, Amy'nin örneğini takip edip buğulu cama bir yüz çiziyorum. Ama kaşlarını çatmış bir yüz çiziyorum.

Arthur, işlek bir kavşaktan geçerken silecekleri son hıza getiriyor. "Onu neden getirmedi?" diye soruyor.

Dikiz aynasından beni izliyor ve anlıyorum ki hakkımda kötü şeyler öğrenmeye çalışıyor. Hukuk fakültesini bırakma isteğim gibi çirkin bir konuyu gündeme getirmemesine şaşırdım. Belki bilmiyordur. Belki de babam bundan bahsetmekten çok utanmıştır—çünkü ona göre bu, kendisini kötü gösterir. Bir yerde hedefi tutturamadığı için başarısız bir baba gibi

görünmesine neden olur. Küçük oğluna yeterli disiplin ve hırsı aşılammıştır ve şimdi hayatındaki gidişatını kontrol etme yeteneğini kaybediyor.

Babamın benim nasıl biri olduğumdan dolayı kendini suçlayıp suçlamadığını merak ediyorum. Asla sahip olmayı planlamadıkları üçüncü çocuklarıydım. Annem her zaman "mutlu bir kaza" derdi. Ama çoğu zaman kendi halime bırakıldım, ki bunu şimdi bir nimet olarak görüyorum. Yaratıcı olmakta ve kendi işimi yapmakta özgürdüm çünkü babam etkili bir varlık olmaya zahmet etmiyordu. En azından lisede isyan etmeye başlayana kadar sadece sonradan akla gelen bir şeydim. Sonra beni ön koltuğa oturttu, bu bir süre işe yaradı. Onun istediğini yaptım. Ama asla yeterli değildi ve asla istediğim şey değildi.

"İş için bir şey vardı," diye yalan söylüyorum. "Ama aslında tek istediğim günü atlatmak."

Arthur, balık tutmaya devam ederken, "Bu muhtemelen akıllıca bir hareket," diyor. "Babayla karşı karşıya gelmeden önce bu kızdan emin olana kadar bekle. Çünkü eğer o doğru kişi değilse, inan bana, buna değmez."

Kardeşimin tavsiyelerini sessizce dinliyorum çünkü Arthur'un hiçbir konuda benim tarafımı tutacağına güvenmiyorum. Babam söz konusu olduğunda, her zaman çizgide kalmıştır. Ayrıca, onunla aynı fikirdeyim. Hayatta babamla karşı karşıya gelmeye geçecek çok az şey var.

Ama bazı şeyler öyle.

Koyu ve yoğun bulutlar, anne babamın evine giden uzun, asfaltlanmış yola girdiğimizde körfezin üzerinde alçak bir şekilde asılı duruyordu. İkizler çocuk koltuklarında uyuyakalmışlardı ve Andy de elindeki Nintendo oyununa dalmıştı.

Derin bir nefes alıp gözlerimi bir anlığına kapatıyorum, babamla yüzleşmek için cesaret toplamaya çalışıyorum; çünkü kardeşimin mükemmel hayatının arka koltuğunda oturuyorum ve bu hiç de kolay değil. Arthur hukuk fakültesini onur derecesiyle bitirdi ve babamın hukuk firmasında ceza hukuku bölümünün en genç ortağı oldu. Her şeyin üstüne bir de prestijli bir doktor unvanına sahip, bilgili bir entelektüelle evlenmesi eklenmişti. Alex belki bir beyin cerrahı değildi, ama babamın gözünde mükemmeldi çünkü çocuklarla evde kalmaya, onlara okuma yazmayı

öğretmeye, evi güzelleştirmeye ve Arthur'un kolunda muhteşem görünmeye istekliydi.

Bazen kulaklıklarıyla evden koşuya giderken onu izlediğimde, mutlu olup olmadığını merak ediyorum.

Bu arada, en büyük kız kardeşim Caroline, yirmi dört yaşında İngiltere'de hırslı bir milletvekiliyle evlenmek için evden ayrıldı. Annem ve babam çok gururluydu ve ben de sık sık bu kararından memnun olup olmadığını merak ettim. Ne yazık ki, bunu sorma fırsatım hiç olmadı çünkü asla eve gelmiyor. Belki de bu her şeyi anlatıyor.

Arthur, okyanus kıyısındaki devasa evin önüne arabasını park etti. Su izleriyle kaplı minibüs camından dışarı baktım; gri sedir kiremitleri, geniş pencere camları ve beyaz sütunlu, arduvaz merdivenli, peyzaj düzenlemesi yapılmış giriş kapısı ön kapıya doğru uzanıyordu.

Palmer evinde duyduğum gurur dalgasından nefret ediyorum ve bir anlığına Sienna'yı da getirmiş olmayı, bu çılgın hayalim için her şeyden vazgeçmeye hazır olduğumu ona göstermeyi diledim. Ama olacakları hayal ettiğimde bu duygu hemen geçiyor. Sienna'nın burada olmasını istemiyorum.

Minibüsün iki kapısı da açıldığında dışarıda hâlâ hafif yağmur çiseliyordu. Arthur ve Alex uyuyan ikizleri çocuk koltuklarından çıkardılar. Sonra Andy ve ben de indik.

“Herkese hoş geldiniz,” diyor annem, hepimiz ön verandaya çıkan merdivenleri tırmanırken. İkizlerin her birinin yanaklarını çimdikliyor. “Ördek gibi kızarmadan önce içeri gelin. Masada kraker ve peynir var.”

"Teşekkürler anne." Arthur yanından geçerken annesine bir öpücük verdi.

Herkes içeri girdikten sonra, o ve ben verandada karşı karşıya geldik. "Doğum günün kutlu olsun, Flapjack," dedi sevgiyle. Hatırladığım kadarıyla bana hep bu lakabı takmıştı.

Birbirimize sarılıp içeri giriyoruz.

Hepimiz ıslak ayakkabılarımızı ve yağmurluklarımızı çıkardıktan sonra, annem bizi mutfığa götürdü; mermer tezgahın üzerinde inanılmaz bir sofraya hazırlamıştı: bambu bir tabakta üzüm ve peynir salkımları, kristal bir vazoda çubuklara dizilmiş çikolataya batırılmış çilek buketi, tatlı Devonshire kreması ve gümüş kahve takımı.

“Buyurun, buyurun,” diyor, “ama çok da tıka basa doldurmayın. Yumurta ve pastırma gelecek, bir de taze yaban mersinli waffle.” Alex'e

dönüp kurnazca bir şekilde konuşuyor: “Yetişkinler için mimosalar?”

"Bu harika olur," diye yanıtlıyor Alex ve Jessie'yi yere bırakıyor.

Herhangi bir yemeğe dokunmadan önce, geniş camlı pencerelerin önüne gidip, kül rengi ve şiddetli beyaz dalgalarıyla gürleyen körfezin manzarasını seyrediyorum. Babamın henüz gelmemiş olması dikkatimden kaçmıyor.

Diğerlerine dönerek, "Babam nerede?" diye sordum.

“Ofisinde.” Annem şakayla karışık gözlerini devirdi. “Bitirmesi gereken bazı işleri vardı ama eminim pastırma kokusunu alır almaz çıkacaktır.”

Babam ofisinden bir ayı gibi ağır ağır çıkmadan önce en az yirmi dakika geçti. Hiçbirimize merhaba demeden önce, anneme firmanın ortaklarından birinden şikayet etti. Sonra Arthur'u arka salona çağırdı ve Arthur orada beş dakika daha dert yandı. Sonunda torunlarını, gelinini ve son olarak da beni, yani doğum günü çocuğunu selamlamak için geri döndü.

"Yeni kız arkadaşını neden getirmedin?" diye soruyor, sanki tamamen anlamsız bir şey yapmışım gibi.

“İşi vardı,” diye yanıtlıyorum. “Yeni bir müşterisi.”

Elini savurarak havaya vurup umursamazca arkasını döndü. "Mimosam nerede?"

Annem kusursuz bir hassasiyetle ona sabah kokteyli kadeh içinde uzattı. "Buyurun, canım."

Onu havaya kaldırıyor. "Herkese hoş geldiniz ve Flapjack'in doğum günü kutlu olsun."

Arthur ve Alex, kadehlerini kaldırarak hep bir ağızdan "Flapjack'e!" diye haykırıyorlar.

Yapmacık bir gülümsemeyle, "Herkese teşekkürler," dedim.

“Hadi bakalım,” diyor annem ve bizi resmi yemek odasına götürüyor. Masa beyaz bir örtüyle, ince porselenlerle ve taze çiçeklerle donatılmış. Odanın dört köşesi de helyum balonlarıyla süslenmiş. Bir aile geleneği.

"İstedığınız yere oturun," diye ekliyor. "Sıcak waffle'lar yolda."

Kahvaltıda sohbetin torunlara yönelmesi ilk başta beni rahatlattı. Babam Andy'ye futbol takımı hakkında sorular soruyor, annem de ikizlerle yüzme dersleri hakkında konuşuyor. Parlak gümüş tepsilerde yaban mersinli waffle ve pastırma geliyor. (Ailem, aynı zamanda yemek pişiren ve servis yapan Jane adında bir hizmetçi çalıştırıyor.) Tabaklarımızı akçaağaç şurubuyla ıslatırken ve waffle'ların üzerine taze çırpılmış kremadan kaşık kaşık koyarken yağmurlu hava hakkında konuşuyoruz.

Sessiz kalmaktan, dikkat çekmemekten memnunum çünkü brunch çok lezzetli ve çok açım. Kendime ikinci bir waffle alıyorum, üzerine biraz ezilmiş yaban mersini ve krem şanti koyuyorum, bolca akçaağaç şurubu döküyorum ve ağzıma tıkıyorum. Pastırmanın boşa gitmesine gerek yok. Ondan da biraz daha alıyorum. Ve sonra konuşma hiç beklemediğim bir yöne doğru ilerliyor.

Andy—oyuncak dinozoruyla tuvaleti tıkadığında sırrını mezara kadar saklayacağıma söz verdiğim yeğenim—bana ihanet etti.

"Bir tesisatçıyla bir kuyumcuyu bir araya getirirseniz ne elde edersiniz?" diye soruyor.

Tabağımdan başımı kaldırıp etrafa bakıyorum. Ağzım dolu, bu yüzden cevap veremiyorum ama çiğnemeyi bırakıyorum.

Babam, belli ki büyülenmiş bir şekilde, koltuğuna yaslandı. "Hiçbir fikrim yok, Andy. Anlat bakalım."

"Küvetin etrafına bir halka!" diye bağıyor Andy.

Bakışlarımı kardeşime çevirdim. Arthur gururdan ışıldıyordu, sanki bu şakayı bir ara oğluna kendisi anlatmış gibiydi, muhtemelen benim ve yeni kız arkadaşım hakkında konuşturlarken.

Herkes gülüyor, annem de koltuğuna yaslanıp ellerini çırpıyor. Anında iştahım kaçıyor.

"Paha biçilmez!" diyor kahkahayla.

Andy kendinden memnun görünüyor ve ben onun için endişeleniyorum.

"Peki ya bu?" diye soruyor babam. Alaycı bakışlarını gözlerime çeviriyor. "Tesisatçılarla ekonomistlerin ortak noktası ne?"

Arkama yaslandım ve beyaz keten peçetemi tabağımın yanındaki masaya bıraktım. "Hiçbir fikrim yok."

"Hepsi gayri safi yurtiçi hasıla ile ilgileniyor."

"İğrenç!" diye bağıyor Alex ve herkes kahkahalara boğuluyor. Babam da memnuniyetle sırtarak daha fazla pastırma alıyor.

Andy soruyor: "Tesisatçı neden depresyondaydı?" Cevap: "Çünkü kariyeri berbat gidiyordu!"

Bakışlarım masanın etrafında gezindi. Ailem neden hiç tanımadıkları, harika bir kadınla dalga geçmekte bu kadar ısrarcı olduklarını bir türlü anlayamıyorum. Babasının tesisatçı olmasından başka hakkında hiçbir şey bilmedikleri bir kadın bu.

Bu insanların herhangi biri, Sienna'nın babasının sıfırdan, şu anda yüzlerce çalışanı olan gelişen bir tesisat işi kurduğunu kabul edebilecek durumda mı? MacKay ailesinin birbirlerine karşı nazik ve sevgi dolu olduklarını takdir edebilirler mi? Bazen kirli bulaşıkları ertesi sabaha kadar lavaboda bırakıyorlar ve kimseye bağırılmıyor. Köpeklerin istedikleri zaman mobilyaların üzerine atlamalarına izin veriliyor. Parke zemindeki bir çizik, hayatın normal bir parçası olarak kabul ediliyor.

Kalbim buz kesmiş gibi hissediyorum ve ilk defa babamın onayını umursamıyorum. Ne isterse yaptım, kendi çabalarımla hukuk fakültesine girdim. Ama şimdi burada otururken, hâlâ yerimde sayıyormuş gibi hissediyorum. Bu adamın saygısını kazanmak için daha ne yapmam gerekiyor?

İlginç. Eskiden her şeye sahip olduğumu düşünürdüm; çünkü ailem zengindi ve belirgin bir zorluk yaşamıyordum. Ama Sienna'nın ailesiyle tanıştıktan sonra, farklı bir tür yoksunluk içinde büyüdüğümü fark ettim.

Sürekli kahkaha, düşüncelerimi altüst ediyor.

"Baba, seninle konuşabilir miyim?" diye sordum.

Kahkahalar dindi. Herkesin tedirgin bakışları bana çevrildi.

"Tam burada oturuyorum, değil mi?" diye yanıtlıyor.

"Özel olarak." Ses tonum sert, talepkar ve sanırım şokta çünkü daha önce ona hiç karşı çıkmamıştım. Elbette gençliğimde isyan etmişim, ama bu farklı. Ailenin önünde, doğum günü kahvaltısı masasında oluyor. Karısı, oğlu, gelini ve torunları olaya şahit oluyor.

"Hadi benim ofisime geçelim." Masanın başındaki sandalyesinden kalktı ve ben de onu takip ettim. "Umarım düşündüğüm şey değildir," diye uyardı ofis kapısını arkamızdan kapatıp ağır adımlarla komodine doğru ilerlerken.

Koyu renk deri mobilyalara ve onun devasa maun masasına şöyle bir göz atıyorum. Çocukken bu odaya girmemize nadiren izin verilirdi, ama bunu düşünmemeye çalışıyorum. Artık çocuk değilim.

"Ya öyleyse?" diye soruyorum meydan okurcasına.

Kristal sürahidenden viski doldurup bardağı bana uzattı. Normalde gündüz içki içen biri olmasam da, bardağı kabul ettim ve kendine bir bardak daha doldurmasını izledim.

"Hadi bakalım," diyor bana dönerek. "Göster bakalım. Elinde ne varsa göster."

Birdenbire bir tür duygusal felç geçiriyorum, ya da belki de düpedüz korku çünkü babam bir boz ayı. Huysuz, gürültücü ve kana susamış. Kızdığında ve konuştuğunda hırlıyor.

Viskiyi tek nefeste içtim ve o bana güldü. "Bunun sana gerekeceğini tahmin etmiştim."

Ağzımı silerken ve kristal bardağı masasının kenarına koyarken, haklı olduğu için ondan nefret ediyorum. "Daha önce de konuşmuştuk," diyorum, "sana hukuk fakültesini sevmediğimi söylediğimde."

"Hukuk fakültesini kimse sevmez, aptal herif. Ama adam gibi davranıp bitireceksin. Bizim gibi."

"Bunu atlatmak istemiyorum," diye yanıtlıyorum, "çünkü avukat olmak istemiyorum. Şef olmak ve kendi restoranımı açmak istiyorum."

Babam ters ters baktı, sonra pencereye doğru yürüdü, ayaklarını yana açarak durdu ve körfeze baktı. İçeceğini yudumlarken ne kadar rahat görüldüğüne şaşırdım. Sanırım geri adım atıp bir şans daha vereceğime, en azından dönemi tamamlayacağıma güveniyor.

"Cuma günü kayıt bürosuna bildirim gönderdim," dedim ona. "İstifa edeceğimi yazılı olarak bildirdim. Cuma son günümdü."

Sanki aramızdaki boşluğa bir el bombası atmış gibiydim. Babam arkasını dönüp bana kükredi: "Ne yaptın? Önce benimle konuşmadan mı?"

"Bu konuda seninle zaten konuştum," diye hatırlatıyorum ona, "ve bu fikri desteklemediğin açıktı, bu yüzden bunun bir anlamı olmadığını düşündüm."

Yüzü kızardı. Geniş omuzları belirgin bir şekilde gerildi. "Faturalarınızı ben ödüyorum. Lanet olası kayıt memurundan önce bilmeyi hak ediyordum."

"Beni bu fikirden vazgeçirmeye çalışacağını biliyordum."

"Elbette yaparım!" diye elini salladı. "Oğlumun hayatını mutfakta çalışarak, geçimini soğan doğrayarak sağlamasını istemem. Bir aşçının ne kadar kazandığını biliyor musun?"

"Mesele para değil."

Acı bir kahkaha atıyor, sanki ben bir aptalmışım gibi. "Sonuçta her şey parayla ilgili. Bunu yaklaşık beş yıl sonra, beş parasız kalıp hamamböcekleriyle dolu bir döküntü evde yaşarken anlayacaksın. O zaman keşke beni dinleseydim diyeceksin."

"Böyle bir şey olmayacak," diye şiddetle söylüyorum ona. "Bunu başaracağım."

Buraya geldiğimde onun onayını asla alamayacağımdan emin olsam da, bunu başarabileceğime onu ikna etmek için can atıyorum. Kendi yolumu kendim çizmek zorunda kalacağımı, onun beni asla desteklemeyeceğini veya bana inanmayacağını kabullenmeye hazır gelmişim.

"Sevdiğim bir şeyi yaparak daha başarılı olacağımdan eminim," diye açıklamaya çalışıyorum. "Tutku duyduğum bir şey. Bunu anlamaya çalışabilir misiniz?"

"Aman Tanrım! Bebek gibi konuşuyorsun! Dünya böyle işlemiyor. Ve benim desteğim olmadan hiçbir yere varamazsın."

"Mali destekten mi bahsediyorsunuz?"

Cevap vermiyor. Sadece o simsiyah, boncuk gibi gözleriyle bana bakıyor.

"Öyleyse bana ver," diyorum, net bir şekilde. "Kendimi kanıtlamam için bana bir şans ver. Eğitimimi finanse et. Beni Avrupa'ya en iyilerden öğrenmeye gönder, yemin ederim baba, seni gururlandıracağım. Eve döneceğim ve kendime bir isim yapacağım. Şehrin en iyi restoranını açacağım."

Babamın yüzü sertleşti. İfadesi taş gibi buz kesti. "İş kurmak ya da restoran işletmek hakkında en ufak bir fikrin bile yok. İyi bir biftek pişirmeyi bilmekten çok daha fazlasının gerektiğini bilmiyorsun. Açıkçası, bu senin seviyenin altında."

Boğazım düğümlendi ama taviz vermedim. "Yani, bu sana yakışmaz, demek istiyorsun. Beni takım elbiseli, evrak çantalı görmek istiyorsun. Ya da belki bir cerrahın önlüğü yeterli olurdu. Ama başka bir şey değil."

Birbirimize yoğun bir şekilde bakıyoruz ve bakışlarımızı kaçırmamak için tüm cesaretimi ve kararlılığımı toplamam gerekiyor.

"Bu kızla ilgili mi?" diye soruyor acımasızca. "Tesisatçının kızı."

Tüylerim diken diken oldu. "Ona öyle demeyi bırak."

"Sienna mı yani? Bu hayalleri kafana o mu soktu? Hukuk fakültesini bırakmanın iyi bir fikir olduğunu sana o mu düşündürdü?"

“Hayır,” diye kesin bir dille yanıtlıyorum. “Onunla tanışmadan çok önce şef olmak istiyordum.”

“Ama bunun gerçek bir kariyer seçeneği olmadığını biliyordun.” Tiksintiyle ve kötü niyetle konuşuyor. “Hukuk diplomasının senin için en iyi yol olduğunu her zaman biliyordun.”

“Hayır baba, ben hiç öyle düşünmedim. Sen bunun benim için doğru yol olduğunu düşündün ve ben de seninle tartışmak istemedim. Seni mutlu etmek istedim.”

Sözleri söylerken sesimde sevgi izleri, bir zayıflık duyuyorum.

Başını öne eğdi ve ifadesinde bir yumuşama belirdi. “Evet, oğlum. Beni çok mutlu ettin. Hukuk fakültesinden kabul mektubunu aldığın gün kadar gurur duyduğum başka bir gün olmamıştı.” Bardağını masaya bıraktı, bana yaklaştı ve ellerini omuzlarıma koydu. Gözlerimin içine dosdoğru baktı ve içimde bir titreme hissettim. “Lisede zor zamanlar geçirdin,” dedi, “özellikle annen için çok zordu, ama atlattın ve bu sayede daha iyi bir insan oldun.”

Kaşlarım hafifçe çatılıyor ve ne diyeceğimi bilemiyorum. Tek yapabildiğim desenli halıya bakmak, çünkü babamın bakışlarıyla karşılaşamıyorum.

Sonra fark ediyorum ki bu onun her zaman sahip olduğu sınırsız bir yetenekmiş. Sevgisini saklıyor, öfkesini ve hoşnutsuzluğunu dağıtıyor. Sonra size bir kırıntı övgü atıyor ve siz bunun için minnettar hissediyorsunuz. Minnettarlıktan da öte. Ondan gelen nazık bir söz, Tanrı'nın eliyle dokunulmak gibi. İnsanı ağlatacak kadar etkileyici.

Babam, manipülasyon konusunda bir ustadır.

Ve annemi bu işe karıştırdığı için de ona lanet olsun.

Gözlerimi kaldırdım. "Yapamam baba. Üzgünüm. Avukat olmak istemiyorum."

Ellerini yanlarına indiriyor. Birkaç saniye boyunca, sessizce ama yakıcı bir yoğunlukla beni izliyor; bu bakışlar odadan kaçmak istememe neden oluyor. Tek yapabildiğim nefes almak ve onun cevap vermesini beklemek.

“Bunu pişman olacaksın.” Sesi alçak ve tehditkar. “Bir gün, muhtemelen sandığından daha kısa sürede, bunun hayatının en büyük hatası olduğunu anlayacaksın. O gün geldiğinde, bana ağlayarak gelme.”

"Merak etmeyin, yapmayacağım."

Aramızdaki sessizlik dayanılmaz hale geliyor, bu yüzden geri çekilmeye başlıyorum.

İleri doğru adımladı ve parmağını bana doğru uzattı. "O kapıdan çıktığın an," diye bağırdı, "benden hiçbir şey alamayacaksın! Annenin senin için seçtiği o şık dairenin kirasını ödemekte iyi şanslar. Kendi başının çaresine bakmak zorunda kalacaksın!"

"Tam da istediğim gibi."

Özgürlük. Kendi hayatımı yaşamak için özgürlüğe ihtiyacım var. Onu memnun etmek için var olmaya devam edemem ve Arthur'la rekabet edemem. Arthur benim tam tersim ve zaten onun gibi olmak da istemiyorum. Yemek yapmak ve yaratmak istiyorum. Büyük bir ev ya da lüks bir araba umurumda değil. Sienna ile işlerin nereye gideceğini görmek istiyorum. Birbirini seven ve destekleyen bir aileye ait olmak istiyorum.

Babamın ofisinden çıkıyorum ve o da kapıyı arkamdan sertçe kapatıyor.

Geri döndüğümde brunch masası bomboştu. Jane dışında herkes gitmişti; Jane ise bulaşıkları topluyordu. Bana bakmıyordu ve kendimi görünmez olmuş gibi hissettim. Sonra bir titreşim hissettim. Ayaklarımın altındaki zeminden gelen bir gök gürültüsü. Aşağı baktım ve bunun alt kattaki sinema salonundaki bas hoparlörlerinden geldiğini fark ettim.

Vücudum stresten gerilmiş durumda, her kasım kopmak üzere olan bir yay gibi kasılmış. Bu, Sienna ile son bir aydır yaşadığım hafiflikle tam bir tezat oluşturuyor.

Hemen onu arayıp gelip beni almasının vaktinin geldiğini söylemeliyim. Mutfaktaki telefona hızla gidip numarasını tuşluyorum. İlk çalışta cevap veriyor. "Merhaba?"

"Merhaba, benim. Şimdi gelebilir misiniz?"

"Elbette. Ama ne oldu? En az bir saat daha sizden haber beklemiyordum. Daha yeni geldim ve bir kahve sipariş ettim."

"Hiç vakit kaybetmedim," diye açıkladım. "Babam ofisinde, ağzından köpükler saçarak oturuyor, bu yüzden beni akşam yemeği için pişirmeye karar vermeden önce buradan çıkmalıyım."

"Hemen geliyorum," diye yanıtlıyor.

Vedalaşıyoruz ve ben geniş, kıvrımlı merdivenlerden hızla aşağıya, eğlence odasına koşuyorum. Bilardo masasının yanından geçip, çift kanatlı kapılardan içeri giriyorum ve herkesin oturmuş, Canavarlar Şirketi'nin açılış sahnesine dalmış olduğunu görüyorum.

Annem ön sırada ikizlerin arasında oturuyor, her birinin koluna birer tane sarılmış. Alex arka sırada oturmuş tırnaklarını törpülüyor. Arthur'un nereye gittiğini bilmiyorum.

"Arkadaşlar," dedim. "Gitmem gerekiyor."

Anne başını kaldırıp, "Ama henüz doğum günü pastanı yemedik," dedi.

Ensem arkasını ovuşturuyorum. "Özür dilerim. Hadi, bensiz de keyfini çıkarın. Mumları yakın, çocukların söndürmesine izin verin. Benim için bir dilek tutun."

Kaşlarını çatıyor ve sanırım az önce ne olduğunu biliyor.

Alex tırnaklarını törpülerken başını kaldırdı. "Gidiyor musun? Ama araban yok ki."

"Sienna beni almaya gelecek," diye açıklıyorum. "Şuradaki kahve dükkanında."

Andy ve ikizlere el sallayarak veda ederken, Sienna'nın on dakika uzaklıktaki elverişli yakınlığını kimsenin sorgulamamasına şükrediyorum. Pastanın servis edilmesinden önce evden kovulmaya hazırlıklı geldiğimi bilmiyorlar.

Dışarıdaki yağmur hafifliyor. Şiddetli ritmi, uzun, ağaçlarla çevrili yolda hafif bir tıkırtıya dönüşüyor. Başımı öne eğmiş, kapüşonumu takmış yürüyorum; göğsümdeki gerilim yavaş yavaş dağılıyor, geride tuhaf bir boşluk bırakıyor. Rahatlamış, hatta zafer kazanmış hissetmeyi bekliyordum, ama bunun yerine, babamla olan bağın olması gereken ama asla olmadığı yerde boş bir acı hissediyorum. Yine de, artık geri dönüş yok.

Yukarı baktığımda Sienna'nın Audi Q7'sinin ana yoldan garaj yoluna girdiğini görüyorum. İçime bir rahatlama hissi yayılıyor ve ona doğru koşmaya başlıyorum, botlarım su birikintilerinde şapırdayarak ilerliyor. Duruyor ve benim için yolcu tarafındaki kapıyı açıyor. Hızlıca içeri giriyorum ve yağmurluğumun kapüşonunu indiriyorum.

Birbirimize döndük ve bakışlarımız buluştu. "Nasıl geçti?" diye sordu.

Deri koltuğa yaslandım, gözlerimi kapattım ve gerçeğin içime işlemesine izin verdim. "Harika değil. Ama fikrimi değiştirmedim. Hukuk fakültesini bırakıyorum."

Sienna'nın sesi kısılıyor. "Nasıl karşıladı?"

Onun şefkatli ifadesine bakıp bana olan inancını hissettikçe kalbim sakinleşiyor. "Tam da tahmin ettiğim gibi. Önce beni korkutmaya çalıştı. Sonra da eğer boyun eğersem sevgisine layık olduğumu hissettirmeye çalıştı. Bu işe yaramayınca da patladı. Tam bir baba örneği."

Sienna elini bacağıma koydu. "Çok üzgünüm."

"Üzülme. Ben buna alıştım ve artık istediğimi yapabiliyorum. Onun için yeterince iyi olup olmadığım konusunda endişelenmeme gerek yok. Ne düşündüğünün artık bir önemi yok."

Vites kolunu geri vitese takıp araba yolundan çıkıyor. Ben de emniyet kemerimi takıyorum ve yolda hızlandığımızda ön cam sileceklerinin ileri geri hareketini izliyorum. Artık kendi başıma olduğumu anlamaya başlıyorum. Aylık harçlığım artık yok.

"Bir iş bulmam gerekecek," diyorum geleceğimin lojistiğini düşünürken. "Aşçılık okuluna başlayana kadar beni idare edecek bir şey." Konsolun üzerinden elimi tutuyor. "Seninle tanışmasaydım şu an nerede olacağımı hayal bile edemiyorum. Hâlâ boğuluyor olurdum. Nefes alamıyor olurdum."

"Umarım daha sonra kararınızdan pişman olmazsınız ve hayatınızın geri kalanında bana kin gütmeyersiniz," diye yanıtlıyor.

"Asla." Elini dudaklarıma götürüp arkasını öptüm. "Tek pişmanlığım bunu daha önce yapmamış olmak. Aşçılık okuluna başlamak yerine LSAT sınavına hazırlanmakla çok zaman kaybettim."

"Ama eğer şartlar farklı olsaydı," diyor, "belki de sen ve ben hiç tanışmazdık."

Başımı koltuğa yasladım. "Haklısın, yani hiçbir şeyden pişman olmamalıyım. Hayat olması gerektiği gibi ilerliyor. Bu da demek oluyor ki, kira sözleşmemden nasıl kurtulacağımı bulmam gerekecek. O dairenin kirasını ödeyip aynı zamanda okul için para biriktirmemin imkanı yok."

Kayalık kıyı şeridi boyunca şirin evlerin ve fırtınanın getirdiği büyük dalgalarla yukarı aşağı sallanan, koyda demirlemiş yelkenlilerin yanından geçiyoruz. Sienna'ya dönüp, dar ve kıvrımlı yola odaklanmış gözlerini ondan ayırmadan, silüetini hayranlıkla izliyorum.

"Benimle birlikte yaşamalısın," diyorum, önerinin tüm sonuçlarını düşünmeden önce. Sienna böyle bir adıma hazır mı acaba? Biliyorum bana deli gibi aşık. Son bir aydır her anımızı birlikte geçirdik. Bu kıza sıırılsıklam aşığım ve onu şimdi kaybetsem ne yapacağımı hayal bile edemiyorum. Ama daha sadece bir ay oldu.

Sienna sırtıttı ve bana yan gözle baktı. "Sakin ol şimdi. Zor bir gün geçirdin. Belki de şimdi büyük kararlar vermenin zamanı değil."

Koltukta dönerek ona doğru baktım. "Evet, ama bildiğin zaman biliyorsun, bu seninle benim aramdaki gerçek şey. Değil mi?"

Tekrar gülümsüyor ve babamla az önce yaşadığım tartışmadan sonra absürt görünen bir heyecan patlaması hissediyorum. Beni maddi olarak desteklemeyi kesti ve evlatlıktan reddetti. Muhtemelen sabah avukatını arayacak ve beni vasiyetinden çıkaracak. Onun için ölmüş olacağım.

Yine de kalbim büyük bir heyecanla geleceğe doğru koşuyor. Sadece aşçılık okulu değil, Sienna ile olası bir hayat da...

"Bir düşün," diyorum. "Kirayı paylaşabiliriz ve köpeklerimiz de oda arkadaşı olabilir... Çalışırken birbirimize arkadaşlık edebilirler."

Sienna arabayı sürmeye devam ederken düşünüyor. "Muhteşem bir daire. Benimkinden çok daha güzel."

"Zaten neredeyse birlikte yaşıyorduk. Her gece benim evimde kalıyorsun ve senin dairen bomboş duruyor. Para kaybı demek bu."

Gülerek, "Bu çılgınlık, Nate! Daha geçen ay tanıştık!" dedi.

Koltukta öne doğru döndüm, başımı geriye doğru eğdim ve arabanın tavanına doğru gözlerimi kırıştırdım. "Haklısın. Ama kendimi çılgın hissediyorum, sanki ayak bileklerimden prangalar kesilmiş gibi ve tek istediğim koşmak." Başımı çevirip tekrar ona baktım. "Sadece mutlu olmak ve başkalarının seçimlerim hakkında ne düşündüğünü umursamayı bırakmak istiyorum. Ve her sabah seninle uyanıp işinden bahsetmeni dinlemek istiyorum. Bu arada çok sevdiğim ailenle vakit geçirmek istiyorum. Ve her gece senin için yemek pişirmek istiyorum."

Bana göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle bakıyor. "Bu kulağa çok cazip geliyor. Ama şu anda, özellikle de tüm bu ekstra iş yüküyle, daha büyük değişikliklerle başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Yeni işe aldığım iki dekoratörle birlikte, genişlemek için yeni bir yer aramak zorunda kalabilirim."

"Belki benimle yaşamak tüm bunlara yardımcı olur." Daha dik bir şekilde ona döndüm. "Çünkü birlikte iyiyiz. Bunu biliyorsun."

"Evet, öyle düşünüyorum ve bu beni çok şaşırttı çünkü..."

Düşüncesini tamamlamıyor, ama tamamlamasına da gerek yok. Ne söylemek üzere olduğunu biliyorum.

"Ama seninle birlikte olmak istiyorum," diye ekliyor.

Ona şöyle bir baktım ve kaşımı kaldırdım. "Evet mi demek istiyorsun? Benimle birlikte yaşamaya başlar mısın?"

Dikkatlice düşündükten sonra yavaşça başını salladı. "Sanırım yapmalıyım."

İşte bu kadar. Bir şeyin başlangıcı.

Elini tutuyorum, dudaklarıma götürüyorum ve o gülmeye başlayana kadar defalarca öpüyorum.

"Bu harika olacak," diyorum ona. Ve ilk defa, beni gerçekten önemli olan her şeye uyandıran kadınla birlikte, yaşamam gereken hayata nihayet adım attığımı hissediyorum.

Peki ya babam?

Onunla bir daha konuşup konuşmamam umurumda değil. Ona ya da parasına ihtiyacım yok. Bunu kendi başıma da yapabilirim. O da defolup gitsin.

DOKUZUNCU BÖLÜM

RUHUMUN KORUYUCUSU

Jacob'la aşık olduğumuzda henüz on yedi yaşındaydım. Hemen ailemle sürtüşme başladı çünkü benden yaşça büyük bir erkekle çok hızlı ilerlememden endişeleniyorlardı ve beni hala bir çocuk olarak görüyorlardı. Katı kurallar ve sokağa çıkma yasakları koydular, bu da bazı gizli buluşmalara yol açtı.

Geriye dönüp baktığımda, sanırım heyecanın bir parçası da buydu. Ne derler bilirsiniz: Yasak olan arzu edilir ve ben kesinlikle Jacob'la yalnız kalmayı çok arzuluyordum. Annem ve babam beni arkadaşlarımla buluşmak için alışveriş merkezine bıraktıklarında, onun yerine otoparkta buluşur, birbirimize sarılır, tutkuyla öpüşür ve birlikte özel bir parka veya yürüyüş yoluna giderdik. Bir akşam, ıssız bir oyun parkında bir piknik masası bulup, el ele tutuşarak gün batımını izlediğimiz unutulmaz bir anı hatırlıyorum. Hava kararınca çimenlere uzanıp, yıldızlara baktık, sarıldık ve gelecek için umutlarımız ve hayallerimiz hakkında daha çok konuştuk. O geceyi hala hayatımın en romantik deneyimi olarak görüyorum.

Zihnimde bir sıçrama yaparak günümüze gidiyorum.

Noel arifesi ve Jacob yıllar önce ölmüş. Ailemin evindeki kanepede oturmuş, oturma odasının karşısındaki Nate'e bakarken, yıldızların altında onunla geçirdiğim o geceyi yeniden yaşıyor olmam beni kafa karışıklığı ve suçluluk duygusuyla dolduruyor çünkü kesinlikle Nate'e aşık oluyorum. Ama bu, Jacob'la hissettiklerimden farklı. Bu, dünyayı sarsan bir şey değil. Daha sessiz bir aşk. Birlikte yalnız kalmak için gizlice buluşma yok. Nate ve ben her gece birlikte uyuyoruz. Kolay ve rahat. Ama bazen bunun gerçek aşk olmadığından endişeleniyorum çünkü çok rahat. Ya da belki de gerçek aşk böyle hissettirmeli. İşte bu yüzden suçluluk ve kafa karışıklığı yaşıyorum.

Bu akşam Nate, babamın gelecekteki elektrik faturalarını düşürmeye yardımcı olacak zamanlayıcılı yeni bir termostat takmasına yardım ediyor. Ailem onu tatilleri bizimle geçirmeye davet etti çünkü kendi aile toplantılarından dışlanmıştı. Hala kardeşi Arthur ile telefonda konuşuyor,

ancak babasına karşı çıktığı felaket doğum günü kahvaltısından beri yeğenlerini görmedi. Annesi ara sıra telefonla ona ulaşıyor. İki kez posta yoluyla para gönderdi - banka hesabına kadar takip edilemeyen nakit para. Nate bunun gerekli olmadığını söyledi ama biliyorum ki takdir etti. Parayı gelecek sonbaharda aşçılık okuluna gitmek için bir kenara ayırdı.

İşte hepimiz buradayız. Ben kanepede rom ve yumurta likörü yudumluyorum, Scooter ve Dolly de yanımda yastığın üzerinde uyuyorlar. Annem mutfakta bir şeyler yapıyor, pencerenin dışında kar yağmaya başladı ve hava durumu spikeri bembeyaz bir Noel'e uyanacağımızı söyledi.

Scooter'ın yanağından öpmek için eğildim ve tanıdık köpek kokusunu içime çektim. "Sen benim en sevdiğim tatlı oğlumsun," diye fısıldadım kulağına. "Ve Dolly, sen de benim en sevdiğim kızımsın," diye ekledim, onu da dışarıda bırakmak istemeyerek.

Doğrulup Nate ve babamın termostatin kullanım kılavuzunu tartışıklarını izlerken, her şey yolundaymış gibi bir huzur hissediyorum. Şirketim büyüyor ve gelişiyor ve Nate'in harika bir insan olduğunu kalbimden biliyorum. Onsuz hayatımı hayal edemiyorum—bu da daha önce neden Jacob'ı düşündüğüm konusunda beni tekrar şaşırtıyor. Yapmamam gereken karşılaştırmalar yapıyorum.

Dalgın dalgın Scooter'ın yumuşak kulaklarının arkasını okşuyorum ve Jacob'ı hiç düşünmediğim bir günün gelip gelmeyeceğini merak ediyorum. Hayatımdaki her şeyi, onunla birlikte olduğumuz zamankiyle kıyaslamayı bir gün bırakacak mıyım? Ya da önümüzde duran yıllar? Jacob ve benim bir çift olarak kendimiz için hayal ettiğimiz vizyonla kıyaslandığında, bu yıllar nasıl olacak?

Scooter ve Dolly'nin de hemen arkamızdan gelmesiyle yatak odama çıkan merdivenleri tırmanırken Nate'e fısıldadım: "Bu çok garip."

"Neden?" diye soruyor.

İkinci kata çıktık ve elini tutarak onu koridorda ilerletirken fısıldamaya devam ettim: "Çünkü annemle babam benim yatak odamda birlikte uyumamıza izin veriyorlar."

Kıkırdıyor. "Fısıldayarak konuşmamız çok hoş. İşlere biraz yaramazlık katıyor."

Odamıza girerken gülümsüyorum; liseden sonra evden ayrıldığımdan beri pek bir şey değişmemiş. Aynı yatak, aynı yorgan, duvarlardaki aynı resimler. Kapıyı kapatıp hemen Nate'i kollarıma alıp öpüyorum; öyle bir öpücük ki, keşke anne babam duvarın diğer tarafında uyumuyor olsaydı diye düşünüyorum.

Beni sıkıca kucaklıyor ve ben de ona doğru kıvrılıp öpüşünün sıcaklığına teslim oluyorum. Dışarıda bir yerlerde kar küreme makinesi motorunu çalıştırıyor. Pencere pervazındaki renkli, titreyen mum ışığının ancak belirsiz bir şekilde farkındayım.

İşler kontrolden çıkmadan önce, Nate'in sıcak bedeninden kendimi ayırıp, ona cilveli bir şekilde gülümsedim ve masamın üzerindeki açık bavulumla doğru ilerledim. "Bilgin olsun, siyah ipek geceliğimi evde unuttum, sadece pazen gömleklerimi getirdim."

"Tamamen anlaşılabilir," diye yanıtlıyor, kaşmir kazağını başından çıkarıp gömleğinin düğmelerini çözmeye başlarken.

Rahat ve sakin bir şekilde yatağa hazırlanıyoruz; bu normal hissettirmeliydi ama hissettirmiyor çünkü burası, lise yıllarımda Jacob'a olan aşkıma, sonsuza dek süreceğine yemin ettiğim günlüğüme yazdığım oda. Aynı zamanda Cape Split'ten sonra onun kaybının yasını tuttuğum yer de burası. O gün kalbimin bir parçası öldü ve bir daha asla sevebileceğimi hayal etmemiştim, ama işte buradayım.

Evet, hâlâ Jacob'ı düşünüyorum. Belki de her zaman düşüneceğim.

Scooter yatağımın ayak ucundaki halının üzerine uzanırken, Dolly odanın çevresini koklayarak tüm yabancı kokuları içine çekiyor, ardından masamın altına uzanmak için rahat bir yer buluyor.

Flanel pijamalarımı giyip çift kişilik yatağıma girdim ve Nate'in yanıma gelmesi için yorgani kaldırdım. O da yastıklara yaslandı ve birbirimize sokulduk.

"Dürüst olmak gerekirse," diyor. "İlk geldiğimizde biraz etrafi inceledim."

Ani bir huzursuzlukla başımı kaldırdım. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Dolabınızdaki rafta, sizin ve Jacob'ın Scooter ile birlikte çekilmiş bir fotoğrafınıza baktım.

Fotoğrafi biliyorum. Tabii ki biliyorum. Becky, Scooter daha yavruyken ziyarete geldiğinde çekmişti. Çerçeveletmişim ve yakın zamana kadar masamda duruyordu. Birkaç hafta önce eve döndüğümde ve Nate'in Noel için burada olacağını bildiğimde dolaba kaldırdım.

“Başka bir şey gördün mü?” diye soruyorum, çünkü Jacob’la geçirdiğimiz o yıllardan kalan her şeyi hâlâ saklıyorum—cep telefonlarımız olmadığı zamanlarda sınıfta her gün birbirimize yazdığımız tüm aşk mektupları. Sinema biletlerinin fişlerini bile sakladım. Lisedeki İngilizce dersinde yazdığı kısa öykülerini bile sakladım. Mezun olunca atmak istemişti ama ben onları bana vermesini istedim ki, yaşlanıp saçlarımız beyazladığında arka verandamızdaki sallanan sandalyelerde birlikte okuyabilelim.

Nate bana aşağıdan baktı. "En üst rafta üzerinde 'Anılar' yazan bir kutu gördüm ve meraklandım ama içine bakmadım."

Doğrudum. "Sevindim, çünkü içi... " Nasıl söyleyeceğimi bilemedim. "İçi Jacob'a ait hatıralarla dolu ve bunları görmeni istemiyorum."

"Neden?"

Yatağımın yanındaki pembe seramik lambanın aydınlattığı odama rahatsız bir şekilde göz gezdirdim. "Bilmiyorum... Sanırım incinmeni ya da kıskanmanı istemiyorum."

Yüzümden saçlarımı eliyle çekti. "Yalan söyleyemem, ikinizin Scooter'la birlikte çekilmiş o fotoğrafını görünce içimde bir burukluk hissettim... Çok mutlu görünüyordunuz."

“Öyleydi, ama çok uzun zaman önceydi. Ve o artık yok.”

“Evet, ama...” Nate’in bakışları endişeyle dolu gözlerinde takılı kaldı. “Ondan hiç bahsetmiyorsun. Ve o zamandan beri çıktığın ilk kişinin ben olduğumu görmezden gelemiyorum. Belli ki onu atlatman uzun zaman aldı. Demek ki oldukça ciddi bir ilişkiydi.”

Arkama yaslandım. "Çok uzun sürdü çünkü çok travmatik bir deneyimdi ve sadece gördüğünüz fiziksel yaralardan ya da yükseklik korkumdan bahsetmiyorum. Onun ölümü benim için büyük bir kayıptı. Ama onun acısını henüz atlatamadığımı düşünmenizi istemiyorum. Atlattım."

Sözlerimin sadece yarım doğrular olduğunun farkındayım. Evet, yoluma devam etmeye başladım, ama cennet varsa Jacob'la tekrar bir araya geleceğimize hep inandım. Onun öldüğü günden beri o mutlu kavuşmayı hayal ediyorum.

"Bazen kendinden bir parça sakladığını hissediyorum," diyor Nate dikkatlice.

Bir an konuşamıyorum. Sanki sırrım ortaya çıkmış gibi.

Nate sözlerine şöyle devam ediyor: "O, senin benim asla bilemeyeceğim bir yönünü her zaman bilecek, çünkü onunla olan ilişkiniz hakkında, nasıl biri olduğu hakkında veya hiç tartışıp tartışmadığınız hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sanırım bekaretini ona kaybettin... ya da belki de kaybetmedin. Bilmiyorum, ama bilmek istiyorum."

Birdenbire, kendimi tamamen açıkta ve savunmasız hissediyorum. Ama belki de bu iyi bir şey, çünkü Nate'in merakı kalbimin derinliklerinde, uzun zamandır örtülü kalmış bir yere dokunuyor. Ve son birkaç yıldır terapide beynime kazımaya çalıştığım şey de bu. Hiçbir şeyin eskisi kadar iyi olamayacağına veya o tür bir sevgiyi bir daha asla hissedemeyeceğime inanmak istemiyorum.

Bunu hissediyorum ve yatağında bu adama kendimi açmak istiyorum. Onu sevmek istiyorum.

Nate'in yanağını elimle kavrayıp kararlı bir şekilde konuşuyorum: "Bilmek istediğin her şeyi sana anlatacağım. Tek yapman gereken sormak. Ve bilmek istemen çok hoşuma gidiyor, çünkü yakın olmamızı istiyorum."

"Ben de aynısını istiyorum."

"Mükemmel bir yerdeyiz," diye onu temin ediyorum. "Ve eğer dolabımın en üst rafındaki kutuyu incelemek istersen, aşağı indiririm ve her şeye bakabiliriz. Konuşabiliriz, çünkü senden hiçbir şey saklamak istemiyorum. Bilmeni istiyorum ki, benim için son birkaç ay en güzel anlamda yeni bir hayat gibiydi. Gelecek konusunda kendimi iyi hissediyorum. Seninle birlikte bir gelecek."

Karşıdaki kar küreme makinesi duruyor ve sessizlik derin bir anlam kazanıyor. Neredeyse kalbimin atışını duyabiliyorum.

"Seni hayatımda olmadan hayal edemiyorum," diyor Nate gözlerinde hayret parıltısıyla.

"Ben de hayal edemiyorum." Beni şaşkına çeviren, adeta bir uyanış duygusuyla sarsıldım. Kelimeler hızla döküldü. Dudaklarımdan açık bir samimiyetle döküldüler. "Seni seviyorum."

Derin bir nefes verdi, sonra eliyle başımın arkasını kavrayıp beni öpmek için kendine çekti. Saniyeler içinde birbirimizin kıyafetlerini çıkarıyorduk ve yan odadaki ailem yüzünden sessiz kalmak için mücadele ediyordum. Hemen lambayı kapattım. Nate üzerime doğru döndü ve yatak gıcırdadı. Donakaldık, birbirimize gülümsedik, sessizce güldük ve umursamadığımızıza karar verdik.

Penceremin kenarındaki Noel ampullerinin yavaş ve düzenli titremesi altında, ince pembe perdelerimin ardında, kendimi bıraktım. Nihayet, başka bir adamla zevke gönüllü olarak teslim oldum.

Birkaç gün sonra, teyzem Marie'nin evinde, büyükannem, büyükbabam ve kuzenlerimle birlikte iki masa dolusu yemek eşliğinde, bol malzemeli devasa bir hindi yemeğinden sonra, Nate ve ben Scooter ve Dolly'yi SUV'min arka koltuğuna bindirip evimize, dairemize doğru yola koyulduk.

Yeraltı otoparkına girdiğimizde hava kararmıştı. Asansörlere yakın, bize tahsis edilen yere park ettik; bu iyi bir şey çünkü boşaltmamız gereken hediye kutuları ve bir sürü artmış yemek var.

Yolcu tarafındaki kapıyı açıp koltuktan kalkarken inleyerek, "Sanki patlayacak gibiyim," dedim. "O yapışkan karamelli pudingden ikinci porsiyonu yememeliydim."

"O masada bir kargo gemisini batıracak kadar yemek vardı," diye yanıtlıyor Nate.

Arabanın kapısını kapattım. "Her yıl böyle oluyor ve büyükannen her zaman çok sevdiğin o çikolatalı naneli şekerlemeyi getiriyor. Bu onun kendine özgü bir geleneği, o yüzden gelecek yıl da bunu dört gözle bekleyebilirsin."

"Önümüzdeki Noel"den bahsederken, bir yıl sonra hala birlikte olacağımız varsayımını dile getirdiğimin farkına varmıyorum. Ama odamda geçirdiğim Noel arifesinden beri her şey çok daha derin ve gerçek geliyor.

Arka koltuğun kapısını açıyorum ve Dolly kuyruğunu sallayarak, dışarı atlamak için can atarak ayağa fırlıyor, ama Scooter horluyor ve kalkmıyor.

"Hadi ama koca herif," diye onu hafifçe kalçasından iterek teşvik ediyorum. "Yatma vakti geldi."

Başını kaldırıyor, bir saniye bana bakıyor ve sonra tekrar uykuya dalıyor.

"Hadi ama Scooter, çabuk ol. Bütün gece burada uyuyamazsın."

Yan tarafına doğru dönüyor ve kocaman bir osuruk bırakıyor.

"Aa!" diye seslendi Nate gülerek. "Birisi çok fazla yapışkan karamelli puding yemiş!"

"Onun bunlardan hiçbiri yoktu, değil mi?" diye soruyorum.

Nate aracın arkasından geliyor. "Amca George'un masanın altından ona teklif ettiğini gördüm. Scooter hayır demedi."

Ön koltuktan artan yemeklerin olduğu poşeti alırken dilimi şaklattım. "Scooter, bunu yapmaman gerektiğini biliyorsun. George Amca'ya güvenilemez." Poşeti Nate'e uzattım. "Geçen yıl ona Grand Marnier ile ıslatılmış bir kase krem şanti vermişti."

"Yapmadı," diye yanıtlıyor Nate. "Bunu nasıl buldun, Scooter?"

Scooter yanıt vermiyor.

"Çok sevdi," dedim, "ama iki gün boyunca ishal oldu."

"Şaşırmadım." Nate yaklaşıyor. "Hadi gidelim. Dolly asansörde bekliyor."

Scooter hâlâ hareket etmiyor ve birdenbire, yapışkan karamelli puding hikayesi artık o kadar komik görünmüyor.

"İyi misin dostum?" diye soruyorum, sırtını okşamak için eğilerek. "Hasta mısın?"

Hâlâ cevap vermiyor ve göğsümde paniğe dönüşen sıkı bir sıkışma hissediyorum. Aniden, Jacob'ın öldüğünü öğrendiğim hastaneye geri dönüyorum. Güneş, ateşli bir top mermisi gibi dünyaya doğru ilerliyor. Hepimiz bittik. Bu, üstesinden gelmek için yıllarca terapi gerektiren tanıdık bir duygu.

Ama çok şükür, Scooter başını kaldırdı. Dört ayak üzerine kalktı, gerindi ve ağır ağır bana doğru geldi.

"İyisin," dedim rahatlamış bir şekilde, arabadan inmesi için ona biraz yer açmak üzere geri çekildim. O umursamaz bir şekilde asansöre doğru yürüdü ve ben de Nate'e döndüm. "Beni korkuttu."

"Ben de biraz," diye yanıtlıyor. "Ama o iyi."

Nate ve ben toplayabildiğimiz her şeyi toplayıp aracı kilitliyoruz. Kollarımız kutular ve çantalarla dolu halde yürürken, Scooter'ın asansör kapılarının önünde uzandığını görüyorum ve onun iyi olduğundan tam olarak emin değilim.

Bazen hep yüksek bir uçurumun kenarında durup, dehşetle aşağıya bakarak, sonsuza dek dengemi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalacağım diye endişeleniyorum. Sevdiğim herkesi kaybetmeyi bekliyorum.

Bu gezegende travma sonrası stres bozukluğumu gerçekten anlayabilecek tek canlı varlığın Scooter olduğuna sık sık inandım.

Elbette, terapistim ve ailem bunu "anlıyor". Gerektiğinde akıllıca tavsiyeler, sempati ve endişe sunuyorlar. Ama Scooter'la durum farklı çünkü o ve ben bunu paylaşıyoruz. Bir anının travmasını hissettiğimde -sanki Cape Split'ten düşüşü gerçek zamanlı olarak yeniden yaşıyormuşum gibi-trans haline geçtiğim söyleniyor.

Scooter da öyle yapıyor. Bana yoğun bir şekilde bakıyor. Ama birkaç saniye içinde kuyruğunu sallamaya başlıyor. Sonra endişeyle inliyor ve burnuyla bileğimin içini gıdıklıyor, ta ki ben de o anıdan kurtulana kadar.

Hiçbir zaman hizmet köpeği olarak eğitilmedi, ama benim için öyle. Onunla kısa bir kucaklaşma ya da dilinin yanağımı nazıkçe yalaması beni her zaman sakinleştiriyor. O, ruhumun koruyucusu, kalbimin ve bedenimin bekçisi ve onsuz ne yapacağımı bilmiyorum.

Ben banyodan dişlerimi fırçalarken çıktığımda Nate bana, "Yine gaz çıkardı," dedi.

Scooter, büyük boy yatağımızın tam ortasında, yan yatmış halde duruyor. Nate, kokuyu gizlemek için çarşafı burnunun üzerine çekerken, örtünün altından Scooter'a hafifçe tekme atıyor. "Dostum. Ne yedin? Ölü bir rakun mu?"

Scooter kayıtsızca başını kaldırıyor, sonra tekrar gevşiyor.

Ağzımdaki köpüklü diş macunuyla "Elinde değil," diye mırıldandım, sonra arkamı dönüp lavaboya tükürdüm.

Birkaç dakika sonra banyo ışığını kapattım, terliklerimi çıkardım ve yatağa girdim. Öne doğru eğildim ve Scooter'ın göğsünü okşadım. "Sabah daha iyi hissedeceksin. Bu arada, ben de şişkin hiss ediyorum. Neyse ki Noel yemeği yılda sadece bir kere geliyor."

Nate'e baktığımda, hâlâ burnunu ve ağzını çarşafın arkasına saklıyordu, Dolly ise yataktan kalkıp dolaba girmişti.

Gülmeden edemiyorum. "Hadi ama, çocuklar. O kadar da kötü değil."

"Farklı görüşlere sahip olsak da uzlaşacağız."

Işığı kapatıyorum, uzanıyorum, yanıma dönüyorum ve Nate'e doğru dönüyorum, Scooter da aramızdaki boşluğu dolduruyor.

Sonra Nate ve Dolly'nin haklı olduğunu fark ettim. Koku gerçekten de o kadar kötüydü, bu yüzden yorganı başımın üstüne çektim. "Sanırım bu, koşulsuz sevginin sınırlarını zorluyor."

Nate gülüyor ve beni kendine çekiyor, ama nedense o tanıdık korkuyu tekrar hissediyorum—bu anın çok kıymetli olduğu ve bir gün her şeyi kaybedeceğim korkusu. Bir yanım yataktan fırlayıp kaçmak istiyor, ama biliyorum ki bundan kaçış yok. Bu benim travma sonrası stres bozukluğum, bu yüzden nefesime odaklanıyorum. Burnumdan yavaşça nefes alıyorum, dörde kadar sayıyorum ve ağzımdan yavaşça nefes veriyorum. Sonra kendime her şeyin yolunda olduğunu söylüyorum. Nate beni seviyor, Scooter yanımda ve yediği yapışkan karamelli pudingden çıkan zehirli bulut dışında hayat güzel. Sadece nefes almaya devam etmeli ve sakın kalmalıyım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SINIRDA İÇERİDE

2025

ONUNCU BÖLÜM

İNCE BİR ÇİZGİ

Halifax

Oğlum Connor, mavi çizgide diski çalışıyor ve ben tribünde ayağa kalkıyorum. On üç yaşında bir çocuk için şaşırtıcı bir hız ve çeviklikle, buz üzerinde kaleciye doğru hızla ilerliyor.

Hafta sonu turnuvasının son play-off maçı ve arena tezahürat ve bağırışlarla yankılanıyor. Connor bir defans oyuncusunu geçip, buzun üzerinden takım arkadaşına pas verdiğinde, Becky ve ben sevinçten zıplıyoruz. Takım arkadaşı da hemen pası geri atıyor. Yıldırım hızındaki refleksleri ve ustaca sopa kullanımıyla Connor şut çekiyor ve gol atıyor. Tüm arena tezahürat ve gürültücülerin sesiyle patlıyor.

Sevinçten havalara uçarak Becky'ye döndüm, o da kollarını bana doladı. "Başardı!" diye bağırdı.

Çevremizdeki diğer ebeveynler sırtımı ve omuzlarımı sıvazlıyorlar. Hepsi iyi arkadaş çünkü çoğumuz oğullarımız ilk buz patenini öğrendiğinden beri birbirimizi tanıyoruz ve yıllardır buz pistlerinde takılıyoruz, turnuvalara gidiyoruz ve çocuklarımızı bu neşeli yolculukta destekliyoruz.

Connor özel bir çocuk ve bunu herkes biliyor. Olağanüstü yetenekli, bunun en büyük sebebi de ligdeki diğer tüm çocuklardan daha çok çalışması. Babasından çok yoğun bir rekabetçi ruh miras aldığı bana çok açık.

Maçın bitmesine bir dakika kala oyuncular yüzleşme pozisyonuna geçiyorlar, ama herkes maçın bittiğini biliyor. Skor 5-2, yani diğer takım için hiçbir umut yok, ama hepimiz sonuna kadar izliyoruz ve ödül töreni ve sunumlar için yerlerimizde kalıyoruz. Connor'ın hem maçın hem de tüm turnuvanın MVP'si seçilmesi kimseyi şaşırtmıyor.

Daha sonra, Becky ve ben Connor'ın soyunma odasından çıkmasını beklemek için soda makinelerinin yanında durduk. Sonunda, takımın en iyi

arkadaşı Davey ile birlikte, omuzlarına astıkları devasa hokey çantalarıyla, kasklarının altında terden sıırılsıklam olmuş saçlarıyla dışarı doğru ağır adımlarla çıktılar.

"Harika bir maçtı!" diyor bir veli.

"Harika iş çıkardınız, çocuklar!"

Yollarında bir grup genç kızı fark etmeden edemiyorum.

"Merhaba Connor," diyor içlerinden biri. "İyi maçtı."

"Teşekkürler." Ne kadar da kayıtsız, onların hayranlık dolu bakışlarına aldırmış etmiyor.

Becky beni dürttü ve ikimiz de eğlenmiş bir bakış paylaştık.

"Neyse ki aklında hokeyden başka hiçbir şey yok," diye kendi kendime söylüyorum, parkalarımızı giyip onu arenadan dışarı takip ederken.

Dışarısı soğuk ve karanlık. Rüzgarın etkisiyle hissedilen sıcaklık eksi 30 derece, bu yüzden Becky ile birlikte arabaya doğru koşuyoruz. Aceleyle içeri giriyoruz ve ben hızla kontak düğmesine basıp kaloriferi sonuna kadar açıyorum.

Biz üşürken, Connor Davey ile birlikte otoparkı yavaşça geçiyor. Durup sohbet ettikten sonra Davey, ailesinin minibüsüne doğru yöneliyor.

"Geliyor," dedim Becky'ye. Bagaj kapağını açmak için düğmeye bastım, o da hokey çantasını içeri koydu, bagaj kapağını kapattı ve arka koltuğa oturdu.

"Becky akşam yemeği için bizimle eve geliyor," diye söylüyorum ona dikiz aynasından.

"Harika," diye yanıtladı dalgın bir şekilde, cep telefonunun ışığı yüzünü aydınlatırken. Söylediklerimi gerçekten duyup duymadığından emin değilim, ama günümüz gençleri böyle işte, bu yüzden kişisel algılamamayı öğrendim.

Vitese geçmeden önce ona emniyet kemerini takmasını hatırlatıyorum ve hareket etmeye başlar başlamaz Becky radyoda birkaç istasyon değiştiriyor ve sonunda eski bir Gordon Lightfoot şarkısına denk geliyor. Eve doğru giderken, yaklaşan iş haftası hakkında konuşuyoruz. Şehir merkezindeki bir alışveriş merkezinin genel müdürü ve her zaman anlatacak ilginç hikayeleri var.

Eve on dakika kala Connor söze giriyor. "Babamdan haber aldın mı?" diye soruyor.

Dikiz aynasından ona tekrar baktım ve kalbim biraz burkuldu. "Hayır canım, mesajlaşmadım. Maçla ilgili ona mesaj attın mı?"

"Evet, ama henüz cevap vermedi." Kırmızı ışıkta duruyoruz ve Connor pencereden dışarı bakıyor. Yoğun kavşaktan gelen sokak lambaları yüzünü aydınlatıyor ve hayal kırıklığını, benim için gün gibi apaçık görüyorum. şakaklarını ovuşturma şeklinden anlıyorum.

"Muhtemelen telefonuna bakacak tek bir dakikası bile olmamıştır," diyorum ona. "Restoranın bu saatte nasıl olduğunu biliyorsun."

"Evet, çok yoğun." Connor tekrar telefonunu eline alıyor ve çocuklarımla babaları için önemli olduklarına onları sürekli ikna etmek zorunda kalmamdan nefret ediyorum. Kendim bile her zaman buna inanıp inanmadığımdan emin olmasam da, onların bu konuda kendilerine güvenmelerini istiyorum. Ama en azından her gün, her şey için oradayım. Tamamen adanmış bir şekilde. Yüzde yüz elli.

Nate ile ilk evlendiğimizde, o hala aşçılık okulundaydı ve babası onu maddi olarak desteklemeyi kestiği için ben de hem kendimizi geçindirmek hem de eğitim masraflarını karşılamak için canımı dişime takarak çalışıyordum. Neyse ki, şirketim roket gibi büyüdüğü için para hiçbir zaman sorun olmadı. O zamanlar, emlakçılar için ev dekorasyonu yapan çok fazla tasarımcı yoktu ve mucizevi bir şekilde, evler, ofisler ve dış mekanlar için sanal dekorasyon oluşturacak bir yazılım programı geliştirmek üzere bir web geliştiricisi tutma öngörüsüne sahip olmuştum. Bu, türünün ilk örneğiydi.

Nate nihayet hayallerindeki restoranı, Halifax sahilinde Oblique adında lüks bir fine-dining mekanını açtığında, iş ve anneliği bir arada yürütmekte zorlanmaya başladım. Mucizevi bir şekilde, yazılım programım için kurumsal bir alıcı çıktı, ben de teklifi kabul edip işimle birlikte üç milyon dolardan fazla bir fiyata sattım. Zamanlama daha iyi olamazdı çünkü Nate, Kanada'nın doğu kıyısında Michelin yıldızı kazanan ilk restoran olmak için günde on iki saat, haftada altı gün çalışmaya başladı.

O yoğun dönemde annemin kanser teşhisiyle ilgili yürek burkan haberi aldım. Bir yıl sonra vefat etti. İki yıl sonra babam ölümcül bir kalp krizi geçirdi ve Nate restoranda o kadar bunalmıştı ki cenazeye katılamadı.

Zor yıllardı, ama işimi satmanın bana evde kalıp aileme bakma özgürlüğünü verdiği için her zaman minnettar olacağım.

Batı Yakası'ndaki şirin evimizin giriş yoluna giriyoruz; alçak eğimli beşik çatılı ve taş sütunlar üzerinde incelen sütunlara sahip geniş bir ön verandası olan iki katlı, el işçiliğiyle yapılmış bir ev. Nate ve ben, Amanda'ya hamileyken satın almıştık, ancak çok bakıma ihtiyacı vardı, bu yüzden uygun bir fiyata geldi.

Zamanla tasarım yeteneklerimi iyi bir şekilde kullandım ve evi eski ihtiyaçlarına kavuşturduk. Geniş arsaları ve olgun ağaçlarıyla aranan bir semtte yer alıyor, bu yüzden bugün muhtemelen ödediğimiz fiyatın iki katı değerinde. (Gerçi piyasa değeri benim için önemli değil, çünkü bu evi çok seviyorum ve asla taşınmak istemiyorum.)

Arabayı kapatıp bagajı açmak için düğmeye bastım. Hepimiz arabadan indik ve dondurucu rüzgarda burunlarımız donmadan önce aceleyle ön kapıya koştuk.

Connor hokey ekipmanlarını bırakmak için bodruma inerken, Becky ve ben de paltolarımızı ve botlarımızı çıkarıp mutfığa yöneldik.

"Şarap?" diye soruyorum.

"Evet, lütfen," diye yanıtlıyor.

Şarap buzdolabından bir şişe beyaz şarap alıp ikimize de birer kadeh dolduruyorum.

"Buz hokeyine!" diyor Becky, kadeh kaldırırken.

"Ve bize de." Kadeh tokuşturup yudumluyoruz.

"Akşam yemeği konusunda size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye soruyor Becky.

"Hiçbir şeye gerek yok. Bu sabah tavuklu lazanya yaptım. Tek yapmam gereken fırına koymak." Buzdolabından çıkarıp alüminyum folyoyu açıyorum.

Fırının ısınmasını beklerken mutfak adasının yanındaki taburelere oturuyoruz.

"Nate'in maçı kaçırması çok üzücü," diyor Becky. "O maç tarihe geçecek bir maçtı."

"Harika bir iş çıkardı, değil mi?" diye cevap veriyorum, kocamın yokluğuna değinmeden. Tek istediğim, Connor'ın takım arkadaşından aldığı pası yakalamadan hemen önce bir defans oyuncusunun sopasının üzerinden yaptığı zekice atlayışı ve son golü atmasını kutlamak.

Bodrum katındaki oyun odasında televizyon açılıyor ve Connor'ın cep telefonuyla bir arkadaşıyla konuştuğunu duyuyorum.

Becky bir an beni izledi, sonra dikkatlice ve sessizce sordu: "Bu yıl tek bir maça bile gitti mi?"

Keşke bu konuyu geçiştirseydi, çünkü artık sabrım tükeniyor ve bunu hatırlamak istemiyorum, şarabımı alıp bir yudum alıyorum. "Hayır, öyle yapmadı," diye itiraf ediyorum.

Kadın arkasına yaslandı ve parmaklarını şarap kadehinin dibine koydu. "Çocukların bu konuda ne hissettiğini hiç merak ediyor musun? Onun hayallerini her zaman desteklediğin için senin iyi olduğunu biliyorum, ama Connor bu akşam biraz cesareti kırılmış gibiydi."

"Fark ettin mi?" Şarabımdan bir yudum daha alıyorum.

"Evet." Becky öne doğru eğildi. "Benimle konuşabileceğini biliyorsun."

Alt kattaki hoparlörlerden gelen patlama sesleri zemini titretiyor. Belli ki Connor izleyecek bir aksiyon filmi bulmuş.

"Evet, endişeleniyorum," diye itiraf ediyorum. "Çocukların babaları için önemli hissetmemelerinden nefret ediyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, yıllardır kendimi bekar bir anne gibi hissediyorum."

Bunu ilk defa birine itiraf ediyorum.

"Onunla bu konuda konuştunuz mu?"

"Evet, ve her zaman özür diliyor ve daha iyisini yapacağını söylüyor, ama hiçbir şey değişmiyor." Duraklıyorum ve restoranda geçirdiği zamanla ilgili yaptığımız birçok konuşmayı düşünüyorum. "Kariyerini desteklemek istiyorum çünkü babasıyla yaşadığı zorlukları biliyorum. Hukuk fakültesini bırakmaktan asla pişman olmasını istemiyorum, çünkü onu teşvik eden bendim ve bu da ailesinde kalıcı bir ayrılığa neden oldu."

"Bunun için kendini mi suçluyorsun?" diye soruyor biraz şaşkınlıkla.

"Biraz."

Becky başını salladı. "Hayır, yapma çünkü Nate seninle tanışmadan çok önce şef olmak istiyordu, bu yüzden kendi başına aldığı bir kararın sorumluluğunu üstlenemezsin. O yetişkin bir insandı."

"Doğru," diye yanıtlıyorum. "Ama işte buradayız, neredeyse yirmi yıl sonra ve korkarım ki babasına dönüşüyor." Bir yudum daha şarap içiyorum. "Kontrolcü ya da korkutucu olduğu için değil. Hiç de öyle değil. Aslında tam tersi. Michelin yıldızını kazanmaya o kadar takıntılı ki, çocuklarının

hayatlarıyla hiç ilgilenmiyor gibi görünüyor, bu da korkarım ki çocukların onun umursamadığını hissetmelerine neden oluyor.”

Becky küpesiyle oynuyor. "Connor ve Amanda bunu sana hiç söylediler mi?"

“Connor henüz konuşmadı,” diye yanıtlıyorum, “ama nasıl hissettiğini seziyorum. Arabada gördün. Ve evet, Amanda benimle bu konuda konuştu çünkü o on altı yaşında ve bildiğin gibi duygularını açıkça ifade ediyor.”

"Ve oldukça çarpıcı bir şekilde," diye yanıtlıyor Becky göz kırparak.

Fırın ayarlanan sıcaklığa ulaştığını bildirmek için bip sesi çıkarıyor, ben de tabureden kalkıp güveç kabını içeri koyuyorum. Becky'nin yanına dönüp ikimizin de şarap kadehlerini yeniden dolduruyorum.

Derin bir iç çekerek, "Böyle bir şey yaşadığın için çok üzgünüm. Keşke Jacob gibi seni her şeyden önce tutabilecek biriyle evli olsaydın." dedi.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum ve tekrar açıyorum. "Lütfen Nate'i Jacob'la kıyaslamayın. Bu asla adil bir mücadele olmayacak."

Becky ensesini ovuşturdu. "Özür dilerim. Haklısın. Çünkü Jacob bir azizdi. Onu her zaman öyle hatırlayacağız çünkü hayatta bizi hayal kırıklığına uğratma şansı hiç olmadı."

Sessizce oturup, bu ifadenin daha derin anlamları üzerinde düşünüyoruz.

Öne doğru eğilip dizine dokundum. “Benim için burada olduğun için teşekkür ederim. Ama işin özüne bakılırsa, artık ‘keşke’lerle yaşamaya dayanamıyorum. Nate ile evlendim çünkü onu seviyordum ve hayatında eksik olan şeyi, yani sevgiyi ve desteği ona vermekten zevk alıyordum. Babam için çalışırken ve aşçılık okulunda başarılı olurken onun gelişmesini izlemekten de zevk alıyordum. Onunla çok gurur duyuyordum. Hala da gurur duyuyorum; babasının o korkunç baskısının üstesinden geldiği için. Bu yüzden ona bu kadar çok şeye göz yumdum.”

"Anlıyorum," diyor Becky. "Babası gibi onun hayallerini yıkmak istemezsin."

“Kesinlikle hayır.” Bir an durup az önce söylediklerimi tekrar gözden geçiriyorum. “Ama şimdi sanki benim için bir projeymiş gibi geliyor, oysa durum böyle değildi. İkimiz de yaralıydık, bu yüzden birbirimiz için iyiydik. İkimiz de aynı anda yeni bir başlangıca hazırдық. Bu yüzden bu

kadar derin ve hızlı bir şekilde bağ kurduk. Büyük değişimlerde birbirimize yardımcı olduk.”

Becky tüm bunları dinliyor ama beni rahat bırakmıyor. "Tamam. Hepsini anlıyorum. Ama o zamanlar öyleydi, şimdi ise durum farklı ve ikinizin de yeni bir ortak nokta bulması gerekiyor gibi görünüyor. Ve bunun için kendinizi suçlu hissetmeyin. Siz Nate'in babası değilsiniz. Siz onun karısı ve çocuklarının annesisiniz ve çocuklarının ona ihtiyacı var."

Bütün bunları, yani ebeveyn olmamızı, başparmağımdaki tırnak batmasıyla uğraşırken düşünüyorum. "Nate'in babasıyla konuşmasının üzerinden yıllar geçti," diyorum ona. "Ve Michelin yıldızını bu kadar çok istemesinin asıl sebebinin onu etkilemek olduğuna eminim. Bence Nate'in en büyük hayali, babasının Oblique'e girip hayatının en güzel yemeğini yemesi, Nate'i kollarına alıp, 'Aferin oğlum. Seninle gurur duyuyorum,' demesi. Ama geçmişten gelen bir şeyi düzeltmeye çalışması, bugün sahip olduklarına şükretmek yerine beni rahatsız ediyor."

Ön kapı açılıyor ve ben irkiliyorum.

"Eve geldim!" diye bağırdı Amanda giriş holünden.

"Mutfaktayız!" diye karşılık verip Becky'ye alçak sesle konuştum. "Bunu sonra konuşalım."

"Hemen not alacağım."

Oturduğum tabureden kalkıp, kapalı yüzme havuzunda yarı zamanlı cankurtaranlık işinden yeni dönmüş olan kızımı karşılıyorum.

"Aç mısın?" diye soruyorum.

Durup bana bakıyor. "Aslında pek değil."

"Tavuklu lazanya," diye yanıtlıyorum, bunun onun en sevdiği yemek olduğunu biliyorum ama bir şeylerin ters gittiğini de fark ediyorum.

Amanda omuz silkip bana bakmaya devam ediyor çünkü onu bir kitap gibi okuyabildiğimi biliyor.

"Sorun ne?" diye soruyorum.

Başını hızla salladı.

"Yine o kız mı?"

"Şu kız" boğmak istediğim zorba kız.

Kızım başını salladı ve ben de hem acıma hem de öfke karışımı bir duyguyla onu kollarıma aldım. "Ne oldu?"

Yüzünü omzuma gömüp öfkeyle konuştu: "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Kızım bazen bu sözleri söylüyor ama aslında tam tersini kastediyor. Bazen benden gerçeği ortaya çıkarmamı istiyor. Bazen de mevcut sorundan kaçıp eğlenceli bir şeyler yapmak istiyor. Şu an hangi senaryonun geçerli olduğundan emin değilim.

Amanda başını kaldırıp omzumun üzerinden baktı ve anında neşelendi. "Bu Becky Teyze mi?" Birbirimizden uzaklaştık ve Amanda mutfğa doğru yürüdü. "Geleceğini bilmiyordum."

"Connor'ın maçına gittim." Becky ayağa kalkıp Amanda'ya sarıldı. "Böylece bedava yemek de yemiş oldum diye düşündüm."

Amanda bana döndü. "Tavuklu lazanya çok güzel kokuyor. Yardım edebilir miyim? Salata yapabilirim."

"Kulaklarıma müzik gibi geldi." Instagram'daki o kötü niyetli veletle olan olaya takılıp kalmadığına sevindim. "Sebze çekmecelerine bak. Doğranması gereken salatalık ve domateslerim var. Ve istersen Yunan usulü yemek yapmak için kilerde bir kutu siyah zeytin var."

"Hemen hallediyorum." Amanda buzdolabına doğru ilerlerken, bodrumdaki hoparlörlerden gelen yüksek ses evi sarsmaya başladı. Daha fazla silah sesi ve patlama duyuldu. İnsanlar koşuyor ve çığlık atıyordu.

Bu benim hayatım. Gençler. Yemek. Filmler. Zorbalar.

Ne yazık ki, Nate çok uzun zamandır bunun bir parçası değil. Neleri kaçırdığının farkında bile değil.

Tavuklu lazanya her zamanki gibi çok beğeniliyor ve Connor ikinci porsiyonu da aynı hız ve azimle ağzına tıkıyor.

Tatlı olarak Moose Tracks dondurması ikram ediyorum, ancak Connor kasesini aşağıya götürüp filmi izlemeye devam edip edemeyeceğini soruyor. Nazikçe sorduğu için evet diyorum, ama aynı zamanda Becky ve Amanda ile biraz yalnız kalmak istiyorum çünkü Amanda'nın yemek sırasında ne kadar sessiz olduğu beni rahatsız ediyor. Yemeğine neredeyse hiç dokunmadı.

"İki top mu, bir top mu?" diye soruyorum ona ve Becky'ye.

"İki tane lütfen," diye yanıtlıyor Becky ve Amanda da başıyla onaylıyor.

Masadan kalkarken, kızımın zaman zaman bana anlatmadığı şeyleri Becky'ye açtığının farkındayım. Bir keresinde Amanda'ya bunu sordum ve

o da bunun Becky'nin "bekar ve şık" olmasından ve hayata benimkinden farklı bir bakış açısına sahip olmasından kaynaklandığını açıkladı. Kızımın dürüstlüğünü takdir ettim, ancak bu durumdan dolayı incindiğim anlar da oldu. En yakın arkadaşımın kızıyla olan bu bağlantısından dolayı ona karşı herhangi bir kırgınlık duymamaya çalışıyorum çünkü Becky'nin aşk hayatındaki hayal kırıklıklarının farkındayım. En ciddi ilişkisi, evlenmek istediği erkek arkadaşı Mark ileydi, ancak dört yıl sonra işler yolunda gitmedi. Şimdi yalnız, ama asla şikayet etmiyor. "Bekar ve şık" hayatını benimsedi, bu yüzden Amanda'nın, bana, yani o kadar da şık olmayan annesine açıklamak istemeyebileceği şeyleri konuşabileceği olgun birine - güvendiğim birine- sahip olduğu için minnettarım.

Birkaç dakika sonra, tepside üç kase dondurmayla yemek odasına geri döndüm. "Herkes iki top." diyerek dağıttım ve hepimiz yemeye başladık.

Kremalı vanilyalı dondurmaların, çikolatalı girdapların ve fıstık ezmesi kapların tadını çıkarıyoruz, ta ki hepimiz karınlarımız doyana kadar arkamıza yaslanıp homurdanarak kaselerimizi kenara itiyoruz.

Becky sandalyesine yaslanıp karnını öne doğru iterek, "Çok lezzetliydi," diyor. "Sanırım karnım şışecek."

Amanda gülüyor.

Becky tekrar öne doğru eğildi. "Şimdi bana hayatında neler olup bittiğini anlat evlat. Mutlaka bir şeyler olmuştur çünkü akşam yemeğini neredeyse hiç yemedin. Neler oluyor? Erkek mi bekliyorsun? Geometriden mi kalıyorsun? Ayağında siğil mi çıktı?"

Amanda bana baktı. "Ona söyledin mi?"

"Tek kelime etmedim," diye savunmacı bir şekilde cevap verdim ve ellerimi teslim olurcasına kaldırdım.

Amanda içini çekti. "Pekala, tamam. Annem çoğunu biliyor, o yüzden sen de duysan iyi olur."

"Anlat bakalım evlat. Dinlemeye hazırım."

Alt katımızdaki oyun odasında bir patlama daha oldu ve yer sarsıldı, ama artık biz bundan etkilenmedik.

Amanda arkasına yaslandı ve uzun, koyu renk saçlarını işaret parmağının etrafına doladı. "Havuzda hoşlandığım bir çocuk var ve biraz flörtleştik."

Becky onaylayarak başını salladı. "Aferin. Yakışıklı değil mi?"

Amanda ve ben ikimiz de kıkırdadık.

“Evet,” diye yanıtlıyor. “Çok yakışıklı. Adı Jeff. Ama farklı bir okula gidiyor, bu yüzden arkadaşlarından hiçbirini tanımıyorum, ama aynı okula gitsek bile aramızda bir ilişki olacağını hayal bile edemiyorum.”

"Neden?"

“Çünkü Instagram hesabından çok havalı ve popüler olduğunu anlıyorum ve... şey, bu ben değilim.”

"Sen çok havalısın!" diye yanıtlıyor Becky, kaşlarını çatarak ve bu fıkirden açıkça rahatsız olmuş bir şekilde.

Amanda sırtıttı. "Böyle düşündüğüne bayılıyorum. Neyse..."

Amanda'nın devam etmesini beklerken Becky ile birbirimize baktık. Hikayenin çoğunu zaten biliyordum, sadece bugün kapıdan içeri girdiğinde onu bunaltan şeyin ne olduğunu bilmiyordum.

“Havuzda arkadaş olduk...” diye devam ediyor Amanda. “Instagram'da birbirimizi takip etmeye başladık ve o da hikayelerimi beğeniyordu. Ama sonra bir kızdan kaba mesajlar almaya başladım, bana 'sürtük' ve 'fahişe' gibi şeyler söylüyordu...”

"Affedersiniz!" Becky şok içinde öne doğru eğildi.

Sessiz kalmaya çalışarak parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum, çünkü bu konuda Amanda ile zaten fikirlerimi paylaştım ve tekrar paylaşmama gerek yok, ama ağzımı kapalı tutmak kolay değil. Yine de en yakın arkadaşımın ne diyeceğini merak ediyorum.

"Adı ne?" diye soruyor Becky.

“Marissa.”

"Umarım onu engellemişsindir."

Bu elbette iyi bir tavsiye.

“Evet,” diye yanıtlıyor Amanda. “Ama sonra eski usule döndü ve beni aradı—numaramı nasıl bulduğunu bilmiyorum—ve Jeff’le konuşmaya devam edersem beni doğrayacağını söyledi.”

Becky alnını tuttu. "Aman Tanrım, pantolonun çok kötü!"

“Evet, değil mi? Bu çılgınlık.”

“Evet,” diyor Becky, “ama ciddi olarak... eğer seni doğramakla tehdit ettiyse, bu bir suçtur. Polisi araman gerekiyor. En azından, eğer gerçekten bir şey yaparsa diye bir rapor tutmalısın.”

Onaylayarak başımı salladım, ama Amanda başını salladı. "Bunu yapamam. Onu daha da kızdırırım."

Kapıdan içeri girdiğinde sergilediği tavırdan hâlâ rahatsız olduğum için, "Bugün bir şey mi oldu?" diye sordum.

“Tam olarak öyle değil,” diye yanıtıyor Amanda. “Beni aramadı ama Jeff’e özel mesajla konuyu açtım.”

Şaşkınlıkla doğruldum çünkü bunu günler önce ben önermişim ama ondan hoşlandığını bilmesini istememişti. Sakin ve rahat davranmak istemişti.

"Peki, nasıl yanıt verdi?" diye soruyorum.

Amanda kaşığıyla oynuyor. “Özür diledi ve olanlar için üzgün olduğunu söyledi. Partilerde birkaç kez konuşmaları dışında aralarında bir ‘ilişki’ olmadığını söyledi. Ona göre kız ondan hoşlanıyordu ama kendisi ilgilenmiyordu, kız onun kız arkadaşı değildi ve kız onu neredeyse takip ediyordu, bu yüzden temelde kızın deli olduğunu düşünüyordu.”

“Harika,” diyor Becky ve bana dönüyor. “Eskiden zorbaların sadece zorba olduğunu hatırlıyor musun? Şimdi ise ciddi ruh sağlığı sorunları yaşıyorlar ve bu herkes için endişe verici.”

"Bizim işimiz çok kolaydı," diye yanıtıyorum.

"Evet, öyle yaptın," diyor Amanda sitemli bir şekilde. "Keşke cep telefonları icat edilmeden önce, seksenlerde büyüyebilseydim."

"Dürüst olmak gerekirse harikaydı," diye yanıtıyor Becky. "Keşke bir zaman makinemiz olsaydı da geri dönüp insanları sosyal medya konusunda uyarabilseydik. Fırsat varken yasaklayalım!"

Hepimiz gülüyoruz ama keşke zamanda geriye gidebilseydim, 1999 yılına yolculuk edip Cape Split'e tırmanmasaydım hayatım nasıl olurdu diye düşünüyorum. Jacob ve ben Scooter'ı alıp setler boyunca yürüyüşe çıkabilirdik ve o korkunç şey... üçümüzün birden dağ yamacından aşağı yuvarlanması... asla olmazdı.

Sonra tekrar düşünüyorum. Eğer bu bizim seçimimiz olsaydı, Amanda ya da Connor'ım olmazdı. Bu yüzden, o güne dair pişmanlıklar beni her zaman rahatsız ettiğinde yaptığım gibi, o hayali çöpe atıyorum.

"Ne yapacaksın?" diye soruyor Becky, Amanda'ya.

Omuz silkerek, "Bilmiyorum. Ondan hoşlanıyorum ama belki de çapkın biridir ve ben de onun gibi saplantılı ve delirmiş bir hale gelirim, peşinden koşan bir sonraki kıızı takip etmeye başlarım." dedi.

"Hayır!" dedim dehşet içinde. "Bunu asla yapmazsın."

Amanda tiyatral bir şekilde titriyor. "Aman Tanrım, umarım öyle değildir. Ama asla bilemezsin. Aşk insanları çılgın şeyler yapmaya iter."

Kaderin onun için neler hazırladığını bilmeden kendini bu kadar savunmasız hissetmesine şaşırdım.

Amanda çaresizce, "Siz bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz," diye devam ediyor. "Lise, nereden geldikleri fark etmeksizin herkes için acımasız bir yer. Büyük bir hayatta kalma mücadelesi."

Belki de haklıdır diye susmaya karar veriyorum. Günümüz gençlik kültürü hakkında ne biliyorum ki?

Becky araya giriyor: "Eğer bu doğruysa, yine de polisi araman gerektiğini düşünüyorum. Çünkü o kız seni bıçaklamakla tehdit ettiyse, bunun kabul edilemez olduğunu ve karşılık vereceğini öğrenmesi gerekiyor."

"Polisleri kapısına göndererek mi?" diye soruyor Amanda. "Gerçekten cesurca bir hareketmiş."

"Cesurca bir davranış," diye yanıtlıyorum, Becky ile aynı fikirde olduğumu belirterek. "Bunu yapmamak korkakça bir davranış, çünkü diğer çocukların ne düşüneceğinden korkuyorsun. Ama akıllı olanlar bu davranışından dolayı sana saygı duyacaklar."

Amanda yana doğru bakıyor, ifadesi bomboş, sanki içindeki bir şey pes etmiş gibi. "Belki. Bilmiyorum."

"Şu an karar vermek zorunda değilsin," diyorum, onun mücadelecisi ruhunu korumak için. "Bu hafta neler olacağına bak, ama eğer aramaya devam ederse, sabrın tükenebilir ve bir şeyler yapmaya hazır olabilirsin. Beni bilgilendirmeye devam et, tamam mı?"

"Tamam." Amanda alt dudağını ısırıldı. "İzin alabilir miyim? Ödevim var."

Sanki olayı geride bırakmış ve yoluma devam ediyormuş gibi yaparak arkama yaslanıyorum. "Elbette."

Becky, "Zaten eve gitmem gerekiyor," diye ekliyor. "Sabah erken bir toplantım var."

Hepimiz masadan kalktık ve Amanda, Becky'ye sarılmak için etrafından dolandı. "Tavsiyelerin için teşekkürler. Yemin ederim, onun beni ezmesine izin vermeyeceğim."

Becky, Amanda'ya sıkıca sarıldı. "Biliyoruz ki bunu yapmayacaksın, çünkü çelik gibi bir omurgan var." Arkasını dönüp ön salona doğru ilerledi. "Ve unutma, Jeff'le işler yolunda gitmezse denizde bir sürü başka yakışıklı balık var. Daha on altı yaşındasın. Daha yeni başlıyorsun."

Amanda merdivenlerden yukarı çıkarken gülüyor. "Bunu aklımda tutacağım."

O gittikten sonra Becky paltosunu askıdan alıyor. "Ona hiç özenmiyorum," diye fısıldıyor. "Hayatımın o dönemini kesinlikle tekrar yaşamak istemezdim."

"Ben de değil."

Becky çantasını alıp ön kapıyı açtı. "Akşam yemeği için teşekkürler. Harika bir gündü. Zorbalık durumuyla ilgili beni bilgilendirmeye devam et."

"Yapacağım."

Kapıyı arkasından kapattım ve pencereden arabasına binip kaldırımdan uzaklaşmasını izledim.

Duvardaki saat neredeyse sekiz buçuk olduğunu gösteriyor. Telefonumu kontrol ediyorum ama Nate'ten hiçbir mesaj veya sesli mesaj yok, bu da beni hayal kırıklığına uğrattıyor.

Bulaşık makinesini doldurmak için mutfığa geri döndüm, keşke akşam yemeğinde olsaydı da Connor'ın maçını dinleyebilseydim ve kızının son zamanlarda neler yaşadığını öğrenebilseydim diye düşündüm. Babacan tavsiyelerde bulunabilseydi çok güzel olurdu. Ama akşam yemeğinde ailece vakit geçirmek nadir bir olay.

Bulaşıkları durularken, kocamın hayallerini desteklemekle onun benim kendi kendime yetebilme yeteneğimden faydalanmasına izin vermek arasında ince bir çizgi olduğunu fark ediyorum. Sadece bu ailenin mali istikrarını sağlamakla kalmıyorum (çünkü Oblique COVID'i zar zor atlattı), aynı zamanda çocuklarımızın duygusal ve diğer tüm ihtiyaçlarını da karşılıyorum.

Sanırım içimde bir kırgınlık birikmeye başladı. Ya da belki de bu kırgınlık uzun zamandır içimde büyüyordu.

Çocuklar uyuduktan sonra, şişeyi bitirmek için kendime bir kadeh şarap dolduruyorum. Sonra iki saat boyunca televizyonun karşısına oturup, sadakatsiz kocası tarafından öldürülen bir kadın hakkında gerçek bir suç belgeseli izliyorum. İkinci saatin sonunda uyanık kalmak için mücadele etmeye başlayınca televizyonu kapatıp yukarı çıkıyorum.

Saat neredeyse gece yarısı ve Nate henüz eve gelmedi, ama bu alışılmadık bir durum değil. Genellikle restoran kapandıktan sonra yardımcı şefi Graham ile menü hakkında konuşmak ve banka mevduatlarını

denetlemek için restoranda oyalanır. Çok ilgili biridir, bu yüzden personeli ona çok saygı duyar, ancak bu özverisi evdeki karısı ve çocukları için hiçbir şey bırakmaz.

Geceliğimi giyip dişlerimi fırçaladıktan sonra, makyajımı çıkarmaya üşeniyorum, bu yüzden yatağa giriyorum, yastık kılıfında rimel lekeleriyle uyanacağımı biliyorum. Ama ne olacak ki? Umurumda değil. Zaten çarşafı yıkama zamanı geldi, kim fark edecek ki?

Lambayı kapatıp yorganın altına, pencereye dönük yan tarafıma kıvrılıyorum. Gözlerim kapalı ama zihnim belgeselden görüntülerle, ardından Amanda'nın tehdit dolu telefon görüşmesiyle dolup taşıyor. Çok geçmeden, o kızı bulup kızımı rahat bırakmasını yoksa onu paramparça edeceğimi söyleme konusunda tehlikeli bir arzu duyuyorum. Bunu hayal etmek tatmin edici ve bu düşüncelerle uykuya dalmaya başlıyorum, ama kısa süre sonra araba yolundaki bir arabanın sesiyle uyanıyorum.

Bir an sonra ön kapı açılıyor. Anahtarlar koridordaki kaseye atılıyor. Nate'in koridordan mutfığa doğru ayak seslerini duyuyorum. Buzdolabı kapağı açılıp kapanıyor. Ardından aile odasında televizyon açılıyor ve sesi kısıyor.

Kendime kalkıp Amanda ile ilgili neler olup bittiğini onunla konuşmam gerektiğini söylüyorum ama çoğu ebeveynlik sorununu kendi başıma halletmeyi öğrendiğimden beri, ondan tavsiye veya destek almak için ona güvenmekten vazgeçtim. Ve yorgunum. Bu yüzden yatakta kalıyorum ve gece geç saatlerde kocamı selamlamak için kalkmayı ne zaman bıraktığımı merak ediyorum. Muhtemelen yeni anne olduğum ve Amanda'yı gecenin yarısı boyunca emzirmekten yorgun düştüğüm zamandı. Her neyse, yıllar geçti, bu yüzden şimdi bunu beklemiyor.

Şafaktan kısa bir süre önce, rüyamda anne babamın evinde olduğumu, ancak evin fazladan odalarla bir labirente dönüştüğünü çok net bir şekilde görüyorum. Bodruma iniyorum, orası tavanına kadar çöplerle dolu ve içimde garip bir his oluşuyor, sanki orada şeytanlar var. Aniden havaalanına doğru koşuyorum, ama vardığımda cüzdanımın çantamda olmadığını fark ediyorum. Anne babamın evinde bıraktığımı varsayarak geri koşuyorum ve Scooter'ı yatak odamda beklerken buluyorum. Onu gördüğüme o kadar

mutlu oluyorum ki dizlerimin üzerine çöküp ona sarılıyorum ve gözyaşlarına boğuluyorum. İşte o zaman uyanıyorum.

Yatakta doğrulup yanımda mışıl mışıl uyuyan Nate'e şöyle bir baktım. Scooter'ın dilinin yanağımnda, gözyaşlarımı yalayarak silmesinin anısı hâlâ canlı gibiydi, ama o yıllar önce gitmişti. Yüzüme dokunup o hissi tutmaya çalıştım, ama rüyalar gibi o da kısa sürede kayboldu.

Tekrar kocama baktım. Yüzüstü yatıyordu, yastığı kollarının arasına toplamıştı. Eğilip başının arkasından öptüm.

"Günaydın," diyor, hâlâ yarı uykulu bir halde, sözleri yumuşak yastığın kalınlığında boğuk çıkıyor.

"Günaydın," diye yanıtlıyorum, bir önceki geceye göre kendimi daha iyi hissediyorum; çünkü o gece aklım Amanda, zorba ve televizyonda izlediğim tüyler ürpertici belgeselle doluydu.

Yatmadan önce şarap içmekten kesinlikle kaçınmalıyım.

Yorganı kenara atıp çocuklara kahvaltı hazırlamak için kalkıyorum.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

HAYALLERİN ÖLDÜĞÜ YER

Okuldan sonra oğlanları hokey antrenmanına götürme sırası Smith ailesindeydi, bu yüzden Amanda kapıdan içeri girdiğinde ben mutfakta evdeydim. Karlı botlarını çıkardı, paltosunu çıkardı ve sırt çantasını yere bıraktı.

"Günün nasıl geçti?" diye soruyorum, son bir saattir dizüstü bilgisayarımda araştırma yaptığım masada otururken.

"Berbattı." Doğruca yukarı, yatak odasına çıktı. Kapısı sertçe kapandı ve midem kasıldı. Dizüstü bilgisayarımı kapattım, kalktım ve onu takip ettim.

Kapısına hafifçe vuruyorum. "İçeri girebilir miyim?"

"Tamam." Sesi hüzünlü. Bu bana, üç yaşındayken akşam yemeğinden önce dondurma yiyemeyeceğini metanetle kabullendiği zamanı hatırlatıyor.

İçeri girdiğimde onu yatağında cenin pozisyonunda kıvrılmış, pembe tüylü yastığına sarılmış halde buldum.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Hiç bir şey."

Arkamdan kapıyı yavaşça kapatıp yatağının kenarına oturdum. "Seni tekrar aradı mı? Yoksa başka bir şey mi yaptı?"

Amanda cevap vermiyor. Hareketsiz yatıyor, ben de oturup sabırla sırtını okşuyorum.

Bir süre sonra bana doğru döndü ve öfkeyle konuştu: "Arkadaşlarından biri Instagram'da oyunla ilgili bir yorum paylaşmış."

"Müzikal mi?" Amanda'nın provalardan ve açılış gecesinden paylaştığı fotoğrafları düşünüyorum.

"Bana ilgiye çok ihtiyacım olduğunu söyledi. Sonra fotoğraflardan birinin ekran görüntüsünü alıp beni Photoshop'la ekledi..." Amanda konuşmayı kesip tekrar yanımdan uzaklaştı. "Sana söyleyemem."

Omzuna dokunup tekrar bana dönmesini rica ediyorum. "Ne yaptı ki?"

Amanda sonunda sırt üstü döndü, doğruldu ve dizlerini göğsüne doğru çekti. Gözleri şişmiş ve kızarmıştı. "Beni sanki... biliyorsun işte, öyle

gösterdi."

"Hayır, bilmiyorum. Bana sen söylemelisin."

"Finalde şarkı söylediğim o fotoğraf," diye açıklıyor, "ve mikrofonu değiştirdi... bir erkeğin mikrofonunu koydu..." Duraksıyor. "Ağzımın önüne bir erkeğin mikrofonunu koydu. Sonra Marissa da paylaştı. Bütün arkadaşlarım gördü."

Kızıma bakarken bunun beynimde tam olarak yer etmesi birkaç saniye sürüyor. Anladığımda ise kanım kaynamaya başlıyor. "Ne yaptı o?"

Amanda, bunun retorik bir soru olduğunu bildiği için bilgiyi tekrarlamaya tenezzül etmiyor, ama ben ayağa kalktığımda gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde beni izliyor.

"Tamamdır," diyorum. "Rapor hazırlıyoruz. Fotoğrafın bir kopyası sizde var mı? Hâlâ internette mi?"

"Ekran görüntülerim var."

"Güzel. Telefonunu al." Ona beni takip etmesi için el salladım. "Şu anda polis karakoluna gidiyoruz ve gerekirse uzaklaştırma emri alacağız."

"Anne . . ."

Durup arkamı döndüm. "Hayır. Dinle. Bu tür şeylerden paçayı sıyıramaz. Sonuçların ne olduğunu öğrenmeli ve senin buna katlanmayacağını bilmeli. Kalk. Hadi gidelim."

Amanda yatağından kalkıp peşimden aşağıya indi, paltolarımızı ve botlarımızı giyip dışarı, arabaya doğru yürüdük.

Polis karakolundan ayrılırken, ancak sonrasında Nate'i aramayı düşündüm. Arabanın kapısını açıp içeri girdim ve işte o zaman Amanda bunu dile getirdi.

"Bunu babamıza anlatacak mıyız?"

"Elbette," diye yanıtlıyorum emniyet kemerimi takarken. "Onu şimdi aramak ister misiniz? Yoksa eve geldiğinde mi söylemeyi tercih edersiniz?"

"Ona sonra anlatırsın," diye yanıtlıyor, başını koltuğun başlığına yaslayıp gözlerini kapatarak. "Tekrar açıklamak istemiyorum. Çok kötü ve çok utanç verici. Sadece eve gidip rahatlamak istiyorum."

Ona şöyle bir bakıyorum ve bu deneyimin özgüvenine zarar vereceğinden endişeleniyorum; lise müzikaline katılmak için onu motive eden o enerjiye. Küçükken her zaman korkusuz, maceraperest ve neşeliydi,

ama Şu anda onda bir kasvet, daha önce hiç görmediğim bir ie kapanma hissediyorum ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Ona toparlanması için zaman mı vermeliyim? Yoksa daha çok konuŐması ve babasını araması için mi teşvik etmeliyim? Ama Şu anda Nate'i arasa, onun için zamanı olur mu? Saat beşi geçti ve Oblique kapılarını yeni açtı.

Kontak düğmesine basıp arabayı çalıŐtırıyorum, park yerinden geri geri çıkıyorum ve Şimdilik onu kendi haline bırakmaya karar veriyorum. Ne yazık ki, bu karar kızgınlığımı daha da artırıyor.

Yoğun trafik saatinde Şehri geçerken, Nate ile buraya nasıl geldiğimizi merak ediyorum. Evliliğimizin baŐlarında, sohbet etmek için bile olsa, her Şey için onu aramaktan asla çekinmediğim zamanları hatırlıyorum. Ama restoranı açtığı anda her Şey deėiŐti ve aramalarımı görmezden gelmeye başladı. Her zaman değil, ama fark edebileceğim kadar sık. Ya da telefonu açsa bile, dikkati dağılmış veya iş yerinde onu rahatsız ettiğim için bana kızmıŐ oluyordu. Sonunda aramayı bıraktım ve zamanla hayatın büyük küçük birçok zorluğuyla kendi başına nasıl başa çıkacağımı öğrendim.

Ama bugün durum çok büyük bir önem taşıyor. Kızımızı, kendisine karşı iŐlenen bir suçla ilgili Şikayette bulunmak için polis karakoluna götürdüm ve hem o hem de ben çok sarsıldık.

Nate onun babası. Bunu bilmesi gerekirdi. Yine de... ona söylememek garip bir Şekilde tatmin edici geliyor—nk olan bitenden habersiz olması, bir ebeveyn olarak ne kadar ihmalkr hale geldiğini açıkça ortaya koyuyor. Neredeyse yüzüne vuruyormuŐ gibi hissediyorum, uyanıp suçluluk duymasını umuyorum. Bu, pasif agresifliğin en u noktası.

Dur levhasında durdum, sinyal verdim, iki yöne de baktım ve bizim sokağımıza girdim. Amanda eve kadar tüm yol boyunca sessizdi, Instagram hesabında amaçsızca gezinip duruyordu. Ben de sessizdim, içimde biriktirdiğim ve doruk noktasına ulaşmış gibi görünen dŐmanlıklarımla boėuŐuyordum.

O anda bunun daha da büyümesine izin vermemem gerektiğine karar verdim. Her zaman iyi bir iletiŐimci olmakla gurur duymuŐumdur, bu yüzden eve gelir gelmez onu arayıp bugün olanları anlatmaya karar verdim. Ona bir kez olsun durumu düzeltme Şansı vereceğim.

Telefonu açsa ya da en azından beni arasa iyi olur. Eğer amazsa...

Arabayı garaj yoluna park ediyorum ve yemin ederim ki, eğer bu sınavda başarısız olursa, içimdeki umutsuzluğun derin ve karanlık

köşesinde, gelecekteki mutluluğun imkansız olduğuna inandığım o eski inimde, kinim patlayacak.

O yeri biliyorum. Bir zamanlar orada çok uzun süre yaşadım.

Burası hayallerin öldüğü yer.

Gece yarısını geçti ve ben kocamı bekliyorum. Amanda ile eve geldikten sonra Nate'i aradım ama tahmin edebileceğiniz gibi cevap vermedi. Sesli mesaj bıraktım ve Amanda ile ilgili olduğunu, önemli olduğunu söyledim ama bir daha aramadı.

Belki de restoran müdürü Martina ile iletişime geçmeliydim, ama her konuştuğumda mutfaktaki olaylarla ilgili renkli detaylar paylaşıyor; Nate'in benimle paylaşmadığı şeyler bunlar. Sonra da, sanki kocamla bu kadar iletişimsiz olmanın ne kadar acı verici olduğunu anlıyormuş gibi, sempatiyle karşılık veriyor. Ama ne kadar çok zaman geçirdiklerinin farkında olsam da, onun tuzağına düşmeyi reddediyorum. Zayıflığımı sezebildiğini hissediyorum, bu yüzden bilmesini istediğim son şey Nate'in telefonlarıma cevap vermemesi.

Sonunda arabasının garaj yolunda olduğunu duyduğumda, onu kapıda karşılamak için koltuktan kalktım ve bunu kendimle ilgili bir mesele haline getirmemeye çalıştım. Evet, aramadığı için ona çok kızgıyım, ama bu Amanda ve onun bizden neye ihtiyacı olduğuyla ilgili. Bunu hallettikten sonra ilişkimizin daha geniş konusuna değineceğim.

İçeri girerken şaşkınlıkla, "Hâlâ ayaktasın," diyor.

"Sesli mesajımı dinlemedin mi?" Ses tonumun suçlayıcı olmasına engel olamıyorum.

Sırt çantasını yere koydu ve botlarındaki karı silkeledi. "Aradığını gördüm ama mesajı dinleme fırsatım olmadı. Çok yoğun bir geceydi."

Ondan yüzümü çevirip mutfığa gittim. "Her zaman çok yoğun bir gece oluyor."

Paltosunu ve çizmelerini çıkarıp beni takip etti. Sonunda mutfak adasının iki ucunda, karşılıklı olarak durduk.

"Bu iyi bir şey değil mi? Oblique tekrar meşgul?"

COVID-19 kapanmalarından sonra işletmeyi yeniden canlandırmanın ne kadar sürdüğü konusuna girmek istemiyorum, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum çünkü onun benim kızgın olduğumu anlamasını istiyorum.

Sonunda, sanki ben onun için bir pranga ve yükmüşüm gibi, yorgun bir iç çekişle karşılık verdiğinde, mutfak tezgahının üzerinden tırmanıp dışleri takırdatılana kadar onu sarsmak istiyorum.

Oturmak için bir tabure dışarı çekiyor. "Sorun ne?"

Ayakta kalmayı tercih ediyorum. "Mesajımı dinleyip beni geri arasaydınız neler olup bittiğini anlardınız."

"Size meşgul olduğumuzu söylemiştim," diye savunmacı bir şekilde yanıtıyor. "Misafirler gelmeye başlayınca telefonda konuşacak vaktim olmadığını biliyorsunuz."

Restoran işletmeciliğinin detaylarına girmek istemiyorum. Bu konuyu çok defa konuştuk, özellikle de babamın cenazesine gelmediği gün.

"Pekala. Madem buradasın, sana olanları anlatayım." Mutfak adasının benim tarafındaki tabureyi çekip oturdum. "Amanda'yı bugün öğleden sonra polis karakoluna götürdüm—"

"Ne? Neden?" diye soruyor, ben sözümü bitirmeden önce.

"Zorbalığa uğradığı için şikayette bulunmak."

Nate kaşlarını çatı. "Okulda mı?"

"Hayır, farklı bir okuldan bir kız ve olay internet üzerinden oluyor. Bazı üzerinde oynanmış resimler yayınladı, ama bir şekilde Amanda'nın telefon numarasını ele geçirip onu aradı ve tehditlerde bulundu."

"Ne tür tehditler? Ve neden bunu yapıyor?"

"Amanda'nın hoşlandığı bir adamın peşinden koştuğunu düşünüyor," diye açıklıyorum. "Amanda cumartesiileri havuzda onunla birlikte çalışıyor. Adı Jeff."

Nate yavaşça başını salladı. "Anlıyorum." Bir an sessizce oturup her şeyi sindirdi. "Yani gerçekten bu adamın peşinden mi gidiyor?" diye sordu inanmaz bir şekilde.

Alaycı bir şekilde, "Asıl mesele bu değil, değil mi? Öyle olsa bile, bu kızın onu arayıp tehdit etmeye hakkı yok. Bugün polis karakoluna gideceğimizden bahsetmemizi duymadın mı?" dedim.

Elini kaldırıyor. "Tamam, evet. Özür dilerim. Bütün bunlar beni hazırlıksız yakaladı. Geriye dönelim ve en baştan başlayalım."

Derin bir nefes alıp rahatlamaya çalışıyorum ve onunla aynı takımda olduğumuzu hatırlıyorum. İkimiz de Amanda'yı seviyoruz ve onun güvende olmasını istiyoruz. Bana olan biten her şeyi anlatıyorum ve Marissa'nın "seni paramparça edeceğim" dediği telefon görüşmesiyle bitiriyorum.

"Aman Tanrım!" diye bağıyor Nate. "Bu da ne? Polise gitmekle doğru olanı yaptın. Aman Tanrım! Amanda iyi mi?"

Sonunda ondan bir tepki geldi ve bu tepki samimi. Hâlâ bizi önemseydiğine dair umut verici bir işaret.

"Durumu pek iyi değil," diye yanıtlıyorum, "ama idare ediyor. Raporu vermeyi kabul ettiği için rahatladım, çünkü ilk başta istemiyordu. Jeff'in ne düşüneceğinden endişeleniyordu, çünkü ondan hoşlanıyor. Onu ikna etmek zorunda kaldım."

"İyi ki aradın." Alnını ovuşturdu. "Zavallı çocuk. Bunu hak etmiyordu. Ve aramanı kaçırdığım için üzgünüm." Gözleri benimkilerle buluştu. "Bunu tek başına yapmak zorunda kaldığın için de üzgünüm. Keşke burada olsaydım."

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyorum sabırla. "Bunu takdir ediyorum."

Bana dikkatle bakıyor. "Ama hâlâ bana kızgınsın."

Kalbim buz kesti ve yüzümü çevirdim. "Evet, çünkü her zamanki gibi. Restoranın başarılı olmasını istediğini anlıyorum, ama açıkça söylemek gerekirse..." Gözlerine baktım. "İşkolik oldun ve evde seni seven ve özleyen bir karın ve iki çocuğun olduğunu unutmuş gibisin. Ve onlar sana ihtiyaç duydukları bir yaştalar."

Bana bakıyor, konuşmıyor.

"Connor'ın maçını izlemek için en son ne zaman buz pistine geldin?" diye soruyorum.

Cevabı olmadığı için başını sallıyor.

"Onun ne kadar yetenekli olduğunu tahmin bile edemezsiniz. Onunla gurur duyardınız."

Kaşları acı çekiyormuş gibi çatıldı. "Sen ve çocuklar benim için her şeyden daha önemlisiniz. Bunu biliyorsun."

"Hayır, aslında bunu bilmiyorum, çünkü siz hiç burada olmuyorsunuz. Bu da bize sizin için önemli olmadığımızı hissettiriyor."

Şimdi çok endişeli görünüyor. "Çocuklar sana bunu mu söylediler?"

"Hayır, tam olarak bu kelimelerle söylemiyorum ama söylüyorum." Yumruğumu kalbime bastırdım. "Ve bu ilk defa olmuyor. Onlar kadar ilgi ve alakayı hak etmiyor muyum?"

Tabureden kalkıp mutfak adasının etrafından bana doğru geldi. "Elbette biliyorsun canım..." Beni kollarına aldı. "Seni sevdiğimi biliyorsun. Ve haklısın, çok fazla çalıştım." Geri çekildi ve elini yanağıma

koydu. “Ama lütfen inan ki seni asla hafife almıyorum, asla. Bu aile için ne kadar çok şey yaptığını biliyorum. Her şeyle sen ilgileniyorsun ve sensiz asla bu kadar ilerleyemezdim. Sen benim dayanağımsın.”

Yıllar önce, kimsenin yapamadığı bir şey olduğunda beni kabuğumdan çıkaran adama bakarken, ona inanıyorum. Gerçekten de inanıyorum. Ama bu sözleri daha önce de duydum ve hiçbir şey değişmiyor. Restoranı bir başkasına, hatta bir geceliğine bile olsa, emanet edemiyor ve nadiren evde bizimle vakit geçirdiği zamanlarda bile menüyü aklından çıkaramıyor. Telefonunda, Graham'a yemek fikirleri hakkında mesaj atıyor ya da rakiplerinin sosyal medya sayfalarını inceliyor.

Bu konuşmayı Becky'ye anlatsaydım, ne diyeceğini biliyorum. Ona bir ultimatoma vermemi söylediler: Ya evde daha çok vakit geçirirsin ya da beni kaybedersin.

Ama bunu söylemek istemiyorum çünkü hâlâ kocamı seviyorum ve onu terk etmek istemiyorum. Eğer bu bağlılığı isteğe bağlı bir şey olarak görseydim, Tanrı huzurunda nikah törenine katılmaz ve yemin etmezdim.

"Yorgunsun," diyor elimi tutup öperken. "Hadi yatalım. Zorbalık durumu hakkında daha fazla konuşabiliriz ve yemin ederim, bundan sonra sesli mesajlarını daha dikkatli dinleyeceğim. Ama gerçekten acil bir şey varsa, restoranı ara ve Martina'ya bana bir mesaj iletmesini söyle."

"Tabii ki," diye alaycı bir şekilde yanıtlıyorum. "Çünkü Martina her zaman sana doğrudan ulaşabiliyor. Keşke ben ve çocuklar için de aynı şeyi söyleyebilseydim."

Martina hakkında ilk kez itirazda bulunuyorum ve bundan pişman değilim.

Nate öfkemi sineye çekiyor ama Martina hakkındaki yorumumu umursamıyor. "Daha iyisini yapacağıma söz veriyorum."

Martina'nın güzel olduğunun ve karısının bunu tehdit edici bulabileceğinin tamamen farkında olmaması beni hayrete düşürüyor. Ama tartışmaktan yoruldum, bu yüzden şimdilik konuyu kapatıyorum.

Daha sonra, duş aldıktan ve yatağına girdikten sonra, ışıkları kapattığımızda bana döndü. "Yarın erken kalkıp Amanda okula gitmeden önce ona sarılacağım. Onun için burada olduğumu bilmesini istiyorum."

"Bu çok şey ifade ederdi."

Beni sıkıca kucaklıyor ve her şeyin değişeceğinden tam olarak emin olmasam da onu affediyorum. Çünkü onu hâlâ seviyorum.

Garip bir şekilde, o gece yine Scooter'ı rüyamda gördüm. Uyurken, yatak odasının kapısını iterek açtı, yatağın benim tarafıma doğru yürüdü, arka ayakları üzerinde doğruldu ve ön ayaklarını yatağın kenarına koydu. Uyandım ve birkaç kez göz kırptım çünkü onun burada olduğuna zar zor inanabiliyordum. Sevgili Scooter'ım. Birbirimize yoğun bir şekilde baktık, ama sonra havlamaya başladı. Bu bir acı havlamasıydı, beni uçurumdaki o ana, ayaklarımın altındaki zemin çökmeye başlamadan hemen önce kendini kurtarmaya çalıştığı ana geri götüren bir çılgılık. Karnım korkudan yanıyordu ve panik içinde doğruldum—dağdan aşağı düşmekten korktuğum için değil. Nerede olduğumu biliyordum. Nate ile birlikte yatak odamdaydım.

Ama aynı zamanda bilinçli bir rüya görüyorum. Kabusla gerçeklik arasında bir yerdeyim. Scooter'ın Nate'i uyandırmasını istemiyorum. Bir şeyler çok yanlış. Yine o iblisler. Scooter yatağa atlayıp yanıma uzanıyor. Ona sıkıca sarılıyorum ve o da yüzümü yalıyor. İkimizin de iyi olduğunu bilmek bana büyük bir rahatlama hissi veriyor. Korku geçiyor ve tekrar uykuya dalıyorum.

Ertesi sabah, perdelerin arasındaki yarıktan sızan bir güneş ışınıyla uyandım. Göz kamaştırıcıydı, bu yüzden gözlerimi kısıtım ve elimi gözlerimi gölgelemek için kaldırdım. Yanıma döndüğümde, Nate gitmişti. Yatak boştu ve keşke rüyam gerçek olsaydı, Scooter hâlâ yanımda yatıyor olsaydı diye düşündüm. Hayatımın çok büyük bir parçasıydı, en karanlık günlerimde bir ışık kaynağıydı. Onu kaybettikten sonra Dolly büyük bir teselli olmuştu, ama ne yazık ki Scooter'dan bir yıl sonra o da vefat etti. En azından ikisi de huzur içinde öldüler.

Birdenbire ne yapmam gerektiğini anladım. Neden daha önce aklıma gelmedi?

Yorganı kenara atıp yataktan fırladım.

Ziyaretin için teşekkürler, Scooter.

ON İKİNCİ BÖLÜM

RÜYALAR VE GERÇEKLİK ARASINDA BİR YERLERDE

"Babamın buna razı olacağından emin misin?" diye soruyor Amanda okuldan sonra yanıma oturmak için mutfak taburesini çekerken. "Hatırlıyor musun, bir köpek yavrusu için yalvarmıştım ve o da hayır demişti?"

"Yedi yaşındaydın," diye hatırlatıyorum ona dizüstü bilgisayarımı açarken, "ve Connor, dört yaş sendromunun pençesinde, tam bir tirandı. Doğru zaman değildi ama inan bana, baban köpek sever biridir. İlk randevumuzda da bunu yaptık. Köpeklerimizi yürüyüşe çıkardık. Sana o hikayeyi anlattım."

Gözlerini devirdi. "Evet, ama sizin aranızda romantik bir ilişki olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Bu çok iğrenç."

Gülüyorum ve kahvaltıdan beri gözüm üzerinde olan SPCA web sitesini açıyorum. "Her iki durumda da, sen de üzerine düşeni yapıp onu yürüyüşe çıkardığın sürece bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor."

"Baba mı, yoksa köpek mi?" diye soruyor ve ben tekrar gülüyorum.

"Elbette, köpek." Fare imlecini sahiplendirme sayfasına yönlendiriyorum ve ildeki tüm köpekleri listeliyorum.

"Peki, erkek olacağını nereden biliyorsun?" diye soruyor Amanda. "Belki de dişi bir köpek buluruz."

"Ne isterseniz ona açığım," diye yanıtlıyorum. "Cinsiyetine bakmaksızın yuva arayan her köpeğe bakacağız. Az önce siteye göz attım ve özellikle bir tanesi ilgimi çekti, ama sizi çok fazla etkilemek istemiyorum. Bu sizin köpeğiniz olacak, benim değil, bu yüzden seçim sizin."

"Pekala," diye yanıtlıyor. "Bir bakalım, hangisini beğendiğini söyleme. Bakalım ikimiz de aynı şeyi mi seviyoruz."

"İyi plan."

İlk sayfaya tıklıyorum; burada her köpeğin yaşı, cinsiyeti ve bulunduğu yer ile birlikte çekilmiş fotoğrafları gösteriliyor. Oradan "Detayları Görüntüle"ye tıklayarak daha fazla fotoğraf görebilir ve köpeğin cinsi ve kişiliği hakkında bir açıklama okuyabilirsiniz.

Amanda, "Bir fikrimi belirtmeden önce hepsine bakacağım," diyor, ancak ilk köpeğe tıklayıp açıklamasını okuduğumuz anda, fikri değişiyor ve onun doğru köpek olduğuna karar veriyor. Bu durum bir sonraki köpek için de, ondan sonraki için de tekrarlanıyor, bu yüzden onun karar verme yeteneğine hızla bağışıklık kazanıyorum ve on altı köpeğin hepsini görene kadar bekliyorum.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye soruyorum.

Orta parmağını dokunmatik yüzeyin üzerinde gezdiriyor ve Sniper adında bir köpeği çağırıyor. "Bu köpeği biraz sevdim," diyor.

"Benim de tercihim oydu!"

Sniper, 27 kilogram ağırlığında, beş yaşında bir Cane Corso kırması olup, sakin, arkadaş canlısı, oyuncu ve tasmayla yürüyüşte çok iyi olarak tanımlanıyor.

"Yüzünde her zaman bir gülümseme varmış gibi görünüyor," diye ekliyorum. "Ve adını duyduğunda sevinçten dans ettiği söyleniyor."

"Anne, o Dartmouth barınağında," diyor. "Hemen gidip onu görebiliriz."

Saate baktım ve içimde bir heyecan dalgası hissettim. "Saat beşe kadar açıklar. Hadi gidelim."

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve ikimiz de oturduğumuz yerlerden kalkıp, hızla antreye koştuk ve paltalarımızı, çantalarımızı aldık.

"Geliyoruz, Keskin Nişancı!" diye seslendi Amanda, ön kapıdan aceleyle çıkarken.

Öğleden sonra 4:45'te barınağın kapılarından içeri daldığımızda resepsiyondaki gönüllü bize, "Çok üzgünüm," dedi. "Sniper bugün sahiplenildi ve yeni sahipleri onu az önce aldılar."

Amanda bunu kabul etmek istemiyor gibi görünüyor. "Ama yarım saat önce web sitesindeydi. Ve buraya gelirken tüm onay işaretlerini aldık."

Gönüllü yüzünü buruşturdu. "Buraya kadar geldiğiniz için üzgünüm, ama web sitesini güncellemek için ancak on dakika önce vaktim oldu."

Amanda bana döndü. "Çok hayal kırıklığına uğradım."

"Ben de."

Araba yolculuğunun tamamını Sniper'dan ve onun bizim için ne kadar mükemmel olduğundan bahsederek geçirdik. Uyku düzenini ve günün farklı

saatlerinde onu kimin gezdireceğini konuştuk.

"Ne tür bir köpek arıyorsunuz?" diye soruyor gönüllü.

Rozetinde Dolly yazıyor, bu da bana tanıdık geliyor çünkü Nate ile ilk tanıştığımızda köpeğinin adı da Dolly'di. "Belirli bir cins aklımızda yok. Sadece bağ kurabileceğimiz bir köpek arıyoruz."

Dolly resepsiyon masasından gelip bizimle konuşmaya başladı. "Bunu bir internet sitesinden anlamak zor," dedi. "Köpeği gerçekten bizzat görmeniz gerekiyor."

Doğru olduğuna inandığım için başımı sallıyorum.

Dolly, "Web sitesine henüz eklenmemiş bir küçük yavrumuz daha var, isterseniz onunla da tanışabilirsiniz," diyor.

Amanda'ya baktım, o da omuz silkti. "Zaten yapabiliriz." Dolly'ye döndü. "Adı neydi?"

"Oscar. Ama size karşı dürüst olmalıyım. Bazı sağlık sorunları var."

Amanda başını eğdi. "Ne tür?"

Kızımın konuşmasına izin vermekten mutluyum çünkü bu onun köpeği olmalı. Scooter'la yaşadığım gibi, onun da aynı arkadaşlık ve bağlılık duygusuna sahip olmasını istiyorum; Scooter gençliğimde acılarımın çoğunu hafifletmişti.

Dolly bize, "Karnındaki tümörü aldirmek için ameliyat oldu," diye anlatıyor. "Ama iyi haber şu ki, kanserli değildi, bu yüzden iyileşiyor. Ancak on yaşında ve kalp üfürümü var."

Amanda başını salladı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, kalbinde anormal bir kan akışı olduğu anlamına geliyor. Birkaç şeyden kaynaklanabilir; sızıntılı bir kapakçık veya genişlemiş bir ventrikül. Takip edilmesi gerekecek ve sonunda günlük ilaç kullanması gerekebilir. Bu pahalı olabilir ve herkes bu tür bir taahhüde hazır olmayabilir."

"Onun burada olmasının sebebi bu mu?" diye soruyor Amanda.

"Hayır, kesinlikle değil. Maalesef sahibi yalnız yaşayan yaşlı bir kadındı ve uykusunda vefat etti. Komşu Oscar'ın ulumasını duydu ve onu kadının yanında yatakta buldu."

"Aman Tanrım," dedim elimi ağzıma götürerek. "Bu çok üzücü."

"Evet, ve bu aile için zordu çünkü hiçbiri onu yanına alacak durumda değildi." Bana bir bakış attı. "Zavallı Oscar çok üzgün. Özellikle geceleri çok ağlıyor."

Amanda bana döndü ve ikimiz de birbirimizi anladığımızı gösteren bir bakış paylaştık.

"Onunla görüşebilir miyiz?" diye soruyorum.

Dolly duvardaki saate baktı ve vardiyasının bitip eve gitme vaktinin geldiğini anladım. Yine de neşeli bir şekilde konuştu: "Tabii ki gelebilirsin. Arkada. Bu tarafa gel."

Amanda ve ben, onu cam bir kapıdan takip ederek, her iki yanında kafeslerin bulunduğu uzun ve dar bir odaya girdik. Oscar sağdaki bir sandığın içindeydi. Yanına vardığımızda, boynuna plastik bir koni takılmış halde oturuyordu. Parlak tüyleri altın ve siyah renkteydi, aralarında gri benekler vardı ve kulakları dikti. Kısa kuyruğu şiddetle sallanıyordu.

Dolly, "Bu yüzden henüz onu internet sitesine koymadık," diyor. "Dikişlerinin iyileşmesini beklememiz gerekiyor."

Onu görür görmez Amanda'nın kalbi eridi. "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Bu ne biçim bir köpek?"

"O bir Yorkshire terrieri," diye yanıtlıyor Dolly.

Ona döndüm. "Yorkshire Yorkshire Terrier'lerinin küçük olduğunu sanıyordum."

"Sen fincan büyüklüğünden bahsediyorsun," diye yanıtlıyor Dolly. "Oscar dev bir Yorkshire Terrier. 7 kilo ağırlığında."

Kafesin önünde Amanda'nın yanına diz çöküyorum ve Dolly, Oscar'a merhaba diyebilmemiz için bize biraz zaman tanımak üzere geriye çekiliyor; Oscar da kafes kapısından ellerimizin arkasını kokluyor.

"Ne kadar tatlısın," diyorum sevgiyle, çünkü bana hüzünlü, çikolata kahverengi gözleriyle bakan bu küçük yaratığa hızla bağlanıyorum. Sevdiği insanı kaybetmiş, evinden alınmış, bir barınağa götürülmüş ve ameliyat edilmiş bu zavallı yaratık için acıma duygusundan eriyip gidecekmişim gibi hissediyorum. Onu kollarıma alıp kucaklamak için can atıyorum.

Dolly, "İsterseniz onu dışarı çıkarabiliriz," diyor.

"Evet, lütfen," diye yanıtlıyor Amanda.

Dolly kapının kilidini açıp içeri giriyor. Oscar yavaşça, tereddüt ederek dışarı çıkıyor.

Dolly, "Çok özel bir çocuk," diyor. "Sadık ve sosyal, ayrıca ağır siklet şampiyonu gibi bir mesanesi var. Gerçekten iyi bir yuva bulmasını istiyorum."

"Bundan daha azını hak etmiyor." Elimle pürüzsüz, parlak tüylerini okşayıp iyice kaşıyorum. Parlayan gözleriyle bana bakıyor ve inliyor, kalbim göğsümde acı verici bir şekilde çarpıyor çünkü yemin ederim ki onun kederini hissedebiliyorum.

Dolly'ye şöyle bir baktım. "Ne zaman barınaktan ayrılmaya hazır olacak?"

"Veteriner onu yarın gördükten sonra herhangi bir zaman olabilir," diyor, "eğer sürpriz bir durum olmazsa. Ancak yine de bazı takip tedavilerine ihtiyacı olacak."

"Peki, evlat edinme süreci nasıl işliyor?" diye soruyorum.

Aklımda başka soru yok çünkü bunun bizim köpeğimiz olduğunu zaten biliyorum. Keşke onu hemen eve götürebilseydik. Barınakta bizsiz, yalnız başına bir gece daha geçirmek zorunda kalmasından nefret ediyorum.

Dolly, "Öncelikle, çevrimiçi bir başvuru formu doldurmanız gerekecek," diye açıklıyor, "ve onaylanırsa, hemen gelip onu alabilirsiniz."

"Bunu bu akşam yapacağız," diye yanıtlıyorum.

"Harika. Amirim yarın sabah sekiz buçukta burada olacak ve Oscar'la zaten tanıştığınızı ona ileteceğim ve sizin için iyi bir referans vereceğim."

Amanda, Oscar'ın kulaklarının arkasını koninin içinde kaşırken, gözlerinde yaş ve kahkaha karışımıyla Dolly'ye bakıyor. "Çok teşekkür ederim. Onu gerçekten çok seviyorum."

Bundan sonra ayrılmak kolay değil, ama saat beşi geçmiş. Yerden kalkıp geri çekiliyoruz ve Dolly'nin Oscar'ı kafesine geri götürmesini izliyoruz. Kafes kapısı kapanır kapanmaz inlemeye başlıyor ve bu beni paramparça ediyor.

"Merak etmeyin, iyi olacak," diye bizi rahatlatıyor Dolly, resepsiyon alanına dönerken. "Saat altıda gelen ve dokuza kadar kalan bir gönüllümüz var. O harika biri, onu dışarı çıkaracak ve oyun odasında onunla vakit geçirecek. Onu yoracak ve sabaha kadar güzel uyuyacak."

Oscar ilk kez evimize girdiğinde, buranın sonsuza dek evi olduğunu ve bizim de yeni sürüsü olduğumuzu çoktan biliyor gibiydi. Tasmağını çekiştirerek ve kuyruğunu sürekli sallayarak ön basamaklardan yukarı doğru yol gösterdi. Ön kapıyı açıp içeri girdiğimde, Amanda'nın tasmağını koşumundan çıkarmasını bekledi.

Başındaki plastik koniyi hâlâ takılı halde, odadan odaya koklayarak ilerliyor ve biz de onu eğlenerek ve keyifle takip ediyoruz.

Amanda, etrafı biraz tanıdıktan sonra ona su kabını gösteriyor ve barınağın bize verdiği kuru mamayla mama kabını dolduruyor. O da hemen

mamayı yiyor ama çiğnerken sürekli bize bakıyor, sanki dikkati dağılmışken ortadan kaybolmayacağımızdan emin olmak istiyormuş gibi.

Sonra ona birkaç oyuncak gösteriyoruz ve Oscar en çok ses çıkaranları, özellikle de mavi tenis topunu seviyor. Mutfak zemininde topu sektiriyoruz ve oturma odasında topu getir götür oyunu oynuyoruz, ta ki yorulana kadar. Sonra halının üzerine oturuyor ve her yer mavi tüylerle kaplanana kadar ses çıkaran topu çiğniyor.

Amanda, elleri ve dizleri üzerine çöküp sırtını kaşırken, "O kadar mükemmel ki," diyor. "Onun bizim olduğuna inanamıyorum."

"Ben de," diye yanıtlıyorum, çünkü o çok kıymetli ve onu şimdiden tüm kalbimle seviyorum.

Connor hokey antrenmanından eve geldiğinde o da Oscar'a fena halde aşık olur. Koltuğa oturur ve karnını okşar.

Daha sonra, akşam yemeğinden sonra, ben bulaşık yıkarken ve Amanda mutfak masasında ödevini yaparken, Oscar'ın yatmadan önce dışarı çıkıp tuvaletini yapması gerektiğini söylüyorum.

"Ben yaparım!" diye bağırarak elini kaldırdı ve oturma odasındaki sepetten Oscar'ın tasmaını aldı. Tasmayı taktı, ipini bağladı ve sonra bodrumdaki kardeşine seslendi. "Connor! Oscar'ı gezdirmeye gidiyorum! Gelmek ister misin?"

"Evet!" İkişer ikişer basamak çıkarak koşarak yukarı çıktı. Paltolarını giyip ön kapıdan dışarı çıktılar.

Anneleri olarak, onların birlikte bir şeyler yaptıklarını görmek beni mutlu ediyor, çünkü artık pek ortak noktaları olmayan bir yaşta. Evimizin giriş yolunun sonundaki sokak lambasının floresan ışığı altında geçerken onları ön pencereden izliyorum ve keşke Nate de burada olup bu anı onlarla paylaşabilseydi diye düşünüyorum.

Nate arabayı garaja park ettiğinde gece yarısını geçmişti ve ben oturma odasındaki kanepede uzanıyordum. Oscar, Amanda'nın odasında, yanında uzanmış, başını yastığına koymuş horlayarak uyuyordu. Bunu biliyorum çünkü onları kontrol etmek için birkaç kez içeriye bakmıştım ve Oscar'ın herhangi bir nedenle odadan çıkmaya karar vermesi ihtimaline karşı kapıyı aralık bırakmıştım.

Araba kapısının gürültüyle kapanma sesiyle Oscar uyanır ve Amanda'nın yatağından atlar. Yere sertçe düşer ve aşağıya doğru koşar. Nate'in anahtarı kapıda Oscar'ı çılgına çevirir. Evimize giren davetsiz misafire vahşice havlar.

Bornozum ve terliklerimle hızla ayağa kalktım çünkü çocukları uyandırmasını istemiyordum, ama muhtemelen artık çok geçti. Nate içeri girerken ona, "Sorun yok Oscar," dedim ama Oscar havlamayı bırakmadı. Onu sakinleştirmek için çömelip sırtını okşadım.

Nate'e baktım. "Eve hoş geldin. Bu da Oscar, belli ki iyi bir bekçi köpeği."

Hâlâ havlıyordu, bu yüzden Nate çömelip Oscar'ın koklaması için elinin tersini uzattı. "Hey dostum. Sorun yok. Ben de burada yaşıyorum. Tanıştığımıza memnun oldum."

Nate'in Scooter ve Dolly ile olan bağına hatırlayınca içimde bir nostalji hissi uyanıyor, ama şimdi o günler çok uzaklarda kalmış gibi, sanki başka bir hayatmış gibi geliyor.

Oscar havlamayı kesiyor ama hırlamaya devam ediyor. Nate'e yaklaşmayı veya elini koklamayı reddediyor.

"Bu çok garip," diyorum, onu sakinleştirmeye çalışırken. "Bütün gün inanılmaz derecede tatlıydı. Korkmuş olmalı. Bu onun için çok büyük bir değişiklik."

Amanda, pijamalarıyla merdivenlerin başında belirdi, gözlerini ovuşturuyordu. "Neler oluyor?"

"Bir şey yok," diye yanıtlıyorum. "Babam az önce eve geldi ve Oscar da seni korumaya çalışıyor. Seni uyandırdığı için özür dilerim. Tekrar yatağına gidebilirsin."

Tek kelime etmeden arkasını dönüp gitti.

Nate ayağa kalktı, paltosunu çıkardı ve palto askısına astı. "Bana alışması için ona biraz zaman verelim. Ben de bir şeyler içeyim. Onu görmezden gelip normal davranabiliriz."

"Pekala." Mutfığa doğru önden yürüdüm ve Oscar da bir gölge gibi peşimden geldi, yakınımnda kaldı.

Nate içki dolabına gidip Noel'den beri elimizde olan Bumbu rom şişesini çıkarıyor.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum. "Çarşamba gecesi mi?"

Bana bir bakış attı, küçük bir kristal bardak çıkardı ve buz almak için dondurucu kapağını açtı. "Bugün çok yorucu bir gündü. İster misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Mutfak tezgahının başında durup onun içkisini doldurmasını, buz küpleri birbirine çarpına kadar bardağı çevirmesini ve sonra bir yudum almasını izliyorum.

"Biraz televizyon izlemem gerek," diyor.

Bu da spor anlamına geliyor. Bana yoğun bir gecenin ardından beynini sakinleştirdiğini söylüyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyorum, restoranda neler olmuş olabileceğini merak ederek.

Derin bir nefes vererek, "Bugün öğleden sonra elektrik kaynaklı bir yangın çıktı. Çok şükür ki açılıştan önce oldu, ama yine de..." dedi.

"Aman Tanrım. Yaralanan oldu mu?"

Elini savurarak geçiştirdi. "Hayır, hiç öyle bir şey değildi. Ofisteki prizden çıkan kıvılcımlardı sadece." Koltuğa doğru ilerledi. "Ama elektrikler kesildi ve hemen bir elektrikçi çağırmak zorunda kaldık."

"Bu korkunç," diye yanıtlıyorum. "Her şeyi düzeltebildi mi?"

"Evet, duvarın bir kısmını yıktıktan sonra. Sanırım eski bir bina satın almanın bedeli bu. Akşam yemeği için zamanında açmayı başardık, ama şimdi her şeyi, tüm elektrik tesisatını, her şeyi, yasal standartlara uygun hale getirmek için değiştirmemiz gerekiyor."

Nate kanepeye yığılıp uzaktan kumandayı eline aldı.

"Kesinlikle o günlerden birine benziyor," diye yanıtlıyorum ve böyle bir şeyin maliyetini merak ediyorum, bu da beni endişelendiriyor çünkü restoranın kar marjı en iyi zamanlarda bile düşük. "Birkaç farklı yerden fiyat teklifi alabilir misin?"

"Tamam, ama bugün görüştüğüm kişi bana yaklaşık bir rakam verdi." Nate içeceğinden bir yudum aldı, sonra başını koltuğa yaslayıp birkaç saniye tavana baktı. "Çok fazla."

"Sormaya çekiniyorum."

"İyi, çünkü bilmek istemezsin."

Yavaşça karşıdaki sandalyeye doğru ilerleyip oturdum. "Restoranın kredi limitini kullanabilir misiniz?"

"Yapabilirim," diye yanıtlıyor, "ama zaten zar zor geçiniyoruz. Bazen, işler yavaş giderse, çalışanlarımın maaşlarını ödemek için o paradan kullanmak zorunda kalıyorum, bu yüzden tadilat için pek yer kalmıyor."

Yutkunarak, "Masrafları kısılabileceğiniz alanlar var mı? Yani... menünüzdeki bazı ürünler oldukça pahalı." diye soruyorum.

Kaşlarını çattı. "Eğer kastettiğiniz buysa, tost üzerine fasulye servis etmeye başlamayacağım."

Böyle davrandığında nefret ediyorum.

"Bunu kesinlikle önermiyorum. Ama elbette başka şeyler de var... kısılabileceğiniz sabit maliyetler. Ya da belki daha az çalışanla da idare edebilirsiniz. Ben yardımcı olabilirim. Unutmayın, önceki hayatımda başarılı bir iş kurdum ve lise yıllarımda garsonluk yaptım."

Nate öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. "Eğer çalışanları işten çıkarıp misafirleri kapıda karşılamak için karıma güvenmeye başlasaydım, dedikodular çıkardı. Restoranın itibarını riske atmak istemiyorum. Buraya gelmek için çok çalıştım ve çok yaklaştık."

"Michelin yıldızı almak için mi?" diye soruyorum, hayal dünyasında yaşadığından emin olarak, çünkü Kanada'nın doğu kıyıları onların radarında bile değil. Bunu biliyorum çünkü bu konuları takip ediyorum.

Yine de başını sallayıp içeceğinden bir yudum aldı.

"Gerçekten bu kadar önemli mi?" diye soruyorum aceleyle. "Harika yorumlar alıyorsunuz ve şehrin en iyi restoranlarından biri olarak kabul ediliyorsunuz. Bu yeterli olamaz mı? Çünkü Michelin puanı almakta çok fazla siyaset var. Mesele sadece yemek değil."

Gözleri kan çanağı gibiydi, gözlerimle buluştuğunda. "İnan bana, ne kadar zor olduğunu biliyorum, ama bu yüzden çok çalışıyorum. Birinci olmak istiyorum. O zaman çalışanlara ödeme yapma derdimiz kalmaz. Gelirdeki artış her şeyi halleder."

Moralim bozulmuş bir halde sandalyeye yaslandım ve başımın arkasını ovdum. Oscar ayaklarımın üstüne uzanmıştı.

Nate sözlerine şöyle devam ediyor: "Eğer bu hedefe ulaşabilirsem, o zaman yavaşlayıp sizinle ve çocuklarla daha fazla zaman geçirmeyi düşünebilirim. Vizyonumu sürdürmek için doğru insanları işe alacak fonlara da sahip olurum."

Sanki sürekli aynı döngüde dönüp duruyoruz. Daha önce yüzlerce kez yaptığımız o eski konuşmaya geri döndük; belli bir hedefe ulaştığında yavaşlayacağına söz veriyor. Ama hedefler sürekli değişiyor. Bu sefer, bir tadilatı da hesaba katmak gerekiyor.

"Peki ne yapacaksınız?" diye soruyorum, içimdeki öfkeyi bastırmaya çalışarak. "Bankadan kredi limitinizi artırmasını isteyebilir misiniz?"

İçeceğini bitirip bardağı sehpanın üzerine koyuyor. "Gerekirse ödeyebilirim ama faiz oranları şu anda beni mahvediyor. Bir adım ileri, iki

adım geri gibi."

Bu konuşmanın nereye doğru gittiğini sezdiğim için midem bulanmaya başladı.

Bana bakıyor. "Bana para ödünç vermeyi düşünür müsün? Eğer o yıldızı alırsam, geri ödemekte hiç zorlanmam."

Vücudumdaki tüm kaslar geriliyor. O benim kocam ve onu seviyorum. Bu kariyer yolculuğunun her aşamasında onu destekledim ve bundan hiç pişman değilim. Binayı satın aldığı gün (peşinatını ben vermiştim ve tapuda adım geçiyor) çok sevinmiştim. Tabelasını önüne astığında şampanya ile kutlama yapmıştık. Ve kapılarını açtığı ilk gece, ailemi de götürdüm ve hepimiz menüdeki en pahalı yemekleri sipariş ettik. Ama o zamanlar öyleydi ve o zamandan beri yolculuk çok zorlu geçti.

Sadece Nate'in restorana olan takıntısından ya da işletmenin ilk birkaç yılında hem annemi hem de babamı kaybetmemden bahsetmiyorum. Sonra COVID-19 özellikle zordu. Oblique'in kapalı olduğu dönemde Nate ile yaşamak kolay değildi. Sinirli ve içine kapanık hale geldi ve hâlâ eski haline dönmedi.

"Bundan emin değilim," diye yanıtlıyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse, bu parayı geri ödeyebileceğinden emin değilim. Belki yıldız oyuncu olursa her şey yoluna girer, ama bunun bir hayal olduğunu düşünmeden edemiyorum. "Bu para emeklilik için biriktirdiğimiz para," diye hatırlatıyorum ona. "Ve çocukların eğitim masraflarını karşılamak için."

"Evet, elbette bunu yapmak istiyoruz," diye yanıtlıyor. "Ve yapacağız. Ama bu en az iki yıl sonra olacak."

"Zaman çok hızlı geçiyor," diye hatırlatıyorum ona.

Salonun bir ucundan diğer ucuna bakıyoruz ve bundan nefret ediyorum. Ona hayır diyemiyorum ama geleceğe ayırdığım parayı da sorumsuz kullanmak istemiyorum. Şirketimin satışından elde ettiğim parayı.

"Kesin bir hayır mı?" diye soruyor, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi geliyor, bu da kendimi açgözlü, cimri bir ihtiyar gibi hissetmeme neden oluyor.

"Geç oldu," diye yanıtlıyorum. "Biliyorsun, gece yarısından sonra beynim çalışmayı bıraktığı için önemli kararlar alamıyorum. Biraz düşüneyim, tamam mı? Yarın tekrar konuşuruz."

“Pekala.” Oscar’ı işaret ederek, “Sen yat ve şu küçük çocuğu da al. İyi bir gece uykusuna ihtiyacı var ki sabah taze bir başlangıç yapabilelim.” dedi.

Vücudumdaki gerginliği hafifletmek için derin bir nefes alıyorum. "Evet, kesinlikle kötü bir başlangıç yaptınız." Öne doğru eğilip Oscar’ın başını okşuyorum. "Sizin için bir şey yapabilir miyim?" diye soruyorum Nate’e. "İçeceğini tazeleyeyim mi? Sana bir tabak nacho hazırlayayım mı?"

"Hayır, teşekkürler. Sadece biraz dinlenmeye ve basketbol izlemeye ihtiyacım var."

Bütün bunlar son derece yüzeysel geliyor, sanki ikimiz de az önce yaptığımız konuşmadan rahatsız olmuşuz ve duygularımızı gizlemişiz gibi.

Keşke böyle olmasaydı ve buraya nasıl geldiğimizi hala anlamıyorum.

Sandalyeden kalkıyorum. "Çok geç saate kadar ayakta kalma."

"Yapmayacağım."

"Bugünkü yangın için üzgünüm, ama bir çözüm bulacağız."

Gözlerimi yoğun bir şekilde kesiyor. "Bunu yapmak zorundayız, çünkü Oblique’i kaybedemem, Sienna. Kaybedemeyeceğimi biliyorsun."

Ona bakarken, bu zorlu süreci atlatmasına yardım etme konusunda büyük bir baskı hissediyorum; çünkü onun kim olduğunu anlıyorum. Nate’in restoranının başarılı olması gerekiyor çünkü babasına "Sana söylemiştim" deme memnuniyetini veremez.

Ama sonra kendime Nate’in o berbat adamla yıllardır konuşmadığını hatırlatıyorum. Bill onun torunlarıyla bile tanışmadı. Bu noktada, Nate’in babasının ne düşündüğünün neden önemli olduğunu anlamıyorum. Benim de umurumda değil. Bana kalırsa Bill Palmer istenmeyen adamdır.

Ama bunu kendime saklıyorum, bu da eşimle aramdaki derin duygusal uçurumu daha da belirginleştiriyor.

Oscar’ı odadan çıkarırken, "Yarın tekrar konuşuruz," dedim. Onu Amanda’nın kapısına kadar götürdüm, kucağıma aldım, içeri, yatağına taşıdım ve nazıkçe yanına bıraktım.

"Uyuyun artık," diye fısıldadım ve Oscar’ın başına bir öpücük kondurduktan sonra Amanda’nın başına da bir öpücük kondurdum.

Oscar çenesini ön patilerine yaslıyor ve o büyük, güzel kahverengi gözleriyle odadan çıkışımı izliyor.

Gecenin bir noktasında, Nate yanıma yatağa girip derin bir uykuya daldıktan çok sonra, bir varlığın ve izlenildiğime dair güçlü bir hissin etkisiyle uyanıyorum. Oda zifiri karanlık, bu yüzden komodinin üzerindeki telefonumu alıp saate bakmak için kaldırıyorum. Saat 02:48. Telefonu geri koyduğumda, ekrandan yansıyan mavimsi ışık, bana bakan büyük kahverengi gözlere vuruyor.

Bu Oscar ve acaba ne zamandır orada oturuyor?

"Hey," diye fısıldadım elimi aşağı indirip koklamasına izin verirken.

Kimseyi uyandırmak istemiyormuş gibi usulca inliyor, ama bu bile onun endişeli olduğunu anlamam için yeterli.

"Yalnız mısın?" diye soruyorum. "Yukarı gelmek ister misin?"

Yatağımdan yavaşça kalkıp onu dikkatlice yatağın üzerine kaldırıyorum. Ben örtünün altına yerleşene kadar bekliyor, sonra yanıma sokuluyor. Çok geçmeden, tıpkı Scooter'la yaptığım gibi, birbirimize sarılarak uyuyoruz.

"Biliyorum, sevdiğin kişiyi özlüyorsun," diye fısıldadım kulağına, elimi göğsüne götürüp avucumun altında küçük kalbinin atışını hissederken. "Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum, ama artık güvenli bir yerdesin. Söz veriyorum, seni seveceğiz ve sana iyi bakacağız. Hayatının geri kalanında."

Kalbimde bir şefkat duygusuyla uykuya dalıyorum ama aynı zamanda Nate'in, saygısını hak etmeyen birine kendini kanıtlama ihtiyacından vazgeçmesini de içtenlikle diliyorum. Keşke Nate bunun yerine, ne olursa olsun onunla gurur duyan bizlere odaklanabilseydi. Restoran başarılı olsun ya da olmasın, onu her zaman seveceğiz. Bunu neden takdir edemiyor?

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KÖPEKLER

Arabamda, kalorifer sonuna kadar açık, Amanda'nın yüzme havuzundaki vardiyasının bitmesini bekliyorum. Oscar kucağımda, tıpkı kollarımda bir bebek gibi uyuyor, ağır başı dirseğimin kıvrımında. Uykusunda ne kadar huzurlu görünüyor. Başını okşadım ve yumuşak, kadifemsi kulağına dokundum, sonra öne eğilip başının tepesini öptüm.

Bir sonraki anda, Amanda araba kapısını açıp koltuğa tuğla yığını gibi çöktüğünde korkudan yerimden sıçradım.

Oscar birden irkilerek uyandı ve kuyruğunu sallayarak kucağıma tırmanmaya çalıştı.

"Merhaba Oscar!" diye mırıldanıp kulaklarının arkasını kaşdı.

Sakinliğimi toparlayıp onun emniyet kemerini takmasını izledim. "Vardiyan nasıldı?" Polis raporunu verdikten beri Jeff'i ilk kez görüyordu, bu yüzden oldukça meraklandım.

"Harika," diye yanıtlıyor, gözleri gülümseyerek. "Aslında muhteşemdi."

Kızımın mutluluğu benim için bir uyuşturucu gibi ve kanıma coşku yayılıyor. Özellikle bu sabahki stresli konuşmamızdan sonra, Jeff'in onun hakkında ne düşüneceğinden korkarak gergin olduğu anlarda, bu mutluluk daha da sarhoş edici oluyor.

Oscar'ı konsolun üzerinden ona veriyorum, böylece biz araba sürerken onu tutabilsin. "Ne oldu?"

Amanda, "Havuz kenarına adımımı atar atmaz Jeff hemen yanıma geldi ve polise gittiğimi duyduğunu söyledi," diye açıklıyor.

Kaşlarım yukarı kalktı. "Gerçekten mi? Nasıl bildi?"

"Marissa ona mesaj atmış ve çılgınca bir şeyler yazmış, ona... neyse, kaybeden diyelim, ama kullandığı kelime bu değildi. Neyse, Marissa ona benim polise gittiğimi ve asıl delinin ben olduğumu söylemiş, ama o öyle düşünmüyor." Amanda kolumu kavradı. "Anne. Aslında bana teşekkür etti."

Büyük bir rahatlama hissiyle gözlerine baktım. "Olamaz."

"Evet, çünkü o da onu taciz ediyordu ve adam onu nasıl durduracağını bilmiyordu. 'Keşke benimkiler kadar 'cesur' olsaydı' dedi."

Gülüyorum. "Bayıldım."

Amanda da gülüyor. "Biliyorum, değil mi? O harika biri. Az önce konuşuyorduk ve gerçekten anlayışlıydı, benim için zor olmuş olmalı dedi ve olanlar için özür diledi. Ona kesinlikle zor olduğunu ama sonunda iyi bir şey olduğunu, çünkü bir köpek edindiğimi söyledim." Oscar'ın karnını okşuyor, başının üstünü öpüyor ve bebek diliyle konuşuyor. "Yaşadığım cehennemin her dakikasına değdin."

"Her şeyin bir hayrı vardır." Oscar'la kucaklaşmasını izlerken kıkırdıyorum.

"Ama dahası da var," diyor bana cilveli bir bakış atarak.

"Anlat bakalım." Vitesi ileri vitese takıp eve doğru yola koyuldum.

"Jeff'in de bir köpeği var," diyor. "Ve tahmin edin ne tür bir köpek."

"Bilmiyorum."

Dramatik bir etki yaratmak için duraklıyor. "Dev bir Yorkshire Terrier."

"Mümkün değil!"

"Adı Tootsie ve sekiz yaşında."

"Belki de en iyi arkadaş olurlar." Ona göz kırptım ve o da gülümsedi.

Yoğun bir kavşağa geldik ve ışık sarıya döndüğünde frene basmayı düşündüm ama hızlanmaya karar verdim.

Amanda sözlerine şöyle devam ediyor: "İşte en güzel kısmı. Jeff, yarın buluşup köpekleri yürüyüşe çıkarmak isteyip istemediğimi sordu."

Ona kısaca bir göz attım. "İlginç. Bu ilk randevunuz mu?"

"Anne, yapma."

"Neyi yapmamayayım?" diye masumca soruyorum.

"Buna randevu deme. Sadece takılıyoruz. Ama ben de gelebilir miyim? Evimize kadar arabayla gelebileceğini söyledi."

Yüzümü ciddileştirdim. "Araba mı sürüyor? Bu çocuk kaç yaşında?"

"On yedi."

Bunu sindirmeye çalışıyorum. "Babam ve ben onunla tanışabilecek miyiz?"

"Sanırım öyle. İstersen."

"Elbette isteriz," diye yanıtlıyorum.

Bir süre sessizce araba sürüyoruz.

"Babam orada olacak mı acaba?" diye soruyor Amanda.

Direksiyon simidine birkaç kez baş parmağımla vurdum. "Emin değilim. Jeff ne zaman gelir?"

"Öğlen vakti civarında."

Yavaşça başımı salladım. "O zaman babam evde olmalı, sorun yok gibi görünüyor. Jeff'e ön kapıya gelip zili çalmasını söyle."

Sonraki iki bloğu da yine sessizlik içinde geçiyoruz, bu yüzden katı ebeveynlik rutinini biraz gevşetmeye karar veriyorum. Amanda'yı dirseğimle dürtüyorum ve ona bakıyorum. "Tootsie ile tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Gülümseyerek hemen Jeff'e mesaj attı.

Kahvaltıdan beri ruh halindeki bu iyileşme bana büyük bir rahatlama sağladı. Kucağındaki Oscar'a şöyle bir baktım ve kendimi yenilenmiş hissettim.

Ertesi gün kapı zili çaldı. Oscar havladı ve ön salona koştu. Büyük bir gürültü koptu ama ben Amanda'ya Jeff'i selamlaması için fırsat vermek üzere mutfakta kaldım.

Elbette, kulak misafiri olurum.

"Sakin ol Oscar," diyor Amanda kapıyı açmadan önce. "Geldin."

Tootsie ve Oscar'ın buluşmasını denetliyorlar ve havlamaların kesilmesinden ve iki köpeğin de hırlamamasından veya ulumamasından memnunum. Ellerimi mutfak lavabosunda kuruluyorum ve antreye geçiyorum.

"Merhaba," dedim. "Sen Jeff olmalısın." Bal rengi kahverengi saçlı ve mavi gözlü, yaklaşık 1,80 boyunda yakışıklı bir çocuk. Gergin görünüyor. "Ben Sienna."

"Sizinle tanışmak bir zevk," diye kibarca yanıtlıyor.

Dikkatimi birbirlerinin popolarını koklayan köpeklere çeviriyorum.

"Bu kesin Tootsie olmalı," diyorum. "Çok sevimli. İkiz gibiler."

Amanda, "Oscar biraz daha büyük," diye belirtiyor ve biz de birkaç saniye boyunca onların etkileşimini izliyoruz.

"Amanda bana havuzda çalıştığını söyledi," dedim Jeff'e, onu biraz daha tanımak isteyerek. "Uzun zamandır orada mı çalışıyorsun?"

"Bu benim ikinci yılım," diye yanıtlıyor. "İyi bir iş. Üniversite için para biriktirmeme yardımcı oluyor."

"Senin için iyi. Gitmek isteyebileceğin bir yer biliyor musun?"

"Muhtemelen Dalhousie'yi seçerim, böylece ailemle yaşamaya devam edip para biriktirebilirim."

"Bu iyi bir plan gibi görünüyor," diye yanıtlıyorum.

Oscar iki kez havladı ve Amanda tasmaını sepetten çıkardı. "Çişini yapması gerekiyor, o yüzden gitmeliyiz."

Amanda paltosunu ve botlarını giyerken, kahvaltıdan hemen sonra ortadan kaybolan Nate'in bulunduğu oturma odasına doğru göz attım. Kızının potansiyel ilk erkek arkadaşına merhaba demek için dışarı çıkmamış olması sinirlerimi bozuyordu. Kapı zilinin çaldığını ve havlamaları fark etmemiş olamazdı. Ama ona seslenip bunu büyük bir mesele haline getirmek istemedim. Bu Amanda için garip olurdu, bu yüzden konuyu uzatmadım.

İleri doğru hareket edip, Jeff ve iki köpek dışarı çıkıp ön basamaklardan aşağı inerken kapıyı onlar için açık tutuyorum.

Kapıyı arkalarından kapattıktan sonra, sessizce perdeyi kenara çekip pencereden dışarı baktım. Sokakta yürürken konuşuyorlar ve gülüyorlardı ve Amanda'nın böyle kötü bir haftanın ardından tekrar gülümsediğini görmek beni rahatlatı.

Ama perdeyi kapattığım anda duygularım birdenbire değişiyor ve kulaklarımda gürültülü bir zonklama başlıyor. Bir düdüklü tencereye dönüştüğümü ve kapağının uçmak üzere olduğunu fark ediyorum.

Ne yaptığının farkına bile varmadan, koridordan geçip çalışma odasına gittim ve kapının kapalı olduğunu gördüm. Durup birkaç saniye boyunca yakıcı bir şekilde kapıya baktım. Sonra öne doğru ilerleyip kapıyı çalmadan içeri girdim.

Nate cep telefonu ile konuşuyor, odada bir aşağı bir yukarı yürüyor ve restorandaki kablolu konuşmada biriyle tartışıyor. Kısa bir an bana bakıp parmağını kaldırarak şu an benimle konuşamayacağını belirtiyor.

Duygularımı bastırarak odadan çıktım ve mutfığa geri döndüm.

Birkaç dakika sonra Nate beni tezgahın başında kendime sandviç yaparken buldu.

"Zaten gittiler mi?" diye soruyor.

İki dilim ekmeğin üzerine bolca mayonez sürüyorum. "Evet. Köpeklerini gezdirmeye çıktılar. Belki geri döndüklerinde Jeff'le tanışabilirsin."

Ses tonumdaki öfkeyi anlayacak kadar beni iyi tanıyor. "Özür dilerim. Onunla görüşmek istiyordum ama telefonu kapatamadım. Birkaç yangını söndürmekle uğraşıyordum. Mecazi anlamda yangınlar değil. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

"Evet." Bir dilim ekmeğin üzerine jambon ve peynir koydum, diğer dilimle üzerini kapattım ve ikiye kestim. Bıçağı gürültüyle yere bıraktım, sonra ona doğru döndüm. "Artık bunu yapamam."

Yüzündeki tüm renk soldu. "Ne yapayım?"

"Sizi ve restoranı destekliyoruz."

Adam şaşkınlıkla bakıyor. "Maddi olarak mı demek istiyorsun? Sevgilim, geçen hafta hariç, dükkanı açtığımızdan beri senden para istemedim, ama o özel bir durumdu."

Başımı salladım. "Yıllardır maaş alamıyorsun ve tüm masraflarımızı ben karşılıyorum. Çocuklar için ek masrafları karşılamak için bir kereden fazla birikimlerimizden para harcamak zorunda kaldım. Şimdi de bu elektrik yangınının masraflarını karşılamak zorunda kalacak gibi görünüyorum ve restoranın bizi iflas ettireceğinden endişelenmeye başladım."

"Hayır," diye beni temin etti şaşkın bir ifadeyle. "Bankada bolca paramız var."

"Yeterince paramız yok!" diye karşılık veriyorum. "Eğer sürekli restorana para aktarmak zorunda kalırsam, çocuklarımla eğitim masraflarını karşılayacak kadar para biriktirmek istediğimi biliyorsun. Şirketimi sattığımda, o para emeklilik fonumuz olacaktı, ama bu gidişle Connor liseden mezun olmadan her şeyi tüketeceğiz. İnan bana, hesaplamayı yaptım."

Birden endişeli bir ifade takındı. Mutfak tezgahından bir tabure çekip oturdu. "Kızgınsın."

"Evet."

Aramızdaki uzun sessizlik, çekişmeli bir enerjiyle dolu.

"Son zamanlarda çok sinirlisin." Gözlerini kapatıp kendi kendine başını salladı. "Jeff'le daha önce görüşmeye gelmediğim için özür dilerim. Yemin ederim, niyetim buydu ve onlar dönene kadar evde kalacağıma söz veriyorum. O zaman onunla görüşürüz."

Sözleri kulaklarımda boş geliyor. "Her defasında bir şey yapacağını ya da bir yerde olacağını söylediğinde... içimden 'Evet, tabii ki' diye düşünüyorum. Ve şu anda da tam olarak bunu düşünüyorum."

Başını öne eğdi. "Eğer şu kablolama sorununu aşabilirsek... Size söz veriyorum, işler düzelecek."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Ciddi misin? Söylediklerimin hiçbirini duymuyorsun! Ve sadece paradan bahsetmiyorum. Koca ve baba olarak bağlılığından bahsediyorum çünkü ben tek başına çocuk yetiştiren bir anne gibiyim. Ben ve çocuklar öncelik listenizin en altındayız."

"Bu doğru değil."

Birkaç saniye sakinleşmeye çalışıyorum. Sonra daha sakin bir sesle devam ediyorum: "Çok defa hayal kırıklığına uğradım ve her gün bana yalan söylendiğini, maddi ve diğer açılardan istismar edildiğimi hissediyorum. Ben buraya çamaşırlarınızı yıkamak, çocuklarınızı büyütmek ve eve geldiğinizde evi temiz tutmak için geldim. Ama siz bana veya çocuklara ne veriyorsunuz? Hiçbir şey."

İştahım kaçmış olsa da, sandviçimin olduğu tabağı alıp oturma odasındaki kanepeye götürüyorum, çünkü ondan uzaklaşmak için bir bahaneye ihtiyacım var.

"Sienna..." Oturuşumu izliyor. "Bunu düzeltmek için ne yapabilirim?"

Ona hayretle baktım. "Bu soruyu gerçekten sormanız gerekiyor mu? Bu konuşmayı bin kere yaptık zaten."

Neyse ki, hatasını kabul ediyor. "Biliyorum. Özür dilerim."

Sandviçimden bir ısırık alıyorum, çiğniyorum ve yutuyorum.

"Bu noktada bir şeylerin değişmesi gerekiyor çünkü sana sürekli kızgınlım ve bu şekilde yaşamak istemiyorum."

İkimiz de en az bir dakika boyunca konuşmuyoruz ve sessizliğimizin ağırlığı ezici oluyor.

Sonunda "Seni seviyorum" diyor.

Gözlerimin içine doğrudan bakıyorum ve nefesimi veriyorum. "Biliyor musun, bugün söylediğin ve gerçekten inandığım ilk şey bu. Çünkü beni ve çocukları sevdiğini ve bizi kaybetmek istemediğini biliyorum. Ama Oblique'in başarısıyla o kadar meşgulsün ki, ihtiyaçlarımızı tamamen görmezden geliyorsun. Ve ikimiz de bunun nedenini biliyoruz."

Ona dikkatle bakıyorum ve tanıştığımız günden beri onu bunca yıldır yönlendiren şeyin ne olduğunu itiraf etmesini bekliyorum. Ama o sadece orada, gözlerinde korkuyla, hareketsiz oturuyor.

“Babanın başarısız olduğunu görmesini istemediğin için böyle yapıyorsun,” diyorum ona. “Bunu anlamıyorum çünkü bize hiç önem vermediğini açıkça belli etti. Senin için neden önemli? Yıllar önce seni hayatından çıkardı ve çocuklarımızla bile tanışmadı. Adamın kalbi taştan, ama yine de onun dikkatini çekmek ve kendini ona kanıtlamak için elinden gelen her şeyi yapıyorsun.”

Nate hiçbir şey söylemiyor. Sadece yere bakıyor. Sonra bu konuşmanın onun için çok fazla olduğunu fark ediyorum. Tamamen içine kapanmış durumda.

Ayağa kalktım, yanına yürüdüm ve elimi omzuna koydum. "En azından bunu kendine itiraf eder misin? Çünkü onun hâlâ senin üzerinde bu güce sahip olmasından nefret ediyorum. Keşke sadece kendi mutluluğun için yaşasaydın ve onun ne düşündüğünü umursamasaydın."

Nate sonunda başını kaldırdı. "Yirmi yıl önce ben de aynısını yapmıştım. Bu yüzden hukuk fakültesini bırakmıştım."

“Evet, bu cesaret gerektirdi,” diye kabul ediyorum. “Ama o hâlâ senin için önemli. Bence bizden daha çok.”

Alaycı bir şekilde, "Şimdi iyice saçmalıyorsun," dedi.

"Öyle miyim? Sanmıyorum."

Nate başını salladı, ayağa kalktı ve yatak odasına doğru yürüdü.

Takip ediyorum çünkü bunu bırakmaya hazır değilim. "Michelin yıldızına sahip olmanız neden bu kadar gerekli? Kaldı ki, zararlarımızı azaltıp restoranı kapatsak da siz şehrin herhangi bir restoranında çalışabilirsiniz. Yıllardır teklifler alıyorsunuz. O zaman faturalar, maaşlar ve elektrik yangınları hakkında endişelenmek yerine, ilk aşkınız olan şefliğe odaklanabilirsiniz."

Dolabındaki gömlekleri öfkeyle karıştırıyor. "Kapatmayacağım. Lütfen böyle bir şey önermeyin."

“Neden olmasın? Bir düşün. Tek istediğim bu. Hayatında çok daha az stres olur, iyi para kazanırsın ve Connor'ın hokey maçlarını kaçırmazsın. Amanda zorbalığa uğradığında da yanında olursun.”

Bana dik dik baktı. "Bana suçluluk duygusu yüklemeyi bırak." Yün bir kazağı başından geçirdi, kollarını dirseklerine kadar sıyırdı ve öfkeyle yatak odasından çıktı.

Yine, katılıyorum.

"İşe gitmem gerekiyor," diyor bana. Giriş holündeki dolapta botlarını arayıp giyiyor.

"Jeff'le görüşmek için kalacağını sanıyordum."

"Böyle, birbirimizle kavgaya ederken onun bizimle buluşmasını mı istiyorsun?" diye soruyor.

"Nate, hadi ama..."

"Hayır, dinle. Anlamıyorsun. Bu sadece babamla ilgili değil. Geçimini bana bağlı olarak sağlayan koca bir personel var." Paltosunu giyer. "Gitmem gerek. Amanda'nın arkadaşıyla başka bir zaman görüşürüz." Kapıdan çıkar, arabasına biner ve uzaklaşır.

Kapı aralığında durup onun sokakta kayboluşunu izliyorum.

Damarlarımda bir uyuşma var. Ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Ne gerekecek? Restoran her geçen gün daha da borçlanıyor ama o bunu görmüyor. Ve ocuklar sürekli hayal kırıklığına uğruyor. Ona yakın hissetmiyorlar, onun tarafından sevilmediklerini düşünüyorlar.

Belki de bir avukatla konuşmanın zamanı geldi, çünkü bunun böyle devam etmesine izin veremem. Sadece kenarda durup onun bu aileyi sömürmesine izin veremem.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

AŞKIN GÜCÜ

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İNANMAK İSTİYORUM

Ağlıyorum. Hıçkırarak ağlıyorum.

Avukatımın ofisinde oturup boşanmanın mali ve diğer sonuçlarını görüştüğümden beri iki saat geçti.

Hâlâ kararımı veremedim. Oraya sadece o yolun nasıl olabileceği hakkında bilgi edinmek için gitmiştim, ama şimdi düğün günümüzü ve ne kadar çılgınca aşık olduğumuzu düşünmeden edemiyorum. O zamanlar Nate'in beni karanlıktan çıkarıp dipsiz keder çukurundan kurtardığı için parlayan zırhlı şövalyem olduğuna inanıyordum. Ama şimdi aramızdaki her şey çok farklı.

İşte bu yüzden ağlıyorum. Aşkımızın gerçek olmadığına ya da olması gerekmediğine inanmak istemiyorum.

Günler sonra Nate mutfağa girdi. "Günaydın," dedim.

"Sabah."

Duşunu alıp güne hazırlanırken, French press'ten kendine bir kahve dolduruyor ve benim çırpılmış yumurta ve pastırma pişirdiğimi fark ediyor; bu, hafta içi normalde yapmadığım bir şey. Pastırma sadece hafta sonlarına özeldir, ama bu sabah Nate'in sadece kahvesini alıp gitmesini istemiyorum.

"Oturun lütfen, çünkü sizinle konuşmak istediğim bir şey var," diyorum.

Saatine bakıyor—geç kalmasına sebep olduğumu belirtmek için—ama bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum. İşlerin kötüye gitmesini istemiyorum.

Tavayı ocaktan alıp mutfak adasındaki tabağına getiriyorum ve yumurtaları servis ediyorum; bu da onu bir tabure çekip oturmaya zorluyor. Sonra kendime servis yapıp yanına oturuyorum. Oscar ayaklarımın dibine uzanıyor.

Nate yemeğe girişiyor, ben de çatalımı alıyorum ama yapabildiğim tek şey yumurtalarımı dokunmak oluyor.

"Bir avukata gittim," diye itiraf ettim sonunda.

Nate çiğnemeyi bıraktı. Başını çevirip bana baktı. "Avukat mı? Ne hakkında? Amanda hâlâ o kızla sorun yaşıyor mu?"

"Hayır." Sandalyede dönerek ona doğru baktım. "Bir ayrılığın veya boşanmanın nasıl olabileceğini öğrenmek için bir uzmana gittim."

Nate yumurtalarını hızla yuttu. "Sienna..."

"Lütfen şaşırma gibi davranma." Ses tonundaki şefkate karşı kendimi zorlayarak güçlü olmaya çalıştım. "Mutlu olmadığımı biliyorsun."

Ağzını peçeteyle sildi. "Evet, ve son zamanlarda aynı fikirde olmadığımız konusunda hemfikirim..." Sesi yalvarır bir tona büründü ve beni ikna etmek için çok çaba sarf etmeye başladı. "Ama her evliliğin zor dönemleri olur." Elimden tuttu. "Bu, pes etmemiz gerektiği anlamına gelmez."

"Bu sadece geçici bir sıkıntı değil," diye itiraz ediyorum. "Bana olan ilgini kaybettiğini hissediyorum ve bu uzun zamandır böyle. Birbirimize yabancılaştık ve..." Duraksıyorum ve gözlerimi yere indiriyorum çünkü ona doğrudan bakarsam tekrar ağlamaya başlayacağımdan korkuyorum. "Sevildiğimi hissetmiyorum. En azından senin tarafından."

İnanmazlıkla birkaç kez göz kırptı. "Sen hayatımın aşkıydın. Bunu biliyorsun."

Başımı sallıyorum. "Eskiden biliyordum ama artık o kadar emin değilim, çünkü benimle konuştuğundan daha çok Martina ile konuşuyorsun. Sanırım restoran hayatının aşkı haline geldi. Tutkuların orada."

Nate diğer elimi de tutuyor, böylece iki elimi de avucunun içine almış oluyor. "Seni seviyorum. Bundan asla şüphe etme."

Ona şüpheyle baktım.

"Pekala... evet," diyor biraz taviz vererek. "Son zamanlarda muhtemelen kötü bir koca oldum, ama babam hakkında söylediklerinizi duydum. Bunu düşündüm ve... haklısınız. Belki de başarısız olmak istemememin sebebi odur."

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü ondan daha fazla şey duymak istiyorum. Bu evliliğin hâlâ kurtarılabilmesine inanmak istiyorum.

Nate, "Sadece yanlış yaptığını bilmesini istiyorum," diye açıklıyor. "Ve bunu yüzüne vurmayı çok istedim."

Yavaşça başımı salladım çünkü ben de bunu görmekten keyif alırdım. "Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama o hayalin peşinden koşmanın bedeli çok ağır oldu. Avukata gittiğime hala inanamıyorum, bu asla başımıza geleceğini hayal etmediğim bir şeydi. Asla."

"Ben de istemiyorum." Gözlerini kapatıyor. "Bende bir sorun olmalı, çünkü seni ve çocukları kaybetmek istemiyorum ama restoranın da başarılı olması gerekiyor. Bu bir bağımlılık gibi."

Tekrar aynı döngüye girdiğimizi fark edince, yumurtalarımı geri dönüp ilk lokmayı alıyorum.

Nate bir an beni izledi. "Sienna... gerçekten ciddi misin? Ayrılmak konusunda?"

"Evet," diye yanıtlıyorum.

O, ben kahvaltımı yerken tabureye yaslanıyor, ama bu noktada kendimi zorla yediriyorum.

"Lütfen... sorunları çözebiliriz," diyor.

Portakal suyu bardağıma uzanıp bir yudum alıyorum. "Bir yıldan fazla süredir seninle bu sorunu çözmeye çalışıyorum ama hiçbir şey değişmiyor."

"Ne isterseniz yaparım," diye hemen yanıtlıyor.

Sonunda konuyu ciddiye almaya başladığını hissedince, çatalımı bıraktım ve ben de arkama yaslandım. "Peki sence bu ne?"

"Restoranı kapatacağım."

Nefesim kesiliyor. Bu çok büyük bir taviz ve ikimiz de bunun farkındayız.

"Ve bir iş bulacağım," diye ekliyor. "Nerede olduğunu bilmiyorum ama... bir yerlerde."

Nate gözlerini kaçırıyor. Sanki o görüntünün içinde boğuluyormuş gibi, kaybolmuş görünüyor ve sonunda bir değişiklik yapmayı kabul etse de, bundan hiç zevk almıyorum. Hiçbir şey doğru gelmiyor.

Kalktım ve kirli bulaşıkları lavaboya götürüp duruladım. Arkamı döndüğümde Nate hâlâ oturuyordu. Çiçekli masa süsüne dikkatle bakıyordu. Sonra cep telefonu çaldı. Telefonu açtı, ekrana baktı ve bana, "Bunu cevaplamam gerek," dedi. Ayağa kalktı ve oturma odasına doğru yöneldi, ben de bulaşık makinesini doldurmaya başladım.

Bir an sonra geri döndü. "Özür dilerim. Yemin ederim bu konuşmayı geçiştirmeye çalışmıyordum, ama Martina'ydı. Ona bu akşam çalışmayacağımı söyledim. Graham mutfağı tek başına idare edebilir."

Birkaç kez göz kırptım ve acaba başka bir evrene mi düştüm diye düşündüm.

Nate sözlerine şöyle devam ediyor: "Graham'ı hazırlamak ve bensiz her şeyin sorunsuz çalışacağından emin olmak için bu sabah yine gitmem gerekiyor, ama işleri böyle bırakamayız. Birlikte zaman geçirmeli ve biraz daha konuşmalıyız." Duraksıyor. "Eskiden olduğu gibi."

Hazırlıksız yakalandım. "Bugün mü?"

"Evet, bu öğleden sonra. Bir yere gidelim. Güney kıyılarına. Peggy's Cove'a arabayla gidip öğle yemeği yiyebiliriz."

Peggy's Cove'daki deniz fenerine yıllardır gitmedik; çocuklar küçükken gitmiştik. "Gitmek isterdim," diye yanıtlıyorum, içimde ilk umut kıvrıntılarını hissederek.

Nate bana hafifçe gülümsedi. "Güzel." Sonra tekrar saatine baktı. "Graham'la görüşmeye gitmem gerekiyor, ama herkese bütün gün izin aldığımı söyleyeceğim. Onlar da bir şekilde halledecekler."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, düşüncelerinin çoktan nereye gittiğini görüyorum: restorana, bu akşamki menüye, personel yönetiminin zorluğuna. Stresi artıyor ve benim umutlarım azalıyor.

"Öğlene kadar geri döneceğim," diye beni temin etti.

"Elbette."

Sakinliğimi koruyarak, ona verdiğim son şansın bu olacağına kendi kendime söz veriyorum; çünkü bu boş vaatler yolundan çok fazla geçtim ve bugün gelmeyeceğinden neredeyse eminim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ÇAĞIRAN BİR SICAKLIK

Yanılmışım. Tam saat 11:55'te, Nate ön kapıdan içeri girdiğinde Oscar çıldırıyor.

Bir bakıma, bir tür yeniden doğuş gibi geliyor, ama biliyorum ki yeniden dirilişten çok uzağız. Nate ile birbirimize sevgi gösterdiğimizden beri çok zaman geçti. Kanepede en son ne zaman sarıldığımızı bile hatırlamıyorum. Fiziksel ve duygusal olarak birbirimizden uzaklaştık ve bugün eve gelmek için bu çabayı gösterdiği için memnun olsam da, bir zamanlar olduğumuz şeye nasıl geri dönebileceğimizi bilmiyorum. Aramızda çok fazla düşmanlık var artık. Sahte gülümsemeler ve garip bir durum.

Sonunda Oscar'ın heyecanla pantolon paçasını koklayarak peşinden gelmesiyle mutfığa girdiğinde, ona ne diyeceğimi bilemedim. Birkaç beceriksiz saniye boyunca öylece durup birbirimize baktık.

"Hâlâ Peggy's Cove'a gitmek istiyor musun?" diye soruyor.

Kendimi bu ataletten kurtarmaya zorluyorum. "Evet. Üzerimi değiştirmek için bana bir dakika verin."

Birbirimize odaklanabilmek için Oscar'ı evde bırakmaya karar verdik. Bu Nate'in önerisiydi, benim değil.

Arabada, restoranda o sabah olanlar (elektrikçinin ziyareti ve Graham'ın sorumlu olduğu çok önemli personel toplantısı) hakkındaki konuşmayı bitirdikten sonra, Nate radyoyu açar. O andan itibaren, sanki ikimiz de evlilik sorunlarımıza çözümün varış noktasında olmasını bekliyormuşuz gibi sessizce yolculuk ederiz. Nihayetinde yeniden bağlantı kuracağımız yer orasıdır. Oraya giden yolculuk sadece tesadüfidir.

Ama benim için, bu kapalı alanda konuşmanın olmaması, dar ayakkabılar kadar sinir bozucu hale geliyor. Sinirlerim geriliyor. Tekrar öfkelenmemeye çalışıyorum ama düşüncelerim tehlikeli bir şekilde hızla

akıyor. Nate, ayrılmayı düşündüğümü biliyor ve bizim için daha iyisini yapması gerektiğini kabul ediyor. Yine de yola bakıyor, muhtemelen restoranı takıntı haline getirmiş, personelin performansından endişeleniyor ve benimle bu arabada oturmak yerine onları yönetmek için orada olmayı diliyor.

Kilometreler geçtikçe, giderek daha çok hayal kırıklığına uğruyorum. Bu gezi anlamsız geliyor. Her şeyi yoluna koymak istiyorum ama bu gemiyi küreklerle döndürmekten yoruldum ve bu ilişkide kürekleri tek başına çeken kişi olmak istemiyorum. Artık buna tahammülüm yok. Bu yüzden konuşma başlatmıyorum. Sadece pencereden dışarı bakıyorum.

Peggy's Cove, Atlantik Okyanusu'na bakan engebeli bir granit kaya çıkıntısının üzerinde yer alan ünlü, ikonik deniz feneriyle tanınan küçük, pitoresk bir balıkçı köyüdür. Son fırtına nedeniyle bugün oldukça kalabalık. Yerliler, dalgaların kayalara şiddetle çarptığı koyun vahşi sularını izlemek için dışarı çıkmışlar.

Nate şanslıydı ve Sou'Wester restoranının arkasındaki üst otoparkta bir park yeri buldu. Arabanın kapısını açar açmaz, ötesindeki okyanusun vahşi kükremesini duydum. Dışarı çıktım ve denizin taze, tuzlu kokusunu içime çektim. Sonra renkli tekneleri, yıpranmış binaları, ıstakoz tuzakları ve iskelede yığılmış ağlarıyla küçük balıkçı köyünü inceledim. Martılar çığlık atıyor ve üzerimizde dönüyorlardı. Yukarı baktım. Hava soğuktu. Nefesimin buharını görebiliyordum, ama kış güneşi yüzümde parlak ve sıcaktı.

Nate arabayı kilitliyor. "Bu yerin ne kadar değiştiğine inanamıyorum." Restorana giden yeni asfaltlanmış yoldan, modern kaldırımlardan ve umumi tuvaletlerden bahsediyor; bunlar köyü daha erişilebilir ve turist dostu hale getirmiş.

Restoranın önüne doğru yürüdük ve okyanusun ilk gerçek manzarasını gördük; dev dalgalar kayalara çarparak elli metre yüksekliğe köpüklü bulutlar fırlatıyordu.

"Aman Tanrım, şuna bakın." Nate hayretler içinde bakakaldı. "Sanki volkanik bir patlama olmuş." Ardından dikkatini kayalıkların üzerine doğru uzanan yeni seyir terasına çevirdi. "Bu gerçekten etkileyici."

"Güvenlik korkulukları iyi bir şey," diyorum ona doğru yürürken. "Ama buraya gelmenin eğlencesinin yarısı da kayaların üzerinden atlamak."

“Kimse bizi durduramaz.” Soldaki granit kayalıkların ziyaretçilerle dolup taştığı yere doğru bir bakış atıyor.

Ahşap güverteye doğru yürüyoruz ve Kuzey Atlantik'in muazzam gücüne hayran kalıyoruz. Bir an için evliliğimdiki sorunları unutuyorum çünkü günlük hayatım bu nefes kesici güçlerin yanında önemsiz görünüyor.

Yaşlı bir çift yaklaşıyor ve kadın benden fotoğraflarını çekmemi istiyor. Memnuniyetle kabul ediyorum ve onlar korkuluğun önünde poz verirken bekliyorum. Doğru kadrajı ve kompozisyonu ayarlıyorum ve arka planda bir dalganın kırılmasını bekliyorum. Hatta daha sonra fotoğraf galerilerine baktıklarında beğeneceklerini bildiğim kısa bir video bile çekiyorum.

“Buyurun.” Telefonlarını onlara geri verdim ve bana teşekkür ettiler. Sonra Nate'in uzaklaştığını fark ettim. Güverte kenarında, deniz fenerine giden yolun yakınında durmuş, bana yanına gelmem için el sallıyordu.

Birkaç dakika sonra, bakımlı çakıllı yoldan engebeli granit zemine adım atıyoruz. Güneşin henüz ulaşmadığı çukurlardaki buz parçalarının üzerinden dikkatlice ilerliyoruz.

Deniz fenerine kısa bir yürüyüş mesafesi var, ancak önünde kuzey rüzgarı sert bir şekilde esmeye başlayınca oyalanmamaya, eğimli granit arazinin tepelerine ve vadilerine doğru ilerlemeye karar veriyoruz. Dalgaların altımızda top atışı kadar yüksek sesle çarpıp patlamasını izleyebileceğimiz en yüksek noktaya doğru yürüyoruz.

"İnanılmaz!" diye bağırdım.

Başını sallıyor ve ben yine onun sessizliğinden dolayı sinirleniyorum.

Denizden gelen rüzgar buz gibi, bu yüzden yün atkımı boynuma daha sıkıca sarıyorum. Burnum akıyor ve hapşıriyorum. "Restorana geri dönelim mi?" diye soruyorum.

“Elbette.” Bir an duraksıyor. “Ama önce içimdekileri dökmek istiyorum.”

“Pekala.” Ağzımı ve kulaklarımı örtmek için atkımı daha yukarı çekiyorum ve titremeye başladığım için omuzlarımı kaskatı kesiyorum.

Rüzgar Nate'in saçlarını savuruyor. "Boşanmak istemediğimi bilmeni istiyorum. Seni seviyorum."

Bunu duyduğuma sevindim ve kaslarım biraz gevşedi.

“Ama restorana da kapatmak istemiyorum,” diyor.

Bir dalga daha kıyıya vuruyor ve kalbim sıkışıyor.

"Bu sabah çok düşündüm," diyor, "ve bana bir yıl daha verebilerseniz, bu tadilatı atlatmama yardımcı olabilirsiniz..."

"Nate..."

"Hayır, dinle... lütfen, beni dinle. Bu sabah elektrikçiyle konuştum ve düşündüğüm kadar kötü olmadığını, bazı iyileştirmeler yaparsak binanın değerinin çok daha artacağını öğrendim. Martina ile operasyonlar açısından neler yapabileceğimiz hakkında konuştum ve eğer bir yıl sonra durumu düzeltemezsem, söz veriyorum kapatacağım. Ve evliliğimizi kurtarmak konusunda ciddi olduğumu bilmeni istiyorum, çift terapisine gitmemizi istiyorum. Bunu bir keresinde sen önermiştin ve hazır değildim, ama şimdi hazırım."

Şok içinde ona bakıyorum ve eminim ki sadece duymak istediğim şeyleri söylüyor. Restoran tadilatlarına beni ikna etmek ve onu terk etmemi engellemek için bir yem atıyor.

"Hayır," dedim kesin bir dille. "Nasıl hissettiğimi biliyorsun ve bunun bir yıl daha sürmesine dayanamam. Restoran iflas ederse, evimize de el koyacaklarından ciddi anlamda endişeleniyorum."

O, güven verici bir şekilde konuşuyor: "Öyle bir şey olmayacak."

"Nereden biliyorsunuz? Avukat bunun bir olasılık olduğunu söyledi."

Azalan umutla, hırçın okyanusla, şiddetli dalgalarla ve köpüren beyaz köpüklerle karşı karşıyayım. Gökyüzü masmavi ve güneş suyun üzerinde ışıltıyor, ama dünya şu anda bir fırtına gibi. Donuyorum ve bağırarak istiyorum. Öğle yemeği ya da sıcak çikolata istemiyorum. Sadece arabaya binip yalnız başıma eve gitmek istiyorum. Nate Uber çağırabilir.

Arkamı dönüp eğimli kayalardan aşağı doğru zıplayarak inmeye başladım.

"Sienna, bekle!" diye seslendi Nate arkamdan. "Sana planı anlatmama izin ver!"

"Hayır! Terapiye ihtiyacın var!" diye bağırdım arkamdan, ama onun peşimden koştuğunu hissettim.

Aniden, ayaklarım yerden kesildi. Sanki sert bir darbe almış gibiydim. Bir sonraki an, çalkantılı, buz gibi soğuk suda dönüyordum. Sıcaklık nefesimi kesti ve nefes nefese kaldım. Soğuk tuzlu su ciğerlerime doldu. Göğsümü yaktı ve tenimi acıttı, sanki çelik bir peynir rendesi tüm vücudumu ovuyormuş gibiydi.

Su yüzüne çıkmak için çırpınıyorum ama akıntılara karşı çaresizim. Vücudum bir dizi takla atıyor. Nefes alamıyorum. Yönümü kaybettim.

Kalbim patlamak üzere.

Sonra sert bir duvara çarptım. Çarpmanın etkisiyle felç oldum ve akıntıya kapılıp cansız kaldım. Suyun içinde kırmızı bir renk vardı. Kanımdı ama nereden geldiğini bilmiyordum çünkü her yerimde kemiklerimi uyuşturan bir acı hissediyordum.

Mucizevi bir şekilde yüzeye çıkıyorum, kısa bir an için mavi gökyüzünü görüyorum ve ciğerlerimden su öksürüyorum. Ama devasa bir dalga beni vurup tekrar suyun altına, baloncukların ve soğuk, dalgalanan derinliklerin içine çekmeden önce nefes almak için sadece birkaç saniyem var.

Aşağı iniyorum...

Benim için hiçbir umut yok.

Artık kimse beni kurtaramaz. Bunu biliyorum.

Uykum geliyor... kafam karışıyor... uyuşuyorum.

Artık acı yok.

Çocuklarım... Göklerdeki Tanrım, çocuklarım.

Onları düşündüğümde kalbim acıyor. Onları dünyada yalnız bırakmak istemiyorum, ama yapabileceğim hiçbir şey yok. Bu son. Burada öleceğim.

Ancak hayatta kalma isteği sarsılmaz. Akıntının altında sürüklenirken, bedenim oksijen istiyor. Ağzımı açıp kocaman bir nefes su çekiyorum.

Akciğerlerime girmesinin şoku beni yeni bir paniğe sürüklüyor. Vücudum kasılıyor ve şiddetli bir şekilde titriyor. Kontrolü kaybetmek yıkıcı. Bu durum sürekli devam ediyor.

Sonunda panikim azaldı. Tekrar yukarı, yüzeye doğru itildim. Güneşte parıldayan, yükselen baloncuklar gördüm ve sertçe tekme atıp bir roket gibi ışığa doğru fırladım.

Eve gitmem gerek. Çocuklarımı bir kez daha görmem gerek. Onlara bugünden sonra yanlarında olmayacağımı söylemem gerek. Babalarına ve Becky'ye güvenmeleri gerekecek. Her şeyden önemlisi, sevildiklerini bilmelerini istiyorum.

Evimin ön kapısından hızla içeri girip mutfığa ulaştım. Oscar, kanepenin yanındaki yatağında uyuyordu. Kıpırdandı. Kuyruğunu sallamaya başladı ve endişeyle havladı, ben de onu teselli ettim. Tatlı, tüylü yanağını öptüm ve o da boynuma sürtündü.

"Ne kadar iyi bir çocuksun."

Daireler çizerek zıplıyor.

Amanda merdivenlerden aşağı koştu ve onu görünce çok sevindim.

"Oscar, ne oldu?" Yanına diz çöker ve kulaklarının arkasını kaşımaya çalışır, ama Oscar hızla uzaklaşır ve sanki kuyruğunu kovalıyormuş gibi döner. Durur ve kulakları dikleşir. Önce bana, sonra ona, sonra tekrar bana dikkatlice bakar.

Amanda gülerek yerden kalktı. "Sana ne oldu?"

"Sevgilim," diyorum ona ama beni görmezden geliyor. "Amanda, beni dinlemen gerek. Az önce boğuldum."

İlk başta onun ilgisizliğine şaşırdım. Sonra öldüğümü ve beni göremediğini hatırladım. Eğer görebilseydi, bana sarılıp hıçkırığa hıçkırığa ağlardı ve beni bırakmayı reddederdi.

Oscar ise bambaşka bir hikaye. Varlığımın son derece farkında. Kuyruğunu sallayarak dikkatlice bana bakıyor ve tasmağını sakladığımız sepete doğru koşuyor.

"Üzgünüm dostum, seni götüremem."

Hala gözlerini dikmiş bakıyor, bu hiç de şaşırtıcı değil. Ben hayattayken bile, hayır cevabını kabul etmezdi.

"Connor nerede?" diye sordum Amanda'ya.

Ondan hâlâ bir yanıt yok.

Duvardaki saate baktım ve öğleden sonra hokey antrenmanı olduğunu hatırladım. Buz pistine gitmem gerekiyor ama ayrılmakta tereddüt ediyorum. Amanda'ya veda etmek istemiyorum.

Buzdolabına doğru gidiyor, kapağını açıyor ve bir kap yoğurt alıyor. Plastik kapağı aralarken, "İyi, sağlıklı bir seçim," diye düşünüyorum. Çatal bıçak çekmecesini açıyor ve bir kaşık arıyor.

Onu izlerken, garip bir şekilde coşku duyuyorum, bu benim için şaşırtıcı. Bir şekilde, iyi olacağını biliyorum. Güzel bir ruha sahip. Onu iyi yetiştirdim ve zeki. Bağımsız. İyi bir insan. Kalbim ona duyduğum sevgi ve geldiği noktadan duyduğum gururla dolup taşıyor.

Onu bırakmak istemiyorum ve gelecekteki önemli olaylarda, örneğin düğün gününde ve çocuklarının doğumunda yanında olamayacağım için üzgünüm. Bu onun için zor olacak, ama umarım asla ayrı kalmayacağımızı ve tekrar görüşeceğimizi anlayacaktır. Ama şu an gitmem gerekiyor. Başka seçeneğim yok. Buna karşı koyamam.

Yavaşça mutfaktan çıkıyorum. Onun bu hayattaki halini izlediğim bu son birkaç saniyeyi çok kıymetli buluyorum. Sonra ışık hızıyla buz pistine doğru fırlıyorum.

Connor antrenman maçında hızla kayıyor. Ben de orta çizginin üzerinde durup onun sihirli hareketlerini izliyorum.

Onu daha önce hiç bu açıdan buzda kayarken görmemiştim ve ayak hareketleri ile sopa hakimiyetine hayran kaldım. Gerçi sanırım bu yeni bir şey değil. Çocuklarım doğdukları günden beri onlara hayranım.

Connor bir defans oyuncusunu çalımlayarak orta sahadan kaleye doğru ilerliyor. Şut çekiyor ve golü atıyor.

Normal şartlarda ayağa fırlar, tezahürat yapar ve alkışlardım, ama zaten çok mutluyum. Üstelik bu sadece bir hazırlık maçı. Yine de takım arkadaşları ona hokey eldivenleriyle beşlik çakıyorlar.

Zafer dolu bir an için oğlumu izliyorum ve onun coşkusunu sanki kendimmiş gibi hissediyorum. Gururlu bir anneyim ve aynı zamanda rahatlamış durumdayım. İyi bir hayat yaşayacağından eminim. Ne yaparsa yapsın, büyük bir coşkuyla yapacak.

Keşke hayatının nasıl geliştiğini görmek için daha uzun süre kalabilseydim, ama içimde bir sıcaklık var ve oraya gitmem gerekiyor. Mecburum.

Doğrudan tavan kirişlerine doğru yükseliyorum ve arkama bakmıyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

AŞK

Yeni biçilmiş çimenin muhteşem kokusu beni mutluluktan uçuruyor. Gökyüzü sonsuz derecede berrak, altın rengi, uhrevi bir ışıkla aydınlanmış. Yüzümde kirlilikten arınmış yumuşak bir yaz esintisi var ve ağırlıksızım.

Doğup büyüdüğüm Annapolis Vadisi'ne geri döndüm ve yemyeşil mısır tarlaları, zarif salkım söğütler ve görkemli akçaağaçların oluşturduğu manzarada kendimi evimde gibi hissediyorum. Arabayla gitmiyorum, ama tanıdık kırsal yollarda hızla ilerliyorum. Beyaz bir çiftlik evinin yanından geçiyorum. Ön bahçede siyah beyaz bir çoban köpeği neşeyle oynuyor. Kelebek mi kovalıyor? Frizbi mi? Tahmin edemiyorum ama önemli değil. Mutlu ve neşesi bulaşıcı.

Gözlerimi kapatıp güneşin sıcaklığının, güvende ve huzurlu hissetmenin tadını çıkarıyorum. Dünyadaki son anlarımdan ne kadar farklı bir duygu bu; hayatımı alan o soğuk, çalkantılı sularda, fırtınalı okyanusun şiddetiyle dehşete kapıldığım anlardan.

Yine de tuzlu kokusunu, sisini ve pusunu, köpüklü, kırılan dalgaların büyüleyici kükremesini düşündüğümde, hiçbir düşmanlık beslemiyorum. Okyanusu çok seviyorum. Artık onun bir parçasıyım, hayatımı alan gücün bir parçasıyım; toprak ve rüzgarla, böceklerle, bitkilerle, çiçeklerle, kayalarla ve minerallerle birlikte.

Burada, bu yerde, gökyüzü beni hayrete düşüren çok yönlü bir mavi tonunda. Daha önce hiç böyle bir ton görmemiştim. Tüm bulutların gümüş rengi kenarları var; ötesinden parlayan göz kamaştırıcı bir ışık. Ağaçların yaprakları nem dolu, hayatla dolup taşıyor. Düşüncelerimi etkilemeye devam eden beynimin rasyonel kısmı, rüya görüyor muyum diye merak etmeme neden oluyor, çünkü binlerce yaprak arasında her biri bana sevgiyle bakıyor gibi görünüyor. Anlamaya bile başlayamayacağım bir sevinci paylaşıyoruz.

Burada neler oluyor? Öldüğümü biliyorum, ama hayatın mucizesiyle çevriliyim. Fotosentez, metabolizma, kimyasal enerji. Etrafımdaki dünyaya hayranım, gerçek olmadığını bilsem de. Nasıl olabilir ki? Öbür dünyayı hep

bulutların ötesinde bir yer olarak hayal etmişim, ama sevdiğim yuvama geri döndüm.

Bu benim özel, kişisel cennetim mi, sadece benim için mi yaratıldı? İşler böyle mi yürüyor?

Vadiden, tarlalardan, ormanlardan ve kıvrımlı yollardan daha hızlı uçuyorum. Her yerdeki renkler, yeryüzünde deneyimlediğim her şeyden daha canlı ve uyumlu; maviler, yeşiller, pembeler ve altın sarıları mükemmel bir uyum içinde bir araya geliyor. İlahi bir ışıltıyla parıldaayan minik beyaz bir şapelin üzerinden geçiyorum. Çan kulesinde bir çan çalıyor.

Yürümeye devam ediyorum ve sonunda bir yerleşim yolunda duruyorum; birinin arka bahçesinde, melek heykeli olan yüksek bir beton su çeşmesi görüyorum. Açıklayamadığım bir nedenden dolayı, bu bana bir şeyler anlatıyor.

Ayaklarım çıplak ve onları serin, yeşil çimenlerin üzerine koyuyorum. Ayaklarımın toprakla temasının fiziksel hissi baş döndürücü, ancak üç muhteşem kırmızı kardinalin suda oynadığı çeşmeye yaklaşırken kendimi tamamen rahat hissediyorum.

Meleğe bakıyorum ve onun küçük, yuvarlak kanatlı, saf ve masum bir bebek olduğunu fark ediyorum. Yavaşça dönerek evin manzarasını seyrediyorum; geleneksel bir Viktorya dönemi evi, beyaz boyalı ve koyu yeşil süslemeli. Çok büyük ve yine kendimi güvende hissediyorum, sanki istenmeyen hiçbir şey bana burada dokunamazmış gibi. Bahçenin çevresini kalın bir pembe gül çiti çevreliyor. Muhteşem bir şekilde çiçek açmışlar ve kokusu beni mest ediyor.

Ağaç tepelerindeki serçelerin şarkısı ve söğüt ağaçlarının arasından esen hafif rüzgarın fısıltısı dışında, her yer huzur dolu bir sessizlik içinde. Ama sonra evin arka kapısı gıcırtilı menteşelerle açılıyor ve benim büyük sevincimle Scooter dışarı fırlıyor. Kapalı verandaya çıkmış bir adamın yanından koşuyor. Scooter adamın etrafından dolanıp tahta basamaklardan aşağı hızla iniyor.

Kalbim sevinçle doluyor. "Scooter!"

Dizlerimin üzerine çöküp kollarımı açtım. Beni yere devirdi ve ben güldüm. Yüzümü yalarken geriye doğru sendeledim. Çimenin üzerinde sırtüstü yatarken, dili yanaklarımı yalarken gözlerimi ve ağzımı kapattım.

Çok özlediğim o kendine özgü köpek kokusunu içime çektim ve onu tekrar tekrar kucaklayıp öptüm.

Sevgili köpeğimle çimenlerde yuvarlanarak sonsuza dek böyle kalabilirdim, ama görüş alanımın kenarında bir şey belirdi. Başımı yana çevirdim ve kahverengi deri sandaletli çıplak ayaklar gördüm. Bakışlarım yavaşça kaslı baldırların üzerinden, yıpranmış haki renkli kargo şortuna doğru ilerledi.

Görgü kurallarımı hatırlayarak, oturup selam verebilmek için Scooter'ı hafifçe üzerinden ittim. Ama güneş gözlerimi kamaştırıyordu. Uzun boylu adama bakarken gözlerimi siper etmek için elimi kaldırdım. Adam, göz kamaştırıcı güneş ışınlarına karşı bir silüet gibi görünüyordu ve işte o zaman kim olduğunu anladım.

Benim aşkım, o Jacob.

İnanmazlığım içinde kendimi bir coşkuya kaptırdım, sonsuz bir memnuniyet haline daldım ama onu görünce garip bir şekilde şaşırmadım. Vadinin üzerinde, bilinen bir hedefim olmadan uçuyordum ama şimdi anlıyorum ki, o kader dolu günde yürüyüşe çıkmasaydık, ilk aşkımın çekimini ve tüm hayatımız boyunca birlikte yaşayacağımız kır evinin cazibesini hissetmiştim.

"Buradasın," diyor Jacob.

Sesinin yankısı içimden bir nehir gibi akıp gidiyor.

"Sonunda." Ona sarılmak için sabırsızlanıyordum, kalkarken sakar davrandım. Onu neredeyse yere deviriyordum—tıpkı Scooter'ın az önce beni yere devirdiği gibi. Kollarımı Jacob'ın boynuna doladım ve coşkuyla, "Seni gördüğüme çok sevindim. Seni çok özledim." diye bağırdım.

Ama bunların hiçbiri gerçek gibi gelmiyor. Sanki bir rüya gibi.

"Ben de seni özledim." Geri çekilip beni kollarının arasına aldı. "Ama burada ne yapıyorsun?"

Sorulara cevap vermek istemiyorum. Sadece ona bakmak istiyorum. Benim gibi yaşlı. Saçları gençliğimizdeki gibi gür ve dalgalı, ama bir kısmı grileşmiş. İnanılmaz derecede formda kalmış ve gözlerinde asla unutamayacağım o güzel, koşulsuz sevgi hala var.

"Boğuldum," dedim ona.

Kaşları hayretle çatıldı. "Nasıl? Nerede?"

"Peggy Koyu'ndaydım. Kayalıklardan aşağıya doğru sürüklendim."

Başını salladı, bunu kabul etmek istemiyordu. "Böyle bir şey olmaması gerekiyordu."

“Aynen ben de öyle düşünüyordum,” diye yanıtladım, birdenbire ayaklarımın üzerinde dengemi kaybedip başım dönmeye başlamıştı. “Korkunçtu.”

Jacob geriye çekilip görünüşümü inceliyor. Bakışları yüzümde oyalandıktan sonra vücudumun üzerinden çıplak ayaklarıma doğru kayıyor. Ancak o zaman kendime bakıyorum ve kot şort ve düz beyaz bir tişört giydiğimi fark ediyorum; Peggy's Cove'da giydiğim bu değildi. Ama sanırım burada yaz ve bu rahat ve uygun, ayakkabı giymemiş olmam dışında.

"Neler olup bittiğinden emin değilim," diyorum şaşkınlıkla.

"Boğulduğuna emin misin?" diye soruyor.

Yanımda oturan Scooter'a baktım. Çimenlerin üzerinde oturmuş, nefes nefese, hayretle bana bakıyordu. Elimi başına koydum. "Evet. Ciğerlerime su çektim ve bilincimi kaybettim, kendimin kasılmalarını -bedenimin dışından- izledim. Sonra hareketsiz kaldım ve battım."

Jacob, sanki bu normal bir şeymiş gibi başını salladı.

“O dalgalarda kimse beni kurtaramazdı,” diye açıklamaya devam ediyorum. “Fırtınadan sonra Peggy’s Cove’da durumun nasıl olduğunu biliyorsunuz. O kayalıkların etrafından tekneyle geçemezsiniz, üstelik Şubat ayıydı. Su neredeyse donma noktasındaydı. Kurtarma botu çıkarabilseler bile, o sıcaklıklarda birkaç dakikadan fazla hayatta kalamazdım.”

Jacob'ın nefesi kesildi ve nazik bir empatiyle nefes verdi. "Böyle bir şey başına geldiği için çok üzgünüm." Beni teselli etmek için tekrar kollarına çekti. "Çok korkutucu olmalıydı."

O anki panik ve dehşeti hatırladıkça ona sarılıyorum. "Evet, ama sen bunların hepsini biliyorsun."

Elbette, Cape Split'ten düşüşümüzden bahsediyorum.

“Evet.” Geri adım atıyor. “Ama şükürler olsun ki, öldükten sonra artık korkmuyordum. Ve senin iyi olacağını biliyordum.”

"Sahilde elimi tuttun," diyorum. "Ve benimle konuştun."

"Yaptım."

“Ama bu nasıl mümkün olabilir? Bana anında öldüğünüz söylendi.”

Sanki hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti. "Yalnız ve korkmuş kalmanı istemediğim için bir süre burada kaldım."

O gün gerçekten ne olduğunu nihayet anladım ve yanağımı omzuna yasladım. "Beni terk etmediğin için teşekkür ederim."

“Seni asla terk etmeyeceğim,” diye yemin ediyor. “Her zaman yanında olacağım, seni koruyacağım, sana göz kulak olacağım ve seni seveceğim.”

Söğüt ağaçlarının dalları arasından ılık bir esinti daha esiyor ve şapel çanı çalıyor. Bu tanıdık kollarda huzur ve sevgi hissediyorum ve eğer bu benim sonsuzluğum olacaksa, bunu kabul edeceğime karar veriyorum. Geriye bakmayacağım.

Eğer öyle yaparsam, bu huzur duygusu kaybolabilir.

Jacob elleriyle yüzümü kavradı. "Hâlâ çok güzelsin."

Yanağımdan bir damla gözyaşı akıyor ve gülümsüyorum. "Sen de öylesin."

“Hadi içeri girelim.” Elimden tuttu. “Harika hayatın hakkında her şeyi duymak istiyorum; işindeki başarın, eşin ve çocukların hakkında. Seninle çok gurur duyuyorum, Sienna. Harika iş çıkardın. Gerçekten başardın.”

Scooter kalçama sürtünüyor. Elimle başını okşayıp pürüzsüz fildişi rengi tüylerini sıvazlıyorum. Etrafımı sevgi sarıyor ve bu sevgi tarifsiz, kavrayışımın ötesinde. Burası ait olduğum yer ve ruhumdaki huzur mükemmel ve gerçek.

Ellerimiz sıcak bir şekilde kenetlenmiş halde, Jacob ve ben yeşil çimenlikten evin arka basamaklarına doğru ilerliyoruz. Basamakları tırmanırken, verandadaki iki beyaz sallanan sandalyeyi ve aralarındaki masanın üzerindeki taze kır çiçekleriyle dolu vazoyu inceliyorum.

Birdenbire heyecanla titriyorum. Hayatımda duyduğum en muzaffer, en görkemli koroyu duyuyorum. Beni hayranlıkla dolduruyor ve o kapının ardında anne babamın varlığını hissediyorum. Sevgilerini ruhumun derinliklerinde hissedebiliyorum ve onları görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

NATE

Aman Tanrım. Suya düştü. Ne yaptım ben?

Kayalara bir başka şiddetli dalga çarpıyor ve göğsümde, daha önce hiç yaşamadığım bir dehşetle yanıp tutuşurken titreşimleri hissediyorum.

Gözlerim Sienna'yı bulmak için çılgınca bir arayışla hırçın okyanusu tarıyor, ama o yok. Onu göremiyorum. Nerede o? Sola bakıyorum... sağa... üzerinde durduğumuz kayanın kenarına doğru.

"Yardım!"

Dalgaların cehennemvari gürültüsünden kimse beni duymuyor.

Panik yüzünden beynim karmakarışık oldu ve ne yapacağımı bilemedim. Onu görsem bile kurtaramazdım. O sıcaklıklarda kimse hayatta kalamazdı, o dalgaların gücüyle yüzemezdi.

Bir tekne istemem gerekiyor. Bir helikopter.

Dalgaları son bir kez umutsuzca taradıktan sonra, arkamı dönüp restorana doğru koşmaya başladım. Granitteki bir çukuru atlayıp, deniz fenerinin yanındaki çakıllı yola doğru son hızla koştum. Genç bir çift yaklaşıyordu. Korku dolu bakışlarımı görünce durdular.

"Yardıma ihtiyacım var! Karım kayalıklardan aşağı sürüklendi!"

Kadın "Aman Tanrım!" diye bağırır ve genç adam cebinden cep telefonunu çıkarır.

"112'yi arayacağım."

"Buraya gelmeleri çok uzun sürecek," diye yanıtlıyorum, onları bırakıp restorana doğru koşmaya devam ederken bu çaresizlik duygusundan nefret ediyorum; orada mutlaka güvenlik ekipmanı veya can yeleği olmalı. Kapıyı açıp hediyelik eşya dükkanına dalıyorum. Gözlerim her yere bakıyor, birini arıyorum. Birkaç turist dolaşıyor. Kasiyere dönüyorum.

"Karım kayalıklardan aşağıya sürüklendi."

Bana boş boş bakıyor ve onun sadece bir lise öğrencisi olduğunu anlıyorum.

Restorana koştum ve tezgahın arkasında yaşlı bir adamla karşılaştım. "Karım az önce kayalıklardan denize sürüklendi. Bir tekne var mı?"

İş arkadaşına döndü. "911'i ara." Sonra tezgahın arkasından aceleyle çıktı. "Beni oraya götürün."

Dışarı koştum, o da peşimden geldi ama daha önce fark etmediğim bir can yeleği istasyonunda kısa bir süre durdu. Turuncu simidi omzuna geçirdi.

Sienna'nın suya düştüğü noktayı işaret ediyorum. Köpüklü dalgalar hâlâ kayalara çarpıyor ve havaya fişkırıyor.

"Öldü," diye düşünüyorum kendi kendime. "Ölmüş olmalı. Hiçbir umut olamaz."

Hayatımda kendimden nefret ettiğim, her şeyi yanlış yaptığımı ve tam bir başarısızlık olduğumu bildiğim anlar oluyor. Bu anlarda, içimi bir korku kaplıyor. Kötü kararlarımın mutlaka bana döneceğini ve farklı davranmış olmayı dileyebileceğimi düşünüyorum. Daha akıllı olmayı ve bazı durumların nasıl gelişebileceği konusunda daha iyi bir anlayışa sahip olmayı dileyeceğim.

Restorandaki adam daha hızlı koşuyor. Bu eğimli kayalıkların tepelerini ve vadilerini iyi biliyor ve gelgit havuzlarının üzerinden bir ceylan gibi sıçırıyor.

Sienna ile tartıştığımız en yüksek noktaya vardığımda nefes nefese kalmıştım. Aniden durdum ve adamın bir çıkıntıdan diğerine atlamasını izledim. Sonra da gözden kaybolacak şekilde küçük bir uçuruma atladı.

Takip ediyorum. Koşuyorum. Tökezleyip düşüyorum, ellerimin topuklarını granitin pürüzlü yüzeyine sürtüyorum. Hızla ayağa kalkıp kayaların kenarına ulaşana kadar devam ediyorum, duruyorum ve aşağıya bakıyorum.

Donakaldım.

İşte orada.

Sienna... kayalıkların üzerinde yatıyor, iki genç adam da diz çökmüş, iki yanında kalp masajı yapıyor. Biri göğsüne masaj yaparken diğeri eğilip ağzından nefes veriyor. Restorandaki adam, ayaklarının dibinde can simidiyle onların üzerinde duruyor. Cep telefonunda biriyle konuşuyor.

Karşımda duran manzaraya şok içinde bakakalmaktan başka bir şey yapamıyorum. Sienna'yı sudan nasıl çıkardılar? İçlerinden biri mi suya daldı? Yoksa yüzerek onu güvenli bir yere mi çektiler?

Yine söylüyorum, başarısız oldum, yetersizliğim içinde boğuluyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

AMANDA

Yatağımda oturmuş, İngilizce ödevim üzerinde çalışırken cep telefonum çaldı. Babam arıyordu ve günün ortasında onu aradığımda ve iş yerinde meşgul olduğunda buna saygı duymam gerektiği düşüncesiyle aramayı görmezden gelmeye neredeyse niyetliydim.

Bana kalırsa okul ödevleri tanımı gereği bir iştir, ancak roller tersine döndüğünde aynı kuralların geçerli olduğundan şüpheliyim.

Telefon üçüncü kez çalıyor ve son kırk dakikadır evin içinde endişeyle koşturup duran Oscar, sanki bu telefon görüşmesi bir parça biftekmiş gibi kuyruğunu sallayarak açık kapımın eşiğinde beliriyor.

“Pekala, tamam, cevaplayacağım,” diyerek cep telefonuma uzanıp sağa kaydırıyorum.

"Merhaba?"

"Benim," diyor babam.

Sesinde tuhaf bir şey var. Sarsılmış gibi geliyor, bu yüzden dizüstü bilgisayarımı kenara koydum, yataktan kalktım ve ayağa kalktım.

“Neler oluyor?”

"Senin ve Connor'ın hastaneye gelmeniz gerekiyor."

Midem mide bulandırıcı bir düğüm gibi kasılıyor. "Neden? Ne oldu?"

“Annem Peggy Koyu'ndaki kayalıklardan denize sürüklendi.”

Birden nefes alamıyorum. Bacaklarımı bile hissedemiyorum. "İyi mi?"

“Bilmiyorum. Ona kalp masajı yaptılar ve şu anda Halifax Hastanesi'nin travma ünitesinde. Hala birinin çıkıp bana bir şey söylemesini bekliyorum.”

Ceketimi kaptım ve aceleyle merdivenlerden aşağı indim. "Şu an hastanede misin?"

"Evet. Connor'ı da getirebilir misin?"

"O hokey antrenmanında," diye söylüyorum ona.

“Nerede? Uzak mı? Yolda onu da getirebilir misiniz?”

“Centennial Arena’da,” diye açıklıyorum, babamın bizimle ilgili hiçbir şeyden haberdar olmamasından rahatsız olmuş bir şekilde. “Becky’yi arayıp

olanları anlatacağım, o da gelip alabilir.” Tanrıya şükür Becky var. O her zaman bizim için orada. “Şimdi arabaya binip doğruca hastaneye geleceğim. On dakika içinde orada olacağım.”

“Pekala. Yakında görüşürüz,” diye yanıtladı babam.

Ne olduğunu ve annemin Peggy's Cove'da dalgalara bu kadar yakın nasıl durabildiğini sormayı bile düşünmeden telefonu kapatıyor. Annem her zaman tehlikeler konusunda bizi uyarmış ve daha iyisini bilmedikleri için ölen turistlerin tüyler ürpertici hikayelerini anlatmıştı. Ama Nova Scotia'da büyüyen bizler, okyanusun acımasız gücünü her zaman anlamıştık. O tehlikeli siyah kayalara çok yaklaşmanın riskli olduğunu biliyorduk.

Hayal edebileceğimden çok daha kötü. Dürüst olmak gerekirse annemin iyi olacağını düşünmüştüm. Hastaneye giderken yaralanmış olmasını bekliyordum, ama şimdi yoğun bakımda yatağının yanında oturuyorum, o ise bilinci kapalı yatıyor. Etrafı tıbbi ekipmanlarla çevrili ve boğazına büyük bir plastik tüp takılmış, böylece solunum cihazıyla nefes alabiliyor. Kalp monitörü bip sesi çıkarıyor ve kollarına serum takılmış, sıvı ve ilaç veriliyor.

Kayalara çarptığında kol kemiği ikiye ayrıldığı için kolu alçıda. Birisi bana o sırada ölmüş olduğunu söyledi; okyanus onu dışarı atmadan önce neredeyse donma noktasındaki suda boğulmuştu. Dalgalar onu kıyıya savurdu ve işte o zaman iki genç adam onu yakalayıp güvenli bir yere sürüklediler ve orada kalp masajı yaptılar.

En kötüsü de, kurtarıldığında nabızı olmadığı için komada ve hayata döndürülmesi yaklaşık on iki dakika sürdü.

İşte buradayız, yoğun bakımda, umudumuza tutunarak çünkü annem tüm olumsuzluklara rağmen ölümünden döndü.

Bunun onun bir savaşçı olmasından kaynaklandığına inanmak istiyorum. Onun hakkında her zaman bunu biliyordum. O ailemizin merkezi, hepimizin tutunduğu sağlam direk. Bilinci kapalı olsa bile, hâlâ ona tutunuyorum.

Ağlamayı durdurabilmeyi çok isterdim ama durduramıyorum.

Becky, Connor'ı da getiriyor ama yoğun bakımda aynı anda en fazla üç ziyaretçiye izin verildiği için henüz annesinin odasına giremiyor.

Connor içeri giriyor, annesine bir bakıyor ve yıkılıyor. Babası ona sarılmaya çalışıyor ama Connor onu itiyor ve annesinin üzerine eğilerek hıçkırarak ağlıyor. Onu böyle görmek kalbimi kırıyor çünkü buzda darbelere dayanmayı, darbeleri atlatmayı öğrenmişti. Ama bu farklı bir acı ve ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Ben onun ablasıyım ve onun için güçlü olmak istiyorum ama annemin bu durumdan kurtulamayacağından çok korkuyorum.

Onsuz dünyada yalnız kalırsak nasıl hayatta kalacağız? Beni onun kadar tanıyan kimse yok. Kesinlikle babam da yok, bu işin sorumlusu o.

İşte söyledim. Sadece kendi kendime söyledim ama bunu düşünen tek kişi ben olamam.

Gözlerim yaşlarla dolu bir şekilde Connor'dan babama döndüm; babam da yarı komada gibiydi. Şok geçirmişti.

Tanrım, o asla annemizin bizim için olduğu gibi olamaz. Hiç evde değil ve dürüst olmak gerekirse, bizimle ilgilendiğini bile sanmıyorum. Benim için tamamen yabancı biri ve özellikle gündüz vakti, sürekli isteyken annemi neden Peggy's Cove'a götürdüğünü anlamıyorum.

Şu an ondan nefret ediyorum!

Ama her zaman böyle değildi. Küçükken, gerçek bir baba gibiydi. Çocukluğuma dair güzel anılarım var; mesela işten eve geldiğinde beni omuzlarına atıp, eşek gibi anırarak evin içinde koşturması gibi. Ayrıca Noel sabahları Connor ve benimle oynadığını, oyuncaklarımızı bir araya getirdiğini ve bizi kızakla kaydırıldığını da hatırlıyorum.

Ne zaman iyi bir baba olmaktan çıktığından emin değilim. Çok kademeli bir süreçti.

Aman Tanrım, ağlamayı durduramıyorum. Şu an gerçekten bir babaya ihtiyacım var.

Saat neredeyse on. Becky saatlerdir bekleme odasında, biz de sırayla içeri girip annemizi ziyaret ettik, bu da her birimize tuvalete gitmek veya kafeteryadan bir şeyler almak gibi molalar verme şansı verdi. Gerçi ben bir paket cips dışında pek bir şey yiyemedim.

Şu anda sadece ben, Connor ve babam varız.

Hemşireler gelip giderken, hepimizin bu odada bir arada oturup birbirimizle neredeyse hiç konuşmaması şaşırtıcı. Konuşursak da, fısıltılarla konuşuyoruz. Ya annemizin elini tutuyoruz, alnını okşuyoruz ya da onu izlemek için duvara yaslanmış bireysel sandalyelerimize çekiliyoruz. Ses çıkaran makinelere bakıyoruz ve solunum cihazının o ürkütücü tıkırtısını, ardından gelen nefes verme valfinin sesini dinliyoruz.

Telefonumu kontrol ediyorum ve bana iyi dileklerini ve dualarını gönderen arkadaşlarımdan ve ailemden gelen mesajlara cevap veriyorum.

Çoğunlukla Jeff ile iletişim halindeyim; o da hastaneye gelip benimle oturmayı teklif etti. Bu süreçte harika davrandı ve annemle tanışma fırsatı bulduğu için minnettarım. Yaşadığım her şeyi anladığını hissediyorum.

Sonunda telefonumu kucağıma koydum ve başımı kaldırdım. Connor göz göze geldik ve başını sallayarak yoğun bakım ünitesinin dışında buluşmamızı işaret etti. Başımı salladım ve ayağa kalktım.

"Yürüyüşe çıkacağız," dedim babama.

"Elbette," diye yanıtlıyor.

Annemin alnından öptüm ve kulağına fısıldadım, "Connor ve ben hemen geri döneceğiz. Biraz daha sabret, olur mu?"

Doğrulup birkaç saniye ona baktım. Uzun, koyu saçları dağınık, yastığın her tarafına yayılmıştı ve ağzındaki solunum tüpü tüm işi yaparak onu hayatta tutuyordu. Çok uzakta gibi görünüyordu.

O nerede?

Onu yalnız bırakmaktan korkuyorum ama Connor bekliyor, bu yüzden annemin durumunun stabil olduğunu kendime hatırlatıyorum. Son yedi saattir hiçbir şey değişmedi.

Odayı terk edip yoğun bakım ünitesinden çıktım ve Connor'ı dış koridorda mesajlaşırken buldum. "Neler oluyor?" diye sordum.

Ekranını kaldırıyor. "Bunu görmediniz mi?"

Yaklaştığımda videoyu yeniden başlattı. Yerel akşam haberlerinden bir kesit, annemin kazası ve onu kurtaran iki adamla yapılan bir röportaj. Peggy's Cove'daki seyir platformunda duruyorlar ve arka planda okyanusun şiddeti artıyor. Adamlardan biri uzun boylu ve kısa saçlı, diğeri ise kısa boylu, tıknaz ve gri yün bere takmış, gözlüklü biri.

"Onu suda gördük," diyor uzun boylu olan. "Sonra suya daldı ve biz de yüzeye çıkmasını umarak izlemeye devam ettik. Sonra dev bir dalga kayalara çarptı ve o da fırlayıp çıktı!" Elleriyle çılgınca hareketler yaparak deniz fenerine doğru işaret ediyor. "Tam oraya düştü. Dalga geri

çekildiğinde, aşağı atlayıp onu kuru kayalara sürüklemek için zamanımız oldu. Nabzını kontrol ettik ama nefes almıyordu, bu yüzden suni solunum yapmaya başladık.”

“Bunu yapmayı nereden öğrendin?”

"İkimiz de itfaiyeci olmak için eğitim alıyoruz."

"Bu, kadın için bugün şanslı bir durum," diye yanıtlıyor muhabir.

“Kesinlikle. Ve Sou’Wester'dan gelen adam emekli bir denizciydi, bu yüzden sanırım şanslı yıldızı parlıyordu.”

Arkalarından bir dalga daha patlak verdi. Muhabir, "Peki ya kocası?" diye sordu. "Size inanılmaz derecede minnettar olmalıydı."

Şapkalı, kısa boylu adam omuz silkerek, "Sanırım şoktaydı. Onu sudan çıkardığımızda orada değildi. Nereye gittiğinden emin değilim ama geride durup işimizi yapmamıza izin verdi." dedi.

Muhabir başını salladı. "Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim. Sizler birer kahramansınız. Umarım bunun farkındasınızdır."

Uzun boylu olan, "Biz de herkesin yapacağı şeyi yaptık," diye yanıtlıyor.

Connor telefonundaki videoyu silmek için elini kaydırды ve bana baktı. "Babamız hariç. O sadece uzaktan izledi."

Midem bulanmaya başladı, bu yüzden bir sandalyeye geçip oturdum. "Onu korkak gibi gösterdiler ama o yardım çağırmaya gitti."

Connor yanımdaki sandalyeye oturuyor. "Evet, biliyoruz ama TikTok son zamanlarda çok popüler oldu." Sayfayı kaydırmaya başlıyor. "Şuna bakın. İnsanlar onu ünlü bir şef olarak tanıyor, bu yüzden herkes onun kadını itmiş olabileceğini söylüyor."

Şok içinde geriye doğru sendeledim. "Ne?"

Connor okumaya devam ediyor. "Bir kişi restorandaki elektrik yangını hakkında bir paylaşım yaptı ve şimdi herkes onun bunu reklam için yaptığından ve annesinin hayat sigortasını istediğinden bahsediyor."

İnanmaz bir yüz ifadesiyle eğilip telefonuna baktım. "Şaka yapıyorsun herhalde."

"Hayır, bakın, her yerde var."

Telefonunu bana uzatıyor ve ben de X'te #PeggysCoveMurder etiketiyle açılmış uzun bir ileti dizisini inceliyorum.

“Bu olamaz.” Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim.

"Öyle," diye yanıtlıyor Connor. "Ve babamın bundan haberi yok."

Ona şöyle bir baktım. "Bundan o kadar emin olma. Son bir saattir sürekli telefonuyla meşgul. Neredeyse hiç başını kaldırmadı."

Connor'ın gözleri kan çanağı gibiydi, yüzünde endişe dolu bir ifade vardı. "Ama bunu yapmış olması imkansız, değil mi? İnanmıyorsun, değil mi?"

"Elbette hayır! Son zamanlarda en iyi baba değildi ama bu, annemi öldürmeye çalıştığı anlamına gelmez. Bu delilik!"

"Ama ne oldu?" diye soruyor Connor. "Neden kayalıklardan sürüklendi? Her zaman çok dikkatliydi. Ve neden fırtınadan sonra, dalgalar bu kadar tehlikeliyken onu oraya götürdü? Hiçbir zaman işten izin almaz. Benim maçlarım için bile!"

Connor öfkeli, ben de öyleyim. Annem morluklar içinde, kanlar içinde ve komada. Onu bugün neredeyse kaybettik. Hâlâ kaybedebiliriz.

Duygularım altüst oldu ve gözyaşlarıma hakim olamadım. Connor kolunu bana doladı ve ben de ona sıkıca sarıldım.

Annemin odasına döndüğümde, kalp monitörünün bip sesini ve solunum cihazının annemin ciğerlerine hava pompalama sesini duyuyorum.

Becky'ye mesaj attım: Haberleri gördün mü?

O da anında "Evet" diye yanıtlıyor.

İnsanlar babam hakkında korkunç şeyler söylüyorlar.
#PeggysCoveCinayeti

Becky şöyle yanıtlıyor: Ben de gördüm ama kafana takma. İnsanların çok fazla boş zamanı var. Sadece eğlence arıyorlar. Geçer gider.

Umarım.

Gökyüzünde üç noktanın havada süzüldüğünü görüyorum, sonra Becky tekrar mesaj atıyor.

Başını dik tut, tamam mı? Ben senin ve Connor'ın yanıdayım.
Annen için güçlü kalmalıyız.

Elimden gelenin en iyisini yapacağım.

Telefonumu kenara koydum ve hemşire içeri girince başımı kaldırdım. Annemin yaşlarında, lacivert üniforma giymiş ince yapılı bir kadındı.

“Belki hepiniz eve gidip biraz uyumayı düşünmelisiniz,” diye öneriyor. “Dinlenmeniz önemli. Ona iyi bakacağız ve herhangi bir değişiklik olursa sizi arayacağız.”

“Ya uyanırsa?” diye soruyorum. “O an için burada olmak istiyoruz.”

Hemşire hepimize güven verici bir şekilde konuştu: “Onu bütün gece yakından takip edeceğiz ve söz veriyorum, durumunda herhangi bir değişiklik, herhangi bir iyileşme olursa sizi hemen arayacağız.”

Babamın ne düşündüğünü merak ederek ona döndüm.

“Muhtemelen haklı,” diyor. “Biraz dinlenmeliyiz çünkü eğer hepimiz bitkin olursak önümüzdeki birkaç gün annemize hiçbir faydamız olmaz.”

Ona inanmazlıkla bakıyorum. “Baba, ciddi misin? Bugün neredeyse boğuluyordu.” Gözümün ucuyla hemşirenin odadan çıktığını fark ediyorum. “Onunla kalmak istemiyor musun?”

Başının arkasını kaşıdı. “Elbette uyumam gerekiyor, ama hepimizin bir noktada uyuması lazım. Aksi takdirde işlevimizi yerine getiremeyiz ve eğer annem uyanırsa, güçlü olmamız gerekecek.” Kapıya doğru işaret etti. “Hemşire de bir şey olursa arayacağını söyledi.”

Acaba umursuyor mu, yoksa her şey sahte mi diye merak ediyorum, çünkü geçen hafta annemle ben polis karakolundayken ya da Connor turnuvada gol atarken hiç umursamamıştı.

Babam, sandalyenin arkasına asılı olan ceketine uzandı. “Hadi eve gidelim. Sabah ilk iş olarak geri döneriz.”

O, annemin alnından öpmek için hareket ederken, Connor ile ben birbirimize baktık ve eşyalarımızı topladık.

Birkaç dakika sonra, onu yoğun bakım ünitesinden çıkarken takip ediyoruz. Kapı arkasından kapanıyor ve duvardaki dezenfektanı kullanarak ellerini dezenfekte ediyor. “İyi misiniz?”

“Beklenebileceği kadar iyi,” diye yanıtlıyorum, içimde bir burukluk hissederek.

“Aç mısın?” diye soruyor.

“Her zaman,” diyor Connor.

Baba kolunu Connor’ın omuzlarına doladı. “Ben de. Eve dönerken bir de dışarıdan yemek alalım.”

"Five Guys mı?" diye soruyor Connor.

Babamın fast food hayranı olmadığını söylemek yetersiz kalır, ama bu akşam hiçbir yargıda bulunmuyor. "Tabii ki."

Asansöre doğru yürüyoruz ve o aşağı düğmesine basıyor. Beklerken ona çok dikkatli bakmamaya çalışıyorum ama bu kolay değil. Annemi Peggy's Cove'a götürdüğü için ona hâlâ çok kızgınım. İnsanların dediği gibi onu itmemiş olabilir ama başına gelenler yine de onun suçu ve eğer annem kurtulamazsa, onu asla affedebileceğimden emin değilim.

Babam direksiyonun başında, ben de ön koltukta onunla birlikte oturuyorum. Connor arkada oturmuş, hamburgerini ve patates kızartmasını afiyetle yiyor. Benim hala iştahım yok, bu yüzden paket sipariş vermedim, ama şaşırtıcı bir şekilde babam kendine bir hamburger ve patates kızartması aldı. Sanırım herkesin bir şeyler yemesi gerekiyor.

"Bu akşam restoranda seni özlemişler mi?" diye sordum ona.

Gözlerini yoldan ayırmıyor. "Eminim öyle yapmışlardır."

Ona dikkatlice bakıyorum ve kin dolu bir laf sokmaktan kendimi alamıyorum. "Martina sensiz ne halde olmuştur. Nasıl başa çıkacak acaba?"

Bana şöyle bir baktı ve kaşlarını çatı. "Gayet iyi idare eder. Herkes neler olup bittiğini biliyor. Neden orada olamayacağımı anlıyorlar."

Harika bir karşılık, diye düşündüm kendi kendime. Mükemmel bir savuşturma.

Yorgunluktan bitkin düşmüş bir halde başımı cama yaslayıp geçerken evlere bakıyorum. Martina hakkında şu an söyleyebileceğim o kadar çok nefret dolu şey var ki—İtalyan aksanıyla konuşan, ona küçük kalp emojileriyle mesaj atan o güzel Martina. Annemin bunu hiç fark edip etmediğini merak ediyorum.

Ama sonra aklıma sosyal medyada babamı korkaklıkla ve cinayetle suçlayan tüm nefret dolu insanlar geliyor. Bu gece yeterince nefret söylemine maruz kaldı, bu yüzden dilimi ısırmaya karar veriyorum.

Ve hâlâ onun anneme zarar vermeye kalkışacağına inanmıyorum.

Ya da belki de artık onunla konuşmak ya da duygularımı ona açmak istemiyorum. Kesinlikle Martina hakkında konuşmak istemiyorum. Sadece sessiz kalıp kızgın kalmak istiyorum.

Eve varır varmaz Oscar bizi kapıda coşkuyla karşıladı, kuyruğunu salladı, burnunu sürttü. Arka ayakları üzerinde doğrulup uyluklarımızı patileriyle dürterek sevgi arayışına girdi. Connor ve ben diz çöktük ve ona büyük bir ilgi gösterdik. Sırtını okşadık ve kulaklarının arkasını kaşıdık.

İkimizin de tam olarak ihtiyacı olan şey bu: Sıkıntılarımızdan birkaç saniyeliğine de olsa uzaklaşmamızı sağlayan bu küçük neşe paketi.

“Dışarı çıkıp çişini yapmak ister misin?” diye soruyorum ve Oscar arka kapıya doğru fırlıyor. Aile odasının halısında kayarak duruyor, kendi etrafında dönüyor ve ben sırt çantamı çıkarırken etrafta zıplayıp duruyor.

"Geliyorum, geliyorum," diyerek onu odanın karşısına doğru yönlendiriyorum.

Kısa bir süre sonra Oscar'la birlikte içeri geri döndüm. Babam mutfak tezgahında hamburgeri ve patates kızartmasıyla oturmuş, telefonunda geziniyordu.

Onunla gün hakkında konuşacak duygusal enerjim yok, ya da internette ne tür korkunç şeyler okuduğunu anlatamıyorum, bu yüzden sadece iyi geceler deyip odama çekiliyorum.

Oscar peşimizden geliyor. Odaya girer girmez kapıyı arkamızdan kapatıyorum. "Ne berbat bir gün."

Yatağıma atlıyor.

Birkaç saniye onu izledim, sonra yatağın kenarına oturmak için hareket ettim. Tüylü küçük çenesini bacağıma koydu ve kalbimi eriten tatlı kahverengi köpek yavrusu gözleriyle bana baktı. Ama yumuşak başını okşarken, annemin yoğun bakımında, yalnız başına, boğazında plastik bir tüp ve onu hayatta tutan bir solunum cihazıyla yattığı düşüncesiyle midem bulanmaya başladı.

Ya bir daha geri dönmezse? Beni onun gibi seven kimse yok. Kime güveneceğim?

Sanırım Becky. O benim teyzem gibi.

Ama aynı şey değil.

Annem vasiyetinde Becky'yi vasiyetçimiz olarak atamış mıydı diye birden merak ettim. Eğer atadıysa, babam hayatta olsa bile Becky bize

bakabilir miydi?

Annemin vasiyeti var mı acaba?

Saate baktım. Geç olmuştu. şimdi Becky'ye mesaj atmamalıydım ama sabah ona mesaj atıp annemle böyle bir şey konuşup konuşmadıklarını sormaya karar verdim.

Ne kadar berbat bir konuşma. Bunu neden düşünüyorum ki? En kötüsünü hayal etmeyi bırakmalıyım.

Sabah saat dörtte uyandım, evde bir hayaletin inlemesi yüzünden kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Yatakta doğrudum.

Oscar uyanık, halının üzerinde, kapının altından kokluyor. Koridora çıkmak için can atıyor, bu da beni korkutuyor.

Kendime gelmem birkaç saniye sürüyor, sonra bunun bir hayalet olmadığını anlıyorum. Biri ağlıyor. Bu Connor.

Yorganı kenara attım, yataktan fırladım ve kapıyı açtım. Oscar dışarı fırladı ve ben de kardeşimin bu korkunç deneyimi atlatmasına yardım etmek için acele ettim. Ama odasına vardığımda ve kapıyı açtığımda ışıklar kapalıydı. Derin bir uykuya dalmıştı.

Kafam karışmış bir halde, onu uyandırmamaya dikkat ederek odadan geri çekildim ve kapıyı arkamdan yavaşça kapattım. Sonra Oscar'ı, kapalı kapının altından koklayarak, anne babamın yatak odasının dışında otururken gördüm.

Annesinin içeride olduğunu mu düşünüyor? Onu zlyor mu?

Sonra beni uyandıran şeyi, inleyen hayaleti hatırladım ve bunun babam olduğunu, ağladığını fark ettim.

Ev şimdi çok sessiz, ne yapacağımı bilemiyorum. Onu rahat bırakmalı mıyım? Mahremiyetine saygı göstermeli miyim?

O yetişkin bir adam ve biz de pek yakın değiliz. Kapısını alıp onu kontrol etsem garip olur mu? Uyanık olduğumu biliyor mu acaba? En azından Oscar'ın kapısının altından çıkardığı yüksek sesli koklama sesini duyuyordur.

Hiç beklemeden, kapı yavaşça gıcırdadı. Oscar'ın kuyruğu sallandı ve yukarı baktı.

Babam fısıldayarak, “Burada ne yapıyorsun evlat? Amanda'nın odasında uyuman gerekiyordu.” dedi. Sonra dışarı baktı ve beni koridorda

ayakta dururken gördü. Yanaklarım kızardı.

"Sıra sende," diyor baba.

"Evet."

"İyi misin?"

"Pek sayılmaz." Geceleyin uluyan bir ruh sandığım şey beni sarsmıştı.
"Peki ya sen?"

"Pek iyi değil. Uyuyamıyorum. Tarçınlı tost ister misin?"

Anaokulu yıllarımda en çok sevdiğim atıştırma malından bahsedilince kalbim sıkışıyor. Çok uzun zaman önce artık o kadar sevmiyorum ama şu an en büyük teselli kaynağım ve birden canım çekti.

"Bu mükemmel olurdu."

Babam merdivenlere doğru önden gidiyor, Oscar da ilk önce aşağı inmek için önden koşuyor.

"Akşam yemeğini ona veren oldu mu?" diye soruyor babam ve ben de unuttuğumu fark ediyorum.

"Sanmıyorum. Açlıktan ölüyor olmalı."

Mutfaka ulaştık. "Annem onun yemeğini nerede saklıyor biliyor musun?" diye sordu babam.

"Elbette. Sen de öyle düşünmüyor musun?" Bu da, kiler kapağını açıp mama torbasına uzanırken pişman olamayacağım başka bir iğneleyici söz.

"Sanırım bunu hak ettim," diyor babam. "Son zamanlarda pek ortalarda görünmedim."

Verebileceğim bir düzine iğneleyici cevap var ve öfkeyle karşılık verme isteğim olsa da, bu dürtüye direniyorum. Hepimiz şu anda cehennemden geçiyoruz ve kavga etmek istemiyorum, özellikle de en sevdiğim tost için mükemmel tarçın ve şeker karışımını hazırlarken.

Ben Oscar'ın mama kabına mama koyarken, babam iki dilim ekmeği tost makinesine atıp kolu aşağı itiyor. Ardından buzdolabından sütü çıkarıyor.

"Annenizin burada sizinle ilgilenmek için elinden gelen her şeyi yaptığını uzun zamandır biliyorum," diyor. "Ve ben ona bir torba taş kadar bile yardımcı olamadım."

Mutfak adasının yanındaki tabureye oturuyorum ve hiçbir şey söylemiyorum.

Babamın sesi titreyerek, "Bunun olmasından ben sorumluyum," diyor.
"Ben sorumluyum."

İnternette okuduğum her şeyden sonra, ondan gelen bu itiraf beni derinden yaraladı. Özellikle çenesi titrediğinde, rahatsızlıktan irkildim. Babamın daha önce hiç ağladığını görmemiştim ve ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum. Bu yüzden orada bir yumru gibi, konuşamaz halde oturdum.

Babam kendine gelmek için çabaladı ve sütü döktü, ama beni daha önce uyandıran o acı dolu sesi unutamıyorum. Derin, saf bir ıstırap sesiydi.

Dolaba doğru gidip tereyağı tabağını ve iki tabağı indiriyor. Tostlar yukarı fırlıyor ve ben de onun her iki dilime de bolca tereyağı sürmesini ve bir çay kaşığıyla dikkatlice tarçın ve şeker serpmesini izliyorum. Sıcak tereyağında eriyor ve ağzım sulanıyor. Sonra her dilimi üçgen şeklinde kesiyor.

Yanımda tabureye oturuyor ama konuşmuyoruz. Ekmeklerimizi alıp aynı anda ısıırıyoruz.

Bu korkunç günün tehdidine rağmen, dilimdeki tat beni güvende ve sevildiğimi hissettiğim, keder veya kayıp hakkında hiçbir şey bilmediğim mutlu çocukluğuma götürüyor. Annem benim güneş ışığımdı ve babam ayaklarımın altındaki sağlam zemindi.

Ama o günler çoktan geride kaldı. Tostumu bitirip ona baktım. Dirsekleri mutfak tezgahına yaslanmış, elleri kenetlenmiş ve gözleri kapalıydı.

"Dua mı ediyorsunuz?" diye şaşkınlıkla sordum.

"Evet. Annen için dua ediyorum. Ve kendim için de."

Kafam karıştı. "Neden kendin için?"

"Özür diliyorum."

Verdiği cevap karşısında şok oldum ve tüm uzuvlarım uyuştı. Tam olarak ne için affedilmesi gerekiyor? Kötü bir baba olduğu için mi? Yoksa annemi incittiği için mi?

Baba burnunun köprüsünü sıktı. "İnsanların sosyal medyada neler paylaştığını okudun mu?"

"Evet."

"Peki, annen şu an burada oturuyor olsaydı sence ne derdi?"

Bunu birkaç saniye boyunca düşünceli bir şekilde değerlendiriyorum. "Sana nefret edenleri görmezden gelmeni söylerdi. Sonra, eğer biri sınırı aşarsa, seni karakola götürüp şikayette bulunmanı sağlardı."

Bunu başıyla onaylayarak şöyle dedi: "Haklısın. Tam da onun yapacağı şey buydu." Sütünden bir yudum aldı ve bardağı yerine koydu. "O

zorbalık durumunda sana yardımcı olamadığım için üzgünüm."

Omuz silktim. "Sorun değil. Annem halletti ve her şey yoluna girdi." Ayaklarımın dibinde yerde kıvrılmış yatan Oscar'a baktım.

Baba, sohbeti devam ettirmek için çaba gösteriyor. "Jeff'in iyi bir adam olduğunu söyledi. Bir ara onunla tanışmak, kendim değerlendirmek isterim. En sevdiğim kızım için yeterince iyi olup olmadığını görmek isterim."

Bana yaranmak için çok fazla çabalıyor ama ben bu iltifatlara kanmıyorum. Tabağımda kalan tarçın ve şekerin üzerinde parmağımı gezdirip yalıyorum. "Fikrini söyleyebilirsin, ben de değerlendiririm."

Babam bir an profilime bakıyor. "Senin güçlü bir kadın olacağını hep biliyordum. Daha küçük bir çocukken bile kendi iraden vardı. Sana 'Demir Kadın' derdik."

Yukarı baktım. "Öyle mi? Bunu hiç bilmiyordum."

Arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Bunu asla sizin önünüzde söylemedik."

"Anladım. Şimdi iltifat gibi geliyor ama o zamanlar muhtemelen hakaret gibiydi çünkü cep telefonu alma konusunda ısrarcı olmamdan nefret ediyordun."

"İstedğini elde edene kadar 'hayır' cevabını kabul etmezdin," diye onaylıyor.

Sütümü almak için uzanıyorum. "Belki de seni dinlemeliydim, çünkü o telefon bazen bir lanet oldu. Instagram, 'beğeniler' ve aptal algoritmalar diye bir şeyin olmadığı doksanlarda büyümek ne güzel olmalıydı." Sütümden bir yudum alıyorum.

"Bugün cehennem gibi bir gündü," diyor, "ama en azından seninle konuşmak iyi geldi."

Kollarını açıyor ve eskiden yaptığı gibi bana sarılmasına izin veriyorum, ama bu garip ve rahatsız edici. Anneme bugün olanları bir türlü unutamıyorum ve babamın beni ve Connor'ı o aptal restoranının önüne koyacağına asla güvenmiyorum.

Arkama yaslandım ve hâlâ taburemin altında kıvrılmış duran Oscar'a baktım. "Sanırım biraz uyumalıyız," dedim.

Babam kalkıp tabakları topluyor, bulaşık makinesine götürüyor ve alt rafa yerleştiriyor.

"Hadi ama Oscar," dedim. "Hadi yatağa geri dönelim."

Doğrulup gerindi ve ben merdivenlere doğru ilerlerken beni takip etti. Merdivenlerin dibinde durup babama döndüm. "Sabah saat kaçta hastaneye

gitmeliyiz?"

"Kalktığımız anda," diye yanıtlıyor.

Bu çok belirsiz bir cevap ve işe yaramayacak. Belli ki babam, Connor'ın izin verirse öğlene kadar uyuyacağından habersiz.

"Alarmımı sekize kurup Connor'ı uyandıracağım."

Babamın buralardaki hiçbir şeyden pek haberi olmaması beni sinir ediyor.

Alarmım çaldığında, sanki daha yeni başımı yastığa koymuşum gibi hissediyorum. Yorgun bir şekilde uyanıyorum ve erteleme düğmesine basıyorum, ama dünkü olaylar üzerime bir balyoz gibi çöktüğü için tekrar uyuyamıyorum.

Annem... Peggy Koyu'ndaki kayalıklardan sürüklendi. Hastanede, komada ve herkes babamın onu ittiğini düşünüyor.

Keşke hepsi sadece kötü bir rüya olsaydı, ama gerçek ve bugün bu uyanık kabusun ilk tam günü.

En azından hemşire gece aramadı. Haber olmaması iyi haberdır, diye kendi kendime söylüyorum.

Yatakta dönüp telefonuma uzandım ve Becky'nin bana sabah 7:40'ta mesaj attığını gördüm.

Günaydın tatlım. Umarım iyi uyumuşsundur. Hastanede olduğun süre boyunca en sevdiğin tavuklu acı biberli yemeği pişirip buzdolabına koyacağım. Garajdan kendim girebilirim. Eve geldiğinde ısıtabilirsin.

Annenizi ziyaret etmek için hastaneye de gelmek isterim. Sadece ikimiz arasında kalsın, bu durum bana kardeşimi ve neredeyse en iyi arkadaşımı kaybettiğim günü hatırlattığı için çok zorlanıyorum. Anneniz o zamanlar uzun süre hastanede kalmıştı ama hayatta kalmıştı ve hatırlamaya çalıştığım şey de bu—ne kadar güçlü bir savaşçıydı ve hala da öyle. <3 Eğer sakıncası yoksa, size biraz dinlenme fırsatı vermek için öğle yemeğinde yoğun bakım ünitesine gelebilirim.

Umarım dün gece evde her şey yolunda gitmiştir. Sosyal medyadaki tüm yorumları okudum ve bu hiçbiriniz için kolay olmasa gerek. Konuşmak isterseniz beni arayın. Her zaman yanınızdayım. <3

Becky mesajları yirmi dakika önce gönderdi, bu yüzden mesajlaşmak yerine onu aramaya karar verdim çünkü konuşmak istiyorum. Ona gece yarısı uyandığımda babamın ağladığını duyduğumu anlatmak istiyorum.

Arama düğmesine basıyorum ve Becky ikinci zil çalmadan önce cevap veriyor.

"Merhaba?"

"Merhaba," diye yanıtlıyorum. "Yeni uyandım. Kardeşinle ilgili mesajını okudum ve bunu düşünmemiştim. Özür dilerim."

"Sorun yok evlat. Bu hepimiz için zor bir durum."

"Evet. Bir tencere acılı güveç harika olurdu," diye ekliyorum. "Çok nazıksınız."

İçini çekti. "Bu bir iyilik değil. Meşgul kalmalıyım yoksa aklımı kaybederim. Hastaneden henüz bir haber almadığınızı varsayıyorum?"

"Hiçbir şey." Öne doğru eğilip, ayaklarımın dibinde yatakta uzanmış olan Oscar'ı okşadım.

"Peki, bu sabah işler nasıl gidiyor?" diye soruyor Becky. "Sosyal medyada yaşanan son patlamanın ardından?"

"Aman Tanrım." Elimle alnımı kavradım. "Lütfen daha da kötüleştiğini söylemeyin."

"Daha kötü değil. Sadece miktarı daha fazla. Baban gördü mü?"

"Evet." Yatağımdan kalkıyorum. "Ve sanırım bunu iyi karşılamıyor. Gece yarısı bir sesle uyandım..." Becky'ye nasıl anlatacağımı bilemediğim için duraksıyorum. Babamın mahremiyetine ihanet gibi geliyor ama gerçekten konuşacak birine ihtiyacım var ve her zamanki sırdaşım olan annem burada değil. "Korkunç bir inilti çıkardı," diyorum ona. "Çok kötüydü... sanki biri onu ikiye bölmüş gibi."

Duraksıyor. "Çok üzgünüm. Sizin onu duyduğunuzu biliyor mu?"

"Evet, sanırım öyle. Oscar kapısında kokluyordu, bu yüzden babam dışarı çıktı ve beni koridorda dururken gördü. Aşağı indik ve konuştuk. Babam bize tarçınlı tost yaptı."

"Gerçekten mi?" Sesi şüpheci geliyor. "Hâlâ bunu hatırlıyor."

“Evet. Aslında güzeldi. Sanki eski babamı geri kazanmış gibiydim, ama yine de...” Tam olarak ne söylemek istediğimden emin olmadığım için konuşmayı kesiyorum.

"Bu düşünceni tamamlayabilir misin?" diye soruyor Becky nazikçe.

Hastaneye giderken ne giyeceğimi seçmek için dolabıma yöneliyorum. "Ona çok kızgınım. Kızgınlıktan da öte, sadece restoranı açtığından beri ortada olmayan bir baba olduğu için değil. Annemin her şeyi kendi başına halletmesine neden olduğu için ona kızgınım. Ve işin tuzu biberi de, fırtınadan sonra onu Peggy's Cove'a götürüp dalgalara çok yaklaşmasına izin vermesi. Bunun başına gelmesinin sorumlusu o. Orada asla olmamalıydı."

Becky bana biraz zaman veriyor, sonra sakince konuşuyor: "Bunu ona ilettin mi?"

Siyah balıkçı yaka kazağımı bulup dolabın üst rafından alıyorum ve en rahat mavi kot pantolonumu giyiyorum. "Evet, her şey için kendini kötü hissettiğini ve iyi bir baba olmadığını bildiğini söyledi."

"Bu da bir ilerleme, değil mi?"

“Sanırım öyle. Ama anneme olanları görmezden gelmek zor. Hatta bana sorumluluğun kendisinde olduğunu bile itiraf etti.”

Becky cevap vermekte çok gecikti. "Affedersiniz?"

Pijamamın üstünü çıkarıp yatağa fırlattım. “Bunun olmasının kendi hatası olduğunu söyledi. Belli ki suçluluk duyuyor, ama ben memnunum. Böyle hissetmeyi hak ediyor.” Kazakımı başımdan geçirerek giydim. “Sonra orada oturup af dilediğini söyledi. Belki Tanrı onu affedebilir, ama anneme bir şey olursa—eğer uyanmazsa—ben affedebileceğimi sanmıyorum.” Dün geceki konuşmamızı hatırlamak için birkaç saniye durdum. “Ama o benim babam. Connor ve ben onsuz yetim kalırdık. Bize bakmak onun sorumluluğunda olacak.” Ağzımdan çıkan sonraki kelimeler düşmanlıkla doluydu. “Annem olmadan nasıl başa çıkacağımızı göreceğiz. Ona daha çok değer vermeliydi.”

"Öyle konuşma," diyor Becky kararlı bir şekilde. "Uyanacak."

Kot pantolonumun düğmelerini ilikleyip temiz bir çift çorap bulmak için çekmeceme yöneldim. "Umarım öyledir."

Duşun sesi babamın uyandığını gösteriyor, bu yüzden Becky'ye gitmem gerektiğini söylüyorum.

"Hastaneye vardığınızda bana mesaj atın," diyor, "ve durumunun nasıl olduğunu bildirin."

“Yapacağım.”

Telefon görüşmesini sonlandırıyoruz ve ben de yatağa dönüp bir anlığına Oscar'la sarılıyorum ve bu korkunç günle başa çıkmak için güç topluyorum.

Hastaneye giderken arabada, kahvaltıda kardeşimin endişelerinden etkilendim ve sosyal medyanın, özellikle de Oblique'in Facebook sayfasındaki yüzlerce yorumun cazibesine kapıldım.

Annemin Peggy's Cove'daki yaşadığı olayın viral hale gelmesi beni şok etti. Bu sabah itibariyle, "Peggy's Cove Cinayeti" adında yepyeni bir grup kuruldu. Şu ana kadar 350 yorum var ve bunların bazıları orada bulunan ve anne babamın tartıştığını gören kişilerden geliyor.

Anlattıklarına bakılırsa, sanki babam onu dövecekmiş gibi, gergin bir tartışma yaşanıyormuş gibi geliyor. Okuduğum her şeye, özellikle de böyle şeylere inanmamaya çalışıyorum çünkü tanıdığım baba böyle biri değil. Ama yine de beni korkutuyor çünkü... ya babamı gerçekten tanı mıyordum?

Diğer yorumlarda ise başsağlığı dilekleri, düşünceler ve dualar yer alıyor.

Her şeye şöyle bir göz attığımda, durumun evet ya da hayır şeklinde bir tartışmaya dönüştüğünü görüyorum. Yaptı mı yapmadı mı? Yorum yapanların yarısı suçlu olduğunu düşünürken, diğer yarısı bunun saçma bir komplo teorisi olduğunu ve ailemizin mahremiyete hakkı olduğunu düşünüyor.

Okuyacağım tüm bu yorumlar yüzünden hastaneye gidiş yolu bir milisaniye gibi geçti. Telefonumdan başımı kaldırdığımda, hastaneye vardığımızı ve babamın bir park yerine girdiğini fark ettim.

Telefonumu hemen kenara koydum ama midem endişeden yanmaya devam ediyor. Fiziksel olarak acı veriyor, sanki mide asidi kaynıyor gibi. Bunların hepsi dayanılmaz. Yoğurt falan yemem lazım.

Babam arabayı durdurup emniyet kemerini çözdü. Gözlerim, tıpkı iki pinpon topu gibi, kocaman açılmış bir şekilde onu izlerken, az önce o berbat Facebook sayfasında okuduklarımı düşünüyordum.

Yoğun bakımda, annemin durumunun hala kritik olduğunu ve bu sabah tansiyonunun düştüğünü öğreniyoruz. Ona bilgisayarlı tomografi (BT) çektiler ve bu taramada beyninin etrafında şişlikle birlikte bir miktar kanama olduğu görüldü. Doktor, bunun boğulma ve oksijensiz kalma nedeniyle değil, kayalara çarptığında aldığı kafa kırığının bir sonucu olduğunu açıklıyor.

Bu haber beni yıktı. Gözlerimden yaşlar boşandı ve Connor'a döndüm, o da beni kollarına aldı.

Babam sırtımı okşayarak, "Her şey yoluna girecek," diyor. "En iyi bakımı alıyor."

Dr. Malik, "Bu tamamen umutsuz bir durum değil," diye ekliyor.

Bunun üzerine gözlerimi sildim ve ona döndüm.

"Bu sabah onu ameliyathaneye alıp basıncı azaltacağız ve nasıl tepki verdiğini göreceğiz."

"Bunu yaptıktan sonra uyanma ihtimali var mı?" diye soruyorum.

"Kesin bir şey söyleyemem. Sadece onun emin ellerde olduğunu bilin. Tüm ekip onun için elimizden gelen her şeyi yapacak."

"Teşekkür ederim," diyor babam.

Omuzlarıma kolunu dolamaya çalıştı ama ben onu iterek annemin odasına doğru yürümeye başladım.

Annem ameliyata hazırlanmak üzere ameliyathaneye götürüldükten birkaç dakika sonra, eşyalarımızı toplayıp kafeteryaya inip beklemeye başladık, ancak odaya bir hemşire girdi. Annemin düzenli hemşirelerinden biri değildi ve oldukça buyurgan bir tavrı vardı.

"Bay Palmer?"

Babam başını kaldırdı. "Evet?"

"Birliğin dışında size ihtiyaç var."

"Ne için?"

Boğazını otoriter bir şekilde temizledi. "Burada sizinle konuşmak isteyen bazı kişiler var."

Babam ceketini giyiyor. Onu izlerken, tedirgin olduğunu hissediyorum.

Annemin başına gelenlerden ve ardından tüm ailemize yönelik sosyal medyada yapılan nefret dolu yorumlardan sonra, ben de aynı şeyi

hissediyorum. Sanki evren bize kin besliyor. Sırada ne var? Düşünmek bile beni korkutuyor. Kötü şeyler üzer üzer gelir derler.

Annemin odasından çıkıyoruz; hastane yatağını dışarı çekip onu ameliyat katına götürdüklerinden beri oda ürkütücü derecede boş görünüyor.

Hemşire odasının yanından geçerken ve paspas iten bir temizlik görevlisinin yanından yürürken, herkesin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissediyorum. Paranoyak olduğumu sanmıyorum. Hepsinin telefonlarına yapışmış olduklarından ve babamın suçlu mu yoksa masum mu olduğu hakkında fısıldaştıklarından şüpheleniyorum.

Babam, Connor ve ben, rahatsız bir sessizlik içinde yoğun bakım ünitesinin çift kanatlı kapılarına doğru yürüdük, kapıları iterek içeri girdik ve kendimizi iki adamla yüz yüze bulduk. Biri 1,80 metreden uzun boylu ve gri saçlıydı. Diğeri daha genç görünüyordu. Siyah kışlık ceketler, kumaş pantolonlar ve parmak uçlarında beyaz tuz lekeleri olan botlar giymişlerdi, ancak yoğun bakım ünitesinin kapıları arkamızdan kapanmadan önce rozetlerini gösterdiler.

“Bay Palmer,” diyor gri saçlı adam dostane bir sesle, bu da beni biraz sakinleştiriyor. Ama bu bir soru değil. Babamın kim olduğunu zaten biliyorlar. Bu hiç de şaşırtıcı değil çünkü babam kasabada biraz ünlü biri. Restoranı yerel yaşam tarzı dergilerinin çoğunda yer aldı ve şef kıyafetleriyle çekilmiş fotoğrafı web sitesinin ana sayfasının en üstünde yer alıyor.

“Ben Müfettiş Lawson, bu da Başçavuş LaPierre. RCMP'nin Suç Araştırma Birimindeyiz. Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz...” Gözlerimin içine dosdoğru baktı, sonra Connor'a. “Biliyoruz ki bu hepiniz için zor bir dönem.” Dikkatini babama çevirdi. “Ama eşinize ne olduğunu araştırıyoruz ve size birkaç soru sormak istiyoruz.”

Babam olduğu yerde donakalmış, yüzü bembeyaz olmuş. Konuşmuyor.

Hiç hoş bir görüntü değil, bu yüzden onu dürttüm. “Baba?”

Gözlerime bakıyor. Gözlerinde korku görüyorum ama çabucak toparlanıyor. “Sorularınız varsa cevaplayacağım. Ama umarım bunun sosyal medyada paylaşılanlarla bir ilgisi yoktur.”

Müfettiş Lawson başını eğdi. “Şey—”

Baba sözünü kesiyor. “Bunların hepsi saçmalık, çünkü insanlar telefonlarından dopamin salgılanmasını bekliyorlar. Dün olanlardan

haberleri yok. Orada değillerdi. Dalgaları görmediler ve bu beni çok sinirlendiriyor."

LaPierre başını salladı. "Anlıyorum ve bunu kavradık. Bunu daha önce de gördük. İnsanlar internetteki suçlar konusunda çılgına dönebiliyor, bu yüzden sizinle konuşmak istiyoruz; şüphe uyandıracak herhangi bir nedeni ortadan kaldırmak için. Sonra hepimiz hayatımıza devam edebiliriz."

Derin bir nefes aldım, çünkü içten içe babamın annemi kayalıklardan aşağı ittiğine inanmak istemiyorum ve hapse girmesini de istemiyorum. Elbette, bu durumdan dolayı ona kızgınım, ama Başçavuş LaPierre'in dediği gibi, insanlar internete paylaşım yaparken delirebiliyorlar. Onların peşinden bir girdaba düşmek istemiyorum.

LaPierre, "Bizimle istasyona gelir misiniz?" diye soruyor. "Çocuklarınız burada kalabilir. Sizi daha sonra geri getiririz."

Babam kaşlarını çatı. "Burada benimle konuşamaz mısınız? Şimdi mi?"

"Bunu karakolda yapmamız en iyisi. Her şeyi doğru kaydettiğimizden emin olmamız gerekiyor."

"Aşağı" kelimesiyle tam olarak ne kastettiğinden emin değilim ve tüm bu durum midemi alt üst ediyor. Ya internette okudukları her şeye inanırlarsa? Ya zaten onun suçlu olduğunu, annemi parası için öldürmek üzere Peggy's Cove'a götürdüğünü düşünüyorlarsa?

Babam bana ve Connor'a döndü. "Ben de onlarla gideyim, işi bitireyim bari. Siz burada kalın, annemin ameliyatı bitene kadar bekleyin. Becky'nin de gelmesi gerekiyor, değil mi?"

Başımı hızla salladım. "Evet. Bu sabah evimize biraz acılı yemek getirecekti. Ona mesaj atacağım."

Polis memurları yürümeye başladı ve babam giderken bana göz kırptı. Bizi rahatlatmak istiyordu ama ben tamamen rahatlamış değildim. O anda, her iki ebeveynim de götürülmüştü. Biri beyin ameliyatı için ameliyat odasına götürülürken, diğeri cinayete teşebbüsten sorguya çekilecekti.

Duygusal olarak felç olmuş durumdayım. Ama benden beklentiyle bakan ve liderliği ele almamı bekleyen Connor için kendimi toplamam gerekiyor.

"Hadi biraz yemek yiyelim," diyorum, az önce yaşananları hafife almaya çalışarak.

Sessizce beni asansöre kadar takip ediyor.

Connor ve ben ızgara peynirli sandviçlerimizi ve patates kızartmalarımızı yeni bitirmiştik ki Becky'den bir mesaj aldım.

Hastaneye yeni geldim. Anneniz hâlâ ameliyatta mı?

Baş parmağımla cevap veriyorum: Evet. Kafeteryada bekliyoruz. Babamdan henüz haber yok.

Arabamdan iniyorum. Olduğunuz yerde kalın. Sizi bulacağım.

"Tamam" emojiyle yanıt veriyorum.

Becky kafeteryaya giriyor ve yüzünü görünce rahatlıyorum. Masadan kalkıp ona doğru yürüyorum ve sarılıyoruz. Sonra tekrar ağlamaya başlıyorum. Beni sıkıca tutuyor ve bırakmıyor.

Gözyaşlarımı sildikten sonra yanaklarımı sildim ve onu tekrar masaya götürdüm. Connor ayağa kalkıp ona sarıldı.

"Bu çok kötü," diyor.

"Katılıyorum. Çok zor." Becky çantasını vinil koltuğa fırlattı, paltosunu çıkardı ve askıya astı. "Nasıl dayanıyorsunuz?"

"Pek iyi değil," diye yanıtlıyorum.

"Babandan hala haber yok mu?"

Başımı sallıyorum ve Becky tabağımdaki soğuk patates kızartmasına uzanıyor. "En önemlisi annene odaklanman," diyor. "Baban kendine bakabilir."

"Umarım öyledir," diyor Connor, "çünkü internetin hiç merhameti yok. Son zamanlarda baktınız mı?"

"Hayır, artık dayanamadım, bu yüzden okumayı bıraktım. Siz de aynısını yapmalısınız. İkiniz de. Telefonlarınızı kaldırın." Connor'a sert bir bakış attı ve Connor telefonunu arka cebine koydu. "Polisler tam olarak ne dedi?" diye sordu Becky endişeyle.

"Her şeyi kaydetmek istiyorlardı, bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Babam da sosyal medya konusunda biraz sinirlendi. Bunun iyi mi yoksa kötü mü bir şey olduğundan emin değilim."

"Kızgın olması anlaşılabilir bir durum," diyor Becky. "O grubun kapatılması için neler yapabileceğine bakmalı."

"Umarım polisler de böyle düşünür." Saate baktım. "Sanırım yoğun bakıma geri dönmeliyiz. Annem ameliyattan çıkmış olabilir."

Eşyalarımızı topladık ve kafeteryadan ayrıldık.

Asansörlere doğru koridorda yürürken Becky beni dürterek telefonuma bakmamı söyledi.

Seninle konuşmam gerekiyor, ama Connor'ın önünde değil.

Kalbim ürperdi. Ona baktım ve o da parmağını dudaklarına götürerek "Şşş" dedi.

Asansöre ulaştık ve Connor düğmeye bastı. Kapılar açıldığında içeri girdik ve yoğun bakım katına çıkana kadar sessizce yukarı çıktık. Bekleme alanına yürüdük ve hemşire istasyonunu aramak için duvardaki telefonu aldım. Annemin hala ameliyatta olduğunu söylediler, ben de bu bilgiyi Becky ve Connor'a ilettim.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," dedim Becky'ye. "Gelmek ister misin?"

"Elbette." Connor'a döndü. "Oturun lütfen. Birazdan geri döneceğiz."

Telefonundan başını kaldırmadan başını salladı ve Becky ile birlikte koridorda yürümeye başladık.

"Sanki bana çok kötü bir şey söyleyecekmişsin gibi hissediyorum," diye soruyorum. "Daha fazla kötü habere dayanamayacağımdan emin değilim."

Kolunu omzuma doladı. "Üzgünüm, ama gerçeği itiraf etmem gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Banyoya ulaştık ama ikimizin de gerçekten tuvalete gitmesi gerekmediği için yürümeye devam etmeye karar verdik.

Becky sonunda itiraf ediyor: "Polise şüphe uyandıracak bir şey söylemiş olabilirim. Bu sabah evinize acı biberli yemeği bırakırken, iki RCMP (Kanada Kraliyet Atlı Polisi) memuru babanızı aramak için kapıya geldi. Hastanede olduğunu söyledim ama kim olduğumu sordular. Annenizin en iyi arkadaşı olduğumu söyledim ve soruları oldu."

"Ne gibi?"

Tereddüt ediyor. "Şey... anne babanızın ilişkisini sordular ve yalan söyleyemezdin. Özellikle de kolluk kuvvetlerine."

Becky tekrar tereddüt etti ve onu teşvik etmek zorunda kaldım. "Lütfen, devam et."

"Onlara senin bilmediğin bir şey söyledim ve şimdi bunun hakkında sana soru soracaklarından korkuyorum, bunu onlardan değil, benden duymanı istiyorum."

Kalbim hızla atmaya başladı ve koridorun sonunda durdum. "Ne oldu?"

Becky parmaklarını kaşlarının arasına bastırdı. "Birkaç hafta önce annen bir avukatla yasal ayrılık, hatta belki de boşanma olasılığı hakkında konuştu."

Sanki Becky bana yumruk atmış gibi, biraz geri çekildim.

"Henüz kesin bir karar vermemişti," diye açıklıyor Becky, "ama babanın restoranda daha az zaman geçirme sözlerinden bıktığını biliyorsun. Daha iyi olacağını, daha ilgili olacağını söyleyip duruyordu ama hiçbir şey değişmiyordu. Üstelik restoran mali olarak zor durumdaydı ve ondan para istiyordu, ama o senin eğitimin için ayrılan vakıf fonuna dokunmasını istemiyordu. Bu yüzden bir avukatla görüştü. Eğer..."

"Boşandım," diye tamamlıyorum onun adına.

Kalbim göğüs kafesime şiddetle çarpıyor ve midem bulanmaya başlıyor.

Becky, "Bence günün sonunda asıl istediği ona bir uyarı vermektir," diyor.

"Peki, o bunu ona anlattığında ne dedi?" diye merakla soruyorum.

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor. "Bunun cevabını sadece annen biliyor."

Duvara yaslanıp çömeldim, saçlarımı yumruklarımın arasına alıp sıktım. "Demek kayalıkların üzerinde tartışıyorlardı."

"Muhtemelen," diye yanıtlıyor.

"Ve orada şahitler vardı."

"Evet, sanırım polis de gördüklerini doğrulamak için o kişilerle iletişime geçiyor."

Gözlerim yaşlarla dolarken ona bakıyorum. "Sence onu itti mi? Ve birisi gerçekten onu bunu yaparken gördü mü?"

Becky başını sallayarak çaresizce konuştu: "Dürüst olmak gerekirse... ne olduğunu hiç bilmiyorum."

Boğazım düğümleniyor ve zorlukla yutkunuyorum. Bu gerçek olamaz. Babamın annemi kayalıklardan aşağı itmesi imkansız. Birbirlerini seviyorlar. Ve babam Connor'ı ve beni seviyor. Bir zamanlar çok yakın bir aileydik ve içten içe, kemiklerimin derinliklerinde, tekrar yakın olmamızı istediğine inanıyorum. Dün gece odasında ağladığını duydum ve tarçınlı tostları hatırladı. Daha fazla yanımızda olamadığı için özür diledi. Ve tüm bunlar başladığından beri restorana hiç gitmedi. Belki de bunca zamandır Martina'ya mesaj atıyordur. Orada neler olup bittiğini Tanrı bilir.

Yavaşça ayağa kalkmaya çalışıyorum ama dengesizim. Becky elini uzatıp beni ayağa kaldırıyor.

"Onu tutuklayacaklarını düşünmüyorsun, değil mi?" diye soruyorum. "Hapse atacaklar mı?"

"Bilmiyorum. Ne olduğuna, onun bu konuda ne söylediğine ve tanıkların ne dediğine bağlı."

Sersemlemiş bir halde, yavaşça yoğun bakım ünitesine doğru yürüyorum. Başımı bir sis kaplıyor. Soğuk ve uyuşuk, ama korkarım ki hemen ötesinde bir histeri var.

"Amanda!" Koridorun ucundan bana seslenen Connor'dı. "Annem ameliyattan çıktı! Odasına geri döndü ve onu görebiliyoruz!"

Rahat bir nefes vererek içimi döktüm. "Belki uyanır." Umutla Becky'ye döndüm. "O zaman polise bunun doğru olmadığını söyleyebilir."

"Bu harika olurdu," diye yanıtlıyor Becky, ama sesinde bir karamsarlık seziyorum.

Anlıyorum ama bundan etkilenmek istemiyorum. Olumlu bir sonuç elde etmek istiyorum, bu yüzden zihnimi dağıtıp koridorda koşuyorum.

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

NATE

Polis karakoluna giden yol, cehenneme doğru yavaş bir yolculuk gibi geliyor.

Sosyal medyadaki tüm yorumlar beni çıldırttı, karanlık bir korku çukuruna sürükledi. Bu kadar geç saatlere kadar sosyal medyada gezinmemeliydim. Her yorum boğazıma saplanan bir bıçak gibiydi. Okurken midem bulandı ama duramadım. Sürekli kaydırmaya devam ettim...

Artık tüm dünyanın bana karşı döndüğüne ikna oldum. Karım komada ve suçlanacak tek kişi benim.

Her zaman kocadır.

O, kalpsiz ünlü şeflerden biri. Çok hırslı, muhtemelen sosyopat.

Kuzenim restorandaki garsonlardan birini tanıyor. Anlaşılan, maddi sıkıntı çekiyorlarmış, bu yüzden muhtemelen sigorta parasının peşindeydi.

Kalp çarpıntısı yaşamaya başladım. Garsonlarımdan biri parasal sıkıntılarımızdan nasıl haberdar olabilir ki? Hiç kimse maaşsız kalmadı.

Polis arabasının arka koltuğunda, sırlıklam terliyorum. Parmak uçlarımla alnımı siliyorum ve sakın nefes almaya çalışıyorum. En son istediğim şey, arkalarından bakıp beni panik içinde görmeleri. Sakin olmalıyım. Hiçbir şey yanlış yapmadım. Karımı seviyorum. Asla böyle bir şey yapmazdım. İyi bir insanım. Ailem benim için restoranımdan daha önemli. Sienna'nın uyanıp iyi olması için her şeyimi bir an bile düşünmeden bıraktırdım.

Bu sözleri kafamda tekrar tekrar söylüyorum, çünkü istasyona vardığımızda bana bunları soracaklar. Ve benden duymaları gereken şey de

bu.

Otoparka girdiğimizde LaPierre, hava durumundan ve fırtınanın istasyonun çatısındaki kiremitleri nasıl uçurduğundan bahsetmeye başladı.

“Eğer o çatıyı yakında değiştirmezlerse, bir dahaki yağmurda kovalarla su taşımamız gerekecek.”

"Çok kötü bir fırtınaydı," diye cevap veriyorum, aptal gibi, çünkü çok telaşlıyım.

Müfettiş Lawson merdivenlerden yukarı doğru önden gidiyor ve hiçbir şey söylemiyor. Huysuz görünüyor ve bunun iyi polis-kötü polis taktiğine dayalı bir görüşmenin başlangıcı olup olmadığını merak ediyorum. Aptal değilim. Uzun bir hukukçu ailesinden geliyorum ve kendim de kısa bir süre de olsa hukuk fakültesine gittim.

LaPierre kapıyı açık tutuyor ve beni çift taraflı aynaları ve karşılıklı iki sandalyenin bulunduğu bir masanın olduğu sorgu odasına götürüyorlar. Tam kapı eşiğinde duruyorum.

“Bunun için avukata ihtiyacım var mı?”

LaPierre, arkadaş canlısı bir şekilde, "Bu tamamen size kalmış," diye yanıtlıyor, "eğer ihtiyacınız olduğunu düşünüyorsanız."

Bana meydan okuyor. Kayalıklardaki trajediden bahsetmeye başladığımda neler çıkabileceğinden endişelenip endişelenmediğimi görmek istiyor.

LaPierre sözlerine şöyle devam ediyor: "Biz sadece sizden neler olduğunu duymak istiyoruz, çünkü internetteki trollerin çoğu orada değildi. Sadece spekülasyon yapıyorlar ve onlara göre bu, Netflix'te yayınlanan bir başka gerçek suç dizisi gibi." Masaya oturmam için işaret ediyor. "Bunu anladığımızı ve size yardımcı olmak için burada olduğumuzu bilmenizi istiyorum."

Bu tamamen saçmalık ve o da benim bunu bildiğimi biliyor. Yine de, zihnim dehşet içinde çılgılık atarken, dışarıdan sakin ve soğukkanlı kalıyorum.

“Bunu takdir ediyorum.” Oturuyorum.

LaPierre odanın köşesindeki bir kamerayı işaret ederek bu görüşmenin kaydedildiğini söylüyor. Ardından Peggy's Cove'da ne olduğunu soruyor. Ona her şeyi anlatıyorum; Sienna ile evden ayrıldığımız andan, kayalıkların üzerinde tartıştığımız ve aniden bir dalganın gelip Sienna'yı okyanusa sürüklediği ana kadar.

"Bu çok korkutucu olmalıydı."

“Öyleydi,” diye yanıtlıyorum. “Ne yapacağımı bilemedim. Peggy’s Cove’a hiç gittiniz mi? Dalgaların kayalara çarptığında yarattığı gücü gördünüz mü?”

“Evet,” diye yanıtlıyor LaPierre. “Kimseyi kurtarmak için suya atlamazdım. İkimiz de öldük.”

Birkaç saniye ona bakakaldım. Minnettardım. Donakalmıştım. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Mantıklı olarak... onu kurtarmanın mümkün olmadığını biliyorum, ama yine de kendimi suçlu hissediyorum. Onu kurtaramadığım için."

Başını sallıyor ve defterine bir şeyler yazıyor. Rahatlama hissim bir anda kayboluyor.

"Onun suya düştüğünü gördükten sonra ne yaptınız?"

"Düşmedi," diye düzelttim onu. "Bir dalga onu yere devirdi."

Boğazımı temizleyerek o korkunç saniyelerin her birini hatırlıyorum: dalgaların arasında çılgınca arayışım, yardım çağırmak için koşuşum. Karşılaştığım genç çift ve kalp masajı yapan adam, diğerinin burnunu sıkıp ağzına üflemesi. Sonunda ambulansın gelmesi.

LaPierre bazı şeyleri yazarken ben de alnımdaki teri siliyorum.

Bütün bunların ardından, çok kırılgan bir haldeyim. Bana toparlanmam için biraz zaman veriyor. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca sessizce oturuyoruz. Ne kadar sürdüğünden emin olamıyorum çünkü çok yorgunum.

“Konuyu değiştirelim,” diyor. “Restoranınızın mali sıkıntılar yaşadığına dair söylentiler var. Bu doğru mu?”

Aniden şiddetli bir mide bulantısı hissettim. Ciddi bir bulantıydı. Kusmam gerekirse diye etrafta bir çöp kutusu aradım.

"İyi misin?" diye soruyor LaPierre.

“Evet.” Midem bulanmasın diye yutkundum. “Bunun bilinmesinden nefret ediyorum.”

"Gerçekten mi? Bu, insanların senin karını öldürmeye çalıştığını düşünmesinden daha mı kötü?"

Bu, içimi acıtan ama aynı zamanda kendimden nefret etmeme neden olan haklı bir soru. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Sabah yediden beri hiçbir şey yemedim," diye açıklıyorum.

“Kurabiye ya da başka bir şey ister misin? Yemekhanede yiyeceklerimiz var.”

Düşünüyorum ama çiğneme ve yutma düşüncesi bile midemi bulandırıyor. "En iyisi suyla yetineyim."

LaPierre notlarına bakıyor. "Devam edelim. Bunu atlatmak istiyorum ki sen de ailenin yanına dönebilesin." Bir sayfayı çeviriyor. "Yani... restoranınızla ilgili soruyu cevaplamadınız. Maddi sıkıntılarınız mı oldu? Ve eşiniz bunun farkında mıydı?"

"Elbette haberdardı. İşle ilgili olarak iyi bir iletişimimiz vardı."

"Peki, o bu konuda ne hissetti?"

"Pek iyi değildi. Çok fazla çalıştığımı düşündü."

Gözlerini notlarından ayırdı. "Acaba ailenin iflas etmesine neden olabileceğinizden mi endişeleniyordu?"

Bu soru beni tedirgin ediyor çünkü Sienna da tam olarak böyle ifade etmişti: "Evet, endişeliydi."

"Ondan hiç para istedin mi?"

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Evet."

"Ama o sana daha fazla para vermek istemedi. Doğru mu?"

Onun suçlayıcı bakışlarıyla adeta bir mızrak gibi delinmiş gibi hissediyorum ve bu bilgiyi nereden edindiğini merak ediyorum. Facebook'tan değil. Sienna ile özel konuşmalarım hakkında kimse hiçbir şey bilmiyordu, bu yüzden Becky olmalı. O ve Sienna birbirlerine her şeyi anlattılar.

Şimdi düşününce, Sienna'yı avukatla konuşmaya ikna eden muhtemelen Becky'ydi. Jacob öldükten sonra ikisi adeta birbirine yapıştı. Buna şahit oldum. Aralarında asla rekabet edemeyeceğim bir bağ var.

Keşke bu görüşmede bir avukatın bulunmasında ısrar etseydim diye birden düşündüm.

"Anladığım kadarıyla zaten biraz araştırma yapmışsınız," diyorum.

LaPierre arkasına yaslandı. "Sadece soruyu cevaplayın."

Yavaşça nefesimi veriyorum. "Restorana daha fazla para yatırmak istemedi."

"Peki, bu konuda ne hissettiniz?"

Parmaklarım bacağımı hızlı ve huzursuz bir şekilde tıkırdatıyor. "Sanırım avukatımı aramak istediğim an geldi, çünkü bana şüpheli muamelesi yapılmış gibi geliyor."

LaPierre kalemını önündeki dosyaya fırlattı. "Pekala. Avukatınız kim? Onu arayacağım. Bu arada, size Tim Hortons'tan yiyecek getireyim. Ne istersiniz?"

Hâlâ yemek yemek istemiyorum ama bayılmak da istemiyorum.
"Kahve ve simit."

"Kahvenize ne katıyorsunuz?"

"Sadece siyah."

Kalemimi eline aldı. "Avukatınızın adı nedir?"

Tanrım bana yardım et. Avukatım vergi avukatı ve aynı zamanda iş ve kişisel gayrimenkul sorunlarımla da ilgileniyor. Ama bugün ihtiyacım olan türden bir avukat değil. İhtiyacım olan şey, mahkeme salonunda bir savaşçı. Babam mükemmel olurdu ama onu aramamın imkanı yok. Bu yüzden en iyi ikinci seçeneği kabul edeceğim.

"Palmer and Associates şirketinden Arthur Palmer."

LaPierre'in gözleri yukarı kalktı. "Palmer ailesiyle daha önce çalıştım. Akraba mısınız?"

"Arthur benim kardeşim."

LaPierre'in alnı, çatılmış kaşlarının üzerinde kırışıyor. "Bu durumda babanız Bill Palmer olmalı."

"Evet, öyle."

LaPierre başını salladı ve bunu dosyaya yazarken hafifçe güldü.
"Mükemmel. Tam da şansıma."

Babamla konuşmayalı yıllar oldu. En son yüz yüze geldiğimiz an, hukuk fakültesini bırakacağımı açıkladığım yirmi beşinci yaş günü partimdi.

Annem gizlice iletişimini sürdürdü. Ziyaretleri, Amanda doğduktan sonra hastaneye geldiğinde başladı ve o günden itibaren düzenli olarak eve uğramaya başladı. Çocuklar onu tanıdı ve sevdi, ancak birkaç yıl önce kendisine Alzheimer teşhisi kondu. Aynı sıralarda babam boşanma davası açtı, ancak meslektaşlarından sempati toplayıp onu lüks bir huzurevine yerleştirerek davadan sıyrıldı. Daha sonra St. Margaret's Bay'deki evi sattı ve şehirde, Northwest Arm'daki yat kulübüne bakan başka bir ev satın aldı. Bir yıl içinde genç ve güzel nişanlısı da oraya taşındı.

Onun annemi huzurevinde ziyaret edip etmediğinden emin değilim. Çok şüpheliyim çünkü mükemmellikten daha azına tahammülü yok. Etrafındaki her şey onu etkilemek için olmalı. Annem bu konuda uzun yıllar başarılı oldu, ta ki başarısız olana kadar. Sonra o da, benim gibi, bir kenara bırakıldı ve ikinci eş geldi.

Ayakta durup odada volta atarken LaPierre elinde büyük bir Tim Hortons kahve bardağı ve kahverengi bir kağıt torbayla sorgu odasına girdi. "Buyurun." Yemeğimi masaya bıraktı. "Birazdan döneceğim."

Bu sırada çok acıkmıştım, bu yüzden oturup yemek yedim ve bu yalnız anın kıymetini bilmeye çalıştım; bu da bana ameliyattaki Sienna'yı düşünme fırsatı verdi. Onun iyi bir şekilde iyileşmesi için dua ediyorum. Ayrıca Amanda ve Connor için de dua ediyorum; özellikle de cinayete teşebbüsle suçlanırsam, bu zorlu süreci atlatmak için ihtiyaç duydukları gücü bulmaları için dua ediyorum.

Acaba bugün benim için dua eden var mı? Muhtemelen yok. Dış dünyaya göre, hayatımın geri kalanını hapiste çürüyerek geçirmeliyim, çünkü katiller bunu hak ediyor.

Karımı ölüme itmeye çalıştığıma ikna olmayanlar için şunu söylemeliyim ki, en azından bir koca, bir baba ve bir girişimci olarak başarısızım.

Bu düşünceyle kızarmış simidi ısıırıyorum ve babamın tüm bunları yerel haberlerden takip ettiğini hayal ediyorum. Nasıl karşılıyor acaba? Muhtemelen yeni eşine "Sana söylemiştim" diyordur.

Haklı olduğu için keyiflenen halini görünce yumruğumu duvara geçirmek istiyorum.

Ama bunu yapamam. Burada değil. Her hareketimi kaydeden bir kamera var ve bunun nasıl işlediğini biliyorum. Şiddete eğilimi olmayan masum bir adam gibi görünmeliyim.

Kapı tekrar açılıyor. Kahvemi bırakıp yukarı bakıyorum.

Bu Arthur. Kardeşim. Kapı arkasından kapanıyor ve birbirimize bakakalıyoruz. Konuşamıyorum ya da hareket edemiyorum çünkü duygusal olarak çok dengesiz bir haldeyim. Parçalanıp bir bebek gibi ağlamaktan korkuyorum. Belki de ağlamalıyım. Belki de kayıta iyi görünürdüm. Karısının ölümden dönmesinden sonra perişan olmuş bir adam olarak algılanırdım. Ki zaten öyleyim. Perişan haldeyim.

Neden her şeyi olduğu gibi gösteremiyorum? Neden bu kadar çok düşünmek zorundayım?

Sanırım cevabı biliyorum. Arthur'un önünde ağlamak istemiyorum çünkü o babama çok benziyor.

YİRMİİNCİ BÖLÜM

AMANDA

"Şu an durumu stabil," diyor Doktor Malik. "Ancak şakak bölgesine yakın bir yerde çökme tipi kafa kırığı vardı ve bu da yüzeysel temporal artere zarar vermişti. Ayrıca beyni saran sert zar olan dura materde de bir yırtık vardı. Yırtığı onarıp biriken kanı boşaltmayı başardık ve bunun yardımcı olacağını umuyoruz."

Bunların hepsi bana Yunanca gibi geliyor.

"İyileşecek mi?" diye soruyor Connor.

"Keşke bu soruyu yanıtlayabilseydim," diye yanıtlıyor Dr. Malik, "ama henüz bilmiyorum. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde nasıl bir performans göstereceğini beklememiz gerekiyor."

Bunu duymaktan nefret ediyorum ama yetişkinlerin ergenlerle sık sık yaptığı gibi, hiçbir şeyi yumuşatmadan, olduğu gibi anlatmasına sevindim.

Connor, "Beyin hasarı oluşacak mı?" diye soruyor. "Yoksa hiç komadan çıkamayacak mı?"

Doktor Malik konuşurken gözlerinde bir şefkat seziyorum. "Belki de bir daha asla bilincini kazanamayabilir ve kazansa bile motor becerilerini kaybetme veya konuşma bozukluğu gibi uzun süreli engelleri olabilir. Ama bir saat içinde uyanıp tamamen iyileşmesi de mümkün. Henüz bilmiyoruz."

Gözlerim yaşlarla doldu ve Becky elimi sıktı.

Doktor sözlerine şöyle devam ediyor: "Şu anda onun için yapabileceğiniz en iyi şey, burada olduğunuzu ve mücadeleye devam etmesini istediğinizi ona bildirmek. Onunla konuşun."

"Bunu yapabiliriz," diyorum, somut ve belirli bir görev verildiği için rahatlamış bir şekilde. Benim için en kötüsü, annemin uyanmasına yardımcı olmak için hiçbir şey yapamayacakmışım gibi hissetmek oldu.

Bir sonraki hastasına geçmesi gereken Dr. Malik geri çekiliyor. "Onu yakından takip edeceğiz ve elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"Teşekkür ederim." Gidişini izliyorum. Sonra da bize modern tıbbın mucizesini verdiği için Tanrı'ya şükrediyorum. Yüz yıl önce annem ölmüş olurdu.

Annemin tıraşlı başındaki kanlı bandajı görünce sarsılmış olsam da, ona merhaba derken olumlu bir ses tonu kullanmaya çalışıyorum. Eğilip yanağından öpüyorum, ama tüm morlukları ve kesikleri görünce gözümünden bir damla yaş akıyor.

“Harika gidiyorsun anne,” dedim titrek bir sesle. “Seni çok seviyorum. Lütfen bize geri dön, çünkü sana ihtiyacımız var. Sen her şeyimizsin.”

Yatağın diğer tarafında yatan Connor, annesinin elini tuttu. “Merhaba anne. Ben de buradayım. İkimiz de buradayız. Ve Becky de.”

Becky yaklaşp annesinin yanağına bir öpücük konduruyor. Kulağına sevgi dolu sözler fısıldıyor.

Annemin yanında kalıp kolunu okşuyorum. Çok solgun ve eğer solunum cihazı ve vücuduna ilaç pompalayan serumlar olmasaydı hayatta kalamazdı. Vücudu o kadar kötü hasar görmüş ki kendi başına hayatta kalacak gücü yok.

“Anne, seni seviyoruz. Lütfen mücadeleye devam et. Uyanmana ihtiyacımız var. Ne olursa olsun, her zaman yanında olacağız.”

Antiseptik ve kan kokularına zar zor dayanabiliyorum ve yanaklarımdan gözyaşları sel gibi akmaya başlıyor. Connor'ın elinin sırtımda olduğunu ve tekrar ağladığım için yavaşça dairesel hareketlerle ovduğunu fark ediyorum.

En azından bir kardeşim var. Henüz on üç yaşında olmasına rağmen gücüne minnettarım ve birbirimize sahip olduğumuz için de şükrediyorum.

"Buraya kadar geldi," diyor. "Geri kalan yolu da tamamlayacak."

Onun iyimserliği bana umut aşıyor. Sandalyemde dönüp ona sıkıca sarılıyorum.

Günün ilerleyen saatlerinde Becky, Oscar'ı almak ve geceyi kendi evinde geçirmek için evimize geri döner. Connor, Spring Garden Yolu'nda yemek almak için hastaneden ayrılır. Ben ise annemle yalnız kalmak istediğim için yoğun bakımda kalırım. Aklımda çok fazla soru var ve bir yanımda, eğer bunları sorduğumu duyarsa, uyanmak ve bana gerçeği anlatmak için daha çok çabalayabileceğine inanıyorum.

“Anne, babam hakkında çok kötü şeyler söylüyorlar.” Sert sandalyede öne doğru eğilip elini sıkıyorum. Normalden farklı olarak soğuk ve kemikli geliyor. Bu beni biraz dağıtıyor ama düşüncelerimi toparlayıp devam ediyorum. “Becky bana boşanma konusunda bir avukatla görüştüğünü ve babamla restoranın parası konusunda tartıştığınızı söyledi. Doğru mu? Kayalıklardan sürüklenmeden önce tartışıyor muydunuz? Yoksa o mu sizi itti?” Sesimin titremesini engellemek için mücadele ediyorum. “Sanırım başı dertte olabilir. Polis onu karakola götürdü. Geri getireceklerini söylediler ama saatler geçti ve mesajlarıma cevap vermedi.”

Anneme bakıyorum ama komada olduğu için onda hiçbir yaşam belirtisi yok, hiçbir tepki yok. Kendimi yalnız ve terk edilmiş hissediyorum ama beni duyabileceğine dair umudumu kaybetmek istemiyorum. Duyabileceğine inanmam gerekiyor. Bir etki yaratmak istiyorum, bu yüzden konuşmaya devam ediyorum.

“Doğru mu?” diye tekrar soruyorum. “Seni itti mi? İnanmak istemiyorum, gerçekten istemiyorum, ama Becky'nin anlattıklarından sonra kafam karıştı. Sanki ikinizi de tanımıyorum, çünkü bunların hiçbirinden haberim yoktu; para konusunda tartıştığınızı ve boşanma için avukatla görüştüğünüzü bilmiyordum. Lütfen, anne, uyan da bana neler olduğunu anlat ve babam hapse girerse bize bak.”

Çaresizce konuştuğumun farkındayım. Yalvarıyorum, yakarıyorum. Neredeyse histerik durumdayım, ama hiçbir şey değiştirmiyor çünkü beni dinlemiyor. Ruhunun hâlâ orada olup olmadığını bile bilmiyorum. Belki de sevdiğim annemin sadece bir kabuğu ve onu hayatta tutan tek şey makineler. Neredesin anne? Nereye gittin?

Dayanamıyorum. Tam karşımda yatıyor olsa da onu çok özledim ve onsuz bir hayatı hayal edemiyorum.

Tekrar yıkılıyorum ve sıcak, yakıcı gözyaşları yüzümden aşağı akıyor.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

NATE

Polis karakolunun merdivenlerinden inerken Arthur'a, "Beni oradan çıkardığın için teşekkürler," dedim.

Rahatlama hissim tarifsiz. Kelepçelenip, hapse atılmayı beklediğim anlar oldu. Eğer böyle bir şey olursa nasıl dayanacağımı hayal bile edemiyorum. Bu utançla asla yaşayamam.

Arthur, "Sizi süresiz olarak tutamazlardı," diye yanıtlıyor.

Arabasına, gümüş renkli bir Mercedes-AMG GT Coupe'ye ulaşıyoruz ve kaldırımda duruyorum. "Bu yeni mi?"

"Pek sayılmaz," diye yanıtlıyor. "Bir yıl önce aldım. Hadi bakalım."

Arabanın kapısını açıp siyah deri döşemeli yolcu koltuğuna oturuyorum. Arthur emniyet kemerini bağlıyor ve motoru çalıştırıyor.

"Sienna'nın durumu nasıl?" diye soruyor. "Bir iyileşme var mı?" Dikiz aynasına bakıp yola koyuluyor.

Hayır. Bu sabah ameliyat oldu ve çocuklar uyanmayacağından çok korkuyorlar.

O, içten bir sempatiyle konuşuyor. "Üzgünüm. Yapabileceğim bir şey varsa, söyleyin."

"Teşekkür ederim. Minnettarım."

Birkaç dakika sessizce araba sürüyoruz ve bu durum garip çünkü çocuklar küçükken beri konuşmamıştık. Bunun sorumlusu benim, çünkü restoranla çok meşguldüm. Evine yaptığı birçok daveti geri çevirdim. Eminim ki son aradığında onu geri aramadım. Benden umudunu kesmiş olmalı, çünkü aramayı bıraktı.

En azından çocuklar sosyal medya aracılığıyla kuzenleriyle iletişimlerini sürdürüyorlar ve Sienna ara sıra markette Alex'le karşılaşıyor, ama bu çok sık olmuyor.

Arthur defalarca bana baktı. "Açıkça konuşabilir miyiz?"

"Elbette."

Hiç vakit kaybetmeden, "Yaptın mı?" diye sordu.

Şaşkına döndüm ve dehşete kapıldım. "Ne yapacaksınız?"

"Onu it."

Soru çok saçma olduğu için alaycı bir şekilde gülüyorum. "Bunu bana sorduğuna inanamıyorum."

"Bunu yapmak zorundayım," diye yanıtlıyor, "çünkü seni savunacaksam gerçeği bilmem gerekiyor. Bana her şeyi anlatmalısın; o gün olanlarla ilgili en ufak, önemsiz ayrıntıyı ve son on yıldır Sienna ile aranızda geçen her tartışmayı."

Bir yanım ona bu soruları kıcına sokmasını söylemek istiyor ama yapamıyorum çünkü tüm dünya bana karşı ve yanımda birine ihtiyacım var, kardeşim de kaybetmeyi sevmeyen biri.

Başımı geriye doğru eğip hayal kırıklığıyla iç çektim. "Annemin hayatı üzerine yemin ederim ki onu itmedim. Ama tartışıyorduk. Görünüşe göre insanlar fark etmiş ve tüm bu şüpheleri yaratan da o lanet olası Facebook sayfasıymış."

Arthur dikkatini dağıtmadan soruyor: "Peki ya mali durumunuz? Restoran zor durumda mı? Ve Sienna'dan para istediniz mi?"

"Evet, hepsine," diye yanıtlıyorum. "Ve bu konuda tam bir pislik gibi davrandım."

Arthur sola dönüyor, bu benim evime giden yol değil.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sizin evinize gelmiyorum, çünkü gazeteciler kaldırımında kamp kurmuş durumda."

"Cidden mi?" Ceketimin cebindeki telefonumu çıkardım. "Çocukları aramam gerek."

Arthur araba sürmeye devam ediyor ve hiçbir şey söylemiyor, ben ise Amanda'dan gelen tüm mesajları fark ediyorum. Onu arıyorum ve bir zil çalmasının ardından cevap veriyor.

"Merhaba, baba?" Sesi panik içinde geliyor.

"Evet, benim. İyi misin? Annem nasıl?"

"İyiyim. İkimiz de iyiyiz. Neler oluyor? Neden mesajlarıma cevap vermiyorsun?"

Kızım çok gergin bir halde ve bunun yaşanmasından nefret ediyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıp elimi yüzüme götürüyorum. "Çok üzgünüm. Beni sorguya çekiyorlardı ve telefonumu kaldırmak zorunda kaldım. Annen nasıl?"

Amanda daha ölçülü bir tonda konuşuyor ve daha sakin görünmesinden memnunum. "Ameliyattan çıktı ama hala aynı. Yanında

oturuyorum."

"Güzel. Peki Connor nasıl?"

"Çok iyi değil," diye yanıtlıyor kadın, "ama McDonald's'tan bir şeyler almaya gitti. Az önce mesaj attı ve şimdi geri dönüyor."

Yorgun ve yenilmiş hissederek, dirseğimi araba kapısına dayadım ve başımı elimle destekledim. "Yakında hastaneye geleceğim."

"Hâlâ karakolda mısınız? Sizi tutuklayacaklar mı?"

"Hayır, öyle bir şey olmayacak." Onun endişelenmesini istemediğim için kararlı bir şekilde konuşuyorum. "Amcan Arthur beni az önce aldı ve biraz konuşmamız gerekiyor, tamam mı?"

"Kendisi avukat, değil mi?"

Onu yıllardır görmemişti ve bu soruyu sormak zorunda kalması, suçluluk ve pişmanlık duygularını daha da artırıyordu. Telefon görüşmesini bitirir bitirmez, hayatımın berbat bir hale geldiğini kabul ettim. Sienna haklıydı. Kariyerime takıntılı hale gelmiştim ve hayattaki her şeyi, ailem de dahil olmak üzere, rahatsız edici birer engel olarak görüyordum.

Araba yavaşlıyor ve Arthur'un beni South End'deki evine götürdüğünü anlıyorum. Onun sokağına giriyoruz ve geniş, bakımlı araziler üzerindeki tüm malikanelere bakıyorum. Hepsinin bahçıvanı, tamircisi ve ev temizlikçisi olmalı. Sienna ile paylaştığımız ev çok daha mütevazı. Bahçelerle o ilgileniyor. Ama bu... bu babamın benim için istediği şeydi.

Seçimlerimden pişman değilim, ama babamın muhtemelen benim maddi durumumun yetersizliğinden zevk almasından nefret ediyorum, çünkü ona göre bu, haklı olduğunun kanıtı. En azından onun standartlarına göre.

Arthur, eğimli araba yoluna girer ve motoru kapatır.

"Alex ya da çocuklar evde olacak mı?" diye soruyorum, amcalarının kanunla başının derde girmesiyle ilgili haberi okuyacaklarını hayal ederken duyduğum utançla boğuşuyorum; bu, büyükannelelerinin evindeki doğum günü kahvaltısı isyanımdan çok daha kötü bir skandal.

"Hayır, hepsi okulda," diye yanıtlıyor Arthur, "Alex de annesiyle birlikte."

Çocuklarının ne yaptığını, hangi okullara gittiklerini bile bilmediğimi fark ettim. "Bana her şeyi anlatman gerekecek," dedim.

"Elbette," diye soğukkanlılıkla yanıtladı arabadan inerken. "İçeri buyurun. Size bir içki hazırlayayım, sonra da konuşalım."

Yolcu koltuğundan inip, onu takip ederek etkileyici meşe kapıya doğru basamaklardan yukarı çıktım.

Arthur bana birinci sınıf bir İskoç viskisi uzatıyor; viski, durgun su gibi yumuşak bir şekilde içiliyor. Tam da ihtiyacım olan şey. Ofisindeki deri koltuğa yaslanıp, alkolün pişmanlığımı bastırmasını bekliyorum.

“Beni çağırdığınıza sevindim,” diyor Arthur. Karşıdaki deri koltuğa oturuyor. Tavandan tabana uzanan, çerçevelenmiş aile fotoğraflarıyla dolu kitaplıkların önünde, ikisi de birbirine uyumlu birer koltuk takımı oluşturuyor.

“Bunu yapmam gerektiğini biliyordum.” Viskinin geri kalanını tek bir yudumda içtim.

Arthur ayağa kalktı, masasının köşesinden şişeyi aldı ve bana bir tane daha doldurdu. Tekrar yerine oturdu ve beni bir soruyla bunaltmadan önce biraz rahatlamam için zaman verdi.

"Bana restoran hakkında bilgi verebilir misiniz? Bu arada, oraya gittim. Gizlice. Yemekler harikaydı. Şehrin en iyisiydi."

Şaşkınlıkla birkaç kez göz kırptım. "Ne zaman?"

“Bilmiyorum. Geçen yıl birkaç kez oldu.”

Birkaç kez. Kimlerle? O gece menüde ne vardı? Ne sipariş ettiniz?

"Neden bana haber vermedin?" diye soruyorum. "Gelip selam verirdim."

"Sizi karıştırmak istemedim," diye anlayışla yanıtlıyor. "Sadece bir göz atmak istedim çünkü iş yerindeki herkes ne kadar harika olduğundan bahsediyordu."

Şu an gurur duyacak bir an değil ama iltifatı, onun asla bilemeyeceği kadar çok takdir ediyorum. Keşke daha çok keyif alabilseydim ama aklım başka yerlerde.

“Merak ediyorsanız diye söylüyorum,” diyor, “Babam da aynı durumdaydı.”

İşte o yakıcı sorunun cevabı; kendime sormaya bir türlü cesaret edemediğim bir soru. Hatta bunun önemli olduğunu kendime bile itiraf etmek istememiştim.

Bardağımdaki viskiyi çeviriyorum. "Umarım o akşam yemekler güzeldi."

“Olağanüstüydü,” diyor Arthur bana. “Şarap eşleştirmeleri muhteşemdi ve bunu biliyorum çünkü onunla birlikteydim.” Arthur viskisinden bir yudum alıyor. “Sonunda meslektaşları onu tebrik etmeye devam ettiği için masa ayırttı. Sevgili babamın tökezlemesini ve sanki ne hakkında konuştuklarını biliyormuş gibi davranmaya çalışmasını ya da başarınızda bir payı varmış gibi yapmasını izlemekten gerçekten keyif aldım.”

Kardeşimin babamızla dalga geçmesi beni şaşırttı. O her zaman babamın dediği gibi yaptı ve bir kere bile beni savunmadı.

“Bir dahaki sefere rezervasyon yaptırdığınızda,” diyorum, “bana haber verin. Gelip merhaba diyeceğim ve size iyi davranıldığından emin olacağım.” Arthur başını sallıyor ve ben viskimden bir yudum daha alıyorum. “Eğer bir dahaki sefere olursa, çünkü Sienna'ya bir şey olursa...” Sesim titriyor. “Her şeyi nasıl idare edeceğimi bilmiyorum.”

Arthur beni dikkatle izliyor. Sonra ifadesi sert ve kasvetli bir hal alıyor. “Arabada sana her şeyi bilmem gerektiğini söylediğimde ciddiydim. Savcı soruşturmaya başlarsa, aleyhine kullanabileceği her türlü detayı bana anlatmalısın.”

Belki de viskinin etkisidir, ama ona karşı daha açık olmaya istekliyim. “Başka ne bilmek istiyorsun?”

“Biriyle görüşüyor musun?” diye soruyor. “Aldatıyor musun?”

Sandalyede ırkıldım. “Tanrım, hayır!” Ama sonra Martina'yı düşündüm. Sienna her zaman ondan tehdit altında hissetmişti ve hatta Amanda dün gece arabada Martina hakkında beni sorguya çekti. “Eşimi seviyorum,” diye ısrar ettim. “Ve bir ilişki için ne zaman vaktim olur ki? Çocuklarım için bile zar zor vakit buluyorum.”

“Bunu söylemek bana düşmez,” diye yanıtlıyor Arthur. “Öyleyse başka ne var? Aklına gelen zarar verici bir şey var mı?”

Maalesef, bolca var. “Birlikte vakit geçirmek için Peggy's Cove'a gittik çünkü ilişkimizde bazı sorunlar yaşıyorduk,” diye itiraf ediyorum, “ve Sienna yasal ayrılık için bir avukata gitti. Ama hiçbir şeyi tamamlamadı.”

Arthur bana bakıyor. “Bu kesinlikle zarar verici bir durum olarak değerlendireceğim bir şey. Sonraki soru: Yeni hayat sigortası poliçeleri var mı? Ve vasiyetinde neler var? Her şeyi size bırakıyorum diye tahmin ediyorum? Hatırladığım kadarıyla, şirketini hatırı sayılır bir paraya sattı.”

“Öyle yaptı ve hayat sigortası restoranla ilgili tüm sorunlarımdan kurtulmam için yeterli olurdu. Panik yapmayın ama yaklaşık altı ay önce

yeniledik ve değerini üç katına çıkardık.”

Arthur yavaşça göz kırpmıyor.

“Aptal değilim,” diyorum. “Bunun kötü göründüğünün farkındayım, ama bunu konuştuk ve ikimizden birine bir şey olursa borçların karşılanacağından emin olmak istedik.”

Bardağını geriye doğru eğip boşalttı ve yere koydu. “Pekala. En azından kötü niyet olduğuna dair bir kanıt yok; her şey dolaylı kanıt, tabii tanıklar yoksa. İnsanlar sizin tartıştığınızı görmüş gibi görünüyor, ama kimse onu ittiğinizi görmemiş.”

“Çünkü yapmadım,” diye ısrar ediyorum. Sesim titriyor ve başımı öne eğiyorum. “Onun ölmesini istemiyorum. Ve ailemi kaybetmek istemiyorum.”

Arthur ve bana asla zayıflık göstermememiz öğretildiği için hıçkırıklarımı zor tutuyorum. Bu bize iyice aşılandı. Biz savaşçı, demir gibi sert insanlar olarak yetiştirildik, bu yüzden Arthur bu kadar iyi bir savunma avukatı.

Kalktı, masasına doğru ilerledi, oturdu ve dizüstü bilgisayarını açtı. O bir şeyler yazarken ben viskime bakıp hastaneye geri dönmeyi çok istiyordum. Sienna'nın elini tutmak, ona ne kadar üzgün olduğumu ve onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek istiyordum. Uyanması gerekiyordu ki ben de yeniden başlayabileyim, daha iyi bir adam olabileyim ve kendimi babam yerine ona kanıtlayabileyim.

Arthur'ın cep telefonu çalıyor ve telefonu açıyor. “Merhaba?” Bana kısa bir bakış atıyor, sonra sandalyesinden kalkıyor. “Ne zaman? Tamam, haber verdiğin için teşekkürler.”

Telefonu kapatır ve yüzünde hoşnutsuzluk ifadesi belirir. “LaPierre arama emri aldı. Şimdi evinize doğru geliyorlar.”

Uzuvlarımda titreme başladı, ardından panik nöbetleri geçirdim. “Hangi delile dayanarak? Her şeyin dolaylı kanıt olduğunu söylemişsiniz.”

“Bir görgü tanığından bilgi almış olabilirler, ya da belki siz onlara gerekçe oluşturacak bir şey söylemiş olabilirsiniz?”

“Öyle düşünmüyorum.”

Arthur bunu düşünüyor. “Dijital ve basılı kayıtları arıyorlar. Endişelenmeli miyiz?”

“Bilmiyorum,” diye yanıtlıyorum. “Ama Sienna mutlu değildi. Bunun kanıtını bulabilirler. Tanrı bilir Becky'ye benim hakkımda neler yazdı.”

"Mahkemede delil olarak kullanabilmek için duygulardan daha fazlasına ihtiyaçları var."

Ellerim terden yapış yapış oldu. "Sadece Siena'ya geri dönmek istiyorum."

Arthur, "Bana evin anahtarını ver," diyor, "böylece onları içeri alayım. Yolda seni de hastaneye bırakırım."

Kararlılığına minnettarım. Ve şu anda olmak istediğim tek yer hastane.

Viski bardağımlı bitirip ayağı kalkıyorum.

"Yardımlınız için teşekkür ederim," diyorum.

"Aileler böyle yapar," diye yanıtlıyor ve elini uzatıyor.

Ona bakıyorum ve onun iyiliğine layık olmadığımı hissediyorum. O benim babam değil ve ona daha iyi bir ağabey, çocuklarına daha iyi bir amca olmalıydım.

"Evinizin anahtarına ihtiyacım var," diyor soğukkanlılıkla, bu da beni gerçekliğe geri döndürüyor. Cinayete teşebbüsten soruşturuluyorum. Duygularımı kontrol altında tutmalıyım.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

AMANDA

Aniden uyanıyorum ve nerede olduğumu bilmiyorum. Sonra doğrulup, omzuma dokunan babama uykulu gözlerle bakıyorum. Gözlerim anneme kayıyor. Hala aynı. Yüzü morarmış, kabuk bağlamış ve dikiş izleriyle dolu. Saçının tıraş edildiği yer bandajla kaplı ve hala derin bir komada, gözleri kapalı.

"Nasılsın?" diye soruyor babam.

Rahatsız sandalyede sırtımı kamburlaştırarak, sertleşmiş kaslarımı geriyorum ve bir yandan diğer yana eğiliyorum. "İyiyim."

"Connor nerede?" diye soruyor.

"Muhtemelen otomat makinesine gitti. Burada çok uzun süre oturamaz, bir süre sonra huzursuzlanır."

Babam yatakta annemin üzerine eğildi. Alnından, yara izi olmayan bir noktaya öpücük kondurdu. Sonra anlayamadığım bir şeyler fısıldadı.

Sonunda bana döndü ve ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına astı.

"Polislerle ne oldu?" diye sordum yanıma otururken.

"Tam da beklediğiniz gibi. Bana bir sürü soru sordular, ben de kendimi şüpheli hissetmeye başlayınca kardeşimi aradım."

Aramızda sessizlik hakim olurken, bunun ne anlama gelebileceğini düşünmeye çalışıyorum. "Sana yardım edecek mi?"

"Elbette. Bugün işlerle o ilgileniyor çünkü..." Babam duraksadı ve dizime elini koydu. "Seni endişelendirmek istemem ama dedektifler evimiz için arama emri aldılar."

Kalp atışlarım hızlandı. "Ne?"

"Arthur şimdi orada," diye beni temin ediyor, sanki bu haberin korkutuculuğunu azaltıyormuş gibi. "Her şey yolunda olacak çünkü ben yanlış bir şey yapmadım."

"Öyleyse neden herkes seni suçluyor?" diye çaresizce soruyorum.

"Çünkü bazı insanlar dramaya düşkün," diye açıklıyor. "Tek sebep bu. Yemin ederim. Ve dedektifler soruşturmalarını bitirdiklerinde, aynı sonuca varacaklar çünkü bu gerçek. Evet, annemle tartıştık ama dalganın kayaların

üzerinden tam o anda gelmesi kötü şanstı.” Yatakta yatan kadına bakmak için dönüyor. “Keşke oraya hiç gitmeseydik. Onu sadece öğle yemeğine götürmeliydim.”

Anneme de bakıyorum ve hâlâ babama yönelttiğim öfkeyi bir türlü üzerimden atamıyorum.

Saat 20:30'da, telefonumda amaçsızca TikTok videolarına bakarken odaya bir hemşire girdi.

“Üçünüz de eve gidip biraz dinlenin,” diyor. “Annenizin durumu stabil, ama gerekirse sizi ararız.”

"Teşekkür ederim," dedi babam kibarca.

O gidiyor ve ben de karar vermesi için babama dönüyorum. Saatine bakıyor ve sanırım polislerin hâlâ evimizde olabileceğinden endişeleniyor.

"Eve gitmemiz güvenli olur mu sizce?" diye soruyorum.

"Arthur bir saat önce mesaj attı ve işlerinin bittiğini söyledi, ama ortalığı dağıtmışlar. Ve hâlâ sokağımızda gazeteciler var."

Connor omuz silkerek, "Umurumda değil," dedi.

"Otele gidebiliriz," diye öneriyor babam.

Başımı salladım. "Hayır, kendi yatağında uyumak ve kıyafetlerimi değiştirmek istiyorum. Belki Becky Oscar'ı geri getirebilir," diye önerdim.

Babam paltosuna uzandı. "Neden ona mesaj atıp sormuyorsun? Hemşireye sabah döneceğimizi söyleyeceğim. Eşyalarını al, eve gidelim."

Annesinin üzerine eğiliyor, kulağına fısıldıyor ve yanağını okşuyor. Umarım ona olan sevgisi gerçektir.

Yirmi dakika sonra, araba yoluna girdik. Ev, tüm ışıklar kapalı olduğu için yabancı görünüyordu, çünkü annem her zaman ön odada bir lambayı açık bırakırdı.

Baba motoru kapatıp emniyet kemerini çözdü. "En kötüye hazırlıklı olmalıyız çünkü müfettişlerin bir şeyi bozduktan sonra onu tekrar yerine koyma yükümlülükleri yoktu."

"Sence odama girdiler mi?" diye soruyor Connor, endişeyle.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı babam.

Connor arabadan inerken öfkeyle, "Xbox'ım kaybolmuş olmasın sakın!" dedi.

Merdivenlerden yukarı çıkıyoruz ve babam ön kapıyı açıyor. Kapıyı iterek açıyor ve hepimiz içeri giriyoruz. Işığı açıyor ve en azından giriş holü sakın kalıyor.

Mutfağa ve oturma odasına doğru yürüyorum. Daha fazla ışık yakıyoruz ve kitaplığın yarısının yere saçılmış olduğunu, kağıtların da masanın üzerine dağılmış olduğunu görüyoruz; polisler eşyalarımızı karıştırmak için masayı kullanmış olmalı.

Hiçbirimiz tek kelime etmedik. Connor şaşkın şaşkın etrafına bakındı, sonra bodrumdaki odasını kontrol etmek için koştu. Kalbim hızla çarparken ben de yukarı koştum.

Aralık bırakılmış yatak odamın kapısını iterek içeri girdim ve tüm çekmecelerimin açılmış olduğunu görünce nefesim kesildi. Polislerin çoraplarımı ve iç çamaşırlarımı karıştırdığını hayal etmek bile midemi bulandırıyordu. Ne aradıklarını bilmiyordum, ta ki komodinin üzerindeki günlüğümü hatırlayana kadar. Hızla onu almaya çalıştım ama yoktu.

Çılgılığımı bastırıyorum. Günlüğümü nasıl almış olabilirler? Özel bir şey!

Son zamanlarda ne yazdığımı hatırlamaya çalışıyorum. Çoğunlukla Jeff hakkında şeyler, ki bunları ailemin okumasını istemem. Ama polisler birkaç hafta öncesine kadar giderlerse, babamın beni takip eden Marissa hakkındaki mesajlarımı görmezden gelmesi ve ona ihtiyacım olduğunda yanımda olmaması yüzünden ona kızdığım zamanlarda yazdığım şeyleri bulacaklardır.

Peki ya bunu kullanarak onu yargılayıp mahkum ederlerse?

Neden bunları yazdım ki? Onu baş belasına sokmak istemiyorum!

En azından anneme ne olduğu ve babamı nasıl suçladığım hakkında hiçbir şey yazmadım. Kazadan önceki zamandan beri günlüğüme hiç yazmadım.

Kapı aralığında bir gölge beliriyor ve ben dönüyorum.

Bu babam. Çok üzgün görünüyor. "İyi misin?"

"Pek sayılmaz," diye yanıtlıyorum. "Günlüğümü aldılar."

Anlayışla başını salladı. "Dizüstü bilgisayarımı ve evraklarımı dosya dolabımızdan aldılar."

Babamın o dosyalarda ne sakladığını bilmiyorum ama anlaşılan polis ailemiz hakkında her şeyi bilecek.

"Bu adil değil," diyorum gözyaşlarımı tutmaya çalışarak. "Annem hastanede. Bu yeterli değil mi? Neden bunlar başımıza geliyor?"

Hızla bana doğru geldi ve beni kollarına aldı. "Her şey yoluna girecek."

"Hayır, olmayacak. Ya senin hakkında kötü bir şey yazarsam?" Yüzümü omzuna g m yorum.

"Bu mümkün mü?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Belki. O kızı polise ihbar etmek için gittiğimiz gece beni aramadığın için üzülmüştüm."

Elini kürek kemiğimin üzerinde dairesel hareketlerle gezdirdi. " zg n m. Keşke o gece restoranda işlerin yolunda gitmesi için personelime g venebilseydim."

Bir adım geri çekilip gözyaşlarımı siliyorum. "Onlar iyi işçi değiller mi?"

"Her şey yolunda," diyor bana. "Ama ben kontrol manyağıyım çünkü başarısız olmak istemiyorum. Restoranın şehrin en iyisi olmasını istedim ve bu benim için bir saplantı haline geldi."

G zyaşlarımla ıslanmış kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Ama bu senin için bizden daha mı önemli olabilir ki?"

" nk  ben bir aptalım. Annem terapiye gitmem gerektiğini düşünüyor. Aslında bana söylediği son şey buydu ve bunu asla unutmayacağım."

Bunu anlamam biraz zaman alıyor çünkü beynim olması gerektiği gibi alışmıyor.

O anda telefonum çaldı ve onu arka cebimden çıkardım. "Becky arıyor. Burada ve Oscar'ı da getirmiş."

Onu görmeyi dört gözle bekliyorum. Arkamı dönüp hızla aşağıya,  n kapıda onları karşılamaya koştum. Aynı anda Connor da bodrumdan yukarıya koştu.

"Eřyalarımдан hiçbirini almadılar," diyor bana, "ama dolabımı darmadağın ettiler."

"Zaten ortalık karmakarışık, salak herif," diye karşılık verdim kolundan tutup onu sürükleyerek. "Becky, Oscar'la birlikte burada."

Dışarıya, verandaya çıkıyoruz; kış rüzgarı yüzüme tokat gibi çarpıyor. Kendimi kucaklayıp titrerken Becky'nin arabasından indiğini izliyorum. Oscar arabadan fırlıyor. Koşarak tasmaşını çekiştirip bize doğru geliyor.

Becky, ona yetişmek için koşarken, "Sizi gerçekten çok özledi," diyor. "Bütün gün kapımın önünde çenesini patilerine yaslamış, üzgün bir şekilde oturuyordu."

Connor ve ben onu karşılamak için çömeldik. Oscar hızla merdivenlerden yukarı çıktı ve ben de yüzümü okşayıp etrafımda daireler çizerek dönmesine güldüm.

"Tatlı oğlum!" Ona sarılmaya çalışıyorum ama yerinde duramıyor. Kuyruğu o kadar hızlı sallanıyor ki, tüm poposu kıpır kıpır oluyor. "Hadi içeri girelim ve bir ödül maması alalım!"

Becky onu takip eder ve Oscar'ın tasmaını yakasından çıkarır. Oscar hemen mutfığa ve oturma odasına doğru koşar, orada durur, etrafına bakınır ve merdivenlerden yukarı koşar.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı Connor arkasından.

Patilerinin koridorda ve her odaya doğru ilerlerken çıkardığı sesleri dinliyoruz.

Becky, hüzünlü bir sesle, "Anneni arıyor," diye açıklıyor.

Ayak tırnaklarının sesi, yatak odasındaki parke zeminde her yere çakıyordu.

Connor merdivenlerin dibine doğru ilerleyip yukarı baktı. "Onu gizlice hastaneye sokmayı deneyebiliriz."

"Harika fikir, dahi. O zaman biz de hapse girerdik."

Oscar merdivenlerden aşağı koştu ve bizi umursamadan bodrum katını denedi. Connor da onu takip etti. Ancak o zaman Becky'nin oturma odasına girdiğini fark ettim. Yerdeki kitap yığınlarını ve annemin eskiden dizüstü bilgisayarının bulunduğu boş masasını inceledi.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyor Becky.

"Pek iyi değil," diye yanıtlıyorum. "Tek istediğim annemin eve gelmesi."

"Ben de aynısını istiyorum." Bana döndü ve birbirimize sarıldık.

Becky'nin beni ne kadar süre tuttuğundan ya da gözlerimden kaç damla yaş aktığından emin değilim, ama geri çekildiğimde Oscar ayaklarının dibinde, bana bakıyordu. Endişeli görünüyordu, bu yüzden kulaklarının arkasını kaşıdım ve bir dizimin üzerine çöktüm.

"Her şey yoluna girecek," diyorum ona. Nefes nefese kalmaya başlıyor, belki de yalan söylediğimi bildiği için. İşlerin düzeliş düzelmeyeceği konusunda hiçbir fikrim yok ve açıkçası, en kötü senaryoyu

hayal ederek çok zaman geçirdim. “Sana bir ödül sözü vermiştim, değil mi?”

Arka ayakları üzerinde sekerek duruyor, ben de kalkıp kilerdeki dondurulmuş ciğer atıştırmalıkları poşetini alıyorum.

"Otur Oscar! Aferin sana." Ödülü yere koydum ve o da bir saniyede hepsini yedi.

Becky'ye doğru döndüğümde, babamın mutfak adasının en ucunda durup ona baktığını gördüm.

"Hey," diyor soğukkanlılıkla.

Bakışlarını kaçırıyor ve anneme olanlar yüzünden ona kızgın mı yoksa polise söylediklerinden dolayı suçluluk mu duyuyor, emin değilim.

"Oscar'ı geri getirdiğin için teşekkürler," diyor babam.

"Rica ederim." Garip bir sessizliğin ardından, kadın onun gözlerine bakar. "Sanırım artık gitmeliyim."

Kapıya doğru yönelişini izlerken midem dehşetle kasıldı. Babam kenara çekilip geçmesine izin verdi ve arama emrinden onu sorumlu tuttuğundan hiç şüphem yoktu. Onlarla konuştuğunu biliyor olmalıydı.

Becky aceleyle paltosunu giyerken babam onu uğurlamadan mutfakta kaldı. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Tek bildiğim, bunun yanlış hissettirdiği. Becky bize karşı çok iyi davrandı. Babam hayatımdaki en önemli her şeyde yokken, o adeta manevi teyzem oldu.

Becky'nin böyle gitmesine izin veremem, bu yüzden onu kapıya kadar takip ediyorum. "Oscar'a baktığın için teşekkürler."

“Hiç sorun değil tatlım.” Beni tekrar hızla kollarına çekti ve kulağıma fısıldadı: “Onu suçlama. Ağzımı kapalı tutmalıydım.”

Geri çekiliyor ve yine ne diyeceğimi bilemiyorum. Olanlardan dolayı kendini kötü hissetmesini istemiyorum. Gerçek gerçektir. Polise yalan söylemek istemediğini anlıyorum. Ben de istemezdim. Henüz on altı yaşındayım ama yeterince suç belgeseli izledim ve gerçeğin her zaman sonunda ortaya çıktığını biliyorum.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

NATE

Çocuklar uyanmadan önce, şafak vakti uyanıyorum ve çalışma odamdaki pencerenin önünde sıcak bir kahve fincanıyla duruyorum. Kar yağmış. Gün doğumunun pembemsi parıltısı sokağa uhrevi bir ışık saçıyor. Buz kristalleri değerli taşlar gibi parıldıyor ve keşke Sienna da burada olsaydı da bunu görebilseydi. O her zaman doğanın renk çeşitliliğini ve desenlerini takdir etmiştir. Dekorasyonu için de bundan ilham almıştır.

Ben de ondan ilham aldım. Sienna'yı tanımasaydım, asla şef olamazdım. Ona her şeyi borçluyum, bu yüzden yaptığım seçimlerden dolayı büyük bir pişmanlık duyuyorum. Bana söylediği son sözleri her düşündüğümde, utanç çukuruna doğru sürüklendiğimi hissediyorum.

Pencereden dışarıdaki karlı manzaradan yüzümü çevirip, bunun üstesinden gelemeyeceğimi düşündüğüm için kendimi azarlıyorum. Sienna gitmedi. Hala hastanede, yaşam mücadelesi veriyor. Amanda, onunla konuştuğumuzda bizi duyabildiğini sanıyor. Bunun doğru olup olmadığından emin değilim. Belki de bu, insanların inanmayı sevdiği bir şeydir, çünkü bize rahatlık veya bir amaç duygusu verir, sanki sevdiklerimizi ölümün eşiğinden geri getirmek için bir şeyler yapıyormuşuz gibi, ne anlama geliyorsa artık.

Her iki durumda da umutsuz hissediyorum. Hastaneye geri dönüp işleri yoluna koymak istiyorum. Çocukların uyanmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Çok huzursuzum.

Yirmi dakika sonra, sürgülü cam kapılardan geçip asansörlere doğru yöneliyorum. Sabahın soğğundan hala üşüyorum, bu yüzden asansörden inip yoğun bakım ünitesinin kapılarına ulaşana kadar ceketimi fermuarlı tutuyorum; orada durup bir an duraksıyorum.

Gözümde Sienna'nın hastane yatağında, vücudundan çıkan tüplerle ve solunum cihazının onun yerine nefes almasıyla canlanıyor. Yüzündeki kesikleri ve morlukları, kırık kafatasının etrafındaki bandajı görüyorum.

Yutkunuyorum ve içeri girip onu tekrar o halde görmeye hazırlanıyorum. Özellikle de sorumlusu ben olduğumda, bu manzarayı

görmek hiç kolay değil.

Amanda haklıydı. Hayat adil değil. Sienna iyi bir insan, sevgi dolu bir eş, ama ben sadece kendi başarıımı ve onun parasını ele geçirmeyi düşünüyordum. Ben berbat bir insanım ve kendimden nefret ediyorum.

Boğulması gereken ben olmalıydım. Boğulması gereken ben olmalıydım.

Gece vardiyasından yeni çıkmış hemşireyle kısa bir sohbetin ardından Sienna'nın odasına giriyorum. Yatağının ayak ucunda durup önümdeki rahatsız edici manzarayı inceliyorum: Güzel eşim, morluklar, kesikler ve yaralarla dolu. Gözleri kapalı, göz kapakları ağır. Oda sessiz, havası durumunun belirsizliğiyle gergin.

Ruhu şu anda nerede? Solunum cihazının dışında, ölüm sessizliği hüküm sürüyor. Ta ki başka bir monitör gürültülü bir şekilde bip sesi çıkarana kadar.

Ürkütücü olduğum için irkiliyorum. Sanki Tanrı omzumun üzerinden bana bakıyor, beni yargılıyor ve karımı nasıl hafife aldığım için bencil ve gururlu buluyor. Sadece onun benim için neler yapabileceğini, beni nasıl destekleyebileceğini düşündüm. Bu aşk değil. Bu açgözlülük. Midem yumruk gibi sıkılıyor. Onu hak etmiyorum.

Eğer bu korkunç olaydan sağ kurtulursa, hayatım üzerine yemin ederim ki yeni bir sayfa açacağım. Kendimi düşünmeyi bırakacağım ve hayatımın geri kalanını ona istediği ve ihtiyaç duyduğu her şeyi vererek geçireceğim.

Sonra fark ettim ki, artık pazarlık yapacak ya da müzakere edecek durumda olmadığım için vermeye başlamanın tam zamanı. Doktor onunla konuşmamız gerektiğini söyledi, ben de sandalyeye doğru gidip oturdum ve elini tuttum.

Önce sessizce oturup yüzüne bakıyorum. Her morluğu ve kesiği inceliyorum ve onu suda, hızlı ve güçlü bir akıntı tarafından sert kayalara doğru sürüklenirken, ardından da kırılan bir dalganın üzerinde havaya fırlatılırken yaşadığı panik ve dehşeti hayal ederek kendime işkence ediyorum.

Kalbim paramparça oldu. "Çok üzgünüm. Seni asla incitmek istemedim."

Ruhum ondan af diliyor.

Varlığımı hissediyor mu? Pişmanlığımı?

"Keşke bir zaman makinem olsaydı," diyorum titrek bir sesle. "Eskiden ne kadar mutlu olduğumuzu hatırlıyor musun? Her akşam yemekten sonra köpekleri gezdirdiğimizi hatırlıyor musun? Scooter ve Dolly. Ne harika bir ikiliydiler."

Gözlerimi kapatıp bunları düşünüyorum. Çimlerdeki cırcır böcekleri. Köpeklerini gezdiren komşularla sohbet etmek. Asansörle dairemize geri çıkmak ve birbirimize gülümsemek.

Yoğun bakım ünitesindeki sert koltuğa yaslanıp Sienna'nın göz kapaklarını izliyorum. Gözlerinde bir kıpırtı arıyorum ama hiçbir yaşam belirtisi yok. Ellerini tutup öptüğümde elleri cansız.

"Şu anda neredesin?" diye soruyorum, umutsuzca, sanki zaman tükeniyor ve bu son şansımış gibi. "Beni duyuyor musun? Eğer duyuyorsan, lütfen bil ki sensiz hiçbir şeyim ve hiçbir yerde olmazdım. Lütfen geri dön. Sana ihtiyacım var, çocukların da sana ihtiyacı var."

Odada başka bir varlığın daha farkına varıyorum. Karanlık, istediğim gibi değil. Sandalyede dönüp kapıya doğru bakıyorum.

Dünkü hemşireyle aynı kişi olan sabahki hemşire, rahatsız edici derecede yüksek bir sesle konuşuyor: "Bay Palmer. Polisle tekrar görüşmeniz gerekiyor."

İçim panikle doldu. "Geri mi döndüler?"

"Evet, birimin dışında." Gözleri yargılayıcı bir ifadeyle kararmış ve sanki doğrudan başıma ateş ediyormuş gibi, küçümsemesini hissediyorum. Facebook trollerinin gece boyunca neler paylaştığını merak ediyorum.

Sandalyemden kalktıktan sonra Sienna'nın üzerine eğilip alnından öptüm. "Geri döneceğim, söz veriyorum."

Sonraki anlar, sanki bir sisin içinde kaybolmuşum gibi, bulanık geçti. Hemşire beni yoğun bakım ünitesinin ana kapılarına götürdü ve düğmeye bastı. Kapılar açıldı ve dışarı çıktım.

LaPierre ve Lawson yaklaşımı.

Lawson, "Bay Palmer," diyor. "Eşiniz Sienna Palmer'ı öldürmeye teşebbüs suçundan tutuklusunuz."

Aman Tanrım. Ne buldular acaba?

LaPierre kollarımı tuttu ve bileklerimi arkadan kelepçeledi.

Tartışmanın ya da direnmenin bir anlamı olmadığını biliyorum, bu yüzden işbirliği yapıp isteyerek yürüyorum. LaPierre'e, "Kardeşim Arthur'u

çağır," diyorum.

"Bunu istasyondan yapacağız," diye yanıtlıyor. "Ve bilginiz olsun, basın mensupları ön tarafta."

"Harika." Suçlu olarak kovuşturulmam öğlen haberlerinde yayınlanacak ve ailem utancımı görecek.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YUKARI BAK, SİENA

Jacob'ın evine girdiğimde, eski hayatıma dair sürekli bir özlem duyuyorum, ancak onun rahat mutfağını görünce bu his kayboluyor. Uzak duvarda kocaman bir odun fırını var ve ekmek kokusu içimi huzur ve aidiyet duygusuyla dolduruyor.

Aynı zamanda, eğer gerçekten ölmüşsem, bu mutfakın son durağım olmadığını da biliyorum. Burası bir giriş holü, bir kanaldan diğerine bağlanan bir geçit olmalı, çünkü bu duvarların hemen ötesinde, ilahi varlıkların ve sevdiklerimin varlığını hissediyorum. Onlara gitmeyi çok özledim.

Sonra müzik duyuyorum. Tanımlayamıyorum. Göksel korolar ve göksel enstrümanların nazik bir uyum içinde çaldığı bir ses gibi geliyor ve ruhumda yankılanıyor. Yüzümü kaldırıp yukarı bakıyorum. "Bu nereden geliyor?"

Jacob hiçbir açıklama yapmayınca dikkatimi önümdeki odaya çevirdim. Odun sobasının çok yakınında, Scooter'ın alışkın olduğu kırmızı minder onun için hazırlanmıştı. Yepyeni gibi tertemizdi. Üzerine çıktı, birkaç tur döndü, uzandı ve rahatça kıvrıldı.

"Bir fincan çay ister misiniz?" diye soruyor Jacob.

"Evet. Teşekkür ederim."

Masaya oturmak için bir sandalye çekiyorum ve Jacob lavaboda bir su ısıtıcısı dolduruyor. Isıtıcıyı ocağa koyuyor, ateş kutusunun kapağını açıyor ve içine yeni bir odun parçası atıyor. Baca kapağını ayarlıyor ve masaya yanıma oturuyor.

"Bu fırın, öncülerin yaşadığı dönemlerden kalma bir şeye benziyor," diyorum.

Ona büyük bir sevgiyle bakıyor. "Onun için odun kesmekten zevk alıyorum ve güzel bir ısı yayıyor."

"Scooter bundan hoşlanmış gibi görünüyor."

Uyuyan köpeğimizi sevgiyle izliyoruz. Sonra Jacob bana dönüyor. "Seni gördüğüme hala şaşırdım."

“Umarım hoş bir sürpriz olmuştur? Sizi gördüğüme gerçekten çok sevindim.”

“Evet, elbette, ama... dürüst olmak gerekirse, kafam karışık. Sizi bu kadar çabuk beklemiyordum. Sanki bir hata olmuş gibi geliyor.”

Bunu nasıl yorumlayacağımı bilemiyorum. Şimdi burada olduğuma göre, mükemmel bir huzur içindeyim. Zaman yokmuş gibi geliyor ve içimde bir tatmin duygusu büyüyor, sanki evrenin tüm gizemleri yakında açıklığa kavuşacakmış gibi. Ve geçen her saniyeyle eski hayatım daha da uzaklaşıyor gibi hissediyorum.

Jacob öne eğilip ellerimi kavradı. "Son zamanlarda evliliğinde bazı sorunlar yaşadığını biliyorum."

"Bu, durumu hafifletmek olur."

Başını salladı. "Beni sevdiğini de biliyorum, ben de seni seviyorum. Her zaman seveceğim. Ama Sienna, birlikte olduğumuz zamanlar çok gençtik. Hiç sınanmadık."

Henüz nereye varmak istediğinden emin değilim, ama bu yerin armağanlarından birinin de bu olduğunu hissediyorum: açıklık ve bilgelik.

"Yani, eğer yaşasaydın, eninde sonunda sorunlar yaşayacağımızı mı, yoksa ayrılacağımızı mı kastediyorsun? Kaderimiz bu mu olacaktı?"

"Bunu bilmiyorum," diye yanıtlıyor. "Ama kesinlikle anlaşmazlıklarımız olurdu. Balayı dönemi ancak belli bir süre sürebilir."

"Doğru," diye yanıtlıyorum. "Ama birlikte çok mükemmeldik."

İkna olmamış bir şekilde kaşını kaldırıyor. "Kimse mükemmel değil. Bazılarımız hayatta çok kötü darbeler alıyor ve iyileşmek kolay değil."

"Bunu anlıyorum, ama—"

"Öğrenme ve gelişme yolumuz bu," diye devam ediyor. "Ama gelişme iyileşmede yatıyor. Yaşamın asıl amacı da bu zaten; birbirimizin hatalarını affetmeyi, nazik olmayı ve farklılıklarımıza rağmen birlikte neşe bulmayı öğrenmek."

Sözleri kalbime işliyor ve onlara tutunacak kadar bilgiye sahibim.

Scooter yastığının üzerinde uyuyor ve ona karşı yoğun bir çekim hissediyorum. Sandalyemden kalkıyorum, odanın karşısına geçip yanına çömeliyorum. Uyurken, pürüzsüz fildişi rengi tüylerini okşuyorum. Sonra mutfak penceresinden süzülen parlak ışıktaki Jacob'a dönüyorum.

"Bu yüzden mi buraya erken davet edildiniz?" diye soruyorum. "Çünkü bunları zaten biliyordunuz? İnsanlara karşı her zaman çok

naziktiniz, herkesin hatalarını affediyordunuz. Bu yüzden mi cennete giden yolda hızlandırılmış bir yola girdiniz?”

Yavaşça gülüyor. “Hayır, öyle değil ve neden genç yaşta ölmeyi seçtiğimi bilmiyorum. Ama hayattaki güçlü ve zayıf yönlerimi fark ediyorum. Buraya geldiğimde, varoluşuma yukarıdan bakabildim. Sen de bunu denemelisin ve bunu yapmak için ölmen gerekmiyor.” Jacob elini havada sallıyor. “Hayatınıza daha geniş bir perspektiften bakmaya çalışın. Sadece şu an başınıza gelenlere değil, bütününe bakın, çünkü bunları o anki ruh halinize veya görüşlerinize göre değerlendireceksiniz. Ama yıllar içinde her şey değişir, siz de dahil. İnsanları kaybedeceksiniz, ama aynı zamanda yeni aile ve arkadaşlar da kazanacaksınız. Mutlu ve üzgün olacaksınız, iyi şeyler başaracaksınız ve bazen de tökezleyip büyük hatalar yapacak ve yaptıklarınızdan utanacaksınız. İşte bu yüzden düşünceli bir şekilde yansıtmak önemlidir. Başarılarınızı ama aynı zamanda yargı hatalarınızı da fark edin ve onlardan ders çıkarın. Tüm bunları değişime ve farklı şeyler yapmaya veya farklı şeyler görmeye açık bir zihinle yapın.”

“Ama geriye bakmak istemiyorum,” diye karşı çıkıyorum. “Seni kaybetmenin acısını tekrar yaşamak kesinlikle istemiyorum. Sadece ileriye bakmak istiyorum. Biliyorum ki anne babam o kapının hemen ardında. Onları orada hissedebiliyorum. Haklı mıyım?”

Jacob gözlerini kaçırıyor ve neden sorudan kaçındığından emin değilim.

Scooter'ın ipeksi kulağını okşadım. "Sürekli öğrenmekten ve gelişmekten bahsediyorsun. Sence ben buraya hazır değil miyim?"

Jacob masadan kalktı. Scooter'ın yanına, yere oturdu. "Hazır olmakla ilgili değil. Bazı insanlar neredeyse hiç yaşam tecrübesi olmadan geliyorlar. Bebekler... yürümeye başlayan çocuklar..."

“Öyleyse neden şimdi burada olmamam gerektiğini düşünüyorsun?” Biraz incindim, sanki buna layık değilmişim gibi. “Yeterince acı çekmedim mi?”

“Çok acı çektin,” diye yanıtıyor. “Bazılarından daha çok, bazılarından daha az. Çok şanslıydın Sienna. Belki de takdir etmen gereken şey bu.” Gözleri parlıyor ve tutkuyla konuşuyor. “Cehennem gibi deneyimlerden sağ kurtulduğun için de kendinle gurur duymalısın. Ve hayatının her saniyesine –geçmişine, şimdiki zamanına ve geleceğine– şükretmelisin çünkü sonsuza dek sürmeyecek. Bir anda geçip gidecek ve sonra bitecek. Bu yüzden onu

hafife alma. Sana yemin ederim, karanlık zamanlarda bile sonunda buna değecek. Bana güven.”

"Sana güveniyorum."

Hayatımın gerçek aşkı olarak gördüğüm bu adama duyduğm yoğn bağ da beni çok etkiliyor.

"Başkalarına da gvenmeniz gerekiyor," diyor.

Tekrar Scooter'a bakıyorum, huzur içinde uyuyor. Elimle omzunu okşuyorum. "Kocamı mı kastediyorsun?"

“Sadece o değil.” Jacob elimi tutuyor. “Yukarı bak, Sienna.”

İstedini yapıyorum ve tavana bakmadığımı fark ediyorum. Sonsuz mavi gökyüzünü, pamuk gibi bulutları ve ışıl ışıl bir ışığı görüyorum. Peggy's Cove'daki buz gibi sulardan beni çıkaran aynı sıcaklığı hissediyorum. Bu sıcaklık bana yüzeye çıkmak için bir neden verdi.

Scooter'a tekrar bakıyorum ve odun sobasından gelen hoş sıcaklığı hissediyorum. Çaydanlığın ağzından buhar yükselmeye başlıyor.

Jacob ayağa kalkıp masaya bir çaydanlık koydu. İçine sıcak su doldururken, bana az önce söylediklerini düşündüm. Dünyadaki hayatıma geri dönmemi istediğini anladım. Henüz zamanımın gelmediğine inanıyor. Benim için daha büyük bir planın olduğuna inanmamı ve güvenmemi istiyor.

Ama vücudumun kayalara çarpmasının verdiği uyuşuk acıyı, suda kan görmenin dehşetini ve ciğerlerimdeki yanma hissini unutmadım. Eski hayatıma dönme düşüncesi beni dehşete düşürüyor.

Geri dönülecek bir ceset var mı ki?

Scooter'ın başının tepesine bir öpücük kondurmak için eğildim, ama geri oturduğumda kaskatı kesildim. Jacob masada oturmuş, bize çay dolduruyordu. Ayağa kalkmak istedim ama hareket edemiyordum. İçimde bir titreme, havada bir huzursuzluk vardı. Başım dönmeye başladı.

Jacob endişeyle bana bakıyor. "İyi misin?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum, ama daha cevap veremedenden ondan uzaklaştırılıyorum.

Yıldırım hızıyla, Jacob'ın evinin rzgrda kül gibi yok olmasına neden olan müthiş bir güç tarafından geriye doğru savruluyorum.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

SIENA

Acımasızca harap olmuş bedenimin içine bırakılıyorum. Ani sarsıntı beni sersemletiyor ve yönümü şaşırtıyor, ancak saniyeler içinde kolumdaki kemiklerden kırık kafatasıma, tahriş olmuş etime, parçalanmış kaburgalarım kadar her yerimde fiziksel acı hissetmeye başlıyorum.

Karanlık bir mağarada yalnızım, ama makineler bip sesleri çıkarıyor.

Durun bir dakika. Burası mağara değil.

Etrafımda bir kadının dolaştığının belirsiz bir şekilde farkındayım. Gözlerim kapalı, ama onun bir melek gibi, tam yüzümün üzerinde süzüldüğünü hissediyorum.

“Sienna. Sesimi duyuyor musun? Gözlerini benim için açabilir misin?”

Zihnim onun sözlerini algılıyor ama bedenim tepki vermiyor. Tek yapabildiğim dinlemek.

"Elimi sıkabilir misin?"

Biraz uğraştıktan sonra orta parmağımı bükmeyi başardım.

"Harika."

Odada başka bir varlık daha hissediyorum. Bir adam. Kadınla konuşuyor. Kadın hemşire. Bunu biliyorum çünkü sonunda bir hastanede olduğumu ve başıma korkunç bir şey geldiğini anlıyorum, ama ne olduğunu bilmiyorum. Nereden geldiğimi hatırlamam dışında pek bir şey hatırlamıyorum, bu da beni kalbim kırık ve orayı geride bırakmış olmaktan dolayı perişan ediyor.

Doktor kolumu çimdikliyor. Gözlerimi açmamı istiyor ama gözlerim bin kilo ağırlığında. Tamamen açabilmem biraz zaman alıyor.

Beyaz bir tavan. Birkaç kez göz kırpyorum ama gücüm yok. Bilincim gidip geliyor ve yıldızlar arasında, uzayda süzülme hissinin tadını çıkarıyorum...

Uzayda o kadar sessiz ki, damarlarımdan ve atardamarlarımdan geçen kanımın pompalanması ve hücrelerimin rastgele hareketleri dışında hiçbir ses yok; tıpkı fiziksel bedenimi oluşturan su okyanusundaki minik baloncuklar gibi. Orada sonsuza kadar süzülebilirdim.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

AMANDA

Uyandım ve mutfağa gittim, orada babamdan bir not buldum. Sharpie kalemle yazılmıştı ve bir mıknatısla buzdolabına yapıştırılmıştı.

Günaydın. Erken kalktım, bu yüzden annemin yanında olmak için hastaneye gittim. Kahvaltınızı yapın ve müsait olduğunuzda gelin. Bütün gün burada olacağım.

Connor için buzdolabına notu bırakıp, kuyruğunu sallayarak bana bakan Oscar'a baktım. "Tahmin edeyim. Tuvalete gitmen gerekiyor."

Gözleri, saf umutsuzluğun iki lazer ışını gibi, son derece keskin.

"Hadi gidelim." Onu bodrum merdivenlerinden aşağı, oyun odasının karşısından sürgülü cam kapılara kadar götürdüm ve dışarı bıraktım. Sıfırın altındaki sıcaklık bana zımpara kağıdı gibi geldi ve nefesimin buharını görebiliyordum. Oscar'ın kar olmayan akçaağaç ağacının altındaki küçük bir çimenlik alana doğru veranda taşlarının üzerinden koşmasını izledim. İhtiyacını giderdi ve aceleyle geri döndü. Onu içeri aldım, kapıyı kapattım ve tekrar kilitledim. "Aferin. Şimdi kahvaltı yapalım."

Mutfağa döndüğümüz anda telefon çaldı. Cevaplamak için mutfak adasının etrafından dolaştım. "Merhaba?"

"Günaydın. Amanda mı sizsiniz?"

"Evet," diye yanıtlıyorum, kalbim hızla çarpmaya başlıyor çünkü arayan kişinin hastaneden olduğunu anlıyorum. Kötü haberlerden çok korkuyorum. Dün gece neredeyse hiç uyuyamadım, almak istemediğim o telefon görüşmesinden çok korkuyordum.

"Yoğun bakım ünitesinden arıyorum," diyor bir kadın. "Sizin için iyi haberlerimiz var. Anneniz uyandı."

"Uyanık mısın?" Mutluluk ve rahatlama hissi içimi kapladı, durdurulamaz bir şekilde.

Bu sözleri birkaç saniye boyunca zihnimde tutuyorum ve kendimi onlara bırakıyorum. Ama sonra doktorların uyarılarını hatırlıyorum;

annemin motor becerilerinde azalma veya diğerk uzun vadeli engellerle kalabileceğini. "İyi mi?"

Hemşire, "Hasta halsiz ve sersemlemiş durumda," diye açıklıyor, "ama doktor şu anda yanında ve gün ilerledikçe daha fazla bilgi edineceğiz."

"Babam orada mı?" diye soruyorum.

"Şu anda burada değil, bu yüzden içeri gelmek isteyebilirsiniz. Annenizin sizi görmesi iyi olur."

Annem uyandığında hiçbirimizin başucunda olmaması beni çok üzüyor. Babam nerede?

Adrenalin damarlarımda yükseliyor. Tek istediğim, olabildiğince hızlı bir şekilde odasına ulaşmak. "On beş dakika içinde orada olacağız. Aradığınız için teşekkür ederim."

"Memnuniyetle," diye yanıtlıyor.

Telefonu kapatıp merdivenlere koştum. "Connor! Annem uyandı! Kalk! Onu görmeye gitmeliyiz!"

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Sienna

Yıldızlar arasında huzur içinde süzülürken, bir kadının sesi evrende yankılandı: "Çocuklarınız yolda."

Bu sözler beni bir mıknaş gibi gerçekliğe, hastanedeki yatağıma geri çekiyor.

Çocuklarım... Amanda ve Connor... hayatımın kalbi.

Onları görmem lazım.

Uyan Sienna! Uyan!

Gözlerimi açıyorum ve hemşire üzerime eğiliyor. Teşekkür etmek istiyorum, çok teşekkür ederim! Ama yapamıyorum. Bir tür bilinçsizlik halindeyim. Buradayım ama aslında burada değilim.

Sonraki birkaç saniye içinde, başımda, omzumda ve kolumda fiziksel bir acı hissetmeye başlıyorum. Korkunç bir şey ve daha önce de bunu yaşadığım için dehşete kapılıyorum. Bir ömür önce. Bunun sadece başlangıç olduğunu ve daha da kötüleşeceğini biliyorum. Çok daha kötü.

"İşte bu, çok iyi," diyor doktor, kolumu tekrar çimdiklerken.

Bu sefer gözlerimi zorla açıyorum ve odaklanmak için çabalıyorum. Göğsüm yanıyor ve boğazım acıyor. Boğazımdan aşağıya doğru kalın bir tüp olduğunu fark ediyorum.

İçimi yakıcı bir panik dalgası sarıyor. Çığlık atmak istiyorum ama atamıyorum. Şok ve panik yüzünden felç olmuş durumdayım.

Vücudumun her yerinde acı şiddetleniyor. En kötüsü başım. Kafatasımın hemen altında, hiçbir insanın maruz kalmaması gereken acımasız bir zonklama var. Bilincimin sınırları içinde ıstırap çekiyorum. Çığlık çığlığa bağıyorum.

Boğazımdaki tüpe uzanıp çıkarmaya çalışıyorum ama hemşire bileğimi tutuyor. "Yapmayın. Bu sizin güvenliğiniz için."

Yastığın üzerinde başımı bir o yana bir bu yana sallıyorum. Bunu istemiyorum! Çıkarın şunu!

Doktor üzerime eğildi. "Sienna. Benim adım Doktor Malik. Komada kaldınız. Kolonu çıkarmadan önce kendi başınıza nefes alıp

alamayacağınızdan emin olmalısınız. Lütfen elimi sıkabilir misiniz?"

Tüm gücümle sıkıyorum.

"Güzel. Şimdi ayak parmaklarını oynat."

Ayaklarımın tamamını kıpırdatıyorum.

"Sadece ayak parmaklarınız."

Gözlerimi devirip isteğini yerine getiriyorum.

"Benim için üç kez göz kırp. Çok iyi."

O stetoskopunu göğsümün çeşitli yerlerine yerleştirip dinlerken sabırsızlıkla bekliyorum. "RSBI iyi görünüyor. Solunum hızı dakikada yirmiden az. Oksijenasyon iyi. Bilinci açık. SpO2 %90..." Birkaç istatistik daha sıraladıktan sonra hemşireye dönüyor. "Entübasyonu çıkaralım."

Gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde, maske ve eldiven takıp bazı ekipmanları bir araya getirmelerini izliyorum. Kalbim endişeyle çarpıyor. Bir an önce bu şeyi benden çıkarmalarını çok istiyorum ama aynı zamanda çok korkuyorum.

Hemşire yatağımın başını kaldırarak yarı oturur pozisyona getirdi. Göğsüme önlük gibi mavi emici bir ped yerleştirdi. Bazı emme tüpleri taktılar. Doktor benden derin nefesler almamı istedi ve stetoskopuyla göğsümü dinledi. "Daha derin nefesler. Güzel. Şimdi nefes almanı, nefesini tutmanı isteyeceğim ve işte o zaman tüpü çıkaracağım. Anladın mı?"

Başımı sallıyorum.

"Güzel. Hazır mısın? Başlayalım. Derin bir nefes al. Şimdi tut!"

Tüpü çıkarıyor. Çıkarma şokuyla öne doğru eğiliyorum ve kontrolsüzce öksürüyorum.

"İyi gidiyorsun. Öksürerek çıkar." Ağzıma bir aspirasyon tüpü sokuyor, ardından oksijen için burun deliklerime burun kanülleri yerleştiriyor ve ben sakinleşmeye çalışırken tüpü kulaklarımın arkasına takıyor. Göğsümü tekrar dinliyor ve monitörleri incelerken birkaç nefes almamı istiyor. "Hayati belirtiler iyi görünüyor."

Hemşire mavi pedi temizliyor ve doktor tekrar üzerime eğiliyor. "Tam adınızı söyleyebilir misiniz?"

Ses tellerimin etrafı kaşınatıcı ve tahriş olmuş durumda, ama yine de ismimi zar zor söyleyebiliyorum.

Entübasyondan kurtulmanın travmasından tamamen kurtulamadım ama çocuklarım yolda ve bu bile nefes almaya değer. Onları görmeyi dört gözle bekliyorum. Geri döndüğüm için mutluyum çünkü tek istediğim, bebeklerimi kalbime yakın tutmanın eşsiz mutluluğu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

AMANDA

Hastaneye giderken hız cezası yemediğim için şanslıyım, çünkü kafam tamamen karışmış durumda. Panik halindeyim, zamanında yetişemeyeceğimizden, annemin biz varmadan tekrar komaya gireceğinden korkuyorum. Ya da daha kötüsü, bir şeyler ters gidecek ve ölecek.

Yanımda oturan yolcu koltuğundaki Connor'a şöyle bir baktım. "Babam mesaj attı mı?"

"Henüz değil."

"Nerede o?" diye sinirli bir şekilde sordum. "En azından Becky'ye mesaj atıp annemin uyandığını söyleyebilir misin?"

Mesajı işaretliyor ve saniyeler içinde Becky bizi arıyor. Arabanın hoparlöründen cevap veriyorum. "Merhaba?"

"Merhaba, benim. Uyandı mı?"

"Evet!" diye sevinçle bağırdım. "Şimdi hastaneye gidiyoruz."

"Çantamı alıyorum, en kısa sürede orada olacağım," diye yanıtlıyor.

"Babamın nerede olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum. "Bu sabah hastaneye gittiğini söyledi ama orada değil. Annemin uyandığını bile bilmiyor sanırım."

"Restoranı deneyeceğim," diyor Becky. "Ve yakında görüşürüz."

Arabayı park ettim, indik ve hastane girişine doğru koştuk. Asansör yolculuğu çok uzun sürdü, farklı katlarda insanları indirip bindirmek için durdu. Ama sonunda yoğun bakım ünitesine ulaştık ve içeri alındık.

Alışık olduğumuz rutine uyarak, ellerimizi dezenfekte edip annemin odasının dışında sarı önlüklerimizi giyiyoruz. Hemşiresi bizi karşılamak için dışarı çıkıyor ve gülümsemesi bulaşıcı. Bu, kalbime bolca mutluluk veriyor.

"Hâlâ iyi mi?" diye soruyorum.

Hemşire, "Harika gidiyor," diye yanıtlıyor. "O bir savaşçı. Kendi başına nefes almak istediğini açıkça belirtti, bu yüzden tüpü çıkardık ve şimdi konuşabiliyor."

"İçeri girebilir miyiz?"

Hemşire nazikçe konuşuyor: "Evet, ama unutmayın ki çok şey atlattı ve hâlâ çok yorgun ve ağrı kesicilerden dolayı sersemlemiş durumda."

Connor, doktorla yaptığımız ilk görüşmeyi unutmamış bir şekilde, "Peki ya motor becerileri?" diye soruyor.

Hemşire, "Şimdilik her şey yolunda," diye yanıtlıyor. "Ancak kafa travmaları tahmin edilemez, bu yüzden birkaç gün boyunca onu yakından takip etmemiz gerekecek."

Dinliyorum ama tek istediğim annemi görmek.

Hemşire sonunda bizi odaya aldı ve ben de aniden durdum. Annem yatakta uyuyordu, solunum tüpü yoktu. Oda sessizdi ve ventilatörün uğursuz sesini duymamak bir lütuftu.

Connor ve ben yatağın iki yanına geçtik. Varlığımızı hissetmiş olmalı, çünkü gözlerini açtı ve sırayla her birimize sevgiyle baktı. Titredim ve rahatlama gözyaşları döktüm. Annem kollarını bize doğru açtı ve biz de eğilip ağlayarak, sarılarak ve yüzünün yanlarını öperek onu kucakladık.

"Seni seviyorum anne." Dudaklarının şakağıma değmesini ve gözyaşlarımı öperek silmesini çok seviyorum.

"İkinizi de gördüğüme sevindim," diyor güçsüz ve kısık bir sesle.

Geri çekilip ona daha dikkatlice bakıyorum. Yüzündeki kesikler ve morluklar şimdi önemsiz, şükürler olsun ki yüzeysel görünüyor. Önemli olan uyanık olması ve kim olduğumuzu bilmesi. Bizimle konuşabiliyor. Ama yorgun olduğunu görebiliyorum.

"Şimdi dinlen anne." Elimle başındaki bandajı okşadım. "İyileşmeni ve eve gelebilmeni istiyoruz." Başını salladı ve gözlerini kapattı. Connor'a baktım. "Uyuması gerekiyor ama iyi."

Kolunu yüzündeki gözyaşlarının üzerinden sildi.

Sandalyeler bulup yatağın kenarlarına çekiyoruz, oturuyoruz ve annemizin ellerini tutuyoruz.

Pencere camının ötesinde, odanın dışında, bir grup hemşire ve doktor daire şeklinde oturmuş uzun uzun bir şeyler tartışıyorlardı. Annemin bakımından sorumlu hemşire, camın diğer tarafında, taşınabilir tekerlekli bir masada oturmuş bizi izliyordu. Bana gülümsedi ve ben de ona

gölümsedim; annemin aldığı bakım için duyduğum minnet duygusuyla dolup taşmıştım.

Başımı annemin eline eğip öpüyorum.

Dualarıma cevap verdiğin için sana şükürler olsun Rabbim.

Bir an her yer aydınlık, güneşli ve sıcak. Sonra cep telefonum çalışıyor ve tüm dünya karanlığa bürünüyor.

"Merhaba, Amanda mı?"

"Evet."

"Merhaba. Ben amcan Arthur."

Sandalyeden kalkıp annemin odasından çıktım ve ünitenin bir köşesinde sessiz bir yer aramaya başladım. "Babam nerede?" diye sordum.

Tereddüt etmesi huzursuzluğumu daha da artırdı. "Üzgünüm evlat. Şu anda duymak istediğin şey bu değil biliyorum ama tutuklandı. Suçlama, cinayete teşebbüs."

Korku midemin derinliklerine saplanıyor ve elimle ağzımı kapatıyorum. "Hayır."

"Yeterli kanıt sahip olduklarını düşünmüş olmalılar."

Kanıt. Bu kelimeyi duyuyorum ama algılayamıyorum. En azından hemen değil. Sonra birden aklıma geliyor—bana az önce söylediklerinin büyüklüğü ve babamın annemi Peggy's Cove'daki kayalıklardan, acımasız ve şiddetli dalgaların arasına, okyanusun bir ölüm makinesi olduğu bir yere ittiği görüntüsü.

"Bu olamazdı," diyorum. "Bunu yapmış olması imkansız."

"Şimdi onu görmeye gidiyorum."

"Ama annem uyanık," diyorum ona; bu, az önce söylediklerine uygun bir yanıt değil, ama iyi bir şeye tutunmam gerekiyor. Yeni bir cehenneme katlanamam, buldukları kanıt ne olursa olsun babam hakkında bu korkunç şeye inanmak da istemiyorum.

"Az önce 'uyandı' mı dedin?" diye sordu Arthur Amca.

"Evet."

"Oh, çok şükür. Nasıl?"

"Şimdilik iyi gidiyor. Çoğunlukla uyuyor. Ama konuşabiliyor ve bizi tanıyor."

"Olanları hatırlıyor mu?" diye soruyor. "Eğer olanların kaza olduğunu doğrulayabilirse, babanızın serbest bırakılmasını sağlayabiliriz."

Duvara döndüm ve alnımı duvara yasladım. "Henüz bundan bahsetmedi. Hâlâ sersemlemiş durumda."

"Amanda..." Duraksıyor ve ben rahatsız bir şekilde devam etmesini bekliyorum. "Kimseye henüz uyandığını söyleme, tamam mı? Polislerin içeri girip not almasını istemiyoruz. Hemen geliyorum. Yerde kal. Birazdan görüşürüz."

Telefonu kapatıyor ve ben boş boş telefona bakıyorum. Sözleri zihnimde tekrar tekrar yankılanıyor: Babamı cinayete teşebbüsten suçlayacak kanıtları var.

Dizüstü bilgisayarında veya ofis dosyalarında ne bulmuş olabilirler ki? Ya kötü bir şeyse? Yıllardır bana gerçek bir baba gibi gelmiyor. Bir yabancı gibi davranıyor, ama annem yoğun bakıma kaldırıldığından beri daha iyi olmaya çalışıyor. Yoksa sadece kendini korumaya mı çalışıyor?

Ani bir panikle hızla annemin odasına geri döndüm. Arthur Amca'yı pek tanımıyorum ama kimseye hiçbir konuda güvenemiyorum.

Odaya tekrar girdiğimde annemin hala uyuduğunu gördüm. Connor telefonundan başını kaldırdı. "Kimdi o?"

"Arthur Amca. Babamın tutuklandığını söyledi."

Connor telefonunu indiriyor. "Ne?"

"Buraya doğru geliyor ve annemle konuşup gerçekte ne olduğunu öğrenmek istiyor." Onu koruma içgüdüleriyle yanına oturup elini tutuyorum. "Anne? Uyanık mısın?" Kıpırdamayınca omzunu hafifçe sallıyorum. "Anne?"

Gözleri aralandı ve bana baktı.

"Benimle konuşabilir misin?"

Başını salladı.

"Peggy's Cove'da olanları hatırlıyor musun?"

"Suya düştüm ve boğuldum," diye yanıtıyor.

"Evet. Ama neden suda olduğunuzu hatırlıyor musunuz?"

Gözleri hüznün ve korkunun karışımıyla parıldıyordu. Yavaşça başını yastıkta sallıyor.

"Babamla mı tartışıyordun?" diye sordum.

Yüzünü çeviriyor.

Onu üzmem istemiyorum ama ne olduğunu bilmem gerekiyor. Gerçeği bilmem gerekiyor. Yaklaşıp kulağına fısıldıyorum: "Anne. Babam seni

kayalıklardan aşığı mı itti?"

Kaşları acıyla çatıldı ve başını salladı. "Hayır. Bunu asla yapmazdı."

"Ama hatırlıyor musun?"

Bakışları tereddütle pencereye, sonra tekrar bana kaydı. "Emin değilim... Ben..." Birkaç kez göz kırptı. "Her şey bulanık. Sanırım cennete gitmiş olabilirim."

Sözleri beni adeta paramparça etti. Ona ne sorduğumu unuttum. Yatağın karşısındaki Connor'a baktım, o da bana kocaman gözlerle bakıyordu.

Annemin çenesi titremeye başladı ve gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Elinin tersini okşadım. "Sorun yok. Şu an bunun hakkında konuşmamıza gerek yok."

Ağlamaya başlıyor. "Çok güzeldi."

Annemin cennette olduğunu düşünmek bile kalbimi çılgınca çarpıyor. Bu, onu gerçekten kaybettiğimiz anlamına gelirdi. Ama bu benim için yeni bir haber değil. Bana, kayalıkların üzerinde hayata döndürülmeden önce en az on iki dakika boyunca nabzının atmadığı söylenmişti. Belki de bunu inkar ediyordum.

Cennet... "Büyükkannenizi veya büyükbabanızı gördünüz mü?" diye birden soruyorum.

"Hayır, ama onları hissettim. Beni bekliyorlar." Kaşları hayretle çatıldı. "Orada çok fazla sevgi vardı. İnanamazsın. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

Annemin odasının kapısı açıldı ve Becky içeri girdi. Annesine bir baktı ve yatakta kıpırdanırken hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Ona yer açmak için sandalyemden kalktım ve o da eğilip anneme sarıldı. İkisi de hıçkıra hıçkıra ağladılar.

"Çok şükür iyisin," diyor Becky.

Birbirlerine sarılıp ağlamaya devam ediyorlar ve ben bu odada sadece sevgi hissediyorum; annemin dönüşüne duyduğum minnet ise tarifsiz.

Hemşire kapıyı açıp başını içeri uzattı. "Yoğun bakım ünitesinin dışında içeri girmek isteyen biri var, ama aynı anda sadece üç ziyaretçi alabiliyoruz."

"Kim o?" diye soruyorum.

"Arthur Palmer. Annenizin kayınbiraderi olduğunu söylüyor."

Becky'nin bakışlarıyla karşılaştım ve başımı salladım.

Becky hemşireye, "Ondan biraz beklemesini rica edin," diyor. Hemşire odadan çıkıp kapıyı kapatıyor.

Annemin gözleri kapandı ve yorgun olduğunu, uykuya ihtiyacı olduğunu anladım. Becky alnından öptü ve bana döndü. "Biraz dışarı çıkıp konuşmak ister misin?"

"Evet. Burada kal, Connor," diyorum. İkimiz de kalkıp odadan çıkıyoruz ve kapının önünde duruyoruz. "Babam tutuklandı," diye fısıldıyorum. "Arthur Amca, onu cinayete teşebbüsten suçlamak için yeterli kanıt bulduklarını söyledi."

Becky elini kalbinin üzerine koydu. "Aman Tanrım."

"Arthur onu savunuyor ve burada olmasının sebebi annesinin ne hatırladığını öğrenmek istemesi. Annesinin babasının bunu yapmadığını söylemesini istiyor."

"Ama bu doğru mu?" diye soruyor Becky.

"Bilmiyorum. Şu an çok kafam karışık."

Bunu düşünüyor. "Ona sormamız gerekiyor."

"Zaten yaptım. Hatırlamadığını söylüyor. Ayrıca şöyle dedi..." Duraksıyorum çünkü kimsenin annemin sanrılı olduğunu düşünmesini istemiyorum. Onu psikiyatri servisine gönderebilirler.

"Söyle bana," diye fısıldıyor Becky ve ben ona her zamanki gibi güveniyorum.

"Annem cennete gittiğine inanıyor," diye sessizce söylüyorum. "Büyükbabasını ve büyükbabasını orada hissetti."

Becky bana bakıyor, konuşmıyor.

"Çok güzel olduğunu söyledi."

Mavi üniformalı iki erkek doktor yanımdan geçti ve biz de daha özel bir şekilde konuşmak için duvara yaklaştık.

"Klinik olarak ölmüştü," diye fısıldıyor Becky ve bu konuda açık fikirli görünmesinden rahatlıyorum. "Başka biriyle görüştüğünden bahsetti mi?"

Becky bana umutsuz gözlerle bakıyor.

"Emin değilim," diye yanıtlıyorum. "Bundan başka pek bir şey söylemedi. En çok endişelendiğim şey suya düşmeden önce ne olduğu, çünkü Arthur da bunu öğrenmek istiyor ve anneme de aynı soruyu soracak. Ama o hatırlamıyor."

Becky cihazı incelemek için döndü. "Hafızasıyla ilgili olarak doktoruyla konuşmak istiyorum. Burada mı?"

Hemşire odasında Doktor Malik'i görüyorum ama o çıkışa doğru yöneliyor. İşaret ediyorum. "İşte o."

"Hemen döneceğim." Becky aceleyle koşarak tam kapılardan geçmeden önce onu yakaladı.

Onlar konuşurken onları izliyor ve bekliyorum. Bir an sonra geri dönüyor.

"Ne dedi?" diye soruyorum.

"Böyle bir travmanın ayrıntılarını unutmanın normal olduğunu ve bunun geçici olabileceğini söyledi. Hafızası önümüzdeki birkaç saat veya gün içinde geri gelebilir. Ya da belki de asla. Bekleyip görmemiz gerekiyor. Ama iyi haber şu ki durumu stabil ve yarın sabah yoğun bakım ünitesinden çıkarılacak."

"Bu iyi haber," diye yanıtlıyorum, rahat bir nefes alarak. "Peki Arthur Amca ne yapacak?"

Becky bunu düşünüyor. "Telefonunda numarası kayıtlı mı?"

"Evet, az önce beni aradı." Telefonu arka cebimden çıkarıp ona uzattım.

Becky mesaj atmaya başlıyor. "Ona annenin uyuduğunu ve ziyaretçi kabul edemeyeceğini, eve gidip daha sonra aramasını söylüyorum."

"Peki ya babam?" diye soruyorum. "O hapiste."

Becky telefonumu bana geri verdi. "Eğer anneni kayalıklardan aşağı ittiğine dair somut bir kanıt varsa, o zaman yeri orasıdır."

O odaya doğru geri dönmeye başladı ve duygularım altüst oldu çünkü onun bunu yaptığına inanmak istemiyordum. Sadece eski babamı geri istiyordum; beni omuzlarında taşıyan ve havuzda yüzme derslerine götüren babamı. Restoranını açmadan önceki o eski babayı istiyordum.

Ama belki o adam artık yok.

Becky'nin peşinden odaya doğru aceleyle gittim.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

SiENA

Kollarımda iğneler ve tüpler varken, başım sisli bir halde hastane yatağında uyanıyorum. Çocuklarım burada değil. Sadece Becky ve ben varız.

"Ne kadar süre uyudum?" diye soruyorum.

"Birkaç saat," diye yanıtlıyor. "Amanda ve Connor'ı öğle yemeği için kafeteryaya gönderdim, ama yakında dönecekler."

Pozisyonumu değiştirmeye çalışıyorum ama gücüm yok ve kolumun hassas kıvrımına bantlanmış olan damarlarımdaki iğneleri yerinden oynatmaktan korkuyorum.

Becky yastığımı ve hırpalanmış bedenimi örten mavi çarşafı düzeltiyor. Kuru dudaklarımı ıslatıyorum ve o da pipetli su bardağını alıp bana uzatıyor. Ben yudumlarken o konuşuyor.

"Amanda senin..." Duraksıyor. "Suyun içindeyken ölümden dönme gibi bir şey yaşadığını söyledi."

İçmeyi bitirip arkama yaslandım. "Evet."

"Ayrıca, anne babanızın orada olduğunu hissettiğinizi de söyledi?"

Amanda'ya bunu söylediğimi hatırlamıyorum ama ilaçlar yüzünden sersemlemiş durumdayım. Özellikle Jacob hakkında başka neler söylediğimi merak ediyorum.

"Onu gördün mü?" diye soruyor Becky.

Yavaşça gözlerimi kırpıyorum ve beni çok iyi tanıyan en yakın arkadaşımın derin ve yoğun bir yakınlık hissettiyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Hayretle derin bir nefes verdi. Ama kafamdaki zonklamayla umutsuzluk yeniden şiddetle geri döndü ve gözlerimi kapattım. "İçimde geri dönmek istemeyen bir yanımdı, çünkü fiziksel olarak nelerden geçmek zorunda kalacağımı biliyordum."

Ama bunun çok daha ötesinde bir şey var. Ne hissettiğimi kelimelerle ifade edebilmeyi çok isterdim, ama vadinin üzerinden uçup sonra da kız kardeşinin arka bahçesine indiğimde hissettiğim huzuru ve sevinci hiçbir kelime tarif edemez.

“Onu gördüğüme çok sevindim,” diyorum. “Tekrar böyle sevildiğimi hissetmek. O zamandan beri böyle hissetmemiştim...” Hayatıma, bütününe, geriye bakmaya çalışıyorum ama her şey bulanık. Şu anda en iyi hatırladığım şey cennet.

Becky titrek bir gülümsemeyle, "Keşke ben de onu görebilseydim. Onu hâlâ özlüyorum ve ölmeseydi bugün hayatlarımızın nasıl olacağını sık sık merak ediyorum. Muhtemelen sen ve ben baldız olurduk." dedi.

Yüzümü pencereye çevirdim. "Ama o zaman Amanda ya da Connor'ım olmazdı."

"Doğru," diye yanıtlıyor. "Ve bunu değiştirmek istemeyiz."

"Asla."

Elimi tutuyor ve Becky sandalyesini yavaşça öne çekene kadar bir süre sessizce oturuyoruz. "Konuşmamız gereken başka bir şey daha var. Yoğun bakımdan taburcu olmadan ve daha fazla ziyaretçi kabul etmeden önce bunu konuşmalıyız."

"Bu nedir?" diye soruyorum.

"İlk uyandığınızda Amanda'nın size ne söylediğinden emin değilim," diye yanıtlıyor, "ama son birkaç gündür neler olup bittiğini bilmeniz gerekiyor."

Açıklamasını bekliyorum ama tereddüt ediyor.

"Söyle bana."

Başını öne eğdi. "İnsanlar sana suya düşmenle ilgili ne hatırladığını soracaklar. Nate'in seni itip itmediğini bilmek isteyecekler."

Beni zorladı...

Hafızam zayıf ama Amanda'nın o soruyu kulağıma fısıldadığını hatırlıyorum. Çok üzgündü, cevabı öğrenmek için can atıyordu.

“İnsanlar neden böyle düşünüyor?” diye soruyorum, o öğleden sonrayı hatırlamaya çalışırken, ama sanki beynimi kalın bir sis sarmış gibi, sadece kısa anlık görüntüler hatırlayabiliyorum: 103 numaralı otoyolda araba yolculuğu, Nate ile sessizce oturmak, öfkeli ve hayal kırıklığına uğramış hissetmek. O, sorunları çözmek istiyordu. Peggy's Cove'da geçireceğimiz bir öğleden sonranın bizi birbirimize daha da yaklaştıracığına inanıyordu. Ama bana göre bu zaman kaybıydı çünkü evliliğimiz zaten ölmüştü. Onu mezardan diriltmenin hiçbir yolu yoktu.

Becky kapıya doğru bir bakış attı ve sabırsızlığını hissettim. Çocukların her an geri döneceğinden endişeleniyordu ve bu konuşmayı onların önünde yapmak istemiyordu.

Sözlerine şöyle devam ediyor: “Onu suçlayanlar, sizin tartıştığınızı gören tanıklar olduğunu söylediler ve şimdi insanlar davayı sosyal medyadan takip ediyor. Dün de polis, Nate’in restoranının mali sıkıntı çektiğini öğrendikleri için eviniz için arama emri aldı. Sanırım bir gerekçe üzerinde anlaşmış olmalılar: Sigorta paranızı ve şirketinizin satışından elde edilecek vakıf fonunun kontrolünü istiyordu.”

Birdenbire kendimi bir tepeden aşağı yuvarlanan, şaşkınlık ve kafa karışıklığı kümeleri halinde büyüyen bir kartopu gibi hissediyorum. Gözlerimi kapatıp suya dalışımı hatırlamaya çalışıyorum, ama o olay hafızamda yok. Sadece vücudumu aşağıya, sonra yukarıya, yana ve öne doğru taşıyan güçlü akıntıları hatırlıyorum. Panik içinde nefes almak için çaresizdim... Ciğerlerimi yakan suyu içime çektim... sonra kurtarıldım. Sıcaklığa ve ışığa doğru yukarı çekildim.

"Seni itti mi?" diye soruyor Becky.

Yine de, o son birkaç saniyeyi hatırlamakta zorlanıyorum. “Sanırım... Sanırım ondan kaçtım ve o da beni kovaladı. Kızgındım ve kullanılmış hissettim. Ama sonra ne olduğunu bilmiyorum. Sadece dalganın bana bir kamyon gibi çarptığını hatırlıyorum. Bana çarptı ve ayaklarım yerden kesildi.”

"Seni mi vurdu, yoksa Nate'i mi?"

Yatakta hareketsiz uzanıyorum ve gözlerimi tavana dikeyorum. "Emin değilim."

"Nate'in seni kovaladığına dair bana az önce söylediklerin, eğer müfettişler bunu duyarsa zarar verici olabilir. Ama eğer bunun sadece bir el sallama hareketi olduğunu düşünüyorsan, bunu açıkça belirtmelisin."

Yastığa başımı yaslayıp sallıyorum. “Ama emin değilim. Dürüst olmak gerekirse ne olduğunu ya da bana neyin çarptığını hatırlamıyorum. Ama, Becky...” Gözlerimin içine doğrudan bakıyorum. “Eminim ki beni asla öldürmeye kalkışmaz. Kusurları var ama—”

Kapı açıldı ve Amanda içeri girdi. "Uyanmışsın." Neşeyle yanağımdan öptü ve oturdu.

“Connor nerede?” diye soruyorum.

"Buz hokeyi takımından bir arkadaşıyla karşılaştı. Hâlâ kafeteryadalar."

Rahatlamaya çalışıyorum ama kolay değil.

Amanda yaklaştı ve kulağıma fısıldadı: "Becky seninle babam hakkında konuştu mu?"

O biliyor. Buna dayanamıyorum.

“Evet,” diye yanıtlıyorum, “ama onların sandığı şeyi yapmayacağından eminim.”

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye soruyor. "Sadece... bilmek istiyorum."

Anladığım için başımı sallıyorum. Güvence arıyor ve ben de her şeyden çok ona bunu vermek istiyorum. "Onu tanıyorum," diye yanıtlıyorum. "Ve beni seviyor."

“Ama siz boşanmak için avukata gittiniz.”

Sesindeki acı benim de kalbimi kırıyor. "Evet, ve sana bundan bahsetmediğim için özür dilerim."

“Ama neden? Artık onu sevmiyor musun? Yoksa onların dediği gibi kötü biri mi?”

Başımı sallıyorum. "Babam son zamanlarda bizi hayal kırıklığına uğrattı, ama bu onu katil yapmaz. Onun hakkında böyle bir şeye inanmayacağım."

“Ama polis evimizi aradı ve ellerinde kanıt olduğunu söylüyorlar.”

Yabancıların kişisel eşyalarımızı karıştırmasını düşünmek bile midemi bulandırıyor ve Nate'in böyle bir şey yapabileceğine hâlâ inanamıyorum.

“Bu bir hata olmalı,” diyorum ona. “İnan bana, tatlım... bunun aslını ortaya çıkaracağız.”

“Öyle mi?” diye gözyaşları içinde cevap veriyor. “Ama ya yanılıyorsanız? Ya suçlu bulunursa ve ömür boyu hapse girerse?”

Dürüst olmak gerekirse, buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

OTUZUNCU BÖLÜM

NATE

Bir kabusun içinde uyanığım. Ya da belki de cehenneme doğru gidiyorum.

LaPierre beni bu beton hücreye kilitlediğinde durumun yeterince kötü olduğunu düşünmüştüm, ama güneş battıktan sonra daha da kötüleşti. Parmaklıkları pencereden hiç ışık girmiyor, sadece kafesin içindeki bir lambadan soğuk ve mavimsi bir floresan ışık sızıyor. Başka bir mahkumun öksürmesi ve ara sıra tükürmesi dışında ölüm sessizliği hüküm sürüyor.

Burası cehennem gibi bir yer ve ben buraya ait değilim. Eve gidip ikinci bir şans istiyorum ama Sienna hastanede. Morarmış, kırılmış ve perişan halde. Yaşam destek ünitesine bağlı ve onu bir daha asla göremeyebilirim. Ölebilir ve eğer bu olursa, kendimi asla affetmeyeceğim. Ben de ölsem daha iyi olur.

Ama benim bu cehennemim, onun kayalıklardan sürüklenip azgın, buz gibi okyanus dalgalarında hayatta kalma mücadelesi verdiği zamanki yaşadıklarından daha kötü olamaz.

Tanrım... Yine aklımı kaybediyorum. Vücudum titriyor ve ağlamamak için kendimi zor tutuyorum, çünkü burada kimsenin bana karşı bir sempatisi yok. Üstelik, affedilme şansım da yok. Yaptığım şeyi de değiştiremem. Restoranı ailemizin önüne koymayı bırakacağıma söz verdikten sonra bile yine para istedim. İşte bu yüzden benden kaçtı, dalgalara doğru.

Yüksek sesle, acı dolu bir hıçkırma sesi çıkardım.

"Sessiz olun!" diye bağılıyor biri.

Nefes almakta zorlanıyorum ve burnumdaki sümüğü silmek için sert yün battaniyeyi kullanıyorum.

Sienna, lütfen ölme. Lütfen yaşa ki seni her şeyden çok sevdiğimi kanıtlayabileyim. Dersimi aldım. Yemin ederim.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

SiENA

Sabah 6:30'da uyanıyorum, bir hemşire gelip tansiyonumu ölçüyor. Vardiyasının bittiğini ve gündüz hemşiresinin beni yoğun bakım ünitesinden çıkaracağını söylüyor.

"Tebrikler," diyor şişirme ampulünü sıkarken. "İyi gidiyorsunuz." O stetoskopuyla dinlerken ve göstergeyi okurken ben sessiz kalıyorum. Cırt cırtı açıp manşeti kolumdan çıkarıyor.

"Sosyal medyayı takip ediyor musun?" diye merakla soruyorum, telefonumu okyanusun dibinde kaybetmişken.

"Evet. Başına gelenler çok üzücü. Kimse bunu hak etmez."

Bunu sindirmek için biraz zaman ayırıyorum. "Sanırım herkes kocamın suçlu olduğunu düşünüyor."

"Öyle gibi geliyor kulağa," diye yanıtlıyor, "ama bunu söylemek bana düşmez. Bunun için mahkemeler var."

İşini bitirip odadan çıkıyor.

Aniden yorgun düşerek gözlerimi kapattım ve boğulmadan önce olanları, günün tüm olaylarını hatırlamak için hayal gücümü kullandım. Nate kapıdan içeri girdiğinde buzdolabındaki manyetik alışveriş listesine brokoli yazdığımı çok net hatırlıyorum.

Oradan itibaren sessizce uzanıp her anı tekrar tekrar zihnimde canlandırıyorum. Eski Deniz Feneri Yolu üzerindeki manzarayı görüyorum. En önemlisi de Nate'in asla değişmeyeceğine dair kesin inancımı hatırlıyorum.

Yoğun bakım ünitesinden beyin cerrahisi servisine geçiş beni çok yoruyor. Beni özel bir odaya yerleştirdikten kısa bir süre sonra genç bir adam tepside kahvaltımı getiriyor. Boğazıma bir tüp sokulduktan sonra günlerdir hiçbir şey çiğneyip yutmamıştım, bu da oldukça zorlayıcı geliyor. Ama

vücudumdan çıkan tüm bu iğnelerden ve tüplerden bıktım, bu yüzden kaşığımı alıyorum.

Tam sıcak çorbayı denemek üzereyken Amanda ve Connor içeri girdi. Amanda kahvaltılık tepsime bir göz attı.

"Yemek yiyorsun," diyor. "Bu çok büyük bir şey."

"Çok heyecanlanmayın," diye karşılık veriyorum, her biri yanağımdan öperek beni selamlıyor. "Henüz hiçbir şey yutmadım. Pek iştahım yok."

"İyi misin?" diye soruyor Amanda.

"Kendimi harika hissediyorum," diye yanıtlıyorum, çünkü onun daha fazla endişelenmesini istemiyorum. Eminim ki yeterince endişelenmiştir.

Yatağımın iki yanına iki sandalye çekiyorlar.

"Babam hakkında bir haber var mı?" diye soruyorum. Bütün gece aklımdaydı. Herkes bana zarar vermeye çalıştığına inanıyor gibi görünüyor, ama artık neyin gerçek olduğunu bilmiyorum. Tanrı aşkına, cennete gittim. Ya da en azından öyle sanıyorum. Bilmiyorum.

"Bu sabah bir şey yok," diye yanıtlıyor Amanda. "Sadece daha fazla insan sosyal medyada görüşlerini dile getiriyor."

"Henüz bunların hiçbirini görmedim. Telefonunuza bakabilir miyim?"

"Anne, o şeyleri görmek isteyip istemediğinden emin değilim," diye uyarıyor Connor beni. "Seni üzebilir."

"Koruyucu tavrınız için teşekkür ederim," diye yanıtlıyorum, "ama gerçekten neler olup bittiğini bilmem gerekiyor. Polisin elinde ne gibi deliller olduğunu öğrenmek istiyorum çünkü hala hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Bence sorun bu," diyor Amanda. "Hiçbir şekilde hiçbir şey hatırlamıyorsunuz."

"Ama yaşanmamış bir şeyi hatırlamak imkansızdır," diye savunuyorum.

"Doğru," diye yanıtlıyor, "ama dalganın seni vurduğunu hatırlıyor musun?"

Durup dikkatlice düşünüyorum ama o anı hâlâ tam olarak hatırlayamıyorum.

"Eminim ki aklıma geri gelecek," diye onları temin ediyorum. "Diğer anılar da birer birer geri geliyor. Sanırım sadece iyileşmek ve ağrı kesicilerden kurtulmak için zamana ihtiyacım var."

Dışarıda bir yerlerden ambulans sireni çalıyor ve bu bana acil bir durum hissi veriyor. "Amcan Arthur'a ne oldu?" diye soruyorum. "Benimle

iletişime geçti mi?"

Amanda boğazını temizledi. "Evet, ama onun buraya gelip seni hatırlaman için baskı yapmasını istemiyoruz."

"Ama belki de ihtiyacım olan şey bu," diyorum ona. "Baskı altında olmak." Hepimiz birbirimize bakıyoruz ve yanaklarımda bir sıcaklık hissediyorum. "Onun için endişeleniyorum. Ve şimdi daha bilinçli olduğuma göre, polisle konuşmak istiyorum. Eğer bana söylerlerse, ellerinde hangi kesin kanıt olduğunu öğrenmek istiyorum."

Yatağımın yanındaki telefon çalıyor. Beni yerimden sıçratacak kadar ürkütüyor ama uzanamıyorum.

Amanda ayağ a kalkıp telefonu açtı. "Merhaba?" Gözleri benimkilerle buluştu. Telefonu kendinden uzaklaştırdı, mikrofonu avucuyla kapattı ve fısıldadı, "Arthur Amca."

Rahatlama ve heyecanla nefesim kesildi. "Ona yoğun bakımdan çıktığımı ve en kısa sürede buraya gelmesini söyleyin. Onunla şahsen konuşmak istiyorum."

Amanda telefonu geri getiriyor. "Kendini daha iyi hissediyor ve en kısa sürede buraya gelmenizi istiyor..."

Telefonu kapatmasına fırsat vermeden, "Babamın nasıl olduğunu sor ona," diye sözünü kestim.

Amanda soruyu soruyor ve bilgiyi bana aktarıyor. "ok iyi olmadığını söylüyor."

Göğsümde bir ağırlık varmış gibi bir sıkışma hissediyorum. Nate'in hapiste olduğunu hayal bile edemiyorum. Uyanık olduğumu biliyor mu acaba?

Amanda telefonu kapatıyor. "On beş dakika içinde burada olacak."

Önümdeki tepsideki çorbaya baktım ve tekerlekli masayı kenara ittim. "Şu an yemek yiyebileceğimi sanmıyorum. Bunu sonraya saklayacağım."

Arthur yavaşça yatağımın ayak ucuna yaklaşıyor. Birbirimizi görmeyeli birkaç yıl oldu ve bir fark görüyorum. Birkaç kilo almış ve biraz saç dökülmüş. Düşünmek bile istemiyorum ama babasına benzemeye başlıyor.

Beni görünce yüzü bembeyaz oldu ve başını acıyarak eğdi. "Siena. Tanrım."

Amanda yanımda oturduğu sandalyeyi boşaltıp ona verdi. Adam evrak çantasını yere koydu ve yanağımdan öpmek için yaklaştı.

"Seni görmek güzel," diyorum. "Uzun zamandır görüşmediğimiz için özür dilerim."

"Hayır, asıl özür dileyen benim," diye yanıtlıyor. "Küçük kardeşimin bu koşuşturmacaya bu kadar kapılmasına izin vermemeliydim."

Gülerek, "Bu, durumu kibarca ifade etmenin bir yolu," dedim.

Bakışları yüzümdeki kesik ve morlukları, yarı tıraş edilmiş başımdaki bandajı, kolumdaki alçıyı taradı. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Nate hakkında bana bilgi verebilirsin," diye ısrarla cevap veriyorum.

Arthur yerine oturdu, yüzündeki ifade son derece ciddiye. "Bu noktada ne bildiğinizden emin değilim."

"Tutuklandığını ve insanların bana olanlardan onu sorumlu tuttuğunu biliyorum. Hepsi bu kadar."

Arthur başını salladı ve ben kendimi hazırladım. "Dün geceyi hapishanede geçirdi ve şimdi delillerin ortaya çıkmasını ve duruşma tarihini bekliyorum. Kefalet üzerinde çalışıyoruz ama zaman alıyor."

Belim ağrımaya başladı, bu yüzden yatakta biraz kıpırdandım. "Becky bana onu suçlayacak deliller bulduklarını söyledi. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Henüz değil," diye yanıtlıyor. "Ve açıkçası, mahkemede geçerli olacağını sanmıyorum çünkü ancak dolaylı kanıtlara dayanabilir. Nate bana yalan söyleyip, seni alt etmek için zekice bir planı itiraf eden ayrıntılı notlar almadığı sürece."

"Bu gerçekten dahice bir hamle olurdu."

"Eğer ellerinde bu varsa, gömleğimi yerim." Arthur elimi tuttu. "Ama eğer..."

"Eğer onun beni ittiğini hatırladığımı söylemezsem," diyorum.

Arthur, sanki bunun saçma bir soru olduğunu biliyormuş gibi omuz silkti ama yine de cevabımı duymak istiyordu.

Alçımdan dışarı çıkan parmaklarıma bakıyorum. "Keşke dalganın bana çarptığı anı ve Nate'in altı metre uzakta olduğunu hatırladığımı söyleyebilseydim, ama dürüst olmak gerekirse o anı hatırlamıyorum. Sadece suda olduğumu fark etmenin şokunu hatırlıyorum."

Amanda söze giriyor: "Doktor, kafa travmasından sonra anılarının bulanık olmasının normal olduğunu ve zamanla geri gelebileceğini söyledi."

Arthur, "Doktorunuzla görüşmem mümkün mü?" diye soruyor. "Bunun için izin vermeniz gerekiyor."

"Vereceğim," diye yanıtlıyorum. "Ne olursa olsun, gerçeği istiyorum."

Arthur yüz ifademi inceliyor. "İçgüdülerin sana ne söylüyor?"

Çocuklarım beni yakından izliyor ve sonunda her şeyi açıkça anlatmaya karar veriyorum. "İçimden bir ses, restoranını açtığından beri çok bencilleştiğini, restoranı ailesinin önüne koyduğunu ve ona duyduğum sevgiyi yavaş yavaş azalttığını söylüyor. Ama bana asla zarar vermeye çalışacağını sanmıyorum."

Arthur sağlam elime bakıp ifadesiz bir şekilde konuştu: "Bence, Kosta Rika'ya bir yoga kampına gitmesi gerekiyor."

Bunu dikkatlice düşündüm, sonra kıkırdadım. Uyandığımdan beri ilk kez güldüğümü fark ettim. Canımın acımamasına şaşırdım.

Connor, gerçekten merak ederek, "Erkeklerin bu tür etkinliklere katılmasına izin veriliyor mu?" diye soruyor.

Yine kıkırdıyorum.

"Elbette," diye yanıtlıyor Arthur. "İlgileniyor musunuz?"

Connor elini yüzünün önünde salladı. "Teşekkürler, ben hokeyle ilgilenmeye devam edeceğim."

Arthur, konuya geri dönerek, "Yardımcı olacaksa," diyor, "Nate'in bunu yapmadığını kanıtlamak bizim sorumluluğumuzda değil, onların sorumluluğunda olduğunu unutmayın. Onun yaptığını kanıtlamaları gerekiyor. Bu yüzden davalarının ne kadar güçlü olduğunu bekleyip göreceğiz."

"Onu bugün göreceğiz misin?" diye soruyorum. "Ve uyanık olduğumu biliyor mu?"

Arthur, "Onu dün gece gördüm ve ona söyledim," diye yanıtlıyor. "Ama şunu bilmelisin... çok üzgündü. Endişelendim. Ama bu haber her şeyi değiştirdi."

"Onun hapse girmesini istemiyoruz," diyor Amanda.

Arthur sandalyesinden kalkıp evrak çantasını aldı. "Bu sabah burada gördüklerime dayanarak, şansın onun lehine olduğuna inanmak istiyorum. Öyleyse öyle diyelim, tamam mı?"

Arthur'ın sezgilerine güvenmek istiyorum ama yaşadığım her şeyden sonra -mutlu zamanların iniş çıkışları, ardından gelen şok, travma ve felaketler- hiçbir şeyi hafife almamayı öğrendim.

Arthur gitti ama çocuklarım hâlâ burada, yatağımın iki yanında. Uykum geliyor ve başım ağrıyor, çoğunlukla kafatası kırığımdan dolayı ama ağrımın içinde bir de stres unsuru var. Arthur hastaneden ayrıldığından beri, uzanıp düşünmek, Nate'in tutuklanıp bir hapisane hücresine götürüldüğünü hayal etmek için zamanım oldu. Geceyi orada geçirmesini.

Evliliğimizle ilgili yaşanan kırgınlıklar ya da restoran takıntısı yüzünden oluşan düşmanlık, ona duyduğum endişeyi hiçbir şekilde azaltamaz. Endişeliyim. Tek istediğim onu en kısa sürede görmek ve ailesinin onu terk etmediğini söylemek.

Hemşirenin serum torbasını değiştirmesi ve bir makinedeki düğmelere basması sesleriyle uyandım. Pencereden görünen gökyüzü grileşmişti ve kar yağabileceğinden şüpheleniyordum.

"Uyanıksın," diyor Amanda.

Başımı yastıkta çeviriyorum. "Saat kaç?"

"Saat neredeyse iki. Uzun zamandır uyuyorsun. Acıktıysan öğle yemeği tepsisini getirdiler."

Doğrulamaya çalıştığım da Amanda sandalyesinden kalkıp yatağımın başucunu düzeltiyor. Ardından tepsi masasını bana doğru itiyor.

Kırmızı jöleli kaseleri ve içinde pirinç ve minik tavuk parçaları olan çorbayı inceliyorum.

Çorbanın üzerindeki şeffaf plastik kapağı çıkarırken, "Oscar nasıl?" diye soruyorum.

"Güzel, ama seni özlüyor."

"Ben de onu özlüyorum."

Amanda rahatlamış bir şekilde koltuğuna yaslandı. "Sen gittikten sonraki ilk gece, seni aramak için evin her yerini aradı. Ona çok üzüldük."

Sözleri bende bir anıyı canlandırdı, ya da belki de sadece bir rüyaydı. Bu dünyadan ayrılmadan önce çocuklarıma veda etmek için eve döndüm. Ön kapıdan süzülerek girdim, ama Oscar dışında kimse beni görmedi.

"Connor nerede?" diye soruyorum.

Amanda, "Oscar'ı gezdirmek için eve gitti," diye açıklıyor. "Becky onu yaklaşık bir saat önce aldı."

Çorba kasesini tamamen temizliyorum. Sonra jöleye uzanıyorum ve iştahımın geri gelmesinden dolayı kendimi iyi hissediyorum.

"Babam hakkında konuşabilir miyiz?" diye soruyor Amanda. "Onun evde olması nasıl bir şeydi, size anlatmak istiyorum."

Tekerlekli masayı kenara itiyorum. "Dinliyorum."

"Farklıydı," diyor. "Sanırım daha çok çaba gösteriyordu. Bana tarçınlı tost yaptı."

Biraz şaşkınlıkla geri çekildim. "İkimiz de senin için bunu yapmayalı çok uzun zaman oldu."

"Evet, bunu bir şekilde unutmuştum," diye yanıtlıyor, "ama babam unutmamış belli ki. Ve mutfakta konuştuk. Güzeldi. Bana onun eskiden nasıl biri olduğunu hatırlattı."

Onların konuşmasının her detayını ortaya çıkarması için onu zorlamak veya sıkıştırmak istemiyorum. Bazen annelik merakım aramızdaki açık kapıyı kapatmasına neden oluyor. "Birlikte vakit geçirdiğinize sevindim," diye yanıtlıyorum kısaca.

"Ben de öyle. Ama her şey güllük gülistanlık değildi. Ağladığımı duyunca uyandım."

Bu sözlerin ağırlığı kalbimi parçalıyor. "Gerçekten mi?"

"Oscar da duydu. Babam gerçekten çok üzgündü. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Her zaman çok derli topluydu, biliyor musun? İnternetteki aşçı üniformasıyla çekilmiş fotoğrafları... çok sert ve kararlı görünüyor, ama aslında öyle biri değil." Bana meydan okurcasına, karşı çıkmaya cesaret etmemi bekleyerek, delici bir bakışla bakıyor.

Başımı salladım ve o da biraz rahatladı.

"Bana babasından bahsettiniz," diye devam ediyor, "ve bence, içten içe, o tamamen kaybolmuş durumda. Hele ki şimdi hapiste ve bizi kaybetme ihtimali varken, bu durum daha da belirginleşti."

İçimde yavaş ve derin bir acı yayılıyor. Nate'in bu zorlu süreçle tek başına başa çıkmasını düşünmek bile dayanılmaz.

Amanda telefonunu eline alıp ekranı kaydırmaya başladı. Konuşmamız tamamen durmuştu, ama bir an için dikkati dağıtması gerektiğini anladığım için sabırla bekledim. Tekrar ekranı kaydırды, bir şeyler okudu ve birkaç tuşa bastı. "Aman Tanrım."

"Nedir?"

"Connor az önce mesaj attı." Yanakları kızardı ve ekrana bakarken gözlerini kısarak inceledi.

"Ne diyor?" diye soruyorum.

"Birisi Facebook'a bir video yükledi. Anlaşılan, kayalıklardan sürüklendiğiniz anı birisi filme almış. Her şey orada." Ayağa kalkıp ekranını bana göstermek için yaklaştı.

Kalp atışlarım kontrolsüzce hızlanıyor, çünkü o olayı tekrar yaşamak istemiyorum, ama suya düştüğümde Nate'in ne yaptığını da bilmem gerekiyor. Bu sorunun cevabını kesin olarak almam lazım.

Video, kayalıkların üzerinde duran, gülümseyen ve işaret eden yaşlı bir adamla başlıyor, ancak daha sonra arka planda ben kadrāja giriyorum.

"Arkanızdaki babanız," diyor Amanda, biz izlerken. "Ama yanınıza bile yaklaşıyor."

Sonra ortadan kaybolurum.

"Tekrar oynat." Sahnenin tamamını, kadrāja girdiğim ilk saniyeden itibaren izliyorum. Eğimli kayalardan aşağı sekerek iniyorum. Sonra devasa bir su patlaması üzerime çarpıyor ve kayboluyorum. Ancak o zaman Nate kadrāja giriyor. Beni dalganın sürüklediği yere doğru çaresizce koşuyor.

"Kanada Kraliyet Atlı Polisi (RCMP) bundan haberdar mı?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

Amanda bir mesaj yazmaya başladı. "Yaklaşık iki dakika içinde, Arthur Amca'ya mesaj atar atmaz yazacaklar. Polislerin elinde olduğunu düşündüğü her türlü kanıtı, bunun tamamen ortadan kaldıracağından eminim."

Köpüklü beyaz dalgaların arasında nasıl kaybolduğumu izlemenin verdiği mide bulantısıyla karışık bir rahatlama hissiyle başımı yastıklara yaslayıp gözlerimi kapattım. Tekrar tekrar gördüğüm tek şey, Nate'in kayalıkların kenarına koşması, aniden durması, çaresizlik içinde ellerini başına koyması ve ardından aşağıdaki çalkantılı suyu tarayarak umutsuzca ileri geri yürümesiydi.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

NATE

Hapiste geçirilen bir gecenin, bir daha serbest bırakılıp bırakılmayacağınızı bilmemenin, insanı ne kadar çabuk yıprattığı şaşırtıcı. Tıpkı yüzünüze yediğiniz bir bardak soğuk su gibi. Gerçekten sizi uyandırıyor.

Video Facebook'ta yayınlandıktan sonra, Arthur'un serbest bırakılmamı ayarlaması saatler sürdü. Neden serbest bırakıldığımı bile bilmiyordum. Kimse bana bir şey söylemedi, bu yüzden kefaletle serbest bırakıldığımı varsaydım. Ama istasyon koridorunda kardeşimin neşeli gülümsemesini görünce, bunun kefaletten çok daha iyi bir şey olduğunu hemen anladım. Hızla Arthur'un kollarına atıldım ve hıçkıra hıçkıra ağladım.

"Şimdi her şey yolunda," diyor, beni sıkıca kucaklayıp teselli etmek için omzuma hafifçe vurarak. "Suçlamalar düştü."

Zayıflık göstermeme içgüdüm de böylece suya düştü. Sanırım hapis cezası bu içgüdümü de elimden aldı.

Ondan biraz uzaklaşıp yanaklarımı sildim. "Çok özür dilerim. Restoran konusunda çok kaba davrandım."

Arthur umursamazca omuz silkti. "En azından itiraf edebiliyorsun."

Birdenbire, söyleyecek söz bulamıyorum. Arthur'un hiç değişmediği açık. Avukat olarak çok sert biri, ama bana karşı, aramızdaki mesafeye rağmen, her zaman tanıdığım o şakacı, sevecen kardeş gibi davranmaya devam ediyor.

Dışarı çıkıyoruz ve arkamda uzun bir pişmanlık izi hissediyorum, ama cam kapılardan geçip güneş ışığına adım attığımızda, kendime bugünden itibaren aileme karşı daha iyi davranacağıma ve kardeşimin hayatımdan bir daha uzaklaşmasına izin vermeyeceğime söz veriyorum.

Arthur, beni doğrudan hastaneye götürmek için Mercedes'inin direksiyonuna geçiyor. Facebook'ta yayınlanan video hakkında

açıklamalarda bulunuyor.

"Peki ya polislerin aramada bulduğu deliller?" diye soruyorum kaldırımından uzaklaşırken.

Arthur açık sözlü bir şekilde konuştu: "Tamamen saçmalık. Kredi limitinizin vadesinin geçtiğiyle ilgili panik içinde yazdığınız birkaç e-posta buldular, bir hafta sonra da yeni bir hayat sigortası poliçesi. Bu yüzden jüriden suçlu kararı alacak kadar delilleri olduğunu düşündüler." Bana doğru baktı ve başını umursamazca salladı. "Ben olsam mahkemede yerle bir ederdim."

Şehri geçerken kendimi inanılmaz derecede şanslı ve mübarek hissediyorum. Sonunda hastaneye vardığımızda, asansörle nöroşirürji katına çıkıyoruz. Kapılar açılıyor ve vücudum heyecanla titriyor. Asansörden inip Sienna'nın oda numarasını gösteren bir tabela arıyorum.

Arthur kolumu tutarak, "Bu taraftan," dedi.

Onu takip ederken tüm vücudum sabırsızlıkla titriyor. Onu görmeyi dört gözle bekliyorum. Sienna ile ilk randevumuz için Point Pleasant Park'a arabayla gittiğimiz günden beri böyle hissettiğimi hatırlamıyorum. Dolly ile arabadan inmiş ve otoparkta Sienna'yı aramıştım. Sonunda onu Scooter ile birlikte gördüğümde kalbim yerinden fırlamıştı. Kendimi kaybetmişim. Gördüğüm en güzel kadındı ve sanki yüksek hızlı bir tren çarpmış gibiydim. Ondan sonra evrenimin merkezi oldu ve çocuklarımız doğduğunda bu evreni daha da genişlettiler.

Arthur çok yavaş yürüyor, bu yüzden Sienna'nın odasını bulana kadar önden koşmaya başladım. Dikkatlice içeri girdim, doğru yerde olduğumdan emin olmak için duvara vurdum ama yatak boştu. Kimse yoktu ve midem bulandı. Arkamı döndüm ve çıkarken neredeyse Arthur'a çarpıyordum. "O burada değil."

Hemşire odasına gittim ve masanın arkasında bilgisayar başında oturan genç bir adam buldum. "Sienna Palmer'ı arıyorum ama odasında değil."

Sonunda gözlerini ekrandan ayırıp benimkilerle buluştu. Sorunun beyinde yer etmesi birkaç saniye sürdü. "Bayan Palmer... evet..." Koridorun ucunu işaret etti. "Onu yürüyüşe çıkarmışlar. Şu tarafta olmalı."

Yürüyüş... Bundan daha iyi bir haber düşünemiyorum.

Arkamı dönüp o yöne doğru hızlı adımlarla ilerledim. Bana doğru yuvarlanan uzun bir çarşaf arabasının ve onu iten hastane çalışanının etrafından sıyrıldım. Koridorun sonuna ulaştım ve sağa baktım.

İşte orada—uzun bir koridorun sonunda, pembe bornozu ve terlikleriyle, ters yöne doğru ağır adımlarla ilerliyor. Amanda, sallanan serum torbası olan metal bir serum askısını iterek yavaşça yanında yürüyor.

Birkaç saniye nefes alamıyorum. Sanki ölüp cennete gitmişim gibi hissediyorum.

Sonunda duygularımı toparlayıp adımlarımı yeniden attım. Koridorun sonuna ulaştılar, arkalarını döndüler ve beni gördüler. Bakışlarımız birbirine kenetlendi ve yoğun bir özlem hissettim, ama bu özlem hüznle karışmıştı. Sienna'nın gözü hala morarmış, ameliyat oldukları yerin bir kısmı tıraş edilmiş ve kolu askıdaydı. Yorgun görünüyordu, ama yine de bu gezegendeki en güzel kadındı, hayatta ve ayakta.

Birbirimize söylediğimiz son sözlerin öfke ve hayal kırıklığıyla haykırılmış olduğunun farkındayım, ama artık bunların hepsi geride kaldı. Sadece sevgi ve minnettarlık hissediyorum.

Bir araya gelip yüz yüze duruyoruz. "Seni kaybettiğimi sandım," diyorum ve sesim titriyor.

"Yapmadın." Sağlam kolunu bana doğru uzattı ve ben de öne doğru adım atarak onun kucaklamasına girdim; orada tüm gözyaşlarımı, üzüntümü ve pişmanlığımı, aynı zamanda da sınırsız sevincimi döktüm.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım.

"Ben de üzgünüm," diye yanıtlıyor. "Neyse ki seni serbest bıraktılar. Bunu senin yapmadığını biliyordum."

Geri çekildim, elimi yanağına koydum ve onu dudaklarından nazıkçe öptüm.

Sienna gözyaşları arasında hafifçe gülüyor. Sonra ikimiz de yanımızda duran, serum askısını sıkıca tutan ve sessiz bir hayranlıkla bakan Amanda'ya bakıyoruz. Uzanıp onu kucaklıyoruz, hep birlikte ağlıyoruz ve ben de ikisini de gördüğüme ne kadar mutlu olduğumu mırıldanıyorum.

Sonunda birbirimizden ayrılp yavaşça Sienna'nın odasına doğru yürümeye başladık. "Connor nerede?" diye sordum.

"Becky geldi ve onu hokey antrenmanına götürdü," diye yanıtlıyor Amanda. "Kazadan beri ilk kez buz pistine çıkıyor."

"Bunu duyduğuma sevindim." Ailemiz için normal bir hayat istiyorum. Ama Sienna'nın fiziksel olarak oraya ulaşmasının zaman alacağını biliyorum ve onların normal dünyasına nasıl uyum sağlayacağımdan emin değilim. Uzun zamandır o dünyanın bir parçası değilim. Tek umudum Sienna'nın beni eskisi gibi tekrar sevebilmesi ve

herkesin beni affedebilmesi. Henüz bunu hak edecek hiçbir şey yapmamış olsam bile.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SIENA

Yatağıma geri döndüm ve pencereden dışarıyı karanlık. Arthur bir süre daha kaldı, polisle ilgili durumu bize anlattı ama kısa süre sonra ayrıldı.

Amanda da hastaneden taburcu oldu. Bir saat önce eve gitti ve yarın sabah okula dönmeyi planlıyor.

Şimdi sadece Nate ve ben kaldık. Yanıma oturdu ve sağlam elimi dudaklarına götürdü. Yüzüncü kez falan öptü elimi.

"Amanda bana senin onun için tarçınlı tost yaptığını söyledi," diyorum, gece hemşiresinin tahtaya onun adını yazmasını izlerken.

"Onunla konuşmak güzeldi," diye yanıtlıyor Nate. "Tıpkı tahmin ettiğimiz gibi, güçlü bir yetişkin olmuş."

"Onunla iyi bir iş çıkardık," diye ekliyorum.

"Hayır, iyi iş çıkardınız. Ben neredeyse hiç ortada yoktum."

Onun bu kabulüne minnettarım, ancak son olaylara rağmen tüm övgüyü kendime alamam. "Bu tamamen doğru değil. İlk zamanlarda sen benden daha çok etraftaydın ve o her şeyi hatırlıyor; eşek gezintilerini ve Cadılar Bayramı kostümlerini. Luke, Leia ve Darth Vader kılığındayken onu ve Connor'ı dışarı çıkardığınızı hatırlıyor musun?"

Nate hafifçe kıkırdadı. "Bu, tarihe geçecek bir olaydı."

Onların ön kapıda fotoğraf çektirirkenki hallerini hatırladıkça içtenlikle gülümsüyorum.

Anıların zamanla nasıl kaybolabileceği veya çarpıtılabileceği gerçekten dikkat çekici. Bazen, mutsuzluğun merceğinden bakıldığında, yalanları görmenize neden olurlar. Ya da sadece kötü olanları hatırlarsınız.

Bazen de sizi gerçeğe geri döndürürler.

Bir süre sessizce oturup birbirimizi izledik, ta ki Nate sehpanın üzerindeki telefonuna uzanana kadar.

Tanıdık bir gerilim kanımı ısıtıyor. Başımı yastığa çevirip ondan uzaklaşıyorum. Ama kendimi hor görülüş hissettiğimde, ilk tepkimin onu suçlamak ve dışlamak olduğu o eski alışkanlıklara geri dönmek istemiyorum. Koridorda daha önce yaşananları, gözlerimizin ilk karşılaştığı

ve birbirimizi gördüğümüz için duyduğumuz sevinci hiçbir şeyin lekelemesini istemiyorum. Başlangıçtaki gibi, mutluluğun en saf haliydi.

Ona tekrar baktım, telefonunda gezinmeye devam ediyordu. "Önemli bir şey mi var?" diye sordum, az önce yaşadığımız her şeyden sonra beni daha iyi anlayabilecek yeteneğe sahip olduğunu umarak.

Gözleri yukarı kalktı ve gözlerimle buluştu. Bana elini savurarak beni geçiştirmeyeceğine dair kırılğan bir umuda tutundum.

"Bunlar restorandan gelen bir sürü mesaj," diye açıklıyor.

"Her şey yolunda mı?"

Telefonunu tekrar sehpaoya koydu. "Sorun yok. Çalışanlar iyi dileklerini iletiyorlar, hapisten çıktığıma sevindiklerini söylüyorlar." Tekrar elimi tuttu ve öptü. "Tutuklanmam nedeniyle bu akşam kapalıyız. Muhtemelen dün akşam altı haberlerinde olduğunu biliyorsunuzdur."

Yastığa başımı yaslayıp salladım. "Keşke bu yaşanmasaydı."

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Seni komada görmek ve geceyi hapishanede geçirmek benim için büyük bir uyanış oldu ve buna ihtiyacım vardı."

"Benim de bir uyarıya ihtiyacım vardı."

Kendimi cennetteki Yakup'u ve onun bilgeliğini düşünürken buluyorum—ya da rüyalarımda, her neyse işte. Eğer içimde Nate'i gençliğimdeki ilk aşkımın mükemmelliğiyle karşılaştırmaya devam eden bir parça varsa, bundan kurtulmaya hazırım, çünkü Yakup haklıydı. Hayat karmaşık. Mükemmel diye bir şey yok. Bunu artık anlıyorum.

Nate gözlerimin içine bakıyor. "Eskiden olduğumuz gibi olmak istemiyorum."

"Ben de öyle düşünmüyorum." Yine de tereddüt ediyorum ve bunu dile getirmem gerekiyor. "Ama restoran işinden bir an önce uzaklaşabilecek misin? Geçmişte çok fazla söz verdin ve ben her zaman samimi olduğuna inandım. Ama ertesi gün yine aynı şey oldu."

"Bu sefer farklı olacak," diyor. "Söz veriyorum."

Derin bir iç çekerek, "Lütfen bir dahaki sefere farklı kelimeler seçer misiniz? Bunları çok fazla duydum." dedim.

Yüz ifadesinde rahatlatıcı bir yumuşaklık var. "Not aldım."

Gece hemşiresi neşeli bir gülümsemeyle odaya yeniden giriyor. "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Güzel," diye yanıtlıyorum.

Monitörleri kontrol ettikten sonra, ameliyat önlüğünün cebinden bir şırınga çıkarıyor. "Ağrı kesicilerinizi alma zamanı geldi, ancak doktor bu

gece için daha düşük bir doz istedi. Buradan çıkabilmeniz için dozu kademeli olarak azaltmak istiyor."

"Ben de bu fikre katılıyorum."

İlacı veriyor ve o gittikten sonra, Nate'in saçındaki gri telleri ve gözlerinin etrafındaki çizgileri inceliyorum. Yanakları sakallı çünkü uzun zamandır tıraş olmamış. Sakalında da gri izler fark ediyorum.

"Sizinle bir şey hakkında konuşabilir miyim?" diye soruyor.

"Elbette." Aramızda savunma duvarları ve kendi gündemlerimiz için silahlanmış araçlar olmadan, birbirimizle açıkça iletişim kurduğumuzdan beri çok uzun zaman geçti. Açık fikirli ve yargılayıcı olmayan bir tavır sergilemeye kararlıyım.

"Amanda ile arabada giderken," diye anlatıyor bana, "Martina hakkında bir şey söyledi, 'bensiz restoranda bir gece geçiremez' gibi bir şey."

"Bu ilginç." Belli ki kızım komadayken bana destek olmuş. "Daha fazlasını anlat."

Nate elimi kendi elinde çeviriyor. "Umarım aramızda bir şey olduğunu hiç hayal etmemişsindir, çünkü yok."

Biraz düşündükten sonra ona inanmaya karar verdim, ama bu sorunun olmadığı anlamına gelmiyor. Nate'e göre endişelenecek bir şey yoktu, ama sadece başka şeylerle meşgul olduğu için. Ailesinin ihtiyaçlarına kayıtsız kaldığı gibi, ev yöneticisinin flörtlerine de kayıtsız kalmıştı.

"Sana inanıyorum," diyorum. "Hiçbir şey yaşanmadığına güveniyorum, ama Martina'nın sana nasıl baktığını ve mesajlarını da gördüm. Çok cilveli biri."

Nate yüzünü buruşturarak özür dilercesine konuştu: "Öyle, ama dürüst olmak gerekirse bence bu sadece onun kişiliği."

Kendimi tutamadan acı bir kahkaha ağzımdan kaçtı. "Sanmıyorum, Amanda da belli ki öyle düşünmüyor."

Nate bana ifadesiz bir yüzle bakıyor, ama kafasında olup bitenler tamamen boş. Onu çok iyi tanıyorum. Zihninin nasıl çalıştığını görüyorum.

Telefonuna uzanıp dokunmaya ve kaydırmaya başladı. Sabırla bekledim ama hemşirenin az önce verdiği ağrı kesicinin etkisini fark ettim. Gözlerim ağırlaşıyordu.

Nate, "Mesajlarından bazılarını okuyorum," diyor. "Biraz flörtöz biri."

"Vay canına!"

Ekranı kaydırmaya devam ediyor. "Çok fazla kalp emoji kullanıyor. Bunu senden başka kimse yapmıyor. Gerçi son zamanlarda pek yapmıyor."

Gözlerimi kapattım ve durumu değerlendirmesi için onu yalnız bıraktım. Tam uykuya dalmak üzereyken sandalyeden kalktı.

"Onu hızlıca arayıp bu işi halledeceğim," diyor.

Gözlerim birden açıldı ve içimden bir ses ona önce düşünüp strateji geliştirmesini önermek istedi ama artık konuşacak gücüm kalmamıştı.

Üzerime eğilip yanağımdan öptü. "Biraz dinlen. Birkaç dakika içinde döneceğim."

Başımı salladım, hızla uykuya daldım ve rüyalarım daldım; rüyalarım da mutfağımızda yemek pişiriyordum, Oscar ise ayaklarımın dibinde koklayarak yiyeceklerin düşmesini bekliyordu.

Pencerenin dışındaki gökyüzü aydınlanıyor. Hemşire Katie usulca, "Günaydın," diyor.

"Günaydın," diye yanıtlıyorum.

"Tuvalete gitmek için yardıma ihtiyacınız var mı?"

Aklımı okuyor olmalı, çünkü henüz dengeli yürüyebileceğime güvenmiyorum. "Evet, lütfen."

Yatağımın başucunu kaldırıp yan korkuluğu indirdi. Ancak o zaman yalnız olmadığımızı fark ettim. Nate, pencerenin yanındaki köşede bulunan misafir koltuğunda doğrulup kollarını başının üzerine doğru uzattı.

"Bütün gece burada mı kaldınız?" diye soruyorum.

"Evet. Becky çocuklarla birlikteydi."

Bunun benim için yeni bir gerçeklik olduğunu fark ediyorum: Her şeyden önce beni önceliklendiren, ilgili bir kocaya sahip olmak.

"İyi uyudun mu?" diye soruyorum. "Şu sandalye pek rahat görünmüyor."

"Hapishanede geçirdiğim geceye kıyasla burası beş yıldızlı bir oteldi."

Hemşire, bacaklarımı yere doğru sallarken sağlam kolumun altından beni destekliyor. "Seni oradan çıkardığımıza çok sevindik," diyor Nate'e. "Bu arada restoranınızı çok seviyorum. Nişanlım bana orada evlenme teklifi etmişti."

Biraz daha dik oturdu. "Şaka yapmıyorsun. Ne zaman oldu o?"

"Yaklaşık altı ay önce."

"Ne yedin?" diye soruyor. "Umarım güzel olmuştur."

"Dürüst olmak gerekirse, hatırlamıyorum bile. Sadece mum ışığını ve yüzüğüme yansımaları hatırlıyorum."

Nate'e içten içe sırtıyorum çünkü bu cevabın onu çıldırtacağını biliyorum. Onun için her şey yemekle ilgili.

Bana sadece sırtıp omuz silkti. Belki de onun için hala bir umut vardır.

Banyodan çıktığımda hemşire gitmişti ve Nate sandalyenin kenarına doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine koymuş, telefonunu okuyordu. Başını kaldırıp hemen telefonu arka cebine koydu. "Kahveye ihtiyacım var. Kafeteryadan bir şey ister misin?"

Görünüşünü inceledim: yağlı saçları, yüzündeki hafif yağ tabakası ve kırıışık kıyafetleri. "İki gündür eve gelmedin. Neden gidip duş alıp, üzerini değiştirip, kahvaltı yapıp sonra geri gelmiyorsun?"

Kendine aşağıdan bakıyor. "Bu kadar kötü mü?"

"Biraz öyle," diye yanıtlıyorum sevgiyle yatağa girerken ve duvardaki saate bakıyorum. "Çocuklar muhtemelen henüz okula gitmemişlerdir. Şimdi gidersen onları görürsün. Ve istersen Oscar'ı dışarı çıkarabilirsin. Ya da daha iyisi, onu yürüyüşe çıkar. Yeni en iyi arkadaşın olacak."

Nate, ayaklarımı örttüğünden emin olmak için yatağımdaki mavi çarşafı düzeltiyor. "Bir arkadaşına ihtiyacım var. Bir süre daha iyi olacağından emin misin?"

"Olumlu. Kısa süre içinde kahvaltıyı getirecekler."

Nate tereddüt ediyor ve ben onun bu yönünü takdir ediyorum; yıllardır görmediğim bir şefkat ve ilgi gösterme yönünü.

Sağlam elimle yüzümü yelpazeliyorum. "Lütfen gidin, çünkü kötü kokmaya başladınız."

Gülümsüyor. "Mesaj alındı, gayet net." Sandalyeden ceketini almak için kalkıyor ve öğle yemeğinden önce geri döneceğine söz veriyor.

Bütün gün hastane yatağında yatmanın ne kadar yoğun ve yorucu olabileceği şaşırtıcı. Hemşireler bandajımı değiştirmek için geliyor, doktor

bir grup tıp öğrencisiyle birlikte hasta ziyaretlerini yapıyor ve üç buket çiçek geliyor.

Öğle vakti, çok acıktığımı fark ediyorum ki bu, iştahımın normale döndüğünü bilmek açısından hoş bir duygu. Kocamın yemekleriyle kıyaslandığında, tepsideki yemekler en hafif tabirle vasatın altında, ama yine de tadını çıkarıyorum.

İşimi bitirir bitirmez hemşire Melanie içeri girdi. Genç ve formda, pazı ve uyluk kaslarına bakılırsa ağırlık kaldırıyor diye tahmin ediyorum.

“Yürüyüşe çıkma zamanı.” Yatağımın yan korkuluğunu indiriyor. “Şu anda senin için en iyisi, tekrar hareket etmeye başlamak.”

İyileşip eve gitmek istediğim için yorganı hevesle kenara atıyorum. Üstelik onun coşkusu bulaşıcı.

Koğuşun etrafında ikinci turumu atarken saate baktım ve saatin birden fazla olduğunu fark ettim. Nate'in öğle yemeğinden önce döneceğine söz verdiğini hatırladım ve yine eski güvensizliklerime kapıldığımı fark ettim. Her geçen an, restorana gittiğinden ve bir şeylere bulaştığından daha da emin oldum.

Ama sonra arkamdan neşeli sesini duydum. "Bak sana!" Yanımda belirdi, yeni duş almış, temiz bir kot pantolon ve birkaç yıl önce Noel'de ona hediye ettiğim krem rengi balıkçı kazağını giymişti.

Beni öpüyor ve yanağı pürüzsüz. Tıraş sabunu kokuyor. "Geç kaldığım için özür dilerim, ama sana yeni bir telefon almak için alışveriş merkezine gittim." Küçük, yeniden kullanılabilir bir alışveriş çantası kaldırıyor. "Sana eskisinden daha iyi bir plan ayarladım ve çocuklar için de yeni telefonlar aldım. İnan ya da inanma, eskisinden bile daha ucuz olacak."

Şaşkınlıkla birkaç kez göz kırptım. "Şaka yapıyorsun herhalde. Çok sevinecekler."

"Belki bu onların gözünde bana biraz puan kazandırır."

"Ah, öyle olacak." Yanımda serum askısını tekerlekli sandalyeyle taşıırken yavaşça yürümeye başlıyoruz. "Bunu yaptığınız için çok teşekkür ederim. Onlarla iletişimde kalabilmek için tekrar bir telefonum olsa çok sevinirim."

"Ve kocan," diye hatırlatıyor Nate.

"Elbette. Siz de."

Odalardan birinde alarm çalıyor ve bir hemşire alarma müdahale etmek için başka bir odadan çıkıyor. Yanımızdan geçtikten sonra Nate, "Restorana gitmedim ama alışveriş merkezinde çok fazla telefonumla uğraştım, işlerle ilgilendim," diyor.

"Ne tür şeyler?" diye soruyorum.

Aniden durdu ve gözlerimin içine baktı. "Martina istifasını bana e-postayla gönderdi."

şaşkınlıktan donakaldım. "Ne yaptı o? En azından iki hafta önceden haber vermedi mi?"

"Hayır, ama sorun değil," diye yanıtlıyor ve bakışlarını yere indiriyor. "Belki de bu, bir süre ara vermem ve restoranı kapalı tutmam gerektiğinin bir işareti. Belki de süresiz olarak. Henüz bilmiyorum. Tek bildiğim, bize odaklanmak istediğim."

Aklım, ilişkimizin ilk yıllarına, genç ve birbirimize delicesine aşık olduğumuz zamanlara gidiyor. Hayallerimiz ve hedeflerimiz bizi birbirimize bağladı. O benimkilerde beni destekledi, ben de onunkilerde. Harika bir ekiptik. Ta ki artık öyle olmayana kadar.

"Neden istifa etti?" diye soruyorum, e-postasına merak duyarak.

"ünkü o şımarık bir diva," diye yanıtlıyor Nate.

Bunu söylediğini duyunca istemsizce memnuniyetle gülüyorum. "Lütfen, bana kirli bilgileri ver."

Nate'in dudakları hafifçe kıvrılarak gülümsedi. "İlla anlatmam gerekirse... istifasını grup sohbetinde açıkladığında, çalışanlardan birkaçı bana özel mesaj göndererek gitmesine sevindiklerini söylediler. Graham onu manipülatif ve ilgi çekmeye çalışan biri olarak nitelendirdi ve barmenlerden biri de her zaman ilgi odağı olmak istediğini ve başkalarının başarılarını kendine mal ettiğini söyledi."

"İlginç," diyorum. "Ama neden istifa etti?"

Nate hiçbir şeyi saklamıyor. "ünkü dün gece onu aradım ve mesajlarında profesyonel bir üslup kullanmasını ve kalp emojisi kullanmamasını rica ettim. Onu işten kovmakla tehdit etmedim ya da benzeri bir şey yapmadım. Sadece bunu yapmayı bırakmasını istedim. Ama sanırım gücenmiş."

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama bu haber bana inanılmaz bir mutluluk veriyor. "Oyuncaklarını toplayıp öfkeyle uzaklaştı mı?"

"Aşağı yukarı öyle." Nate ve ben tekrar yürümeye başladık. "şimdi ev yöneticim yok."

“O işi yapabilirim, biliyorsun,” diyorum ona. “İşletme yönetmeyi biliyorum ve çocuklar artık daha bağımsızlar. Tekrar dünyaya açılmam benim için de iyi olabilir. Ve ikimiz için de iyi olur.”

Nostaljik bir şekilde başını salladı. "Biz her zaman iyi bir takımdık."

Bir süre hastane koridorunda sessizce dolaşıyoruz ve son birkaç günde yaşadığımız her şeyi düşünüyorum.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," diyorum.

Nate bana ciddi bir ifadeyle bakıyor.

“Amanda’nın sana bundan bahsettiğinden emin değilim,” diye devam ediyorum, “ama suda olduğum sırada... ya da ondan sonra... tam olarak bilmiyorum... ölümünden döndüm.”

Nate birden durdu. Kaşlarının arasında derin bir kırıksıklık oluştu. "Aman Tanrım. Ne oldu?"

Bunu açıklamak imkansız olduğu için omuz silkip geçiyorum, ama tekrar yürümeye başlıyorum ve elimden gelenin en iyisini yapıyorum. "Boğulduktan sonra, su yüzeyinde bir ışık gördüm ve ona doğru yüzdüm."

Bunu yavaş yavaş sindiriyor.

“Çok gerçekçiydi,” diye devam ediyorum, “ama şimdi buraya geri döndüğüme göre, bir rüya gibi geliyor. Ama güzel bir rüyaydı.”

Başını öne eğerek başını salladı. "Başka neler oldu? Nasıl bir şeydi?"

Yorulmaya başladım, bu yüzden odamı işaret ettim. "Hadi geri dönelim. Yatmam gerek. Sonra gerisini anlatırım."

Beni koridordan aşağıya kadar eşlik ederek yatağa yatırıyor, ince battaniyeyi üzerime örtüyor ve yanıma bir sandalye çekiyor.

"Jacob'u gördün mü?" diye soruyor.

Bu soruya şaşırmadım çünkü uzun yıllardır evli olduğum eşim ruhumun en derinlerini biliyor. Son zamanlardaki anlaşmazlıklarımız bile bunu silemez. "Evet."

Anlayışla başını salladı, ama içinde bir korku sezdim.

Başımı yastığa yaslayıp tavana bakıyorum ve birdenbire hayalimde, Jacob'ın mutfağında buluyorum kendimi. Kafamda onun sesini duyuyorum.

Elbette anlaşmazlıklarımız olurdu... Kimse mükemmel değil. Bazılarımız hayatta çok kötü darbeler alıyor ve iyileşmek kolay değil... İşte böyle öğreniyoruz ve geliyoruz. Ama gelişim iyileşmede gizli. Yaşamın asıl amacı da bu zaten; birbirimizin hatalarını affetmeyi, nazik olmayı ve farklılıklarımıza rağmen birlikte neşe bulmayı öğrenmek.

“Onu görmek güzeldi,” diye itiraf ediyorum. “Ama bu bana seninle olan hayatımın kısa süreli bir ilk aşk kıvılcımından çok daha fazlası olduğunu fark ettirdi. Beni yirmi yıldır seviyorsun ve bana çocuklar verdin. Birlikte bir ev aldık ve iki iş kurduk. Hayatımız iniş çıkışlarla doluydu, ama sen her zaman oradaydın, uzun vadeli bir ilişki için yanımdaydın. Bu yüzden şimdi, eğer seni Jacob'la kıyasladığımı hissettirdiysem veya bir hayaletle rekabet edemeyeceğini düşündürdüysem, özür dilerim. Hiçbir zaman yeterince iyi olmadığını veya imkansız bir standarda ulaşamadığını düşünmeni istemedim. Babandan zaten yeterince bunu yaşadın.”

Nate öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. "Bazen sanki onu sürekli kontrol altında tutuyormuşsun, onun hiçbir yanlış yapamayacağını düşünüyormuşsun gibi hissettim."

“Yapamazdı,” diye yanıtlıyorum. “Çünkü hata yapacak kadar uzun yaşamadı. Ama hayatta kalsaydı, eminim ki bir sürü hata yapardı.”

Büyük pencereden dışarıdaki gökyüzüne göz atıyorum. Güneş yeni yeni görünmeye başlıyor. Önümüzdeki birkaç dakika içinde göz kamaştırıcı olacak.

“Bundan öğrendiğim bir diğer şey de,” diyorum Nate’in gözlerine bakarak, “travmanın insanı yolundan nasıl saptırabileceği ve iyi sonuçlara olan inancını nasıl yok edebileceği. Sanırım seninle ilgili her zaman kötü bir şey olmasını bekliyordum ve restoran işleriyle meşgul olmaya başladığında, bunu sonun başlangıcı olarak algıladım. Uçurumdan aşağı yuvarlandığımızı hayal ettim.”

Nate parmaklarını birleştirip alnına bastırdı. "İlginç. Travmadan ilk bahsettiğinde, babamla olan ilişkimden, bunun bende nasıl bir başarısızlık beklentisi yarattığından bahsediyorsun sandım. Ama Cape Split'ten düşüşünden bahsediyorsun."

“Evet, ama bu senin çocukken yaşadıklarından farklı değil. Travma ikimize de korku saldı sanırım. Ve babamın cenazesine katılamadığın gün, benim için dünyanın çöküşünün başlangıcı gibiydi.”

Nate başını öne eğdi. "Çok üzgünüm. Bilmen gerekirse, bunu her zaman pişmanlıkla hatırladım. Orada olmalıydım."

Koridorun karşısındaki odada başka bir alarm çalıyor. Kimse gelip cevap vermiyor ve biz de huzursuzca oturup dinliyor ve izliyoruz, ta ki sonunda alarm susana kadar.

Nate birdenbire bir şey söylüyor: "Sanırım bir terapistle görünmeliyim."

"Gerçekten mi?"

"Evet," diye yanıtlıyor. "Sanırım babam hakkında, beni bir saat boyunca dinlemeye istekli biriyle dedikodu yapmaktan gerçekten keyif alabilirim."

Gülüyorum. "Babanız hakkında kötü konuşmanızı dinlemekten memnuniyet duyarım. Bana para bile ödemenize gerek yok."

Gülümsüyor. "Evet, ama sen zaten her şeyi duydun. Sanırım yeni kulaklara ihtiyacım var."

Onaylayarak başımı salladım. "Öyleyse bunu inceleyelim."

Telefonu çalıyor ve arka cebinden çıkarıyor. "Connor arıyor. Vay canına."

"Nedir?"

Nate okuyor, dokunuyor ve kaydırıyor. "Kayalıklardan sürüklenirken çekilen videonuz her yerde. CBC, Fox ve CNN'de. Hatta BBC'de bile." Biraz daha kaydırıp duruyor, sonra sandalyeden kalkıp bana ekranını gösteriyor.

Haber kanallarından birinde bir uzman panelini izliyor ve dinliyoruz. Sosyal medya gruplarının nasıl linç çetelerine dönüşebileceğini tartışıyorlar. Nate'in tutuklanmasına değiniyorlar ve Oblique web sitesinin fotoğraflarını ve Nate'in aşçı üniformasıyla mutfaktaki paslanmaz çelik çalışma masasına güvenle eğilmiş halini gösteriyorlar.

"Sevgilim, artık dünya çapında tanınıyorsun."

Nate inanmazlıkla başını salladı. "Ama benim tutuklanma görüntülerimi gösteriyorlar. Tanrım, kelepçeliyim. Bu korkunç."

"Ama adalet yerini buldu," diye hatırlatıyorum ona.

Telefonu çalıyor ve arayan numarasını kontrol ediyor. "Graham arıyor." Aramayı kabul ediyor. "Merhaba? Selam." Nate yataktan kalkıp pencerenin önünde duruyor. "Gerçekten mi? Vay canına. Hayır, bunu yapabileceğimi sanmıyorum." Bana bakıyor. "Gerçekten biraz zamana ihtiyacım var." Gözleri benimkine kilitlenmiş bir şekilde dinliyor. "Evet, harika. Gerçekten iyi bir haber, ama biraz toparlanmak için zaman ayıralım, tamam mı?" Duraksıyor. "Elbette. Evet, katılıyorum. Sadece... henüz kafam yerinde değil. Teşekkürler. Yarın daha detaylı konuşuruz."

Nate aramayı sonlandırır ve birkaç saniye telefonuna bakar.

"Neler oluyor?" diye soruyorum.

Sandalyesine geri döndü, elimi tuttu ve bir kez daha öptü. "Hiçbir şey. Sadece restoranın ne zaman yeniden açılacağına dair bir sürü telefon

görüşmesi."

"Kimden gelen telefonlar?"

"Rezervasyon talepleri," diye açıklıyor, "ve bazı gazeteciler."

Göğsümde bir heyecan dalgası yükseldi ve elimi yanağına koydum.

"Sevgilim... bu senin için çok büyük bir fırsat olabilir. Gitmelisin."

Birkaç kez göz kırptı, kafası karışmış görünüyordu.

İçimden sıcak bir gülümseme geçiyor ve tüylerim diken diken oluyor. Bu onun hayali ve ilk tanıştığımız günden beri onun için bunu istiyordum. Bu tepeye tırmanmak her zaman kolay olmadı, ama o işimle ilgili hayallerimi destekledi ve bana iki güzel çocuk verdi. Şimdi sıra onda ve yıldızlar hizaya gelirken bunu değerlendirmesi gerekiyor.

"Sevgilim, git restoranını aç," diyorum. "Bunu istiyorum. Bu tanıtımdan sonuna kadar faydalanmalısın."

Bana bakıyor ve sözlerimi yavaşça algılıyor. Sonra yüzünde bir gülümseme beliriyor. Sandalyeden kalkıyor ve o eğilip beni dudaklarımdan öperken ben de doğruluyorum.

"Seni seviyorum," diyor.

"Ben de seni seviyorum."

Geri çekilip sandalyeden ceketini alırken, kemiklerimde bir hafiflik, dünyada her şeyin yolunda olduğuna dair parıldayan bir his duydum.

"Ne olursa olsun," diyor, "sadece şunu bilmenizi istiyorum..."

O cümlesini bitirmesini nefesimi tutarak bekliyorum.

"Her şey senin için. Bugünden itibaren olduğum her şey ve yaptığım her şey senin için."

Rüya görüyor gibiyim. İçimde mutluluk kabarıyor; geçici, yüzeysel bir sevinç değil, içimdeki her boşluğu dolduran sessiz ve derin bir memnuniyet. Bütün olma hissi, her şeyin her zaman olduğu gibi olması gerektiğinin nihayet farkına varma hissi. Artık özlem yok, arayış yok, geçmişe ya da olabilecek şeylere duyulan acı yok. Sadece sahip olduklarımı, burada ve şimdi istiyorum.

Nate'i istiyorum.

EPİLOG

Bir yıl sonra

Graham başını arka ofise uzattı. "Acaba bir fikri var mı?"

"Hiçbiri." Sandalyemi masadan geriye doğru itiyorum. "Maaş bordrosu üzerinde çalışmak için erken geldiğimi düşünüyor, bu yüzden Oscar'ı gezdirmeyi teklif etmiş."

Graham masamdaki simli parti şapkaları yığınınına bakıyor. "Bunlardan nefret edecek, biliyorsun. Markanın tarzına hiç uymuyorlar."

Parmağımı kaldırıyorum. "İşte bu yüzden bunu restoran açılmadan önce, brunch sırasında yapıyoruz. Akşam yemeği için kapılar açılmadan önce tüm süsleri kaldıracağız."

Graham balonları şişirmeyi teklif ediyor, bu da hoşuma gidiyor. Yardım almak için balonları yemek odasına götürüyor, orada da süsler asan Becky'den yardım istiyor.

Sandalyemi masanın altına doğru geri ittim ve kendimi, Nate, çocuklar ve kucüğimda Oscar'la birlikte, arkamızda devasa bir çam ağacının olduğı çerçevenlenmiş grup özçekim fotoğrafına bakarken buldum. Geçen yıl doğayla iç içe olmak için Kejimkujik Milli Parkı'na yaptığımız kamp gezisinde çekilmişti. Tamamen iyileşmemin planlı bir kutlamasıydı.

Çok yol kat ettik. Bugün Nate'in kırk beşinci doğum günü ve aynı zamanda önemli bir dönüm noktası çünkü ailesine hukuk fakültesini bırakacağını açıkladığı günden bu yana yirmi yıl geçti. O günden beri, hayallerinin ötesinde başarılarla imza attı ve ben de, istediğimi bile bilmediğim yeni bir kariyere kavuştum.

Martina'nın istifasından kısa bir süre sonra ve hastaneden taburcu olduktan çok geçmeden, Nate bir yedek bulana kadar geçici restoran müdürü rolünü üstlenmeye karar verdim. Başlangıçta evden çalıştım çünkü iyileşmemin ilk günleriydi. Ancak işin gereklilikleri hem fiziksel olarak bana hem de restorana iyi geldi. Kendi şirketimi yönetme konusundaki geçmiş deneyimlerim Oblique için paha biçilmezdi.

(Kendimi övmek gibi olmasın ama, yaşlı erkek müşterilerle flört etmek dışında, mali konularda ve diğer her şeyde Martina'dan çok daha iyi iş çıkardım.)

Telefonum çalıyor ve arayan Arthur. Telefonu açıyorum. "Neredesin?"

"Alex ve ben çocukları aldık," diye yanıtlıyor, "ve şimdi arabayı park ediyoruz."

"Harika. Ama arabanızı yolun aşağısına park ettiğinizden emin olun çünkü o sizin arabanızı tanıyor."

"Tamam. Birkaç dakika sonra görüşürüz."

Telefonu kapatıp Amanda'ya mesaj attım. Neredesiniz siz?

Hemen cevap veriyor. Jeff az önce geldi ve babam Oscar'ı besliyor. Sonra arabaya doğru gidiyoruz. Tahmini varış süresi: On beş dakika. İki dakika kala sana mesaj atacağım.

Harika! Ön taraftaki süslemeleri görmemesi için arka kapıdan girdiğinden emin ol. Ve Connor'a hiçbir şeyi ağzından kaçırmamasını söyle. Sır saklamakta çok kötü!

Telefonumu bir kenara bıraktım ve herkesi soğuk hava deposuna sokmak için hazırlık yapmaya başladım.

Soğutucunun içindeki serin ve ferah hava ilk başta canlandırıcıydı, ama neredeyse iki dakikadır burada saklanıyoruz ve hepimiz titremeye başladık.

Arkadayım. Kollarımı kendime dolayarak parmak uçlarımda yükselip Graham'ı arıyorum. O önde, kapının hemen içinde ve Becky'nin etrafına kolunu dolayarak onu ısıtmak için kollarının üst kısmını şiddetle ovuyor. Oblique'te çalışmaya başladığımdan beri yakın arkadaş oldular, bu da benim için sorun değil çünkü o iyi bir adam. İyileşmez bir romantik ve iyimser biri olarak, aralarında daha fazlasının olacağını tahmin etmekten kendimi alamıyorum. Eninde sonunda.

Başımın üstüne bir damla yoğunlaşma düşüyor ve yukarı bakıyorum. Sesler duyuyorum ve bakışlarımı aşağı indiriyorum. Mutfakta Nate ve çocuklar var.

Soğutucunun içindeki hava yoğun ve durgun, sıcaklığı düşük tutmak için çalışan motorun hafif uğultusuyla dolu. Titrememize rağmen hepimiz sessiz kalıyoruz. Sonra kilit tıkırdıyor ve kapı açılıyor.

"Sürpriz!"

Nate geriye sıçrayıp elini kalbinin üzerine koydu. Gülmeye başladı. "Tanrıya şükür!" dedi. "Mutfak boştu ve herkesin nereye gittiğini bilmiyordum. Hepinizin beni terk ettiğini sandım!"

"Asla!" diye bağırır Graham. Soğutucunun içinden çıkar ve Nate'e sarılır. "Doğum günün kutlu olsun."

Ardından Becky ona sarılıyor.

Arthur, "Doğum günün kutlu olsun, Flapjack," diyor ve Alex, Andy ve ikizler ona sarılıyor, ardından çalışanlar da onlara katılıyor.

Geri çekilip her şeyi derin bir memnuniyetle izliyorum.

"Bunu beklemiyordum," diyor Nate ve sonra gözleri benimkilerle buluşuyor. "Sevgilim. Buraya gel. Seni öpeyim."

O beni kollarına alıp sertçe öptüğünde herkes alkışlıyor ve ısıklık çalıyor. Geri çekildiğinde gülüyorum.

"Ne kadar şanslı bir adamım!" diye bağırıyor.

Soluma doğru baktığımda Jeff'in Amanda'nın yanağına bir öpücük kondurduğunu fark ettim. Amanda ona sevgiyle bakıyordu ve bu çok tatlıydı. İlk aşk çok önemli ve şükürler olsun ki kızım için çıta çok yüksek tutulmuş.

Graham, Nate'e, "Pastanın tadına bakana kadar bekleyin," diyor. "Mary Jane çok özel bir şey yapmış. Yeni menüye eklemeyi düşünebilirsiniz."

Nate, en başından beri bizimle olan yetenekli pasta şefine kaşlarını kaldırarak bakıyor ve "Hemen başlamak için sabırsızlanıyorum," diyor.

Elini bana uzatıyor ve hepimiz Palmer Doğum Günü Brunch'ı geleneğinin ilk resmi yeniden başlatılması için yemek odasına doğru yavaşça yürüyoruz.

Bu akşam restoran her zamanki gibi kalabalık. Işıklar kısılmış, beyaz mermer bar sıcak ortam aydınlatmasının üzerinde parıldayan cam eşyalar ve birinci sınıf içki şişeleriyle süslenmiş. Saat dokuzu geçmiş ve rezervasyon listesindeki tüm misafirler yerlerine oturmuş durumda. Baskı kalkmış, bu yüzden mum ışığıyla aydınlatılmış masalar arasında sessizce dolaşıp tabakları ve içecekleri kontrol ediyor, tüm misafirlerin ihtiyaç duydukları ve istedikleri her şeye sahip olduklarından emin oluyorum.

Bu, en çok sevdiğim zaman dilimi. Ev yöneticisi olarak benim için bu, yokuş yukarı tırmanışın diğer tarafı. Ödül. Misafirlerimiz arasında neşe, kahkaha ve güzel sohbetlerin verdiği tatmin. Her birinin önlerine konulan her tabağın enfes sunumuna hayran kalmasını izlemekten büyük keyif alıyorum. Burası özel günler için bir ortam ve eşim, misafirlerimizin hafızalarında sonsuza dek yaşayacak anlar için rüya gibi ve samimi bir ortam yarattı.

Hayatı anlamlı kılan da bu değil mi zaten? Hatırlanacak ve değer verilecek bu kıymetli neşe ve sevgi anları?

Hayatın, zaman zaman zor ve acımasız olsa da, bana bunu öğrettiği için minnettarım.

Restoranın ön kapısı açılıyor. Saat neredeyse on ve mutfak yeni bir sipariş beklemiyor, ancak bazen müşteriler başka bir gece için rezervasyon yaptırmak üzere dışarıdan içeri giriyorlar veya sadece barda bir içki içmek istiyorlar.

Yaşlı bir çift içeri girdi, ben de yemek salonunu geçip kürsüye ulaştım, gülümsedim ve selam verdim. Ancak o zaman keskin bir tanıma duygusu beni vurdu. Zaman durmuş gibiydi, bir anlığına hareketsiz kalmıştı. O soğuk gözler beynime sonsuza dek kazınmıştı. Karşımdaki adam yabancı değildi.

"İki kişilik bir masa istiyoruz," diyor bana.

Beni tanımıyor, bu da kalbinin boşluğunu ve karakterinin duyarsızlığını çok iyi doğruluyor.

Boğazımı temizleyip kürsünün altındaki rafta duran deri klasöre uzandım. "Kontrol edeyim, müsaitlik durumumuz var mı?"

Sayfaları karıştırıyorum ama zaten kapasitemizin dolu olduğunu biliyorum; ancak beklenmedik VIP misafirler için her zaman fazladan bir masa getirtmeye yer var.

Ama Bill Palmer benim gözümde önemli biri değil. Kayınpederim ama çocuklarımla hiç tanışmadı ve kocamın son bir yıldır terapiye gitmesinin sebebi de o.

"Bir dakika izin verir misiniz?" diye soruyorum. "Şefle konuşmam gerekecek."

"Elbette," diye yanıtlıyor gözlerinde küçümseyici bir ifadeyle.

Arkamı dönüp barın yanından mutfağa açılan döner kapılara doğru yürürken, birdenbire bambaşka bir mutfağı hatırladım... Antika bir odun sobası ve çiftlik tarzı bir lavabo gördüm. Hiç kimseye karşı nefret veya yargı beslemeyen Jacob'ı gördüm. O, affedici bir kalbe sahip, sıcak ve sevgi dolu bir ruhtu ve ben onun bu özelliğini çok seviyordum.

Mutfak kapısından içeri girdiğimde, Nate'in son derece dikkatli ve incelikli bir şekilde iki tabağa kızarmış deniz tarağı yerleştirdiğini gördüm. Konsantrasyonunu bozmak istemediğim için, deniz taraklarını zarif desenler halinde, her birini kadifemsi karnabahar püresinin üzerine yerleştirirken sabırla bekledim. Üzerine zengin ve canlı bir bitkisel yağ gezdirdi ve yarattığı eseri değerlendirmek için geriye çekildi.

"Kapıda önemli bir konuğumuz var," diyorum ona.

Gözlerini yukarı kaldırır. Garsonlarımızdan Thomas'a tabakları toplaması için işaret eder.

"Kim o?" diye soruyor Nate.

Hiç tereddüt etmeden açıkça belirtiyorum: "Babanız."

Nate tereddüt etti, bakışları bir anlığına başka yöne kaydıktan sonra tekrar bana döndü. Kaşlarının arasında yavaş ve gergin bir kırışıklık oluştu. "Kimle birlikte?"

"Bir kadın. Sanırım karısı. Üvey annen."

Nate üvey annesiyle hiç tanışmadı. Ben de tanışmadım.

Nate, yumruklarını paslanmaz çelik masaya koyup başını öne eğdi. "Bu gece bunu beklemiyordum."

"Biliyorum. Çok üzgünüm. Muhtemelen doğum gününüz olduğu için burada. Belki de dün The Globe and Mail'deki eleştiriye görmüştür."

Nate'in öz saygısının o adamın onayını kazanmaya ne kadar derinden bağlı olduğunu çok iyi biliyorum. Yıllar boyunca bu konuda birçok kez konuştuk.

Michelin yıldızlı restoranıma gelsin, hayatının en güzel yemeğini yesin ve beni masaya çağırıp yemeğin ne kadar güzel olduğunu, benden şüphe etmesinin yanlış olduğunu ve harika bir iş çıkardığımı söylesin istiyorum.

Nate henüz Michelin yıldızı kazanmadı. Müfettişler hâlâ Nova Scotia'ya gelmediler ve belki de asla gelmeyecekler. Ama Oblique şehrin en iyi restoranı ve bunu herkes biliyor. Nate biliyor. Ben biliyorum. Babası da biliyor olmalı.

Nate, VIP masasını hazırlama konusunda karar vermesini beklerken başını öne eğip sallıyor. Sonunda bakışlarını kaldırıp bana kararlı ve inançlı

bir şekilde konuşuyor.

"Ona yerimizin dolu olduğunu söyleyin."

Donakaldım, şaşkın ama memnundum. Birkaç saniye boyunca birbirimize yoğun bir şekilde baktık, sonra gülümsedim. "Ben hallederim."

Nate başını salladı ve bana "Seni seviyorum" diye fısıldadı. Sonra dikkatini, çıtır çıtır, altın rengi keklerle dolu, pırıl pırıl üç tatlı tabağına çevirdi. Önüne konan bu kekler, inanılmaz derecede ince ve karmaşık, elle sıkılmış çikolata ile son bir dokunuşun yapılmasını bekliyordu.

Mutfak kapısından içeri girip, kokteyl çalkalayıcısını buzla dolduran barmenin yanından geçiyorum. Nate'in babasını geri çevirmek için kürsüye yaklaşırken içimde sessiz bir memnuniyet duygusu yükseliyor. Başka bir akşam gelmek isterse, onu elbette memnuniyetle karşılarız. Ama herkes gibi onun da rezervasyon yaptırması gerekecek.

Daha sonra, kapanıştan sonra, Nate ve ben restoranın ışıklarını söndürdük, dışarı çıktık ve kapıyı arkamızdan kilitledik. Gece berrak, ay dolunay ve parlaktı; sessizce, el ele, kaldırımda yürüdük. Havaya tek bir rüzgar esintisi bile değmedi ve göğsümde bir hafiflik, yeni bir iyimserlik hissettim çünkü içten içe Nate'in sonunda geçmişi geride bıraktığına inanıyordum. Babasının artık onun üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

Arabaya varmadan önce Nate durup yıldızlara bakıyor. Gözleriyle takımyıldızları takip ederken, "Gerçekten güzel bir geceydi," diyor.

Yakışıklı yüzüne, zarif burun kıvrımına ve hiç istemeden ezberlediğim dudaklarına bakıyorum. Onunla çok gurur duyuyorum.

"Harika bir geceydi," diye yanıtlıyorum. "İstakozlu ravioli, mutfak açısından bir zaferdi."

Gözleri gözlerimle buluştu ve sanki büyülenmiş gibi yavaşça başını salladı. "Bunun en güzel yanı sendin."

Bir an nefes almayı unuttum ve yanaklarım kızardı. Tek yapabildiğim ona doğru yaklaşmak, yüzünü ellerimle kavramak ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmaktı. "Beni çok mutlu ediyorsun."

Beni kollarına çekip sıcak ve sağlam bir şekilde, güvende ve emin bir biçimde sarıyor. Sonra kulağıma fısıldıyor, "Hadi eve gidelim."

Geri çekiliyorum ve elimi onun açık avucuna koyarken kalbimdeki berraklığa minnettarım. Peggy's Cove'da okyanusun güçlü dalgalarından

kurtarıldığımdan beri her şey benim için çok daha netleşti. Şimdi tek istediğim, Nate ile birlikte kurduğumuz bu karmaşık hayat ve zamanla yıpranmış, eskimiş aşkımız; çünkü bir şekilde bizi yıkması gereken şeyden sağ çıkmayı başardık. İyileşme sürecimizde yeni bir şeye dönüştük ve bu harika.

Bu gece, yıldızların altında, tüm kaosun ardından gelen sakinlikte dururken şunu biliyorum: Seni seçiyorum, Nate. İyi günde de kötü günde de her zaman seni seçeceğim. Bugün, yarın ve sonsuza dek.

Teşekkürler

İlk taslak üzerindeki paha biçilmez geri bildirimleriyle bu eserin bugünkü haline gelmesine yardımcı olan ilk okuyucularım Michelle Killen ve Stephen MacLean'e derin minnettarım. Olağanüstü menajerim Paige Wheeler'a sarsılmaz desteği ve savunuculuğu için yürekten teşekkürlerimi sunuyorum. Kitabı yayın sürecinde yönlendirirken yaptığı anlayışlı yorumları ve önerileri için olağanüstü editörüm Nancy Holmes'a da aynı derecede minnettarım. Ayrıca, keskin editör gözüyle her sayfayı daha da güzelleştiren Megan McKeever'a da teşekkürlerimi iletiyorum. Son olarak, bu kitabı hayata geçirme sürecindeki özverileri, özenleri ve profesyonellikleri için Lake Union Publishing'in tüm ekibine içten teşekkürlerimi sunuyorum.

Tartışma Soruları

1. 2. bölümde, Yakup ve Siena Split Burnu'ndaki zirveye ulaştıklarında Yakup şöyle der: "Belki de yaşlandıkça, ölümlülüğümüzün daha çok farkına vardığımız için tehlike algımız daha da güçlenir." Bu kavramı tartışın ve hayatınızda risk aldığınız veya ölümlülüğünüzün tam olarak farkında olmadığınız anları paylaşın. Zamanla bu konuda daha bilinçli hale geldiniz mi? Eğer öyleyse, bu farkındalığı artıran belirli bir olay mı oldu? Yoksa hepimizin yaşla birlikte bu bilgeliği kazandığına mı inanıyorsunuz?
2. Dağdan düşmeden önce Sienna şöyle düşünür: "Çok şanslıyım. Ama neden? Sadece parlayan bir yıldızın altında mı doğdum? Yoksa yukarıdan gelen güçlü bir kuvvet beni buna layık mı gördü? Eğer öyleyse, sebebini anlamıyorum. Sadece inanılmaz derecede şanslı olduğumu biliyorum. Hayatımın aşkıyla kendi mahalleimde, tam doğru zamanda tanıştım. Tanrı bana çok iyi davrandı." Sienna'nın geleceğinin nasıl şekilleneceğini bilerek, bu inancını tartışın.
3. Romanda Scooter'ın, gerçek hayatta veya rüyalarında Sienna'ya duygusal destek sağladığı birçok örnek var. Bunlardan hangisi size en çok dokundu ve neden?
4. Nate ve Sienna, kariyerlerinde yaratıcı tutkularının peşinden gitme arzusunda birleşerek birbirlerine bağlanırlar. Birbirlerini hayallerinin peşinden gitmeleri için teşvik ederler. Ancak ilerleyen yıllarda Nate'in kariyerine olan tutkusu evliliklerinde sorunlara yol açar. Sienna'nın, ona duyduğu sevginin bu durumdan dolayı azalmasına izin vermesinin adil olduğunu düşünüyor musunuz ve bir avukatla ayrılık konusunda görüşmesi haklı mıydı?
5. 9. bölümde Sienna, Jacob ile olan ilişkisini hatırlayarak şöyle diyor: "Hava kararınca çimenlerin üzerine uzandık, yıldızları izledik, sarıldık ve geleceğe dair umutlarımız ve hayallerimiz hakkında daha çok konuştuk. O geceyi hâlâ hayatımın en romantik deneyimi olarak görüyorum." Daha sonra duygularını Nate ile olan ilişkisiyle karşılaştırıyor ve buna "daha sakın bir aşk türü" diyor. Gerçek aşkın

nasıl hissettirmesi gerektiğinden emin olmadığını itiraf ediyor. İlk aşkın daha sonraki yaşamda nasıl romantize edilebileceğini ve geçmiş ilişkilerin anılarının bir evliliği olumlu veya olumsuz olarak nasıl etkileyebileceğini tartışın.

6. Peggy's Cove'daki kazadan sonra, internette yayılan spekülasyonlar Nate'in katil bir koca olduğu şüphesini uyandırdı. Bir okuyucu olarak, onun masumiyetinden şüphe duyduğunuz bir an oldu mu? Amanda'nın babasına yönelik tepkilere verdiği yanıt olarak sergilediği düşünce ve davranışların haklı olduğunu düşündünüz mü? Becky'nin bu durumu ele alış biçimi hakkında ne düşünüyorsunuz?
7. Ölümden dönme deneyimlerinin cennetin veya ahiretin kanıtı olduğuna inanıyor musunuz? Tartışın.
8. Epilogda, Nate'in babası Oblique'e girer ve bir masa ister. Nate'in onu geri çevirme kararı hakkında ne düşünüyorsunuz? Nate'in uzlaşma olasılığını değerlendirmesini mi tercih ederdiniz? Bu karar, romanın "iyileşmede büyüme vardır" mesajıyla nasıl bağlantılı? İyileşme sürecinde affetme konusuna ne dersiniz? Sizce Jacob, Sienna'ya bu durumu farklı şekilde ele almasını tavsiye eder miydi?

Yazar Hakkında

Fotoğraf © 2013 Jenine Panagiotakos, Blue Vine Photography

Julianne MacLean, popüler "Cennetin Rengi" serisi de dahil olmak üzere otuzdan fazla romanıyla USA Today'in en çok satan yazarlarından biridir. Okuyucular kitaplarını "nefes kesici", "duygusal" ve "ilham verici" olarak tanımlamıştır. MacLean, dört kez Amerikan Romantik Yazarlar Birliği RITA finalistisi olmuş ve Kitapçılar En İyi Ödülü ve Romantic Times'tan Eleştirmenlerin Seçimi Ödülü de dahil olmak üzere çok sayıda ödül kazanmıştır. Romanları dünya çapında milyonlarca kopya satmış ve bir düzineden fazla dilde yayımlanmıştır.

MacLean, Nova Scotia'da eğitim gördü ve Halifax'taki King's College Üniversitesi'nden İngiliz edebiyatı, Wolfville'deki Acadia Üniversitesi'nden ise işletme diploması aldı. Seyahat etmeyi çok seviyor ve Yeni Zelanda, Kanada ve İngiltere'de yaşadı. Yazar şu anda eşi ve kızıyla birlikte Kanada'nın doğu kıyısındaki bir göl kenarı evinde yaşıyor. Okuyucular, kitapları ve yazarlık hayatı hakkında daha fazla

bilgi edinmek ve en son haberler için e-posta listesine abone olmak için
www.juliannemaclean.com adresindeki web sitesini ziyaret edebilirler.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM